SANTA i
MONTEFIORE

yiuM
/çi

aciuit



yjÚGDN

SANTA MONTEFIORE

acarii

TT*diK«rr din limb» *ngl«A $1 noie MADALINA lONESCU

Here and Now

SANTA MONTEFIORE

Credit foto © Ildiko Neer / Trevillion Images

Aici și acum

Santa Montefiore

tel.:0374 H2*6 35;021 J1965 90.0JI 425 1619 e-mail: contacKNltera.ro www liter* to

Redactor Drago» Ghlţulcte Corector Dorina Lipan
Coperti: Bell Studio

ISBN Ei>UB9?* 606 JJ 961J 7

Pentru I.ily şi Sasha

CAPITOLUL 1

Ningea. Fulgi de nea moi şi dolofani, mari cât bilele de vată din bumbac, se cerneau din înaltul cerului, în vreme ce răsăritul lupta vitejeşte să vestească venirea dimineţii prin perdeaua de nori groşi. Marigold stătea la fereastra din bucătărie, cu ceaşca de ceai în mână. O siluetă robustă într-un halat roz şi papuci pufoşi asortaţi care privea cu încântare cum peisajul i se dezvăluia uşor-uşor în toată splendoarea sa. încetul cu încetul, grădina se întrezărea din întunericul nopţii: gardul de tisă, bordurile şi arbuştii, copacii cu crengile lor cioturoase şi răsucite,

toate încovoiate şi încremenite, dormind adânc sub o pătură somptuoasă. Era greu să-ţi imaginezi viaţa acolo, în solul îngneţat. Aproape imposibil să-ţi închipui călinul şi liliacul înflorind în primăvară. Imposibil ca în toiul acestei ierni să te gândeşti vreun pic la primăvară.

În fundul grădinii, lângă atelierul soţului ei, Dennis, mărul se profila din ninsoare. Cu trunchiul său gros şi ramurile noduroase, semăna cu o creatură mitică, adusă în stare de hibernare de o vrajă străveche, ori pur şi simplu împietrită de ger, căci era, într-adevăr, foarte frig. Privirea lui Marigold s-a oprit asupra hrănitorii ce atârna singuratică de una dintre crengi. Tot mai atrăgea câte o pasăre cutezătoare, care fâlfâia în jurul ei, sperând să găsească vreo sămânţă rătăcită. Marigold o umpluse cu o zi în urmă, dar acum era goală.

O durea inima pentru păsările înfometate, care făceau faţă iernii datorită hrănitorii sale. De îndată ce termina de băut ceaiul, avea să încalţe cizmele şi să iasă să o umple din nou.

A simţit că era privită, aşa că s-a întors şi l-a văzut pe Dennis stând în pragul uşii, uitându- se la ea cu ochi blânzi. Era îmbrăcat pentru a merge la biserică, într-un costum

bleumarin şi cravată, cu părul lui cărunt despărţit printr-o cărare laterală, neted pieptănat, şi cu barba tunsă. îi părea chipeş lui Marigold, care încă îl privea prin ochii fetei de douăzeci de ani, atât câţi avea ea atunci când s-au întâlnit cu mai bine de patruzeci de ani în urmă. A ridicat bărbia şi i-a zâmbit jucăuş.

- *Tu* la ce te uiţi? a întrebat ea.
- La tine, i-a răspuns el, cu ochii lui albaştri scânteind.

Ea a clătinat din cap şi şi-a îndreptat din nou atenţia spre grădină.

- Ninge, a spus ea.

A venit lângă ea la fereastră şi amândoi au privit afară cu egală plăcere.

- Frumos, a suspinat el. Cu adevărat frumos.

Şi-a trecut braţul în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape, şi i-a dat un sărut pe tâmplă.

- Mai ţii minte prima dată când te-am ţinut de mână, Goldie? Ningea şi atunci, nu-i aşa?

Marigold a râs.

- îmi aminteşti asta de fiecare dată când ninge, Dennis.

Zâmbetul lui era timid.

- îmi place să îmi amintesc asta. O femeie frumoasă, o noapte frumoasă,

zăpada cernindu-se şi mâna ta într-a mea. Era caldă mâna ta. Nu ţi-ai retras-o. Atunci am ştiut că am o şansă. M-ai lăsat să te ţin de mână. Era mare lucru la vremea aceea.

- Ce romantic incurabil mai eşti şi tu!

Ea şi-a înclinat capul, ştiind că avea să o sărute din nou.

- Dar îl iubeşti pe romanticul tău incurabil, i-a şoptit el în păr.

- îl iubesc, a răspuns ea. Eşti o specie rară. Nu se mai fac alţii ca tine.

L-a mângâiat pe piept.

- Du-te şi stai jos acum, iar eu îţi aduc ceaiul.

- Nici ca *tine* nu se mai fac! a spus Dennis, îndreptându-se spre masa din bucătărie unde, stând pe scaun, îl aştepta Mac, motanul cu alb şi negru. Ştiam eu că am prins pe cineva special atunci când te-am luat de mână.

Fiica lor, Suze, a intrat somnoroasă în încăpere, îmbrăcată într-o pijama înflorată, un cardigan lung, gri, şi şosete groase. Părul ei blond era nepieptănat şi îi cădea peste ochi într-un breton stufos. Era concentrată asupra telefonului.

- ‘Neaţa, scumpo, a spus

Marigold cu voioşie. Ai văzut zăpada?

Suze nu a ridicat privirea. Văzuse zăpada. Şi ce-i cu ea? S-a aşezat pe acelaşi scaun ca de obicei, lânşă tatăl ei, şi a mormăit un „Bună dimineaţa abia auzit. Dennis i-a surprins privirea lui Marigold, iar între ei a avut loc un moment de comunicare mută. Marigold a luat două căni. Ii pregătea ceaiul lui Dennis şi cafeaua lui Suze, la fel ca în Fiecare dimineaţă, îi plăcea această rutină. O făcea să se simtă utilă, iar Marigold adora să se simtă utilă. Apoi şi-a amintit că nu mai erau doar trei, aşa că a mai luat o cană.

- Doamne, aţi văzut ce e afară? Zăpadă! Toată ţara se va opri-n loc, a spus, posomorâtă, Nan, intrând în bucătărie.

Mama lui Marigold căuta partea negativă în orice şi nu era cu adevărat fericită decât atunci când o găsea.

- Mai ţii minte iarna din ’63? a tras aer printre buze. Am rămas blocaţi în case vreme de o săptămână! Taică-tu a trebuit să sape cu hârleţul ca să ne scoată afară. L-a rupt de spate, asta da. S-a întors fără urmă de zgârietură din război, dar şi-a distrus spatele încercând să ne scoată afară dând la hârleţ.

Şi-a strâns mai tare halatul peste trup şi s-a cutremurat.

- N-am să uit niciodată gerul ăla. Vaaai, era siberian.

- Ai fost vreodată în Siberia, Nan? a întrebat-o Suze pe un ton indiferent, fără a-şi desprinde ochii din telefon.

Bunica ei a ignorat-o.

- Noi n-am avut luxul încălzirii centrale, aşa cum ai tu, Suze, a spus ea. Era cumplit. Era gheaţă pe interiorul ferestrelor şi trebuia să fugim prin grădină ca să folosim toaleta. Pe atunci nu aveam baie în casă. Nici nu ştiţi cât de norocoşi sunteţi, oameni buni.

Marigold s-a uitat pe geam. Vederea zăpezii îi ridicase moralul. Poate că avea să se oprească toată ţara-n loc, s-a gândit ea bucuroasă, dar avea să arate ca un paradis al zăpezii.

- Minunat, a spus Nan în timp ce îi era servită o ceaşcă de ceai.

La cei optzeci şi şase de ani ai săi, părul creţ îi devenise alb, trupul îi era fragil şi faţa îi era încreţită ca hârtia creponată, dar mintea îi era la fel de ageră şi de lucidă ca întotdeauna. Anii îi răpiseră multe, dar nu şi asta. Marigold i-a dat lui Nan rebusul din ziar, apoi s-a dus la bufet să pună două felii de pâine în prăjitor. Nan se mutase cu Marigold şi Dennis abia de o săptămână, după luni

întregi de convingere şi încurajare. Fusese reticentă în a-şi părăsi locuinţa în care trăise pe tot parcursul căsniciei sale şi în care îi crescuse pe cei doi copii ai săi, Patrick şi Marigold, chiar dacă urma să se mute la doar câteva minute distanţă, în susul străzii. Insistase că era perfect capabilă să îşi poarte singură de grijă, plângându-se că se simţea de parcă ar Fi fost târâtă în sala de aşteptare spre rai, când ea nu era câtuşi de puţin pregătită să plece. Cu toate acestea, în ciuda Dombănelilor ei, şi-a vândut casa pentru o sumă frumuşică de bani şi s-a mutat la fiica sa, fâcându-se comodă în noua ei cameră. I-a cerut lui Dennis să înlocuiască tablourile de pe perete cu propriile ei tablouri, iar el, cu firea lui bună, i-a tăcut pe plac, în vreme ce Marigold a ajutat-o să despacheteze şi să-şi aranjeze lucrurile după pofta inimii. De fapt, mama şi fiica intraseră rapid într-o rutină lejeră. Nan descoperise că, la urma urmei, prefera să aibă pe cineva la dispoziţia ei, iar Marigold se bucura că mai era încă o persoană de care să aibă grijă, căci îi plăcea să fie utilă. Ha se ocupa de magazinul din sat şi de oficiul poştal, aşa cum tăcuse de peste treizeci de ani. De asemenea, tăcea parte din diverse consilii, cel al primăriei, al bisericii locale şi cel al organizaţiei caritabile, căci îi

plăcea să fie ocupată. La şaizeci şi şase de ani, Marigold nu avea nici cea mai vagă intenţie de a-şi încetini ritmul. Să o aibă pe Nan acasă îi oferea un sentiment călduros că cineva avea nevoie de ea.

- Ei bine, ador zăpada, a spus ea, în timp ce spărgea ouă într-o tigaie.

Nan studia rebusul prin ochelari.

- Toată ţara va încremeni, ascultaţi la mine, a repetat ea, clătinând din cap. îmi amintesc de iarna din '63. Au murit animale, oamenii au îngheţat de frig, nu mai funcţiona nimic. Peste tot era moarte şi distrugere.

- Ei bine, eu îmi amintesc de iarna din 2010 şi atunci ne-am descurcat cu toţii, a spus Suze, care încă se holba în telefon.

- Ce faci tu, de fapt, pe chestia aia? a întrebat Nan, uitându-se la ea peste masă.

Toată dimineaţa nu ţi-ai luat ochii din el.

- Asta mi-e slujba, a mormăit Suze, dându-şi bretonul de pe faţă cu o mână cu manichiură perfectă.

- Este *Jnfluencer*|le-a întrerupt Marigold, făcându-i un semn din cap lui Suze, cu toate că ea nu a văzut-o.

Nu a văzut nici expresia de mândrie, uşor

confuză însă, de pe cnipul mamei ei.

- Ce este un *„influencer”?*. a întrebat Nan.

- înseamnă că toată lumea vrea să fie ca mine, a informat-o Suze, plictisită şi fără nici o ironie.

- Scrie despre modă şi mâncare şi, ei bine, despre stil de viaţă, nu-i aşa, iubito? a adăugat Marigold. Câte puţin din toate, şi postează totul pe contul ei de Instagram. Ar trebui să-l vezi, pozele sunt drăguţe.

- Câştigi vreun ban tăcând câte puţin din toate? a întrebat Nan, fără să pară prea convinsă că a fi *„influencer“* era o formă de angajare serioasă.

— O să câştige o grămadă.

Dennis a răspuns în locul fiicei lui pentru că a face bani era un subiect sensibil. Suze împlinise douăzeci şi cinci de ani în vară, dar nu avea în plan să se mute şi să-şi ia o locuinţă ori să-şi găsească ceea ce numeau ei o slujbă „decentă”. De ce să-şi dorească ea să plece de acasă, când mama ei lăcea ca totul să fie atât de comod, când părinţii ei plăteau totul? Puţinul pe care îl câştiga ea ca jurnalist liber- profesionist se ducea pe haine şi pe machiaj, pentru a-şi alimenta platformele de social media, dar nici unul

dintre părinţii săi nu era pregătit să o confrunte în această privinţă.

Suze era temperamentală, fapt agravat de o profundă frustrare simţită faţă de progresul lent al ambiţiilor ei. în vreme ce sora ei mai mare, Daisy, plecase la facultate şi acum trăia o viaţă sofisticată în Milano, alături de iubitul ei italian, petrecându-şi weekendurile ba în Paris, ba la Roma, şi lucrând într-un muzeu de renume mondial, *ea* era blocată în sătucul în care crescuse, stând acasă şi visând la faima şi averea ce nu s-au materializat niciodată.

- Câştig bani scriind pentru ziare şi reviste, chestii de genul ăsta. îmi construiesc un profil şi strâng urmăritori. Durează.

Suze a oftat, plângându-se că oamenii în vârstă nu înţeleg social media.

- Voi, oamenii moderni! a zis Dennis zâmbind, sperând să-şi liniştească fiica. Ne zăpăciţi pe noi, cei de modă veche.

- Am aproape treizeci de mii de urmăritori pe Instagram, a spus ea, înveselindu-se un pic.

- Chiar aşa, draga mea? a .spus Marigold, fără să ştie prea bine ce însemna asta, dar presupunând că era

mult.

Suze îi făcuse un cont de Instagram mamei sale ca să poată ţine legătura cu letele ei. Şi chiar ţineau legătura, chiar dacă ea nu posta nimic. Nu prea îi plăcea telefonul mobil. Prefera să vorbească faţă-n faţă cu cineva.

Dennis a deschis ziarul şi a sorbit din ceai. Marigold îi pregătea meniul lui special de duminică: două ouă ochiuri, bacon crocant, un cârnat, o felie de pâine integrală prăjită şi o lingură de iahnie de fasole, exact aşa cum îi plăceau lui. I-a zâmbit când i le-a aşezat în faţă, ochii lui strălucind de afecţiune. Dennis şi Marigold încă se mai priveau unul pe celălalt în acel mod duios şi tandru în care se privesc oamenii a căror dragoste a devenit mai profundă odată cu trecerea anilor.

- Suze, ţi-e poftă de ceva? a întrebat-o Marigold.

Suze nu i-a răspuns. Perdeaua de păr blond forma o barieră de nepătruns.

- Atunci mă duc să îmi hrănesc păsările, a spus ea.

- Ele nu sunt păsările *tale,* mamă, a zis Suze din umbra părului ei. De ce le numeşti întotdeauna păsările *tale*[7]. Sunt doar păsări.

- Pentru că le hrăneşte şi pe ele la fel cum te hrăneşte şi pe tine, a spus Dennis mestecând din cârnat, iar restul propoziţiei, *şi atât timp cât îţi dă de mâncare şi are grijă de tine, i-ai putea arăta mai multă recunoştinţă şi bunăvoinţă,* a rămas nerostit. E delicios,
Goldie. Delicios!

- Oricum vor pieri pe gerul ăsta, a zis Nan, gândindu-se la ele şi văzând cu ochii minţii păsări moarte peste tot prin grădină.

- Vai, mamă, ai fi surprinsă să vezi cât sunt de rezistente!

Nan a clătinat din cap.

- Ei bine, dacă mergi aşa afară, o să mori de frig şi n-o să mai apuci nici tu primăvara.

- Ies pentru o clipă.

Marigold şi-a vârât picioarele goale În cizme, a luat sacul cu seminţe pentru păsări, care se afla pe raftul de lângă uşa din spate, şi a ieşit în grădină. A ignorat-o pe mama ei care ii striga să pună un palton pe ea. Avea mult peste şaizeci de ani, aşa că nu trebuia să-i mai spună mama ei ce să facă. Spera că nu va regreta faptul că i-a propus să se mute la ei.

Marigold a suspinat cu o reală plăcere

atunci când a lăsat primele urme de paşi în zăpadă. Totul era alb şi moale şi tăcut. S-a minunat de liniştea magică ce se aşternea peste lume atunci când ningea. Era o linişte diferită de oricare alta. De parcă cineva aruncase o vrajă şi încremenise totul în loc, suspendând lumea într-un soi de farmec. A înaintat greoi prin
această tăcere şi a coborât hrănitoarea din copac. Cu grijă, a umplut-o cu seminţe şi a pus-o la loc, agăţând-o de o creangă. L-a observat pe măcăleandrul de pe acoperişul atelierului lui Dennis. O privea cu ochii lui negri şi sticloşi, în timp ce sărea de colo-colo, făcând urme de gheare pe zăpadă.

- Îţi e foame, aşa-i? a spus ea zâmbindu-i păsării curajoase, care adesea se apropia de ea atunci când, stând în genunchi, planta sau plivea buruieni în grădină. Primăvara erau numai păsări prin grădină, dar acum era sfârşitul lui noiembrie, iar cele mai înţelepte plecaseră spre un climat mai cald. Mai rămăsese aoar măcăleandrul ăsta, cu pieptul lui pufos şi roşiatic, împreună cu diverse mierle şi sturzi, dar şi, bineînţeles, porumbeii enervanţi şi pescăruşii, căci satul se afla la câţiva kilometri distanţă de mare.

- Nu o lua în seamă pe Nan!

Nu o să mori! a adăugat ea. Câtă vreme te hrănesc eu, ai să treci de iarnă şi curând se va face din nou primăvară.

Marigold s-a îndepărtat, iar măcăleandrul a zburat la hrănitoare. S-a bucurat din suflet să îl vadă mâncând. în scurt timp i se vor alătura şi alţii. Era uimitor cât de repede se răspândea vestea – parcă ar fi viţa-de-vie din sat, s-a gândit ea amuzată. Când a deschis uşa din spate, gândul i-a zburat la biserică. Trebuia să meargă sus şi să se schimbe. Urma să strângă masa după ce se va îmbrăca. Lui Dennis îi plăcea să ajungă acolo puţin mai devreme ca să discute cu oamenii. Nu voia să îl facă să aştepte. El muncea sârguincios în timpul săptămânii, trudind din greu în atelierul său, realizând obiecte deosebite din lemn, aşa cum făcuse şi tatăl său; era plăcut să se odihnească duminica şi să petreacă timp cu prietenii lui. Pentru Marigold şi Dennis, mersul la biserică nu era numai despre Dumnezeu, ci era şi un eveniment social, cu ceai şi biscuiţi serviţi în holul acesteia. întotdeauna aşteptau cu nerăbdare acest moment.

Pe vremuri, Dennis mergea în fiecare seară la bar, juca darts, bea câteva halbe de bere blondă şi se întâlnea astfel şi cu prietenii. Acum prefera să stea acasă şi să se dedice

hobby-ului său de a crea figurine, pe care le realiza de unul singur, cu mâinile sale mari, dar ferme, şi pe care le expunea pe rafturile montate de el peste tot prin casă. Erau cavaleri din vechime, soldaţi din Marele Război şi personaje fantastice pe care le născocea din propria imaginaţie. Cel mai recent proiect al său era o biserică – ei bine, începuse ca biserică, dar devenise rapid o catedrală, iar Marigold se gândea că era foarte posibil să se transforme într-un sat întreg, cu tot cu oameni în el. îl ţinea liniştit ore în şir, în timp ce decupa cu grijă plasticul, modela chitul şi picta cu talentul unui artist înnăscut. îi amintea de casa de păpuşi pe care o făcuse pentru fete atunci când erau mici. Fusese o lucrare făcută din dragoste, prevăzută cu mobilier, podele din lemn de stejar, şemineuri şi tapet. O miniatură splendid realizată, mai rafinată decât orice ai fi putut cumpăra dintr-un magazin de jucării.

Când Marigold s-a dus sus să se pregătească, Suze vorbea la telefon cu iubitul ei, Batty. Diferenţa din tonul vocii fiicei sale era uimitoare. De parcă era vorba de două persoane diferite. Una ursuză şi tăcută, cealaltă vioaie şi vorbăreaţă. Atticus Buckley, cunoscut ca Batty, şi Suze se întâlneau de

trei ani de zile. Marigold se întreba dacă aveau de gând să se căsătorească vreodată. în ultima vreme, oamenii nu mai păreau că se grăbesc să se cunune. Când ea şi Dennis s-au întâlnit, în mai puţin de şase luni au şi păşit spre altar. Batty e un băiat bun, şi-a zis ea, în ciuda poreclei sale caraghioase. Părinţii lui sunt amândoi profesori, iar el încă mai locuieşte împreună cu ei în casa lor cea mare din oraş. Marigold se întreba de ce nu s-a mutat de acasă şi nu a închiriat o locuinţă a lui; la urma urmei, din ceea ce le povestise Suze, părea că-i merge bine afacerea cu amenajarea grădinilor. *Tinerii ăştia*, s-a gândit ea scuturând din cap. Poate că pun ceva la cale, a cueetat ea. În definitiv, de ce să arunce pe chirie bani munciţi din greu, când puteau să locuiască pe gratis cu părinţii lor?

Chiar în momentul în care Marigold era pe punctul de a coborî să strângă masa, a sunat telefonul de lângă pat. S-a încruntat, întrebându-se cu o oarecare iritare cine i-ar putea deranja într-o dimineaţă de duminică. A răspuns.

- Mamă?

Iritarea ei s-a evaporat de îndată ce a auzit vocea tulburată a fiicei sale mai mari, Daisy.

- Daisy, iubito, eşti bine?

- Vin acasă.

Marigold şi-a dat seama că nu voia să spună că vine doar de Crăciun. I-a stat inima-n loc.

- Ce s-a întâmplat?
- S-a terminat.

Vocea lui Daisy părea încordată, de parcă se străduia din răsputeri să nu plâneă.

- Plec imediat ce fac rost de bilet de avion.

S-a lăsat un moment de tăcere cât timp Marigold s-a aşezat pe marginea patului şi a încercat să digere ceea ce îi spusese fiica ei. Marigold îl plăcea pe Luca. îl plăcea mult. Era cu unsprezece ani mai în vârstă decât Daisy, lucru care a îngrijorat-o la început, dar apoi a fost cucerită de şarmul lui şi de tandreţea cu care se uita la fiica ei. Lucra ca fotograf, ceea ce era romantic. Lui Marigold îi plăceau oamenii creativi şi, la o adică, ea însăşi se măritase cu unul, iar Luca avea personalitatea colorată şi pătimaşă a unui artist. Crezuse că relaţia lor avea să dureze. Niciodată nu se îndoise de asta. Şase ani era o perioadă îndelungată, iar ea luase de bună că cei doi, într-un final, aveau să se căsătorească şi să-şi întemeieze o familie.

- Nu vreau decât să fiu acasă, mamă! a spus Daisy. Cu tine şi cu tata.

- Putem vorbi despre asta la o ceaşcă de ceai, a spus Marigold pe o voce încurajatoare. Nimic nu te face să te simţi mai bine ca o ceaşcă de ceai.

Simţind că mama sa presupunea că ruptura avea să fie una temporară, Daisy a adăugat cu hotărâre:

- S-a terminat de-a binelea, mama. Nu mă mai întorc. Eu şi Luca ne dorim lucruri diferite.

Dezamăgirea ei era palpabilă.

- Pur şi simplu vrem lucruri diferite, a repetat ea încetişor.

Când a închis, Marigold a rămas pe pat, îngrijorată. Daisy avea treizeci şi doi de ani. Timpul trecea. Pe Luca îl întâlnise când a plecat să lucreze în Italia, după ce a studiat limba italiană şi Istoria artei la universitate, şi s-a mutat cu el la scurt timp după aceea. Marigold se întreba la ce fel de „lucruri diferite” se referise Daisy; probabil că unul dintre ele era căsătoria. Ce altceva putea să fie? Oare să-şi fi irosit şase ani din viaţă sperând că ea avea să fie Aleasa lui? Oricât de moderne erau femeile din ziua de azi, Marigold tot era de părere că ele aveau un puternic instinct matern. Mai avea Daisy timp să îşi găsească pe altcineva înainte de a fi prea târziu?

A coborât grăbită să îl caute pe Dennis. Se afla în bucătărie, lucrând la biserica lui în miniatură. Nan se dusese la ea în cameră ca să se pregătească pentru slujba de duminică. Suze era în camera *de* zi, vorbind în continuare la telefon cu Batty – renunţase să mai meargă la biserică în urmă cu doi ani.

- A sunat Daisy, i-a spus Marigold pe nerăsuflate. Vine acasă. Dennis a lăsat jos pensula şi şi-a scos ochelarii. S-a despărţit de Luca. Zice că îşi doresc lucruri diferite.

- O. Părea derutat. Şi le-a luat şase ani ca să îşi dea seama de asta, nu-i aşa?

Marigold a început să strângă masa. Era atât de obişnuită să strângă după familia sa, încât o făcea fară să se gândească şi fară să se enerveze că nu o ajuta nimeni.

- Va fi frumos să o avem din nou acasă, a spus ea.

Dennis a ridicat din sprânceană:

- Cunosc o persoană care nici nu se află la milioane de kilometri distanţă de aici şi care nu va fi deloc fericită în legătură cu asta.

- Ei bine, Nan stă în vechiul dormitor al lui Daisy, aşa că Suze va trebui să accepte să îşi împartă camera cu Daisy. La urma urmei, are două paturi.

- Dar Suze e obişnuită să aibă tot spaţiul ăla, aşa-i? A zâmbit. Poate că asta o va încuraja să îşi găsească o slujbă decentă şi o locuinţă a ei.

- în ziua de azi, copiii nu mai pleacă de acasă. Am citit despre asta. Nu îmi amintesc unde. Ei stau mereu cu părinţii, cred eu, pentru că nu îşi permit să-şi cumpere o locuinţă.

- Nu îţi poţi permite să cumperi o locuinţă dacă nu îţi găseşti un loc de muncă. Dennis a oftat şi a clătinat din cap. O răsfeţi, a adăugat el. Amândoi o facem.

- Într-o bună zi, îşi va găsi o slujbă decentă şi se va muta de aici, iar apoi ne va Fi dor de ea. Marigold a pus tigaia în chiuvetă şi a oftat. Ce drăguţ că Daisy se întoarce acasă!

- Dacă nu vrei să-ţi Fie ruinată duminica, păstrează asta pentru tine, a spus Dennis, ridicându-se în picioare şi mutând miniatura bisericii pe măsuţa de cafea.

Marigold a chicotit.

- Da, de acord. Mama va spune că oricum nu avea să dureze, iar Suze o să aibă o cădere nervoasă. Să o păstrăm pentru noi deocamdată.

V

Înfofoliţi cu paltoane şi pălării, Dennis, Marigold şi Nan şi-au croit drum prin zăpadă până la biserică, adică un drum de cinci minute de mers pe jos urcând pe alee. Nan se ţinea de Dennis de parcă însăşi viaţa ei ar Fi depins de asta, în vreme ce Marigold păşea de cealaltă parte a lui, cu mâinile în buzunarele paltonului. Au trecut pe lângă şcoala primară unde învăţaseră Daisy şi Suze, şi pe lângă căminul cultural unde fuseseră ele spiriduşi Brownie[1]. Dar unele lucruri se schimbaseră: satul se mândrise odinioară cu o mică benzinărie unde RegTucker, purtând nelipsita lui salopetă albastră şi şapcă, făcea el însuşi plinul maşinilor, emiţând o factură lunară localnicilor, dar, în anii ’90, aceasta fusese transformată într-o casă elegantă, cu acoperiş de paie, care era acoperit de zăpadă. Reg murise cu mulţi ani în urmă şi fusese îngropat în curtea bisericii, cea care era acum vizibilă dincolo de răspântia unde se bifurca aleea. O mierlă cânta în vârful monumentului comemorativ, construit în porţiunea triunghiulară de iarbă din taţa porţii. La picioarele sale, o coroniţă de maci părea că se infiltrează în pătura de alb, la

fel ca sângele celor căzuţi.

Nan s-a plâns tot drumul.

- E frumos doar în primele ore, după care devine o zloată maronie, iar oamenii alunecă şi cad peste tot. Probabil că o să cad şi o să-mi rup gâtul. Ăsta îmi va fi norocul, nu-i aşa, să alunec pe zăpadă şi să-mi rup gâtul?! Trebuiau să ştie că urma să se întâmple şi să fi împrăştiat sare pe jos. Dar nu, peste noapte o să se transforme în gheaţă, iar mâine eu o să alunec pe ea şi o să-mi rup gâtul.

Marigold nu a încercat să o facă pe mama ei să îşi schimbe părerea. Era obişnuită cu nemulţumirile lui Nan, care au căzut peste ea ca ploaia pe un acoperiş de tablă. în schimb, s- a delectat cu priveliştea satului acoperit de zăpadă.

- Frumos, nu-i aşa, Dennis? a spus ea luându-l pe soţul ei de braţul liber.

- Foarte frumos, a fost de acord Dennis, bucurându-se să se afle afară, în aerul proaspăt al dimineţii, în drum spre prietenii lui. Nu-i grozav, fetelor? a exclamat el jovial. Noi trei, plimbându-ne împreună prin zăpadă.

- Vorbeşte în numele tău, Dennis, a mormăit Nan. Mai bine m-ai ţine bine, că altfel alunec.

- Credeam că abia *mâine* urma să cazi şi să îţi rupi gâtul, a spus Dennis cu un zâmbet.

Nan nu l-a auzit. Era deja preocupată de oamenii care intrau pe poartă şi care se îndreptau spre uşile bisericii.

- Văd că au curăţat cărarea, a spus ea uitându-se chiorâş. Dar nu au făcut o treabă prea bună. Ai face bine să nu-mi dai drumul până la biserică, Dennis, a spus ea. Ar fi trebuit să rămânem acasă, şi nu să ieşim pe vremea asta cumplită.

Dennis a făcut cum i s-a cerut şi a escortat-o pe soacra lui pe cărare, salutându-şi prietenii din mers.

- Ce minunat! o ţineau ei toţi, căci vremea era subiectul favorit de conversaţie al britanicilor.

- A trebuit să-mi scot ghetele din dulap, a spus unul.

- A trebuit să curăţăm aleea din faţă cu hârleţul, a spus altul.

Nan a pufnit în semn de dezaprobare.

- Soţul meu, Dumnezeu să-l ierte, şi-a distrus spatele dând la hârleţ pentru a ne scoate din casă, a spus ea. Dacă aş fi în locul tău, aş avea mare grijă.

Biserica mirosea plăcut a ceară şi a flori. Nan i-a dat drumul la braţ lui Dennis. Nu ii

plăcea să discute cu oamenii voioşi, aşa că a mers înainte să ocupe un loc. Marigold a urmat-o conştiincioasă.

La fel cum a fost tatăl său, Dennis era tâmplarul local. Aproape că nu era casă în sat unde să nu fi lucrat. O comodă aici, o masă acolo, nişte rafturi sau dulapuri de bucătărie, o căsuţă Wendy pentru copii ori o magazie de grădină pentru bunicul. Îi cunoştea pe toţi şi adora să schimbe câteva vorbe cu ei. Mulţi îl considerau a fi o comoară locală, un membru de onoare al familiei, căci petrecea vorbind tot atât timp cât monta şi piesele pe care le realiza, şi adesea, odată ajuns la faţa locului, înlocuia şi clanţa care se desprinsese ori schimba chitul din baie fară nici un cost suplimentar. Aşa era el, Dennis; un om bun.

Cu toate acestea, meseria lui şi-a pus amprenta asupra corpului său. Avea probleme cu genunchii şi dureri cronice de spate din cauza căratului de lucruri grele, iar degetul mare de la mâna stângă purta cicatrici de la uneltele ascuţite pe care le folosea, dar el nu se plângea niciodată. Dennis s-a considerat întotdeauna norocos pentru că putea să facă ceea ce-i plăcea. Preţul sănătăţii sale era unul mic de plătit.

Marigold era mândră de soţul ei. Era un maestru în meseria sa.

- Dă-i o bucată de lemn şi va fi fericit ca un căţeluş, spunea ea când cineva venea cu vreo cerere, şi era adevărat, căci Dennis nu era nicicând mai fericit decât atunci când lucra în atelierul său, ascultând Planet Rock la radio, în timp ce Mac, motanul, îl observa în linişte de pe pervazul ferestrei.

Dar nimic nu îi aducea lui Dennis o mai mare satisfacţie decât să îi pregătească lui Marigold cadoul de Crăciun.

îi făcea un puzzle an de an. Nu era nici o surpriză, ea ştia ce urma să primească, dar nu şi cum avea să arate. Asta era mereu surpriză. El alegea mai întâi o temă, după care găsea imagini pe care le lipea pe o bucată de placaj de şase milimetri, înainte de a o tăia cu un fierăstrău. Era o treabă complicată, dar Dennis se pricepea la lucruri complicate. Cel de anul trecut a fost cu flori, căci Marigold iubea florile. Anul acesta a ales o scenă de modă veche, cu un patinoar, cu adulţi şi copii patinând printre fulgii de zăpadă. Găsise imaginea în magazinul caritabil şi s-a gândit că i-ar plăcea. Cum stătea pe bancă în biserică, mintea i-a zburat la puzzle, iar emoţia l-a încălzit pe dinăuntru precum cartofii copţi pe care mama lui i-i punea în buzunarele paltonului iarna, când mergea la şcoală. Marigold a îndrăgit

dintotdeauna puzzle-urile, iar Dennis era foarte bun la realizarea lor. În fiecare an încerca să le facă puţin mai complicate sau un pic mai mari, pentru a-i oferi o provocare mai serioasă. Ştia că cel de anul acesta le întrecea pe toate celelalte. Era alcătuit din peste o sută de piese mici şi avea să îi ia mai mult să le ordoneze fiindcă nu fotografiase imaginea originală pentru ca ea să o poată copia. S-a uitat la ea, cum stătea aşa lângă el, cu obrajii trandafirii de la mersul pe jos şi cu ochii ei căprui care scânteiau de plăcerea resimţită. A prins-o de mână şi a strâns-o. I-a strâns şi ea mâna şi i-a zâmbit.

Nan a observat, a bombănit şi a clătinat din cap. Erau prea bătrâni pentru aşa ceva, s-a gândi ea cu amărăciune. După slujbă, credincioşii s-au adunat în hol pentru ceai şi biscuiţi. Aceasta era partea care le plăcea cel mai mult lui Marigold şi lui Dennis. Cel mai puţin ii plăcea lui Nan. Trăise la sat toată viaţa ei de femeie măritată şi suportase socializarea pe care soţul ei o adora, dar, după ce a rămas văduvă, se ducea întotdeauna acasă de îndată ce vicarul rostea binecuvântarea. Acum nu avea de ales decât să se amestece în mulţime, căci depindea de Marigold şi

Dennis, având nevoie de braţul lui Dennis pentru a o ajuta să se întoarcă acasă.

Marigold şi Dennis stăteau de vorbă cu vecinii lor, John şi Susan Glenn, când Marigold a simţit o bătaie uşoară pe umăr. S-a întors şi a văzut faţa rotundă şi entuziastă a lui Eileen Utley, care avea peste nouăzeci de ani şi încă mai cânta la orgă la fiecare slujbă de duminică, fără să facă nici măcar o ereşeală. Ţinea în mână geanta lui Marigold.

- Ai lăsat-o pe bancă, a spus ea.

Marigold a privit spre geantă şi s-a încruntat. Apoi s-a uitat la braţul ei drept, aşteptându-se ca geanta să atârne de acesta, ca de ooicei. Spre uimirea ei, nu era aşa.

- Ce ciudat! i-a spus ea lui Eileen. Mai mult ca sigur că mă gândeam la altceva. *Poate că la întoarcerea lui Daisy acasă?* Mulţumesc!

Ea a oftat.

- Sunt cam uitucă în ultima vreme. Nu e prima dată când las ceva în urmă. Dar uită-te la tine, Eileen. Eşti ageră la minte. Nu uiţi nimic!

- Am nouăzeci şi doi de ani! a spus Eileen cu mândrie. încă mai am toate ţiglele pe casă. Secretul stă în cuvinte

încrucişate şi Sudoku. îţi pun mintea la treabă. Vezi tu, e ca un muşchi. Trebuie să o exersezi.

- Mama rezolvă cuvinte încrucişate zi de zi.
- Şi uită-te la ea.

Şi-au întors amândouă privirea spre Nan, care ţinea o ceaşcă de ceai în mână şi se plângea vicarului că nu era sare pe drum. El o asculta cu răbdarea pe care i-o dăruise Dumnezeu special pentru astfel de momente.

- încă mai e în toate minţile, nu-i aşa?
- O, da.
- Cum este să o aveţi acasă?
- Cred că e mai fericită să locuiască la noi. Tata a murit de mai bine de cincisprezece ani şi te simţi singur când eşti pe cont propriu. Nu îi plac animalele, aşa că nu ar fi avut de gând să îşi ia un câine sau o pisică de companie. îl tolerează pe Mac şi stă departe de el. El oricum nu are ochi decât pentru Dennis. A fost logic să facem asta din moment ce în camera lui Daisy nu stătea nimeni. Şi măcar atât să pot face. La urma urmei, a avut grijă de mine vreme de optsprezece ani, nu-i aşa?
- Eşti o fată bună, Marigold, a spus Eileen, mângâind-o pe braţ. Ne vedem

mâine, a adăugat ea, căci Eileen îşi făcea apariţia la magazinul din sat în fiecare dimineaţă la ora nouă, nu pentru că ar fi avut neapărată nevoie de ceva, ci pentru că nu avea nimic altceva de făcut.

Marigold şi-a pus geanta pe umăr şi s-a întrebat cum de nu a băgat de seamă că lipsea. Ea nu fusese, până de curând, genul de om care să uite lucruri. *Presupun că îmbătrânesc*, s-a gândit ea puţin deprimată. Mintea ei a scormonit după ceva pozitiv. Apoi l-a găsit: *Daisy vine acasă...*

Spiriduşi specifici folclorului scoţian. Se spune că sunt spirite ale casei şi că îndeplinesc treburi casnice pe timp de noapte, când stăpânii dorm. Nu sunt întotdeauna amabili, devenind răuvoitori dacă se simt ofensaţi.

CAPITOLUL 2

A doua zi, în zori, Daisy a telefonat pentru a le spune că reuşise să găsească un zbor din Milano mai târziu în acea dimineaţă şi că va ajunge acasă la lăsarea nopţii, lucru ce a făcut- o pe Suze să intre în vrie.

- Nu stă în dormitorul meu! a declarat ea, doar pentru ca mama ei să îi spună că va trebui să facă asta fiindcă, acum că Nan a venit să locuiască la ei, nu mai aveau camere libere. Unde îmi voi pune eu toate hainele? Nu poate dormi pe canapea? Adică e doar temporar, nu-i aşa? O să se întoarcă la Luca sţ>re sfârşitul săptămânii. E ridicol ca eu să tiu nevoită să îmi mut toate lucrurile doar pentru că decide ea să vină acasă. E perfect confortabil pe canapea.
Nu poate să doarmă acolo?!

S-a repezit pe scări în sus şi a trântit uşa de la dormitor.

Marigold a ieşit să hrănească păsările. Ninsoarea încetase în timpul nopţii, iar acum cerul era neted şi alb, zăpada de sub el fiind şi ea netedă şi albă, aşteptând ca soarele să răsară şi să o prefacă în diamante. Marigold a coborât hrănitoarea din copac şi a aşteptat ca măcăleandrul să apară, ceea ce s-a şi întâmplat, pe acoperişul atelierului lui Dennis.

- Suze a fost dintotdeauna egoistă, i-a spus ea în timp ce turna cu grijă seminţele înăuntru. Presupun că e vina mea. Toată viaţa am muncit din greu, la fel ca Dennis, ca să le punem copiilor pe masă o pâine şi să le oferim un trai mai bun decât am

avut noi. Dar, procedând astfel, am făcut ca ei să îi fie prea uşor.

Căpşorul măcăleandrului s-a clătinat dintr-o parte în alta, de parcă încerca să o înţeleagă.

- Viaţa e complicată pentru noi, oamenii. Cred că e mai uşor să fii pasăre.

A agăţat din nou hrănitoarea de creangă.

- Cel puţin se întoarce Daisy. Nu pot să nu mă entuziasmez în această privinţă, deşi sunt tristă că s-a despărţit de Luca. Am detestat faptul că trăia în străinătate. Nu pot să recunosc asta decât în faţa ta. Am detestat faptul că trăia atât de departe de casă.

Când Marigold s-a întors la bucătărie, Nan stătea la locul ei obişnuit de la masă.

- Daisy o să ne înnebunească pe toţi, a prezis ea, ţuguindu-şi buzele. Casa asta e prea mică pentru noi toţi.

- E prea mică pentru Suze. Pentru noi, ceilalţi, e în regulă, a corectat-o Marigold.

- îi vei permite să locuiască împreună cu voi pentru totdeauna? Are douăzeci şi cinci de ani. Aş fi zis că e vremea să se mute şi să-şi croiască propriul drum în viaţă. Când eram eu de vârsta ei...

- Erai măritată, cu doi copii

adolescenţi, ei bine, aproape, a întrerupt-o Marigold. Acum e diferit. Viaţa e mai grea.

- Viaţa a fost întotdeauna grea şi aşa va fi mereu. Viaţa ţi-o faci singur, aşa spunea mereu tatăl tău, iar el ştia câte ceva despre asta.
- Trebuie să deschid magazinul, a spus Marigold, îndreptându-se spre uşă.
- Ar trebui să te ajute şi Suze, în loc să facă toate chestiile alea prosteşti pe telefon, l-ar prinde bine să muncească aşa cum se cuvine.
- Nu am nevoie de o pereche de mâini în plus, a spus Marigold. O am pe Tasha.
- Tasha! a pufnit Nan. Nu aş numi-o pe ea o pereche de mâini în plus. Aş numi-o durere de cap.
- Munceşte din greu.
- Când e aici.
- E aici în cea mai mare parte a timpului.
- Nu aş spune chiar că în cea mai mare parte a timpului, dar tu vrei să le faci oamenilor pe plac, Marigold, întotdeauna ai fost aşa. Ei bine, poţi să pleci. Am eu grijă de toate, o voi înveseli pe Suze cu nişte poveşti despre lipsurile pe care le-am îndurat

în copilărie.

Marigold a râs.

- Vai, o să te iubească pentru asta.

I-a zâmbit şi Nan.

- Tinerii nu ştiu cât sunt de norocoşi.

Apoi, când Marigold aproape că ieşise pe uşă, a strigat-o:

- Fii drăguţă şi adu-mi câţiva biscuiţi digestivi când ai un moment liber, din cei cu ciocolată. îmi place să îi înmoi în ceai.

¥

Marigold deţinea magazinul din sat de mai bine de treizeci de ani. Cât au fost fetele mici, îi fusese convenabil pentru că magazinul era separat de casă printr-o curticică pietruită, aşa că îi era uşor să fugă de colo-colo.
Construcţiile erau nişte căsuţe albe cu ferestre mici şi acoperişuri gri, de ardezie, iar grădinile din spate, deşi nu prea mari, dădeau înspre câmpurile ondulate. Câmpuri care îi aparţineau lui Sir Owen Sherwood, bogatul moşier, aşa că nu exista nici un pericol ca ele să fie exploatate pentru extinderea satului. Se discuta mereu despre nevoia de mai multe case, dar, în opinia lui

Marigold şi a lui Dennis, acel teren avea să împiedice construirea lor acolo. Ferma era imensă, cu păduri şi câmpuri, astfel că întreaga porţiune de est a satului era protejată în faţa dezvoltatorilor imobiliari, în vreme ce partea de vest era protejată de mare. Era un loc idilic în care să trăieşti. Singura nemulţumire, dacă Marigold avea vreuna, lucru pe care nu îi plăcea să îl recunoască fiindcă nu îi stătea în fire să se plângă, era că supermarketul cel mare, construit în anii 1980 la câţiva kilometri distanţă de sat, îi furase o mare parte din afacere. Cu toate acestea, avea grijă să se aprovizioneze cu articole esenţiale, precum şi cadouri, iar oficiul poştal, desigur, le era de folos localnicilor. Ducea un trai decent. La fel ca Dennis. Se simţeau bine şi erau fericiţi.

Tasha era deja la magazin când a ajuns Marigold. Mamă singură cu doi copii sub zece ani şi având nefericita dispoziţie de a fi un pic sensibilă, Tasha nu era o persoană pe care să te poţi baza. De asemenea, copiii ei erau adesea bolnavi sau avea ea nevoie să rămână acasă pentru că aştepta vreun electrician ori vreo comandă, fie era extenuată şi epuizată şi cerea o zi liberă pentru a se odihni. Marigold era indulgentă. îi displăceau confruntările şi resentimentele.

Şi ea se gândea că, deşi Tasha nu era de prea mare încredere, era o prezenţă drăguţă şi zâmbitoare în iurul magazinului, iar asta conta foarte mult. Clienţii o plăceau pentru că era politicoasă şi încântătoare, iar când era acolo, îşi făcea treaba cum trebuie. Marigold şi-a dat seama că diavolul pe care îl cunoşti este mai bun decât cel pe care nu îl cunoşti.

- Bună dimineaţa.

Vocea plină de bucurie a Tashei i-a ridicat moralul.

- Ai venit, a spus Marigold, plăcut surprinsă.

- Hi bine, mă întrebam dacă nu aş putea pleca puţin mai devreme astăzi. Milly joacă într-o scenetă şi i-am promis că o ajut cu machiajul.

Marigold nu putea sâ-i refuze acest lucru.

- Desigur că poţi. Despre ce scenetă e vorba?

Tasha i-a povestit despre aceasta în timp ce a început să facă un inventar al produselor de pe rafturi.

- Marigold, ţi-ai amintit să comanzi iahnie de fasole? a întrebat ea. Nu mai avem deloc şi este foarte populară.

- Iahnie de fasole? Eşti sigură?

- Da, ţi-am zis săptămâna

trecută. Mai ţii minte?

Marigold nu mai ţinea minte. Nici măcar nu îşi mai amintea să fi purtat această conversaţie.

- Ce ciudat! O fac chiar acum.

La ora nouă, a intrat Eileen Utley. A cumpărat nişte lapte, după care a petrecut următoarea oră vorbind cu localnicii, care veneau unul după altul să cumpere ba un ziar, ba o sticlă de lapte ori să expedieze vreun colet.

Lui Eileen îi plăcea să privească zumzetul vieţii de la sat. O făcea să se simtă parte dintr-un loc, şi nu de la periferia acestuia, aşa cum se întâmpla când stătea acasă, la televizor.

Magazinul era destul de aglomerat când a intrat Lady Sherwood. Elegantă, într-un palton din loden şi cu pălărie verde asortată, i-a zâmbit lui Marigold. Deşi cele două femei erau de vârste apropiate, Lady Sherwood părea cu zece ani mai tânără. Avea pielea netedă, machiajul aplicat cu grijă, iar părul ei blond, care îi ajungea până la nivelul umerilor, nu dădea semne de încărunţire. Lui Marigold îi era clar că era vopsit, dar părea totuşi natural. Marigold se intreoa dacă nu cumva farmecul ei fără efort se datora faptului că era canadiană, îşi închipuia că

femeile din acea parte a lumii erau în mod înnăscut fermecătoare, la fel ca starurile de cinema. Marigold nu traversase niciodată Oceanul Atlantic, iar accentul canadian al lui Lady Sherwood îi dădea o senzaţie palpitantă de exotic.

- Bună dimineaţa, Marigold! a spus Lady Sherwood pe un ton agreabil.

Cu toate acestea, oricât de prietenoasă era atitudinea ei, tot reuşea să păstreze o anumită distanţă datorată poziţiilor lor sociale diferite, ea fiind soţia unui moşier, iar Marigold, soţia unui tâmplar. Dar, după cum îi plăcea lui Nan să sublinieze, „odată a fost doar un simplu tâmplar...”

- Bună dimineaţa, Lady Sherwood! a răspuns Marigold de după tejghea. Cu ce vă servesc?
- Mai faci budincă de Crăciun anul acesta?
- Da, fac. Doriţi una?
- Da, aş vrea două, te rog. Vine pe la noi fiul meu din Toronto şi vom fi mai mulţi oameni. Au fost foarte apreciate anul trecut.
- Ce bine! Mă bucur să aud asta!

Marigold şi-a imaginat marele salon al familiei Sherwood, plin de oameni eleganţi,

care se înfruptau din budincile ei de Crăciun, şi s-a simţit cuprinsă de un val de mândrie.

- Şi, de vreme ce sunt aici, aş vrea câteva clasoare cu timbre de primă clasă. Mulţumesc.

Marigold i-a dat timbrele şi a notat cu grijă comanda de budincă de Crăciun în caietul ei roşu. A observat mănuşile din piele de calitate ale lui Lady Sherwood, precum şi modul graţios în care îşi mişca mâinile, considerând-o cea mai stilată femeie pe care o întâlnise ea vreodată. Când Lady Sherwood a plecat lăsând în urma ei un miros persistent de parfum scump, Eileen s-a aplecat peste tejghea şi a coborât vocea:

- Ştii şi tu, eu nu bârfesc defel, dar am auzit că tatăl şi fiul nu se înţeleg prea bine, a spus ea. De asta a plecat flăcăul în Canada.

Marigold a pus caietul sub tejghea.

- Vai, dragă, asta-i trist. Nimic nu e mai important decât familia, a spus ea, încălzindu- i-se din nou sufletul la gândul că avea să o vadă pe Daisy. Probabil că era în drum spre aeroport, a presupus ea.

- Nu ştiu ce se va alege de moşie când Sir Owen va da ortul popii, a continuat Eileen. Bănuiesc că Taran face o mulţime de bani în Canada.

- Dacă va trăi şi Sir Owen la fel de mult ca tine, Eileen, Taran nu va moşteni nimic cel puţin cincizeci de ani de acum înainte.

- Este singurul lor copil. Va fi de datoria lui să se întoarcă şi să se ocupe de moşie. Sir Owen este un om care, la fel ca tatăl său, Hector, înţelege viaţa la ţară. Uite, *el* a fost un om bun şi cumsecade, i-a permis tatei să locuiască într-una dintre căsuţele lui fără să plătească chirie atunci când a rămas fără slujbă, luându-i câteva luni până să găsească alta. Nu cred că Taran e la fel ca el. Cred că e unul dintre oamenii aceia din domeniul bancar, care nu se gândesc decât la cum să facă bani.

- Cum de ai ajuns la concluzia asta, Eileen?

- Sylvia nu e vreo bârfitoare, dar i-a scăpat porumbelul, a spus Eileen, referindu-se la menajera familiei Sherwood, o femeie de cincizeci de ani, bună la suflet, care se mişca
încet şi care se afla în slujba familiei de mai bine de zece ani. Vor avea necazuri când Sir Owen va da colţul.

Şi şi-a lins buza de jos la gândul unei asemenea emoţii.

Marigold s-a străduit să continue cu

servitul clienţilor, cât timp Eileen îi împărtăşea bârfele din sat. Avea câte ceva de spus despre oricine intra în magazin. John Porter se ciondănea cu vecinul lui, Pete Davis, din cauza unei magnolii care crescuse prea înaltă, iar câinele Saint Bcrnard al lui Mary Hanson îi omorâse pisica lui Dolly Nesbit, făcând-o pe aceasta din urmă să leşine în mijlocul pajiştii.

- încă e la pat şi se recuperează, a spus Eileen. Mary s-a oferit să îi găsească o altă pisică, dar Dolly spune că Preţioasa ei este de neînlocuit. Dacă mă întrebi pe mine, câinele acela ar trebui eutanasiat. Nimeni n-ar trebui să-şi lase câinele mare cât un cal să alerge liber prin sat.

Jean Miller, care rămăsese de curând văduvă, se chinuia să facă faţă unei vieţi pe cont propriu.

- Sărmana de ea! îţi garantez că ajungi să te obişnuieşti după o vreme şi că televizorul îţi va ţine întotdeauna companie. îmi place în mod special emisiunea *Baie Off*, dar şi *Strictly Come Daticing,* însă, în zilele noastre, sunt tot felul de programe pe care să le urmăreşti. Simpaticul de Cedric Weatherby, ştii tu, cel care tocmai s- a mutat în vechea casă a Gloriei, i-a pregătit o

prăjitură şi a scos-o în oraş. Pusese atât de mult orandy în ea încât ar fi putut să o lase lată o săptămână întreagă!

Pe urmă, mai era şi comodorul, care locuia împreună cu soţia lui, Phyllida, într-o foarte admirată casă în stil georgian şi care a recurs la împuşcarea cârtiţelor de la fereastra dormitorului său.

- A încercat să le gazeze printr-o conductă ataşată la ţeava de eşapament, dar a dat rateuri şi era să se gazeze pe el însuşi, a spus Eileen voioasă. Zice că sunt o pacoste, că îi împrăştie noroi pe tot gazonul, dar eu, de când am citit
în copilărie Beatrix Potter, am fost mereu mai degrabă părtinitoare cu prietenii noştri blănoşi.

La amiază, a venit şi Nan, plângându-se de frig.

- H un ger siberian! a zis ea grăbindu-se să intre, aducând înăuntru zăpadă pe încălţările ei. A, e cald şi bine aici.

A aşteptat ca Marigold să termine de servit, după care i-a amintit de biscuiţii ei digestivi.

- Vai, îmi pare râu, mamă. Am uitat. M-a ţinut Eileen de vorbă, a spus ea.

- Daisy a noastră vine azi

acasă, a zis Nan zâmbind. Suze nu e deloc mulţumită de asta. Vor fi nevoite să împartă o cameră.

- Vine cam devreme pentru Crăciun, nu-i aşa? a spus Eileen.

înainte ca Marigold să poată inventa ceva, Nan îi spusese deja celei mai mari bârfitoare din sat despre despărţirea dintre Daisy şi Luca.

- Sunt convinsă că se vor săruta şi se vor împăca, a spus Marigold, străduindu-se să ţină bârfele sub control.

Dar Nan a clătinat din cap.

- Cred că au terminat-o ae-a binelea, Marigold, a spus ea. Nu se desparte cineva după şase ani de relaţie, ca apoi să se împace din nou. Ţine minte ce-ţi spun eu, s-a terminat.

în prima parte a după-amiezii, Suze a intrat în magazin cu o plasă de colete de expediat. Pentru a putea continua să-şi cumpere haine şi machiaj, era nevoită să vândă lucrurile pe care nu le mai dorea. Avea un site online pentru vânzarea de obiecte la mâna a doua şi scotea un mic profit, însă nu unul care să fie vreodată avantajos. Era încă furioasă din cauza întoarcerii surorii ei acasă şi nu mutase nimic din dormitorul ei pentru a o găzdui pe aceasta.

- După cum am spus, poate dormi pe canapea, a repetat ea.

Marigold se simţea uşurată că Eileen plecase în cele din urmă acasă, tocmai ca să nu reacţioneze la inevitabila ceartă.

- Este între tine şi Daisy. Eu nu mă bag, a spus Marigold. Deşi cred că nu ar strica puţină bunăvoinţă, dată fiind situaţia.

- Cine i-a dat papucii cui? a întrebat Suze.

- Nu ştiu. Nu mi-a spus. A spus doar că vor lucruri diferite.

Suze a zâmbit.

- Luca nu vrea să se căsătorească, iar Daisy vrea. Apoi a adăugat pe un ton provocator: Căsătoria e atât de demodată.

- Mă bucur că bunica ta nu este prin preajmă ca să audă asta, a spus Marigold.

- A, am să i-o spun cu plăcere drept în faţă. Acum vremurile s-au schimbat.

Acestea fiind spuse, şi-a fluturat părul şi a şters-o din magazin, lăsând-o pe mama ei să cântărească şi să plătească taxele poştale pentru toate pachetele ei.

Tasha plecase. Magazinul era liniştit. Marigold s-a uitat pe fereastră. Se înnopta

devreme acum. S-a aşezat pe taburetul din spatele tejghelei şi a tras adânc aer în piept. Se simţea obosită. Trebuie să fie de la vreme, s-a gândit ea, căci dimineţile şi serile acestea întunecate îţi consumă energia. Soarele nu ieşise deloc astăzi, aşa că, deşi zăpada rămăsese, nu mai erau diamante care să scânteieze şi să strălucească. Drumurile erau îngheţate. S-a gândit la mama ei, care afirmase că astăzi avea să alunece şi să îşi rupă gâtul, şi a sperat că a făcut un lucru raţional şi că şi-a petrecut cea mai mare parte a zilei în casă.

Când a închis magazinul la terminarea programului, a văzut coletele lui Suze, care încă aşteptau să fie expediate. S-a încruntat şi s-a uitat la ele de parcă atunci le-ar fi văzut pentru prima dată. Era convinsă că le trimisese. Dar nu, erau acolo, şi nici măcar nu fuseseră ştampilate. Marigold a simţit pe piele o senzaţie ciudată, înţepătoare. I-a luat puţin până să o recunoască, dar, când s-a întâmplat, faptul de a-şi da seama că îi era frică a făcut ca senzaţia de înţepătură să devină şi mai intensă, îi era frică, o frică profundă, rece şi inconfundabilă: ceva era în neregulă. Cu o zi în urmă, îşi lăsase geanta la biserică, iar acum uitase să expedieze pachetele lui

Suze.
Marigold nu era o persoană distrată. Dimpotrivă. Era o persoană pe care puteai conta pentru o organizare eficientă. Toată viaţa sa, ea se definise prin memoria ei ascuţită şi lucidă. Pentru administrarea magazinului şi a oficiului poştal, cu toate exigenţele pe care le presupunea aceasta, mintea ei trebuia să fie agilă, iar capacitatea de memorare, foarte ascuţită. Acestea nu o dezamăgiseră până acum.

Marigold a păşit în întuneric şi a încuiat uşa în urma ei. Apoi a traversat cu grijă curtea îngheţată spre casă, simţindu-se surprinzător de nesigură. Luminile dinăuntru erau aurii şi le-a văzut pe fereastră pe mama ei şi pe Suze, aşezate la masa din bucătărie. Pachetul de biscuiţi digestivi stătea deschis lângă mama ei. Starea sa de spirit s-a înrăutăţit când şi-a adus aminte că îi uitase şi pe aceia. *Chiar îmi pierd minţile*, s-a gândit ea cu deznădejde. S-a hotărât să-şi exerseze mintea, aşa cum îi sugerase Eileen.

Când a intrat pe uşa din spate, Nan era în mijlocul unei poveşti, iar Suze stătea în prag, încercând să scape de ea. Marigold a aruncat o privire pe fereastră. în atelierul lui Dennis, luminile erau încă aprinse, strălucind în întuneric. Stătuse acolo toată ziua. Ştia că

lucra la cadoul ei de Crăciun şi se întreba care avea să fie imaginea aleasă. Acest gând a făcut-o să zâmbească şi a început să se simtă mai veselă. Era obosită şi, oricât de mult ii displăcea să admită asta, îmbătrânea. La vârsta ei, era perfect normal să uite lucruri. Trebuia doar să se străduiască mai mult ca să şi le amintească.

¥

La ora şapte, uşa din faţă s-a deschis larg, iar Daisy şi-a făcut apariţia în hol, cu părul ei şaten ciufulit tot, îmbrăcată într-un palton mare şi pufos şi trăgând după ea o valiză imensă. Marigold a scăpat din mână lingura de
lemn pe care o folosea pentru a amesteca în sos şi s-a repezit să o îmbrăţişeze.

- Draga mea, ce surpriză! Trebuia să ne fi sunat. Ar fi venit tata să te ia de la gară.

- Am luat un taxi, a spus Daisy.

- Pari extenuată! a exclamat Marigold, instinctele sale materne zbâtându-se cu furie la vederea chipului palid al fiicei sale. Vino numaidecât la căldură!

Dennis, care tocmai ce îşi închisese atelierul, a zâmbit larg.

- Iau eu asta, a spus el,

eliberând-o pe Daisy de greutatea valizei. Ce ai aici? Bijuteriile Coroanei?

- Viaţa mea, a răspuns Daisy, zâmbind uşor.

Şi-a înfăşurat braţele în jurul tatălui ei şi a început să plângă.

- Acum eşti acasă, scumpo, a spus el, mângâind-o pe spate. Acolo unde ţi-e locul.

- Vom avea grijă de tine, iubito, a reluat mama ei, observând părul neîngrijit al fiicei sale şi umbrele purpurii de sub ocnii ei înroşiţi şi plini de suferinţă.

îşi dorea să îi pregătească o baie fierbinte şi să îi dea o masă bună pentru a o pune din nou pe picioare.

Suze s-a ivit în capătul scărilor cu o privire sfioasă.

- Bună, a rostit ea, fără să facă vreo mişcare pentru a se apropia de ea. îmi pare rău pentru faza cu Luca.

- Mulţumesc, a răspuns Daisy, dar atenţia i- a fost distrasă de Nan, care venea pe hol spre ea.

- Eşti prea bună pentru el, a spus ea, îmbrăţişându-şi nepoata. Nu poţi avea încredere în italieni. Trebuie să-ţi găsim un englez drăguţ.

Daisy a râs în ciuda inimii sale îndurerate.

- Nu cred că îmi doresc pe cineva acum, Nan.

- Bineînţeles că nu, a spus Dennis.

- Ceea ce îţi trebuie este o ceaşcă de ceai, a spus Marigold.

- Veţi fi din nou împreună până la sfârşitul săptămânii, a spus Suze, sperând cu ardoare să fie aşa.

Daisy şi-a ridicat bărbia.

- Nu-l vreau înapoi, a răspuns ea răspicat. S- a terminat. Sunt acasă. S-a uitat la mama ei şi i- a zâmbit stins. Unde ziceai că este ceaiul ăla?

CAPITOLUL 3

- Am un plan, a spus Daisy.

Stătea lângă tatăl ei şi Nan la masa din bucătărie, faţă în faţă cu Suze, care o privea pe sub bretonul ei lung, încercând, fără succes, să simuleze interes. Sora ei, cu firea sa sensibilă, viaţa ei independentă şi talentul său, o făcea întotdeauna să se simtă nedemnă.

Marigold stătea lângă sobă. Cât de tipic

pentru Daisy să aibă totul pus la punct! s-a gândit ea cu mândrie. Fusese dintotdeauna organizată şi autonomă.

- Care este acela? a întrebat ea.
- Am economisit destui bani pentru a face ceea ce mi-am dorit mereu să fac, a spus ea, iar un zâmbet timid i s-a strecurat pe chip.
- Ce anume, draga mea? a întrebat Marigold.
- Am să desenez şi să pictez. Adică, nu ca hobby – fac asta de ani de zile –, ci ca profesie.
- Era şi timpul, a spus Dennis fericit.

îşi dorise dintotdeauna ca Daisy să fie artistă. La asta se pricepea. Pentru asta fusese născută. După părerea lui, îşi irosea talentul lucrând într-un muzeu, în loc să-şi lase creativitatea să înflorească.

- Da, a spus ea, trăgând adânc aer în piept, de parcă ar fi fost îngrijorată din cauza riscurilor. Am de gând să încerc.

Nan şi-a ţuguiat buzele.

- Mă îndoiesc că vei câştiga mulţi bani din pictură, a spus ea.
- Nu cred că Hockney ar fi de

acord cu tine, Nan, a răspuns Daisy.

- Sau Peter Doig şi Damicn Hirst, a completat Dennis zâmbind.

- Cine este Peter Doig? a întrebat Suze, strâmbând din nas.

- Dar gândeşte-te la miile de pictori de care nu a auzit nimeni niciodată, a continuat Nan. Fără nici un şfanţ, trăind din bunăvoinţa familiei.

I-a aruncat lui Marigold o privire cu subînţeles. Marigold s-a prefăcut că nu o vede. Ştia că mama ei ar fi avut multe de spus dacă ea şi Dennis s-ar fi văzut nevoiţi să îşi întreţină *ambele* fiice.

- Cu toţii trebuie să începem de undeva, Nan, a spus Daisy. Dacă nu încerc, nu voi şti niciodată.

- Ce ai de gând să pictezi? a întrebat Suze, acum neliniştită, căci sora ei părea cu adevărat că nu are nici o intenţie de a se întoarce la Milano.

- Animale, a spus Daisy. Voi picta portrete de animale. Sunt bună la asta. Apoi, când voi căpăta încredere, voi picta şi oameni.

- Este o idee grozavă, a spus Marigold entuziasmată.

- Mulţumesc, mamă.

- Aşadar, ţi-ai dat demisia? a

întrebat Suze.

-Da.

- Si te-au lăsat pur şi simplu să pleci? Aşa, imediat?

-Da.

Suze a ridicat din sprâncene.

- Locul ăla nu se va duce de râpă fără tine?

Daisy a râs.

- Lucram într-un muzeu, Suze, nu eram la conducerea ţării!

Umerii lui Suze s-au prăbuşit.

- Deci chiar te-ai întors de-a binelea.

- Da. Nu mai plec înapoi.

- Ne bucurăm să auzim asta, nu-i aşa, Goldie? a spus vesel Dennis.

- Foarte mult, a fost de acord Marigold, simţind cum îi creşte inima de fericire, fără ca

* îl ei să mai fie loc de îngrijorare şi

în pieptu
îndoială.

Şi-a dezlegat şorţul şi a ridicat în aer o lingură de lemn.

- Cina este gata, a anunţat ea. Şi mă gândesc că ar trebui să deschidem o sticlă de vin, nu-i

aşa, Dennis? Ca să sărbătorim întoarcerea lui Daisy acasă.

- Ridic paharul pentru asta! a spus Dennis, sărind în picioare.

- Şi eu cobor paharul pentru Luca, a spus Nan, făcând o grimasă. în orice caz, nu l-am plăcut niciodată.

După cină, Dennis a cărat valiza lui Daisy pe scări în sus şi a dus-o în camera lui Suze, punând capăt discuţiei în mod tăcut şi hotărât. Suze a trebuit să-şi muşte limba şi să accepte că, *deocamdată*, sora ei se mută din nou în casă. Desigur că exista oricând o şansă ca Daisy şi Luca să-şi reconcilieze diferenţele sau ca Daisy să considere claustrofobică noua ei locuinţă şi să caute un spaţiu de închiriat. Cu siguranţă că Suze nu se gândea să îşi împartă camera cu ea pentru mult timp. Faptul că Daisy nici măcar nu a încercat să-şi despacheteze hainele i-a dat speranţe. A privit – o scormonind după pijama şi nu s-a oferit să elibereze pentru ea câteva rafturi. Abia dacă avea suficient spaţiu pentru ea însăşi.

Mai târziu, când cele două fete s-au dus la culcare şi au stins lumina, inima lui Suze s-a înmuiat, auzind-o pe Daisy plângând încet în

pernă. Deşi egoistă din fire, asta nu însemna că Suze era lipsită de sentimente.

- îmi voi muta lucrurile mâine, ca să îţi fac puţin loc, a şoptit ea, ştiind că avea să regrete de dimineaţă ceea ce spusese.

- îmi pare rău! Nu te aşteptai să fii nevoită să-ţi împărţi camera cu mine, nu-i aşa?

- Nu-i nimic. Ne vom descurca pentru o vreme. Nu va dura pentru totdeauna, nu-i aşa? a spus ea cu speranţă.

- Cum merge cu Batty?

- Bine. Foarte bine. Ce s-a întâmplat cu Luca?

- El nu vrea să se căsătorească şi... Daisy a tras cu greu aer în piept. Şi nu îşi doreşte copii.

- A! Suze nu se aşteptase la asta. Voi doi chiar vă doriţi lucruri diferite.

-Da.

- Ştiu exact animalul pe care să îl pictezi tu, a spus ea cu voioşie. Un câine. Este masiv, mare cât un cal, şi tocmai ce a omorât o pisică, aşa că are un aer răutăcios şi lacom, ceea ce va face ca totul să fie mai distractiv pentru tine.

- Chiar a omorât o pisică?

- Pisica lui Dolly Nesbit, mai precis.
- Vai, nu-i a bună. Cum o chema? Preţioasa? Probabil că Dolly are inima frântă.
- A leşinat. De fapt, s-ar putea să moară.
- A, Suze! Nu poţi spune aşa ceva.
- Ei bine, e bătrână, nu-i aşa?! Iar bătrânii nu suportă astfel de şocuri. Suze a chicotit. Părea ea pe jumătate moartă şi înainte. Acum aş zice că e cu un picior în groapă.

A râs şi Daisy împreună cu ea.

- Eşti amuzantă.
- Ştiu. Suze a oftat din greu. Ar trebui să mă fac actriţă de comedie.
- N-aş merge atât de departe.
- Decât ceea ce fac eu, orice ar fi mai bine, a adăugat ea. Mama, tata şi bunica sunt de părere că ar trebui să-mi găsesc o slujbă adevărată.
- în ceea ce-i priveşte, nu cred că a fi actor de comedie este o slujbă adevărată.
- Tot e mai bine decât ceea ce fac eu.
- Ar trebui să scrii o carte.

Scriai tot timpul poveşti când erai mică. Te pricepi la cuvinte şi eşti talentată. îţi lipseşte doar încrederea în tine.

Suze a chicotit.

- Nu aş şti despre ce să scriu.
- Inspiră-te din propria experienţă. Nu asta fac scriitorii?
- Nu am multă experienţă, Daisy. Spre deosebire de tine, mi-am petrecut toată viaţa într-un sătuc de la malul mării şi nici nu mi s-a întâmplat nimic palpitant.
- Atunci, scrie despre ceea ce te interesează.
- Genul de lucruri care mă interesează nu ar face subiectul unei cărţi bune. Moda şi machiajul sunt mai potrivite pentru reviste... şi pentru contul meu de Instagram.
- Apropo, cum îţi merge cu asta?
- Greu.
- îţi va aduce vreun ban?
- în cele din urmă, da. Dacă voi strânge suficienţi urmăritori, companiile mă vor plăti să postez chestii.
- De câţi urmăritori ai nevoie ca să se întâmple asta?
- De câteva sute de mii.
- Şi câţi ai până acum?

- Aproape treizeci de mii.

S-a lăsat o scurtă pauză, timp în care Daisy s-a străduit să se gândească la nişte vorbe de încurajare.

- În regulă, mai e ceva de parcurs, dar vei ajunge acolo.
- Lucrez la asta. Uneori cred că pot cuceri lumea, dar în cea mai mare parte a timpului mă îndoiesc că pot cuceri ceva.

Daisy a râs.

- Păi nu suntem noi surori?!
- Ba da, suntem, a spus Suze, surprinsă de cât de mult i-a încălzit inima faptul că erau surori. Noapte bună, Daisy!
- Noapte bună, Suze!

Şi fiecare a adormit ascultând sunetul bine-cunoscut al răsuflării liniştite a celeilalte.

y

A doua zi, cerul s-a înseninat, iar soarele strălucea intens peste întinderea de zăpadă. Marigold se afla la magazin, în spatele tejghelei, când a intrat Mary Hanson ca să cumpere bere pentru muncitorii care îi zugrăveau casa. Pe Bernie, câinele ei Saint Bernard, îl legase de un stâlp, iar el se întinsese pe zăpadă, profitând din plin de frig înainte ca zăpada să se topească. Gâfâia greoi, expirând nori de aer fierbinte. Eileen

stătea rezemată de tejghea, iar Tasha era în spate, despachetând comanda de iahnie de fasole. Marigold spera ca Eileen să nu pomenească nimic de pisica lui Dolly.

- Bună dimineaţa, Mary, a spus Marigold.
- Bună dimineaţa. Nu câ-i minunat? E soare, în sfârşit.
- E o schimbare plăcută, nu-i aşa? a spus Marigold.
- Cu siguranţă.
- Hm, Mary, mă întrebam dacă aş putea să- ţi cer o favoare.
- Desigur, Marigold. Cu ce te pot ajuta?

Mary a ridicat din sprâncene cu nerăbdare, sperând că nu era vorba de vreo obligaţie. Chiar trebuia să se întoarcă la zugravi.

- Fiica mea tocmai ce s-a întors din Italia, unde a lucrat, şi ar vrea să îşi încerce norocul cu pictura. Este foarte bună. A fost dintotdeauna bună, doar că nu a avut niciodată încredere în ea. Se întreba dacă îi permiţi să îi facă un portret câinelui tău.

Chipul lui Mary s-a luminat.

- Bernie? Ar vrea să-l picteze

pe Bernie? Ei bine, desigur că poate. I-ar face plăcere să fie pictat.

- O, bine. Am să-i spun. Acum a ieşit pe afară, dar se va întoarce mai târziu.

- îţi dau numărul meu de mobil şi o poţi ruga să mă sune.

Marigold i-a dat o bucată de hârtie şi un pix, iar Mary a început să noteze.

- Bernie al meu e un diavol chipeş, a spus ea, şi adoră oamenii.

Apoi s-a dus în spatele magazinului în căutarea berii.

- Nu putem spune aceiaşi lucru şi despre pisici, a rostit Eileen în barbă.

O clipă mai târziu, Mary s-a întors cu douăsprezece doze de bere.

- Aştept telefonul lui Daisy, a spus ea, scoţându-şi portofelul din geantă. Şi am să-i dau lui Bernie vestea cea bună, ca să se entuziasmeze. Nimeni nu l-a mai pictat până acum.

- Dacă este îndeajuns de bun, s-ar putea să-l expună la căminul cultural, a spus Marigold.
Vezi tu, speră să facă o carieră din asta.

- Ce idee bună! E un loc grozav pentru a-şi face reclamă. Englezii

sunt nebuni după câinii lor.
Mary a zâmbit obraznic.
- Prefer să il picteze pe Bernie decât pe copiii mei, dar să nu-i spui lui Brian!
Marigold a râs.
- N-am să-i spun.
Când uşa s-a închis în urma ei, Eileen a clătinat din cap.
- Iar eu n-am să-i spun lui Dolly. Imortalizarea ucigaşului pisicii ei într-un tablou ar putea să o scoată din minţi.

¥

Daisy a urcat pe cărarea care şerpuia de-a lungul falezei. Nu se mai plimbase pe acolo de o veşnicie. în ciuda faptului că venea acasă de vreo două ori pe an, de Crăciun şi, o dată în timpul verii, nu-şi găsea niciodată timp pentru plimbări. îsi amintea cum ţopăia pe această cărare când era mică, în vreme ce vocea mamei sale, care o chema înapoi, se pierdea din cauza vântului ce sufla în rafale dinspre mare. Nu se schimbase nimic. Era exact aşa cum fusese dintotdeauna. Dar *ea* se schimbase. Acum tânjea după copilăria ei. Viaţa era mai simplă pe atunci. Mai puţine griii, sau cel puţin aşa părea. Cei şase ani în Italia, care fuseseră nişte ani buni, se simţeau

acum ca nişte ani pierduţi, ani irosiţi, ani investiţi fără nici un rezultat. îşi făcea griji că inima ei nu avea să se refacă niciodată. Sentimentul acesta de plumb din pieptul ei se simţea de parcă purta doliu. Deplângea moartea unei relaţii, însă dragostea ei continua să trăiască şi nu avea unde să se ducă.

Adevărul era că Luca nu o minţise niciodată în legătură cu faptul că nu-şi dorea căsătorie sau copii. *Ea* fusese cea care a crezut prosteşte că îl putea schimba. Ea crezuse că el avea să o iubească îndeajuns de mult încât să-i ofere ceea ce îşi dorea, că, dacă ea ar fi rezistat, el ar fi cedat în cele din urmă. A venit un moment în care şi-a dat seama că el nu avea să o facă nicicând. Asta a fost săptămâna trecută.

Nu Luca o trădase pe ea, ci *ea* îl trădase pe *el*. La urma urmei, aveau atât de multe lucruri în comun. Ea era boemă, la fel ca el. Un spirit liber şi independent, la fel ca el. Amândoi iubeau arta, muzica şi cultura. Nici unul dintre ei nu era deosebit de materialist. Trăiau simplu, dar bine, savurând bogăţia senzuală a Italiei: mâncarea, soarele, arta şi arhitectura şi, mai presus de toate, frumoasa zonă de provincie. El credea că ei doi îşi

doreau aceleaşi lucruri, în timp ce ea îşi dorise, în secret, mai mult de atât. Nu *el* a fost cel care a schimbat regulile jocului, ci *ea*. De faptul că pusese pariu pe şase ani din viaţa ei şi pierduse nu se putea învinovăţi decât pe ea însăşi.

Acum că era acasă, trebuia să o ia de Ia capăt. O nouă carieră şi o nouă viaţă – se simţea, mai decrabă, de parcă şi-ar fi reluat vechea viaţă. Nu voia să locuiască acasă, ca Suze. Nu voia nici să trăiască în acest sătuc. Era obişnuită să locuiască în străinătate, într-un oraş cosmopolit. Obişnuia să trăiască independent, dar acum nu avea de ales. Nu avea bani să îşi cumpere propria locuinţă şi nici nu voia să irosească ceea ce mai avea pe chirie, când putea să locuiască acasă, pe gratis. Iar dacă îşi dorea să dea o şansă picturii, trebuia să-şi drămuiască fiecare bănuţ. Nu avea să aibă clienţi o vreme, iar când se va întâmpla, novice fiind, nu putea să le ceară prea mulţi bani. Nan avea dreptate, nu avea să câştige mulţi bani, dar mai conta asta dacă era fericită?! Sigur era mai important să faci ceea ce iubeşti decât să te chinui să faci ceva care nu te inspiră, doar pentru a câştiga mai mulţi bani? Dacă s-ar putea afirma ca artistă şi şi-ar putea câştiga traiul din asta, ar decide ulterior

unde îşi dorea să prindă rădăcini. Problema era că ea îşi făcuse o viaţă în Milano; nicăieri în lume nu se simţea ca acasă, nici măcar aici.

Cu toate că soarele era sus pe cer, ritmul ei de mers era înviorător. Pe dealuri se mai vedea încă zăpada, iar aerul era rece şi curat. Vântul care se grăbea în sus, pe stânci, avea dinţi ascuţiţi. Pescăruşii zburau pe sub cerul albastru, ca de gheaţă, iar bărcuţele se legănau în sus şi în jos pe mare, în vreme ce pescarii îşi întindeau plasele. Totul era atât de frumos, iar Daisy a suspinat de plăcere, pe când tristeţea ei se risipea încet-încet Era minunat să fie acasă, doar că era trist faptul că întoarcerea ei era dublată de o suferinţă în dragoste. Ştia că îi va fi dor de Italia şi de toţi prietenii ei de acolo, dar trebuia să înveţe să trăiască din nou în Anglia. Să încerce să-şi facă prieteni noi. Să o ia de la capăt era un gând înfricoşător. Se întreba dacă avea să se mai îndrăgostească vreodată. Şi-a vârât mâinile în buzunare şi a apucat-o în direcţia satului. Trebuia să descopere cine era ea aici, unde nu mai erau Italia şi Luca prin intermediul cărora să se definească, şi trebuia să ajungă să iubească această persoană înainte măcar de a se gândi să-şi ofere din nou inima cuiva. în

momentul de faţă, nu se putea vedea iubind pe altcineva în afară de Luca, niciodată.

Când a ajuns acasă, s-a dus la magazin să o caute pe mama ei. Marigold îl servea pe comoaor, pe care Daisy îl cunoştea de când era mică. Comodorul Willrid Braithwaite, aşa cum se numea de fapt, fusese prietenul bunicului ei. Când a văzut-o, ochii lui mici s-au luminat, iar faţa lui zbârcită s-a încreţit şi mai mult când a zâmbit, dezvăluind o dantură strâmbă.

- Ia te uită, ce surpriză plăcută! a exclamat el. Deja te-ai întors pentru Crăciun, Daisy?

Daisy i-a întors zâmbetul. îmbrăcat într-un costum de tweed din trei piese, purtând cravată şi pălărie de fetru, comodorul arăta ca un adevărat nobil de ţară.

- De fapt, m-am întors ca să rămân, a spus

El şi-a încruntat sprâncenele albe şi stufoase.

- Of, dragă, ţi-ai lăsat în urmă italianul?
- Da, l-am lăsat, a răspuns ea.
- îmi pare rău să aud asta.
- E plăcut, totuşi, să fiu acasă, a spus ea, simţind că urmează o pauză stânjenitoare.

- Nu cred că ninge prea mult în Italia.
- De fapt, eu am locuit în Milano, unde ninge mai mult decât aici.
- Aşa deci.

A achitat biscuiţii digestivi cu ciocolată. Marigold s-a uitat la ei şi s-a încruntat. îi văzuse de curând pe o masă, dar nu-şi amintea unde.

- îmi place să-i înmoi în ceai, a spus comodorul.

La fel şi altcuiva, s-a gândit Marigold, dar nu-şi putea aminti nici în ruptul capului cui.

Comodorul a ieşit din magazin, iar Marigold s-a dus la standul de reviste pentru a căuta o revistă de Sudoku. Chiar avea nevoie să-şi exerseze creierul. Tasha a rămas la casă.

- Mă bucur că te-ai întors, i-a spus ea lui Daisy. îmi pare rău doar că, ei bine, ştii tu.

A zâmbit temătoare, neştiind cum să-şi exprime în cuvinte părerea de rău.

- Mary Hanson a fost pe aici cu ceva timp în urmă şi i-a lăsat numărul ei de telefon mamei tale. Zice că-i poţi picta câinele.
- Serios? Asta-i grozav. E cel mare, nu-i aşa?

- Da, e un Saint Bernard. Ştii, câinii ăia elveţieni cu butoiaşe de coniac la gât, doar că Bernie nu poartă aşa ceva. Ei bine, ar fi şi mai popular dacă ar purta.

Tasha şi-a încreţit nasul.

Marigold a apărut cu revista de Sudoku.

- Asta e pentru a-mi exersa creierul, a spus ea cu un zâmbet. Sunt atât de uitucă în ultima vreme.

- Ne-ar prinde bine tuturor să ne exersăm creierul, a spus Tasha zâmbind.

- Sper să funcţioneze, a spus Marigold. Nu sunt încă pregătită să o iau razna.

Au râs.

- Tasha zice că ai luat pentru mine numărul de telefon al lui Mary Hanson, a spus Daisy.

- O, da, aşa este.

Marigold şi-a băgat mâinile în buzunare. S-a încruntat.

- Dumnezeule, unde l-am pus?

Şi-a dat seama, în timp ce o senzaţie de frig îi aluneca pe piele, că nu-şi putea aminti nimic despre bucata de hârtie. Ştia că Mary îi scrisese numărul ei de telefon pe ceva, dar nu reţinea să i-l fi dat.

- Nu cred că mi l-a dat, a spus ea, sigură acum că nu se întâmplase.

- Aici este, a spus Tasha, ridicând hârtia de pe tejghea. E uşor de ratat. Era parţial ascunsă sub caietul tău roşu.

- Bineînţeles că da. îmi amintesc acum.

Marigold a privit-o pe Tasha dându-i biletul lui Daisy.

- Ar fi bine să începi să rezolvi Sudoku, a spus Daisy.

- Da, aşa voi face, a spus Marigold, mascând cu un zâmbet neliniştea care îi făcea inima cât puricele de mică.

Brusc, nu s-a simţit prea bine.

- Cred că am nevoie de un ceai, a spus ea. Tasha, vrei să te ocupi tu de magazin pentru un minut? Da, o ceaşcă de ceai este exact ceea ce am nevoie.

Şi s-a grăbit să traverseze curtea spre bucătărie, cu chipul încordat de îngrijorare.



La sfârşitul zilei, după ce a închis magazinul, Marigold s-a grăbit să participe la o şedinţă de comitet cu privire la târgul de Crăciun care urma să aibă loc în sala bisericii, la începutul lui decembrie. întâlnirea a fost găzduită de Julia Cobbold, soţia vicarului, în vechea casă parohială, o

vilă austeră din piatră de cremene, lipsită şi de căldură, şi de farmec, dar impresionantă prin dimensiune şi istorie, căci fusese construită în timpul lui Henric al VIII- lea şi se mândrea cu o ascunzătoare a preotului, care le permisese slujitorilor persecutaţi ai Domnului să fugă pe o scară secretă şi printr-un tunel subteran. Julia era foarte mândră de casa ei, dar Marigold ştia că trebuie să-şi ia un şal, fiindcă locul acela era mereu rece, chiar dacă focurile erau aprinse.

Mergea pe drum în sus. Gheaţa se topise şi asfaltul strălucea de la zloată, dar nu mai era periculos. Nan nu alunecase şi nu-şi rupsese gâtul, ceea ce era o binecuvântare, dar acum pretindea că, în schimb, o va doborî poleiul negru pentru că, spre deosebire de zăpadă, îţi era imposibil să îl vezi. Fusese o zi lungă, iar Marigold îşi dorea cu ardoare să îşi întindă picioarele. Dar niciodată nu lipsise de la vreo şedinţă şi, în afară de faptul că se simţea extenuată, nu avea nici un motiv pentru care ar fi putut să o facă acum.

În timp ce se îndrepta spre aleea familiei Cobbold, a auzit în apropiere ţipătul unei bufniţe. S-a oprit, ciulind urechea pentru a-şi da seama de unde venea. Apoi a zărit-o.

Cu toate că era întuneric, luna era luminoasă şi a putut vedea, printre crengile unui copac, faţa albă şi inconfundabilă a unei bufniţe. A rămas nemişcată şi s-a uitat într-acolo. O clipă mai târziu, au mai apărut încă două. Trei pui de bufniţă priveau cu ochii lor mari şi curioşi, aşteptând ca mama lor să se întoarcă pentru a-i hrăni. Marigold era fermecată. Pentru un timp îndelungat, a rămas pierdută acolo, sub copac, iar bucuria de a se aria în postura norocosului spectator la o scenă atât de emoţionantă i-a transmis un val de energie, astfel încât, atunci când a ajuns într-un final la uşa din faţă a vechii case parohiale, s-a simţit din nou ea însăşi. Optimistă, plină de viaţă şi pregătită să facă faţă oricărei provocări care avea să i se ivească în cale.

- A, Marigold, a spus Julia când a deschis uşa şi a văzut-o pe Marigold stând acolo, cu nasul roşu de frig.

Julia părea şic, ca de obicei, într-o pereche de pantaloni de un verde măsliniu şi un pulover asortat. Marigold a observat cataramele aurii de la pantofii ei, care se asortau cu cerceii de aur şi cu medalionul care îi atârna pe piept, dându-i un aer sofisticat. Marigold nu s-a putut abţine să nu se

gândească cât de uşor era să arăţi ca scoasă din cutie atunci când erai înaltă şi subţire ca Julia.

- Ultima care vine, a adăugat Julia, un pic nerăbdătoare.

- Scuze pentru întârziere. Nu m-am putut abţine să nu mă opresc să le admir pe scumpele alea de bufniţe.

- Bufniţe? s-a încruntat Julia. S-au întors din nou?

- Nu le-ai văzut?

Marigold nu-şi putea imagina cum ar fi să aibă o familie de bufniţe pe proprietatea ei şi să nu ştie nimic despre asta.

- Au fost aici anul trecut. Ce drăguţ! Intră. Trebuie să începem întâlnirea, pentru că am o cină la opt şi trebuie să mă pregătesc.

Marigold a urmat-o pe Julia în salonul mare şi pătrat, unde ardea un foc în şemineul pe care era expus un rând de invitaţii albe şi rigide, ornamentate cu un scris auriu, volubil, în jurul unei măsuţe de cafea, plină de cărţi mari şi lucioase despre artă, erau dispuse canapele şi fotolii cu modele florale, iar pe aceste incomode piese de mobilier erau ancoraţi ceilalţi patru membri ai comitetului, având grijă să nu deranjeze pernele ţuguiate, în formă ae

diamant, care erau aranjate în rânduri ordonate la spatele lor.

Marigold le-a zâmbit femeilor, cunoscându- le bine pe toate. Printre ele se afla şi Bervl Bailey, cea mai dragă prietenă a ei. Beryl era o femeie masivă, cu un păr castaniu, ţepos şi cu un chip surprinzător de tânăr pentru o femeie care se apropia de şaptezeci de ani. Purta o rochie cu model, care îi ajungea până la jumătatea gambei, lăsâncl la vedere inelele de lână din dreptul gleznelor ei groase, acolo unde se strângeau colanţii. Purta o pereche de pantofi zdraveni, cu şireturi, adică singurii pe care îi putea purta din cauza monturilor, iar un baston se sprijinea de braţul canapelei în semn de amintire a unei operaţii recente de înlocuire de şold.

- Vino şi stai lângă mine! i-a spus Beryl lui Marigold, mângâind perna cu o mână durdulie.

- Am întârziat puţin.

- Asta nu-ţi stă în fire.

- în ultima vreme nu am fost în apele mele, a mărturisit Marigold încet.

Beryl s-a încruntat.

- Este totul în regulă?

- Am devenit atât de uitucă.

A scos un caiet din geantă şi l-a lovit uşor.

- Trebuie să notez totul acum, să ştii.

- Vai, la mine e îngrozitor! a spus Beryl, coborând vocea. Uit tot timpul numele oamenilor! Deschid frigiderul şi apoi uit ce căutam. Las lucruri în urmă. Ştii ce înseamnă asta, Marigold?

Marigold a înghiţit în sec şi şi-a privit prietena cu îngrijorare.

-Ce?

- îmbătrâneşti.

Marigold a simţit un val de uşurare.

- Serios? Asta e tot?

A râs Dentru a-şi masca neliniştea.

- Creaeam că sunt dementă.

- Prostii! a spus Beryl. Dacă ar fi aşa, am fi cu toţii demenţi. Să-ţi notezi totul. Este normal. Mă tem că acesta este unul dintre dezavantajele îmbătrânirii. Trebuie să aşteptăm cu nerăbdare după astea: pierderea memoriei, pielea lăsată, slăbirea vederii şi dureri articulare.

- Şi avantajele?

- Familia, a spus Beryl, iar Marigold a zâmbit. Copiii, nepoţii şi prietenii. Asta face ca viaţa să merite trăită.

Iar Marigold ştia că avea dreptate. Va încerca să nu îşi mai facă griji din această pricină.

CAPITOLUL *4*

Daisy stătea faţă în faţă cu Bernie. Nasul lui era la câţiva centimetri distanţă de al ei. îl ţinea de labele lui imense, căci sărise pe ea în secunda în care îi fusese prezentat, iar acum stătea pe picioarele din spate, fiind cât ea de înalt, studiind-o cu ochii lui maro şi strălucitori, de culoarea castanelor.

- Te place, a spus Mary.

- Mă bucur să aud asta, i-a răspuns Daisy, întrebându-se cum ar fi reacţionat dacă *nu* ar fi plăcut-o.

- Face asta doar cu oamenii pe care îi place. Aşa-i că nu te deranjează? Cel puţin nu porţi haine elegante.

De fapt, Daisy purta ceva ce *ea* considera a fi elegant, dar evident că Mary nu i-a apreciat blugii indigo şi puloverul de caşmir. Era doar în vizită pentru a cunoaşte subiectul şi pentru a-i face acestuia câteva fotografii preliminare, dar probabil că Mary presupunea că era îmbrăcată în hainele ae lucru.

- Pun pariu că mănâncă mult, a spus Daisy, dând drumul la labele câinelui.

- Nu atât de mult pe cât ai

crede. Mănâncă la fel de mult ca un labrador. Dar ii place la nebunie mâncarea, aşa că am tendinţa să-l răsfăţ. Ştii şi tu, câte o bucată de bacon sau cârnat. Orice îmi mai rămâne în farfurie.

S-a uitat la faţa lui mare şi i-a zâmbit cu dragoste. Daisy şi-a scos telefonul şi a început să facă fotografii.

- Este un animal frumos, a spus ea, privind cum chipul lui Mary se luminase cu un zâmbet radiant. Nu cred că am mai văzut vreodată o asemenea frumuseţe.

- Pot fi destul de înfricoşători, să ştii.

Daisy s-a hotărât să nu-i spună lui Mary că *ştia* exact cât de înfricoşător putea fi Bernie.

- Cu siguranţă, nu Bernie. El e bun ca pâinea caldă, a răspuns ea în schimb.

- Nu-i plac curierii în jachete galben aprins, şi nici câinii mici şi gălăgioşi, a explicat Mary.

Daisy şi-a muşcat limba în timp ce cuvântul „pisică se juca pe vârful ei.

- îi plac iepurii şi fazanii, şi îi prinde din când în când prin pădurea lui Sir Owen. Sunt sigură că ar intra în mare bucluc dacă ar afla paznicul de vânătoare. Ştii, sunt foarte caraghioşi în privinţa păsărilor lor. Le cresc doar pentru a le împuşca, însă le sare

ţandăra atunci când sunt mâncate de un câine ca Bernie. Pare un pic cam ilogic pentru mine.

- Nu-mi pare a fi un câine de vânătoare.

- Vai, i-ar plăcea la nebunie să fie acolo unde sunt şi puştile de vânătoare. Cu toţi prepelicarii aceia nerăbdători care fugăresc păsările, l-ar plăcea să fie unul dintre ei. Dar nu este antrenat. Nu vine când este chemat.

Are propria lui minte, iar cu un câine de talia lui, nu mai încape loc de discuţii. Nu ai decât să-l laşi în pace. Am încercat mai demult să îl leg şi a sfârşit prin a mă târî o sută de metri pe câmp. Mi-am învăţat lecţia: Bernie face legea. Simplu ca bună ziua.

Daisy era entuziasmată de noua ei profesie, cu toate că şi puţin stresată. Trecuse ceva timp de când nu mai făcuse un portret. Poate că a uitat cum se face? Oare desenul ei avea să fie bun de ceva? Cel puţin Mary nu plătea, dar ar fi fost totuşi foarte dezamăgită dacă nu avea să semene deloc cu Bernie.

în după-amiaza aceea, a împrumutat maşina mamei sale şi a mers în oraş să îşi cumpere materialele necesare. Mama îi spusese că pe strada principală se afla un magazin de artă foarte bun, de unde ar fi

putut cumpăra vopsea şi hârtie, însă nu l-a găsit când a ajuns acolo. A mers în sus şi în jos de câteva ori, meditând ocazional la amintirile plăcute pe care i le inspirau anumite porţiuni ale străzii, până când, în cele din urmă, a recurs la a întreba pe cineva.

- O, magazinul ăla nu mai e aici de douăzeci de ani, a spus trecătorul. Ştiu la care vă referiţi. Vindea lucruri de trebuinţă pentru artişti. În locul tău, aş comanda online. Nu mai găseşti nimic de o asemenea calitate aici.

Daisy era bulversată. Mama ei venea frecvent în oraş. Mai mult ca sigur că îl cunoştea ca-n palmă. Nu era foarte mare. Cum de nu băgase de seamă că magazinul de artă se închisese *cu douăzeci de ani în urmă*? Dar ea nu picta pe atunci, s-a gândit Daisy, aşa că de ce ar fi observat că se închisese? Probabil că venise să ii cumpere materiale pe vremea când era ea mică şi pictura era pasiunea sa, iar apoi nu observase când dispăruse. Avea să îi povestească totul când ajungea acasă şi aveau să râdă pe tema asta.

Mai târziu, a dat de mama sa în magazin, pălăvrăgind cu Eileen, care stătea aplecată peste tejghea, vorbind despre comodor.

- Când va da îngheţul, o să

umple pământul de apă ca să blocheze cu gheaţă găurile făcute de cârtiţe. Mi se pare puţin cam crud, dar nu vreau să vorbesc de rău pe nimeni. Adică, acele cârtiţe nu ştiu ce mai pacoste sunt, nu-i aşa? Pun pariu că există o modalitate perfect umană de a le prinde în capcană. Ar trebui să caute pe internet. în zilele noastre, poţi face rost de orice pe Amazon, să ştii.

Marigold s-a întors spre Daisy.

- Bună, dragă. Ce pui la cale?

Daisy era pe punctul de a-i povesti despre magazinul de artă, când ceva a oprit-o. Un sentiment ciudat în pieptul ei, acolo unde se afla şi intuiţia. A observat că mama sa părea obosită. Poate că acum nu era momentul potrivit. La urma urmei, dacă începea să uite, nu ar fi fost prea drăguţ din partea ei să o tachineze în legătură cu asta.

S-a hotărât să lase lucrurile aşa cum erau.

- Nimic, a răspuns ea cu dezinvoltură. Treceam doar să te salut.

Motivul ciudatei senzaţii a fost confirmat când, mai târziu în acea seară, mama ei s-a aşezat la masa din bucătărie cu revista ei de Sudoku.

- Este foarte solicitant, i-a spus ea lui Nan, care era bună la Sudoku. Simt că mă doare creierul.

- îi face bine, a spus Nan. Chiar dacă nimic nu opreşte procesul de îmbătrânire. Aşa e viaţa şi singurul lucru pe care îl putem face este să o acceptăm.

Daisy s-a aşezat.

- Mamă, chiar eşti îngrijorată?
- Nu, a răspuns Marigold un pic prea repede. Nu, deloc. Doar că îmbătrânesc, aşa cum spune Nan.
- Bine, pentru că nu trebuie să-ţi faci griji. Eşti întreagă la minte.

I-a zâmbit încurajator.

- Şi, apropo, nu eşti bătrână la şaizeci şi şase de ani.
- Stai să vezi cum e la optzeci şi şase. Asta da bătrâneţe. Sunt cu un picior în groapă şi cu celălalt afară, a spus Nan. O mişcare greşită şi dusă sunt.

y

Suze s-a aşezat în cafeneaua din oraş. Era cald şi linişte, iar lângă ea avea o cafea mare, cu lapte de soia, ceea ce îi făcea munca mai plăcută. Citise odată un interviu cu un autor care afirmase că secretul scrierii unei cărţi constă în a-ţi crea un spaţiu de lucru cât mai plăcut posibil; în acest fel, vei dori mereu să te întorci acolo. Suze a ochit clătitele de pe tejghea şi a ştiut că una dintre ele i-ar spori şi ei cheful, dar că nu ar face nimic bun

pentru silueta sa, aşa că s-a abţinut. Acum, că Nan şi Daisy veniseră să locuiască la ei, acasă era prea multă agitaţie pentru a putea scrie. înainte ca Nan să se mute Ia ei, Suze avusese bucătăria numai pentru ea. îi oferise ambianţa perfectă pentru scris. Acum era nevoită să o împartă, iar Nan turuia ca o moară stricată. Asta era problema cu oamenii bătrâni, s-a gândit ea, nu ştiau să îşi editeze poveştile. Tot vorbesc şi vorbesc. Detalii neimportante, divagări lungi şi plictisitoare de la subiect. O iritau la culme. Oricât de mult şi-ar fi dorit să fi stat acasă Ia ea acum, era fericită că nu trebuia să asculte amintirile din tinereţe ale lui Nan ori aluziile deloc discrete ale acesteia, referitoare la faptul că Suze ar trebui să facă ceva mai bun cu timpul ei. Şi nici nu era de acord cu orele petrecute la telefon cu Batty (nu era de acord nici cu numele lui), aşa că era mai bine să stea la cafenea, unde putea vorbi cu Batty oricât de mult dorea.

în dimineaţa aceea, mai dobândise încă unsprezece urmăritori pe Instagram. Postarea pe care o publicase cu o seară înainte, în care îşi etala cei cinci cerceluşi rotunzi, cu pietre, pe care şi-i pusese în ureche, fusese în mod clar câştigătoare. Obţinuse cinci mii de like-uri şi o mulţime de

comentarii. Se asigurase că magazinul de unde ii cumpărase a ajuns să o vadă, căci îi ofereau o reducere. Acum scria un articol pentru revista *Red Magazine,* despre cum cerceii rotunzi sunt o piesă clasică, ce nu a murit niciodată. Fie că te îmbraci formal sau *casual*, aceştia sunt întotdeauna şic. Un articol uşor. îl putea scrie fără a sta prea mult pe gânduri, făcând şi câteva referiri la celebrităţi, ceva ce putea găsi uşor pe net.

Lui Suze îi plăcea munca ei, chiar dacă era superficială şi lipsită de provocări. Dar dacă pe ea o făcea fericită, ce era rău în asta? îi plăceau moda şi lucrurile frumoase, iar să scrie despre ele i se părea simplu. F.ra nevoie de foarte puţin efort, ceea ce îi convenea, căci era prin esenţa ei leneşă. îi plăcea sentimentul confortabil de a se ocupa de ceva familiar şi de a şti că face bine ceea ce face. I-ar fi plăcut să fi fost model, dar, deşi chipul ei era frumos şi fotogenic, nu avea silueta potrivită. Era scundă şi avea trupul în formă de pară, la fel ca mama ei. Ştia că avea un păr grozav şi ochi mari, migdalaţi, de culoarea topazului, cu gene lungi şi negre, şi mai ştia că era atrăgătoare şi carismatică. Era admirată de bărbaţi, iar fetele o copiau mereu încă de când era la şcoală. Toate ingredientele pentru un

influencer de succes, şi-a închipuit ea. Avea nevoie doar de mai mulţi urmăritori. *Mult* mai mulţi; câteva sute de mii. Dar nici Roma nu a fost construită într-o zi, iar ea se hotărâse să facă acest lucru abia în urmă cu optsprezece luni. Problema cu reţelele de socializare era că trebuia să postezi continuu, iar imaginile trebuiau să fie atent alese pentru a-i face pe oameni să îşi dorească ceea ce ai tu. Adevărul era că nici unul dintre ei nu ar fi vrut să locuiască într-o căsuţă dintr-un sat nesemnificativ din mijlocul pustietăţii, împreună cu Dennis, Marigold şi Nan – iar acum şi Daisy. Dar asta era partea *bună* la reţelele de socializare, că le arătai oamenilor numai ceea ce voiai tu să vadă.

Şi-a lăsat privirea să se abată pe fereastră, unde a zăbovit pierdută în spaţiu, somnoroasă şi nefocalizată. Fix în acel moment lipsit de însemnătate, i-a venit în minte sugestia lui Daisy de a scrie o carte. Suze se credea mai degrabă o romancieră. îşi şi vedea cartea imaginară în vitrină. Totuşi, înainte de a se lăsa purtată de val, şi-a amintit că nu putea născoci nimic despre care să scrie. Nici măcar un singur lucru. A oftat şi şi-a întors privirea spre ecranul computerului, unde articolul ei despre cerceii rotunzi era aproape

gata. Nu avea rost să se viseze o romancieră celebră când nu îi venea nici măcar o singură idee.



Sâmbăta următoare, Marigold a mers în oraş cu Suze şi Daisy pentru a face cumpărături de Crăciun. Ploua mărunt. Un strat gros de nori atârna jos, deasupra acoperişurilor ude şi a coşurilor de fum, iar pescăruşii zgribuliţi croncăneau supăraţi în timp ce se ciondăneau pe nişte coji ciudate pe care le găseau prin tomberoane. Era aglomerat. Părea că toată lumea se hotărâse să-şi facă astăzi cumpărăturile. Trotuarele străluceau şi erau copleşite de paşi grăbiţi. Marigold era de părere că luminile arătau frumos, aşa cum străluceau ele în toate vitrinele magazinelor, ca bomboanele gumate. A zâmbit când şi-a amintit de dulciurile de care se bucurase când era mică. Nu se mai gândise la bomboane gumate de şaizeci de ani!

Au hotărât să se despartă şi să se reîntâlnească la prânz, lângă maşină, căci voiau să-şi cumpere cadouri una alteia. Marigold a apucat-o pe stradă în sus, trecând pe lângă căminul cultural şi hotelul Ursul, şi s-a uitat prin vitrinele magazinelor. în cele din urmă, a cumpărat un pulover pentru Nan

şi un fular pentru Dennis. S-a bucurat de atmosfera Festivă din oraş. în piaţă era un brad de Crăciun uriaş, primit în dar din partea unui oraş din Franţa, însă Marigold nu-şi amintea care fusese motivul. Era împodobit cu beteală şi globuri mari, colorate. Lui Marigold ii plăcea beteala. îi plăceau lucrurile care străluceau. Moş Crăciun se afla într-un cort special, în dungi roşii şi albe, iar copiii şi părinţii stăteau la coadă şi aşteptau să îl viziteze. Cineva costumase doi măgari ca să arate ca nişte reni şi îi înhămase la o sanie. Cât de puţin se schimbaseră lucrurile de-a lungul anilor, s-a gândit ea. îşi adusese fetele aici când erau mici. Marigold a rămas acolo o vreme, zâmbind. Acest oraş era plin de amintiri, şi toate erau de aur. Nici una neplăcută, şi-a dat ea seama. într- adevăr, fiecare ungher al lui îi trezea o amintire, iar ea se bucura de strălucirea caldă pe care i-o ofereau. Viaţa ei era frumoasă. Fusese norocoasă.

Era aproape de amiază când Marigold a observat ceasul din turnul bisericii. Cât de repede trecuse dimineaţa. încă mai trebuia să cumpere un cadou pentru Tasha. Ceva mic, dar ales cu grijă. S-a uitat la ceasul ei, sperând că cel de pe biserică nu era bun, dar mergeau sincron. Trebuia să se întoarcă altă

dată. S-a grăbit înspre parcare; doar că nu-şi mai amintea unde era.

S-a oprit şi a privit în jur. A încercat să-şi concentreze mintea, dar era ca şi cum ar fi încercat să distingă o formă printr-o ceaţă groasă. Nu şi-a amintit nimic. Nimic. Fiori reci de teamă i s-au rostogolit pe piele. Nu-şi putea aminti unde era parcarea. Nici măcar nu şi-o putea imagina. Era ca şi cum dispăruse – sau ca şi cum nu fusese niciodată acolo. Cu cât încerca mai mult să îşi aducă aminte, cu atât mai adânc se cufunda în uitare. A rămas acolo, în mijlocul trotuarului, în vreme ce oamenii treceau grăbiţi pe lângă ea, cu sacoşele lor de cumpărături şi cu expresiile lor tăioase şi hotărâte, şi se simţea îngrozitor de singură.

- Mamă?

Marigold a clipit, iar chipul neliniştit ai lui Daisy a ieşit la lumină.

- Mamă, te simţi bine? Te-ai albit la faţă.

Uşurarea simţită la vederea fiicei sale a făcut-o să tresară şi a scos-o din stupoare. Observând îngrijorarea de pe faţa lui Daisy, şi- a forţat un zâmbet.

- Sunt bine. Doar am dat un ocol. Probabil că mi-a scăzut glicemia sau ceva de genul ăsta.

Daisy şi-a examinat preocupată mama. Deodată, Marigold ii părea mai mică şi fragilă. Poate *chiar* îmbătrânea, s-a gândit Daisy cu un sentiment de regret, fiindcă fusese în străinătate atât ae mult timp încât nu observase.

- Vino, dă-mi mie plasele. Nu mă voi uita în ele, promit.

Şi-a strecurat braţul în jurul braţului mamei sale şi au pornit pe stradă în jos. Mergeau încet, de parcă Marigold avea nevoie de timp pentru a putea merge pe picioarele ei. Daisy a observat că Marigold avea palma strânsă într- un pumn.

Era ceva în gestul acesta, care a făcut-o pe Daisy să se simtă neliniştită.

Imaginea parcării i-a revenit în minte la fel de repede cum dispăruse. Marigold s-a simţit peste măsură de uşurată. Ştia exact unde se afla. O vedea clar, aşa cum o făcuse întotdeauna. Nu-şi dădea seama cum putuse să dispară în felul acela.

- Ai luat tot, draga mea? a întrebat ea, simţindu-se mai voioasă.

- Tot, mai puţin cadoul pentru Suze.

- O, i-am luat o trusă de machiaj plină cu lucruri frumoase. Vine într-o cutie, ca un set. Sper că o să-i placă.

Daisy a râs.

- Doar ştii că o să-i placă. Adoră machiajul.

- Nu am luat nimic pentru Tasha, aşa că trebuie să mai vin o dată.

- Am să vin cu tine, a spus Daisy, iar Marigold aproape că a plâns de uşurare. Dacă avea să i se întâmple din nou? Dacă parcarea avea să dispară şi *nu* se mai întorcea? Ce se făcea atunci?

y.

Marigold şi-a făcut o programare la doctor. A trebuit să aştepte câteva săptămâni deoarece, cu toată tuşea şi răceala din această perioadă, se afla pe o listă lungă de aşteptare. Nu şi-a anunţat familia pentru că nu a vrut să-i îngrijoreze – cu toate că nu toţi şi-ar fi făcut griji. Nan ar fi spus că este ridicolă, că nu ar trebui să irosească timpul doctorului doar pentru că începea ea să uite. Bătrânii *pur şi simplu* uită, ar fi spus ea, şi apoi ar fi enumerat toate momentele în care ea uitase anumite lucruri. Dennis şi-ar fi făcut griji, dar nu din cauza pierderilor de memorie, ci pentru că o îngrijorau *pe ea*. Aşa era el. Nu-i plăcea să o vadă necăjită şi ar fi insistat să o însoţească, lucru pe care ea nu şi-l dorea. Voia să meargă singură la doctor,

tocmai ca să nu se simtă ca o proastă în cazul în care nu avea nimic.

Când a sosit ziua, a stat în sala de aşteptare a cabinetului, răsfoind reviste, dar fără să citească cu adevărat vreuna. Doctorul era ocupat, iar programările curgeau una după alta, ceea ce însemna că Marigold avea de aşteptat mai bine de o oră până când îi venea

- îmi pare rău că v-am lacut să aşteptaţi, a spus doctorul, care era foarte tânăr, după părerea lui Marigold.

Nu-l mai întâlnise până atunci. Trecuseră ani buni de când nu mai consultase un doctor. Până acum se bucurase de o sănătate foarte bună.

- Eu sunt doctorul Farah. Cu ce vă pot ajuta?

Marigold a simţit cum i se înroşesc obrajii. Deja se simţea prost. Bietul om era atât de ocupat, iar ea venea la consultaţie pentru o tâmpenie. A tras aer în piept.

- Acum câteva săptămâni am fost în oraş şi am avut parte de un moment înfricoşător în care am uitat unde mă aflu.

Doctorul şi-a înclinat capul, ascultând cu atenţie.

- Nu-mi aminteam unde am parcat maşina. Nu-mi aminteam unde era parcarea. Nu am fost în stare să o vizualizez.

Şi totuşi, am locuit aici toată viaţa mea.

- Aţi mai avut şi alte simptome? a întrebat el. Greaţă, ameţeli, dificultăţi de respiraţie, dureri?

Marigold a clătinat din cap.

- Nu, s-a întâmplat ceva aoar în mintea mea. Un gol total.
- Cât timp a durat?
- Câteva secunde, bănuiesc, dar mi s-a părut că a durat mult mai mult.

A zâmbit. Avea un zâmbet amabil, s-a gândit Marigold, şi s-a simţit liniştită.

- Clipele oribile par întotdeauna mai lungi, nu-i aşa? Câţi ani aveţi, Marigold?

El s-a uitat în jos, la fişele sale, dar ea i-a răspuns oricum:

- Şaizeci şi şase. Am devenit şi foarte uitucă. Fleacuri, cum ar fi că uit unde am pus lucrurile.

Doctorul Farah i-a luat tensiunea şi i-a pus întrebări despre istoricul medical al ei şi al părinţilor ei. Apoi s-a aşezat pe scaun şi, dându-şi jos ochelarii, s-a uitat înţelegător la ea, cu ochii lui căprui închis.

- Cred că pur şi simplu îmbătrâniţi, Marigold, a spus el.

Marigold nu-şi dăduse seama cât de încordată fusese până când umerii nu i-au

căzut uşuraţi.

- Credeţi că doar despre asta este vorba?

- Absolut. Mă tem că totul încetineşte pe măsură ce înaintezi în vârstă. Fiecare dintre noi îmbătrâneşte într-un alt ritm. Unii sunt foarte norocoşi şi rămân lucizi, iar alţii devin puţin confuzi. Dar nu e nimic îngrijorător. Faceţi exerciţii fizice?

- Nu prea, a mărturisit ea.

- Vă sugerez să începeţi. O plimbare în pas vioi prin aerul de ţară vă va face mult bine.

Beţi multă apă. Menţineţi-vă mintea activă.

- Am început să rezolv Sudoku, i-a spus ea cu mândrie.

- Asta e bine, Marigold. Foarte bine.

S-a ridicat în picioare, indicând că vizita s-a încheiat.

- Dacă situaţia se înrăutăţeşte şi aveţi un alt episod înspăimântător, vă rog să veniţi din nou la consultaţie. Până atunci, vă urez un Crăciun fericit!

- Acum chiar o să am unul, a spus ea bucuroasă şi a ieşit din cabinet în pas vesel.

y

- Hei, Suze, dormi?
- Ei bine, şi dacă dormeam, nu o mai fac acum.
- Trebuie să-ţi spun ceva.
- Ceva ce, în mod evident, nu poate aştepta până mâine.
- Mai ştii când am fost în oraş să facem cumpărăturile de Crăciun?
- Şi ce-i cu asta?
- Mama s-a simţit rău.

-Da?

- Da, nu ţi-am spus pentru că nu am vrut să te îngrijorez, dar trebuie să spun cuiva.
- Ei oine, mă îngrijorezi acum, aşa că îţi mulţumesc pentru asta.

Daisy a putut distinge chipul lui Suze prin întuneric şi a văzut că zâmbea.

- Uite, sunt sigură că nu e nimic, dar mă nelinişteşte. Uită multe lucruri în ultima vreme.
- E bătrână, Daisy!
- Nu e bătrână. Nu are nici măcar şaptezeci de ani, iar Nan are aproape nouăzeci şi e în toate minţile.
- Nan nu face altceva decât să stea şi să bea ceai, să joace cuvinte

încrucişate şi bridge cu puţinele persoane pe care le poate tolera. Mama este obosită. Ea munceşte din greu. îşi ia prea multe responsabilităţi. Are nevoie de odihnă.

- Când a fost ultima dată când a avut o vacanţă?
- Nu-mi amintesc. Cu mult timp în urmă, cred. Dacă ai de gând să propui să o trimitem în Caraibe, va trebui să plăteşti tu pentru ea, pentru că eu nu am bani.
- Nici eu nu am prea mulţi, a spus Daisy. Dar le-am putea sugera ca ea şi tata să plece undeva într-un weekend. La un hotel de ţară. Un loc liniştit, ca să se poată odihni.
- Nu-i o idee rea.
- Am destui bani pentru asta.
- Minunat, ăsta e cadoul pentru ei de Crăciun.
- Parcă ai spus că ţi-ai terminat cumpărăturile de Crăciun.

Suze a zâmbit, dinţii ei văzându-se albi în întuneric.

- Le-am terminat acum. Mersi, Daisy.

CAPITOLUL 5

Pe măsură ce se apropia Crăciunul, zăpada se topea, lăsând pământul îmbibat cu apă şi alunecos, însă Marigold continua să se trezească mai devreme cu o oră decât de obicei ca să se plimbe pe faleză. Credea că i-ar sta în putinţă să oprească efectele corozive ale timpului dacă urma sfaturile doctorului. Exerciţiile fizice şi Sudoku aveau să fie armele ei împotriva amneziei. Armele ei împotriva timpului, singurele arme pe care le avea.

întotdeauna era frig şi întuneric atunci când pornea pe cărare în sus, fiind mereu singură. Când ajungea în vârful stâncilor, rămânea fără aer şi îi era cald, iar soarele era un cărbune aprins care se înălţa încetişor dinspre orizontul estic. Dacă ar fi ştiut cât de magice erau acele momente ale dimineţii, stând acolo sus, de una singură, ar fi venit mai demult. Aerul era proaspăt şi curat, mirosul de alge marine dinspre ocean fiind desăvârşit şi înălţător, iar sunetul pescăruşilor care începeau o nouă zi, încântător. Era de parcă s-ar fi furişat în culise şi ar fi fost martoră la pregătirea lumii pentru spectacolul zilnic. în ciuda legănării valurilor şi a zborului pescăruşilor, a vântului care sufla peste apă şi a soarelui care răsărea, era o încremenire; o încremenire

profundă, eternă, pe care Marigold, în acele clipe de contemplare, o simţea în interiorul ei. A tras adânc aer în piept. Şi-a umplut plămânii şi a simţit cum i se umflă pieptul de recunoştinţă pentru viaţa ei, căci asta îi provocau lui Marigold lucrurile frumoase, o făceau să se simtă recunoscătoare.

Mergea repejor pe cărarea pe care se plimbase de atâtea ori de-a lungul anilor. îşi amintea cu nostalgie de acele vremuri în timp ce zorii răsăreau, colorând marea În roz, şi lumina atingea marginile norilor, făcându-i şi pe ei roz ca vata de zahăr. Iar vata de zahăr îi amintea de bâlciul la care îi duseseră părinţii ei pe ea şi pe fratele ei, Patrick, ca să îi răsfeţe. Cât de dulce o simţise pe limba ei! Marigold a retrăit încântarea acelor plimbări fericite din copilărie, dându-şi timp să zăbovească asupra fiecăreia dintre ele, căci acolo sus, pe cărarea stâncoasă, avea timp, tot timpul pe care şi-l dorea.

Savura această oră de singurătate, când nimeni nu îi pretindea nimic. îi plăcea să aibă grijă de familia ei, şi totuşi preţuia sentimentul de libertate pe care i-l dădea faptul că se afla singură în natură. Asculta vântul şi croncănitul pescăruşilor, vuietul oceanului şi respiraţia ei profundă, şi era de

parcă îşi încărca bateriile, căci atunci când se întorcea acasă, era plină de viaţă, energie şi entuziasm. Uitase până şi de amnezia ei.

Cu o săptămână înainte de Crăciun, se afla în magazin, ascultând-o pe Eileen împărtăşindu-i ultimele bârfe, când a intrat pe uşă un bărbat chipeş şi robust. Marigold ştia că îl mai văzuse înainte, dar nu reuşea să-şi dea seama unde. Eileen s-a oprit la mijlocul propoziţiei şi s-a holbat la el. Tânărul s-a apropiat de tejghea şi a zâmbit. Avea genul de zâmbet pentru care s-au pornit războaie, s-a gândit Marigold, chiar dacă nu-i plăcea moda cu părul lung şi feţe nebărbierite.

Eileen i-a zâmbit cu tot farmecul de care a putut da ea dovadă. Abia dacă îi ajungea până la brâu.

- Taran Sherwood, a spus ea. Ce ai mai crescut. îmi amintesc de tine de pe vremea când erai un puşti, a spus ea. Eu sunt Eileen Utley. Iar ea este Marigold.

Apoi şi-a amintit şi Marigold de el. Şi-a amintit şi ce băieţel nesuferit era.

- Ai venit pe acasă de Crăciun? a întrebat ea.

- Da, a trecut un an de când nu am mai fost acasă, a răspuns Taran, iar intonaţia uşoară din

vocea lui insinua că ducea o viaţă încântătoare peste Atlantic.

S-a uitat la ea cu ochii lui verzi şi s-a simţit jenată că o femeie ca ea ar fi putut găsi atrăgător un bărbat de vârsta lui.

- Cu siguranţă că părinţii tăi sunt fericiţi să te vadă, a spus Eileen şi privirea i s-a intensificat, căutând orice urmă de discordie.

- Cred că da, a răspuns el.

Marigold a simţit că nu îşi dorea să fie analizat.

- Cu ce te pot ajuta? a întrebat ea.

- Am venit să iau budincile de Crăciun ale mamei.

Marigold a căutat orice amintire legată de vreo budincă de Crăciun, dar nu a găsit nimic. Doar un gol. Un gol mare şi cavernos.

Uşa s-a deschis, clopoţelul a sunat, iar atenţia li s-a îndreptat către Daisy, care, îmbrăcată într-un palton stacojiu şi cu o căciulă mov pe cap, a intrat înăuntru cu un zâmbet fericit pe chip. L-a observat imediat pe Taran, dar, fiindcă trăise în Italia, era obişnuită cu bărbaţii arătoşi, aşa că s-a limitat la a-i adresa un „Bună” degajat.

Taran s-a întors din nou spre Marigold. Daisy a simţit neliniştea mamei sale.

Zâmbetul i-a şovăit pe buze.
- Mamă, te ajut? a întrebat ea.
- încerc doar să-mi amintesc de o comandă de două budinci de Crăciun, a spus ea, începând să caute printre hârtiile de sub tejghea cu o mână tremurândă.
- Ai notat-o în caietul tău roşu, a spus Eileen ca să o ajute.
- Da? a exclamat Marigold.

A simţit cum îi fuge pământul de sub picioare şi a auzit ca prin ceaţă bătăile nerăbdătoare ale unor degete pe tejghea.
- Ştiu să le fac pe dinafară, a spus Daisy, dându-şi jos haina şi căciula şi venind lângă mama sa. Lasă-le în seama mea. Mama a primit atât de multe comenzi, încât au copleşit- o. Am să ţi le aduc eu după-amiază. Câte erau?
- Două, a spus Taran, părând nerăbdător să plece.
- Şi care este adresa ta?
- E fiul lui Sir Owen, Taran, a spus Eileen, făcându-i un semn din cap.

Daisy s-a oprit din scris şi s-a uitat la el.
- Ce amuzant! a spus ea. Am fost la şcoală împreună. Eu sunt Daisy Fane.

Taran nu şi-o amintea pe Daisy. Şi-a dat seama după felul în care şi-a mijit ochii, căutând-o în trecutul lui, exact cum mama ei

căutase comanda de budincă de Crăciun în al ei.

- Am fost colegi în acelaşi an? a întrebat el.

- Am fost în aceeaşi clasă, a răspuns ea. Dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ştiu unde locuieşti. O să aduc eu budincile mai târziu.

- Mulţumesc, a spus el. Mama îşi pune baza în ele.

- Bineînţeles, a zis Daisy zâmbind. Sunt cele mai bune.

A ieşit din magazin, iar Marigold s-a cufundat în scaun.

- Ai notat-o pe caietul tău, a insistat Eileen. Te-am văzut eu.

Daisy a găsit caietul roşu şi comanda.

- Nu are importanţă, mamă. Cu toţii uităm, a spus ea.

Lui Marigold i-au scânteiat ochii.

- Ce e de făcut? Nu pot să pregătesc două budinci de Crăciun până la ora cinci! Durează săptămâni întregi ca să faci una foarte bună.

- O să le cumpăr şi o să spun că sunt ale noastre, a spus Daisy.

- Am o idee mai nună, a spus Eileen. Cedric Weatherby a lâcut o grămadă. Sunt sigură că vă va vinde două dacă îl

rugaţi frumos.

- Plec acum, a spus Daisy, punându-şi din nou căciula şi haina.

- Mulţumesc, a spus Marigold cu o voce pierită.

- Taran e foarte chipeş, a spus Eileen cu un zâmbet poznaş. Ce părere ai, Daisy?

- Nu este genul meu, a răspuns Daisy răstit, ieşind din magazin.

- Atunci, care este genul ei? a întrebat-o, surprinsă, Eileen pe Marigold.

- Nu ştiu, a spus Marigold cu un oftat. Nu cred că ea caută pe cineva în acest moment, încă îşi vindecă inima frântă.

Eileen a zâmbit.

- Dacă mă întrebi pe mine, Taran Sherwood e în stare să repare o inimă făcută bucăţele- bucăţele!

A oftat, apoi a clătinat din cap cu tristeţe.

- Cred că el şi tatăl său nu se înţeleg deloc, a continuat ea. Am auzit că au o relaţie dificilă. Vezi tu, sunt foarte diferiţi. Sir Owen este un om uns cu toate alifiile, un om care iubeşte natura. Taran este un om materialist. Asta se vede cu ochiul liber.

A inspirat pe nas.

- Totuşi, este un diavol chipeş, nu-i aşa?

y

Daisy a bătut la uşa casei lui Cedric Weatherby, care era vopsită cu mov şi împodobită cu o coroniţă de brad extravagantă. A auzit un foşnet, iar apoi zăngănitul clanţei. Uşa s-a întredeschis, iar prin crăpătură s-a ivit chipul lui Cedric.

- Bună ziua, domnule Weatherby! Mă numesc Daisy Fane, sunt fiica lui Marigold şi a lui Dennis.

Chipul lui Cedric s-a relaxat şi a deschis uşa larg.

- Aha, fiica lui Marigold. Cea care locuieşte în Italia? Minunat. Intră, te rog!

Daisy a păşit în hol şi a observat pe dată o pisică pufoasă, de culoarea mierii, care o privea de la jumătatea scării. Ea şi-a îndreptat atenţia spre Cedric, care era înalt şi puţin adus de spate, având o claie de păr blond şi o mustaţă asortată. Purta o cămaşă în verde şi alb, care acoperea o burtă zdravănă. Mirosea puternic a apă de colonie cu aromă de lămâie ca să mascheze mirosul de ţigări şi de pisică, s-a gândit ea. în casă mirosea *puternic* a pisică.

- Cum o cheamă pe pisica dumneavoastră? a întrebat Daisy.

- Am cinci aoamne, a spus Cedric cu mândrie. Aceasta este din rasa Ragdoll şi o cheamă Jade. Sora ei este Sapphire. Mai am şi trei pisici siameze numite Topaz, Ruby şi îngeraş.

- îngeraş? Numele ăsta nu strică tematica?

Cedric şi-a ţuguiat buzele în semn de dezgust simulat.

- îngeraş nu merită să fie numită după o bijuterie. Sper că, numind-o îngeraş, ea va ajunge pe potriva numelui său. Momentan, ar trebui să fie numită Regina. Dar nu se poate ca două regine să locuiască sub acelaşi acoperiş.

El a râs, iar Daisy a râs cu el.

- Şi nu vreau să se creeze competiţie.

- Cred că Jade are un aspect regal.

- Toate au, dragă. Ştii cum se spune?! Câinii au stăpâni şi pisicile au propriul lor personal. Am pus punctul pe i, asta e. Eu sunt servitorul care stă aupă cinci doamne foarte pretenţioase, în fine, cu ce te pot ajuta, Daisy?

- Am o rugăminte mai aparte. Mama a uitat să facă două budinci de Crăciun pentru Lady Sherwood. E foarte

supărată. Crede câ-şi pierde minţile...

- Cu toţii ne pierdem minţile, dragă. încep să se ducă de îndată ce treci de şaizeci de ani. Eu uit tot timpul lucruri. Sunt groaznic când vine vorba să reţin nume. Pur şi simplu le spun tuturor „dragă”, iar asta evită problema.

- Ei bine, mama e cam sensibilă în legătură cu asta. Aşa că Eileen mi-a spus să vin şi să întreb dacă nu aţi avea dumneavoastră de vânzare. Se pare că faceţi unele foarte bune.

Cedric şi-a pus mâinile în şolduri.

- Eu nu-mi ascund lumina sub oboroc şi nici nu-i las pe alţii să-mi laude talentele când pot eu însumi să le strig în gura mare. Da, sunt un brutar talentat şi îţi voi da cu plăcere câteva.

- Nu trebuie să mi le daţi pe gratis fiindcă le va plăti Lady Sherwood.

- Foarte bine. Lady Sherwood îşi permite să mă plătească. Vino!

Daisy l-a urmat în bucătărie. Avea vedere spre o grădină încremenită în iarnă. Ei i s-a părut amuzant să vadă că şi Cedric hrănea păsărelele, la fel ca mama ei. Hrănitoarele lui atârnau de tije lungi de metal, prevăzute cu nişte cârlige, ca felinarele de modă veche, care erau înfipte în iarbă. Păsărelele fluturau

din aripi în jurul lor, împrăştiind de zor seminţe pe pământ.

Bucătăria era fără cusur de curată şi vopsită într-un albastru deschis, cu blaturi de lucru din marmură albă. Având în vedere că era decembrie, vaza cu lalele roşii, aşezată în centrul mesei rotunde, părea puţin nepotrivită acolo. încăperea mirosea a pâine proaspăt scoasă din cuptor şi a scorţişoară.

- Am copt chifle cu coacăze, a spus Cedric, arătând cu degetul înspre douăsprezece chifle care se răceau pe bufet. Vrei una?

- M-am gândit mereu la chiflele cu coacăze ca la un răsfăţ de Paşte.

- Draga mea, nimic nu este de sezon la mine în casă, cu excepţia, desigur, a budincilor de Crăciun. Am lalele iarna, iar ilice vara. Am plăcerile mele şi nu mă las ghidat de convenţii.

- în acest caz, mi-ar plăcea una, mulţumesc.

A luat o chiflă de pe tava în curs de răcire şi a aşezat-o pe o farfurie. încă era caldă. Daisy a luat o înghiţitură. Gustul dulce, de unt, i s-a topit pe limbă.

- Vai, este delicioasă! a spus ea. Chiar sunteţi un brutar incredibil!

- Fii binecuvântată! a spus

Cedric, ducându- şi mâna la piept. Mi-ai făcut ziua mai bună.

Daisy a râs.

- Dacă şi budincile dumneavoastră de Crăciun sunt la fel de bune ca acestea, Lady Sherwood va fi în al nouălea cer.

- O, dar sunt. Sunt specialitatea mea. Este nevoie de luni întregi de frământare atentă – şi de câteva doze de brandy adăueate o dată la câteva zile, timp de săptămâni la rând.

A intrat într-o magazie şi o clipă mai târziu s-a întors cu două budinci învelite în ziar.

- Câte aţi făcut? a întrebat Daisy, dorindu-şi să nu fi mâncat chifla atât de repede, căci acum se terminase.

- Opt, a spus Cedric.

- Ce aveţi de gând să faceţi cu restul?

- Le voi dărui prietenilor mei. I-am dat deja una sărmanei Dolly, care este foarte tristă din pricina pisicii ei, şi lui Jean, care este singură, săraca de ea.

- Da, am auzit despre pisică.

- Devastată, aşa este, devastată.

- Sunt sigură că şi Mary este la fel, a spus Daisy.

- Nu atât de devastată pe cât ar trebui. Câinele ăla e un pericol.

- De fapt, e foarte drăguţ. Mă pregătesc să îl pictez.

Cedric a ridicat din sprâncene.

- Pictezi animale?

- Da, dar nu am mai realizat portrete de ani de zile, aşa că Bernie este un cobai pentru mine, ca să zic aşa.

- Ei bine, dacă descoperi că ai talent, poţi veni să îmi pictezi doamnele, iar eu îţi voi oferi câte chifle cu coacăze vrei.

Daisy a zâmbit la gândul unui comision.

- Mi-ar face plăcere, domnule Weatherby.

- Nu mă lua pe mine cu domnule Weatherby! Eu sunt Cedric.

- Bine, Cedric. Mulţumesc pentru budinci şi pentru chiflă. Rămân datoare.

- Nu-mi datorezi nimic, draga mea. A zâmbit. Daisy. Vezi tu, uneori mai ţin minte câte un nume. Al tău este la fel de frumos ca tine. Sper că ai un tânăr fermecător care să te facă fericită.

Daisy s-a roşit la faţă.

- A fost un bărbat fermecător

care m-a făcut fericită, dar, din păcate, nu o mai face acum.

- Bruta! a exclamat Cedric dramatic. Ce bărbat prost! Oricine ar fi norocos să te aibă.

Ai un zâmbet frumos. Aşadar, spune-i mamei tale să nu-şi facă griji că uită lucruri. Nu e singura. Aş spune că jumătate dintre oamenii din sat sunt mai amnezici decât ea.

- Îi voi spune. Se va simţi uşurată să audă asta.

Cedric a însoţit-o până la uşă. între timp, toate pisicile se adunaseră acolo, în hol. O priveau cu suspiciune, aşa cum fac pisicile.

- Şi nu uita că voi fi în capul listei atunci când te vei dovedi a fi Cassius Marcellus Coolidge, a spus el. Am cinci doamne frumoase gata să pozeze pentru tine din cele mai bune unghiuri ale lor.

y

Când Daisy s-a întors acasă victorioasă cu budincile de Crăciun, şi-a găsit mama în magazin, servind clienţii cu zâmbetul pe buze şi discutând puţin cu ei, aşa cum făcea ea mereu, însă strălucirea din ochi îi dispăruse. De îndată ce a avut parte de un moment de linişte, Daisy a întrebat-o dacă se simte bine.

- încă nu îmi pot da seama cum am reuşit să uit, a spus Marigold. Nu-mi stă deloc în fire.

- Mamă, e vorba de doar câteva budinci de Crăciun, a spus Daisy.

- Aş vrea eu să fie aşa, dar e mai mult de atât. Uit lucruri în fiecare zi. Mă simt de parcă aş naviga prin ceaţă.

- Ceaţă? Ce fel de ceaţă?

- Nu ştiu. în unele zile e densă, în altele se risipeşte şi mă face să cred că am revenit la normal. Astăzi mă simt destul de bine. Dar ieri nu mi-am dorit decât să mă duc în pat şi să mă ascund.

Şi-a privit fata cu îngrijorare.

- Să nu-i spui tatălui tău, da? Nu vreau să-l îngrijorez.

- Nu voi spune nimănui. În orice caz, Cedric zice că el uită tot timpul lucruri.

- Ştiu, toată lumea spune asta. Poate că nu reuşesc eu să fac faţă.

- Ne-a dat două budinci de Crăciun şi am să le duc în această după-amiază. Nu s-a întâmplat nimic rău. Lady Sherwood va fi încântată. Sunt convinsă că şi ale lui sunt la fel de bune ca ale tale.

- Nu e nevoie să le duci tu pentru mine. Pot să merg eu după ce închid.

- Nu, vreau să te odihneşti.

Daisy a privit în jur.

- Unde e Tasha?

Marigold a suspinat. Tasha ii punea răbdarea la încercare.

- A trebuit să îşi ducă fiica Ia doctor.

- Bine, tu ia o pauză şi mă ocup eu de magazin. Şi, apropo, Mary a ales ca imagine pentru tablou una dintre fotografiile pe care i le-am făcut lui Bernie şi cred că acum îl cunosc suficient de bine cât să mă apuc de treabă.

- Asta-i minunat, dragă, a spus Marigold.

- O să-mi instalez şevaletul în sufragerie, lângă fereastră. Am nevoie de lumină, foarte multă lumină.

- îmi pare rău că nu avem o cameră numai pentru tine.

- E în regulă. Pot să lucrez acolo. Poate că, într-o zi, când voi fi bogată şi celebră, voi închiria un atelier.

- Când vei fi bogată şi celebră, vei putea *să- ţi cumperi* un atelier.

Daisy a râs.

- Până atunci, am de ales între sufragerie şi baie.

- în acest caz, îţi sugerez să

foloseşti sufrageria. Suze nu va mai fi atât de conciliantă dacă o faci să-şi mute toate lucrurile din baie şi din dormitor.

y

Mai târziu în acea dupâ-amiază, Daisy a mers cu maşina la Lady Sherwood pentru a-i duce budincile de Crăciun. Deja se întunecase, iar o ceaţă groasă se îndrepta spre sat, rostogolindu-se de-a lungul plajei şi aşezându- se peste câmpuri. S-a gândit la negura din mintea mamei sale şi s-a întrebat dacă nu cumva ar trebui să meargă la un doctor.

Intrarea în ferma familiei Sherwood era reprezentată de un gard maro de leaţuri, neimpunător, prevăzut cu o poartă electrică. Daisy a coborât geamul şi a apăsat butonul de la interfon. Tocmai când era pe punctul de a se da bătută şi de a întoarce maşina, s-a auzit vocea iritată a unui bărbat. I-a comunicat numele ei, iar poarta s-a deschis, permiţându-i să intre cu maşina pe o alee pietruită şi să parcheze în faţa casei mari şi albe.

Sir Owen şi Lady Sherwood nu erau oameni ostentativi.

Lui Sir Owen i se acordase titlul de cavaler pentru activitatea sa caritabilă, dar nu se

lăuda cu asta. Era un om cu spirit civic, care se implica în cauzele care contau pentru oamenii din zonă. încercase din răsputeri să împiedice construirea acelui supermarket din apropiere, îngrijorat că acesta ar fi sufocat magazinele mici şi independente, aşa cum era cel al lui Marigold, şi se luptase cu dezvoltatorii care doreau să construiască locuinţe pe terenul lui. Sir Owen era un om care nu râvnise niciodată la mai multă bogăţie decât avea. Un om mai materialist ar fi vândut cu plăcere terenul pentru sumele substanţiale de bani care i se oferiseră, dar Sir Owen trăia modest, dar bine, şi era mulţumit cu ceea ce avea.

Cu toate acestea, casa şi ferma erau impresionante. Hector Sherwood, tatăl lui Sir Owen, le cumpărase imediat după cel de-al Doilea Război Mondial cu cinci sute de lire sterline. Cele trei mii de pogoane de pământ, care includeau şi pădurea, ofereau suficient teren pe care Hector şi cele cinci fiice ale sale să călărească. Owen nu fusese prea interesat de cai, aşa că atunci când tatăl său i-a cedat lui ferma, după ce fiicele sale s-au căsătorit, caii au fost vânduţi, iar Taran a fost crescut mai degrabă plimbând câinii decât călărind împreună cu ei. Owen spera ca fiul său să iubească viaţa la ţară la tel de

mult ca el, dar Taran şi-a dorit să devină arhitect, nu fermier, şi şi-a îndreptat atenţia spre Canada, de unde era mama sa. Owen nu înţelegea de ce voia el să trăiască atât de departe de casă. Ce era în neregulă să fie arhitect în Anglia? Dar Taran a mers la o universitate canadiană şi a ajuns să lucreze pentru o firmă prestigioasă clin Toronto. Owen îşi făcea griji cu privire la trecerea fermei pe numele fiului său şi a luat în considerare să-şi schimbe testamentul şi să i-o lase moştenire nepotului său mai mare. Pentru el, era foarte important ca această casă să rămână în familie. Pentru Taran nu părea să conteze deloc.

Daisy a coborât din maşină şi s-a dus la uşa din faţă. înainte de a avea timp să sune la sonerie, aceasta s-a deschis şi Taran s-a ivit în prag, privind-o nerăbdător.

- Am adus budincile, a spus ea cu un zâmbet, încercând să-i ridice moralul.

- Mulţumesc, a spus Taran luându-le.

Doi cockeri spaniei şi un labrador negru au trecut în grabă pe lângă picioarele lui şi au început să latre la maşină.

- Câini afurisiţi! a exclamat el. Mă scot din minţi! Vor să se plimbe, dar e prea multă ceaţă. Abia văd ce e la doi paşi în

faţa mea.

S-a încruntat la Daisy.

- Şi tu ai ajuns cu bine până aici?

- Am condus încet, a spus ea, uitându-se la câinii care adulmecau roţile maşinii şi care îşi ridicaseră picioarele pe cauciucuri. Şi voi conduce încet şi la întoarcere.

A zâmbit într-un mod degajat, care i-a stârnit curiozitatea lui Taran. Ceva în acest gest îi spunea că nu era foarte interesată de el.

- Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş întoarce cu maşina, a spus el. în orice caz, nu chiar acum. Ceaţa devine tot mai densă, iar aleea aia nu e vizibilă nici măcar atunci când e senin.

- Serios, sunt bine. Am condus ani de zile în Italia, asta nu-i nimic.

S-a îndreptat spre maşină. Taran a privit-o cum pleacă.

- Ştii, îmi *amintesc* de tine de la şcoală, a spus el, apoi a chicotit. Nu aveai codiţe?

Daisy s-a întors.

- Mai mult ca sigur că nu aveam codiţe.

- Sau cozi împletite. Se poate

să fi fost cozi împletite.
Ea a râs.
- Cred că prefer să nu-ţi aminteşti deloc de mine.
El a ridicat din umeri.
- îmi pare rău. Mi-am amintit mai târziu.
A fluierat după câini. Aceştia au ales să nu-1 audă şi au luat-o la fugă în grădină, dispărând în ceaţă.
- Ce-ar fi să mai aştepţi puţin?! Intră şi bea o cafea. Nu mi-aş ierta-o niciodată dacă ai face un accident pe alee din cauza budincilor de Crăciun ale mamei.
A afişat un zâmbet radiant.
Daisy a râs în felul acela relaxat, ca şi cum nici nu l-ar fi observat.
- Sper să vă placă, a spus ea urcând în maşină.
Apoi a coborât geamul şi i-a făcut cu mâna.
- Crăciun fericit!
Taran a privit-o îndepărtându-se. Stătuse toată ziua singur în casă, dorindu-şi să fi fost în Toronto. Ar fi fost drăguţ să se bucure de compania cuiva de vârsta lui. Crăciunul promitea să fie crunt alături de familia imensă a tatălui său, iar el număra zilele până la plecare. Daisy ar fi fost un moment

de respiro bine-venit. Era un pic supărat că nu ii acceptase oferta. Făcea o cafea bună.

Nu-şi amintea deloc de ea de la şcoală. Se uitase la vechea fotografie cu clasa din albumul părinţilor săi şi o zărise imediat în primul rând. Faţă rotundă, zâmbitoare, împletituri sau codiţe. Fuseseră în aceeaşi clasă până la cei opt ani ai lui, când el plecase la internat. Cu toate acestea, *ea* îşi amintise de el, s-a gândit el, înveselindu-se.

A fluierat după câini şi, când aceştia şi-au făcut apariţia în cele din urmă, s-a întors înăuntru. Nu înţelegea de ce îi refuzase invitaţia la cafea.

CAPITOLUL 6

Marigold păstra carneţelul în buzunar şi îşi nota totul, până şi lucruri despre care credea că nu avea să le uite niciodată, cum ar fi locul unde ascunsese cadourile de Crăciun. Nota fiecare comandă specială plasată la magazin, cererile Tashei de învoire, biscuiţii lui Nan, cafeaua de la jumătatea dimineţii pentru Dennis, cea pe care ei îi plăcea să i-o ducă în atelierul lui când lucra, precum şi toate

pretenţiile pe care i le impunea Suze fără a-şi da seama că era pretenţioasă. Daisy nu îi cerea nimic, dar Marigold a notat şi pentru ea o cană de cafea la jumătatea dimineţii, pe care i-o ducea în sufragerie, căci nu voia să se simtă neglijată. Carnetul ei era colacul ei de salvare în negura care i se infiltra în minte mult prea des; colacul de salvare despre care nimeni nu ştia că are nevoie.

Era un sentiment plăcut să deţină controlul, să se simtă încrezătoare că, prin această simplă metodă, îşi putea ascunde de familie amnezia tot mai serioasă. De fiecare dată când mergea la toaletă se uita şi în carneţel, simţindu-se liniştită că toate lucrurile de care avea nevoie să îşi amintească erau trecute acolo. A atârnat un calendar mare pe frigiderul din bucătărie şi scria şi pe acela diverse lucruri; *Suze ia masa în oraş cu Batty. Batty ia cina aici. Scoate plăcinta cu carne din congelator*. Partea bună la faptul că stătea la doi paşi de magazin era aceea că, dacă uita să cumpere ceva, cum ar fi frişcă pentru tarta cu mere, putea pur şi simplu să meargă alături şi să se servească. Principale ei preocupare era să-şi tăinuiască temerile în faţa familiei. Nu voia să îi îngrijoreze.

Familia lui Marigold era foarte ocupată. Daisy lucra din greu la şevaletul

acela din
sufragerie. Marigold văzuse schiţa preliminară a lui Bernie, realizată în cărbune, şi era impresionantă. A ştiut dintotdeauna că fiica ei e talentată şi îi făcea plăcere să vadă că aceasta nu făcea doar ceva la care se pricepea, ci făcea un lucru pe care îl adora. Simţea că o ajută să îşi vindece inima rănită. Daisy nu vorbea despre Luca şi era o bună actriţă de faţă cu oamenii, dar Marigold o cunoştea îndeajuns de bine încât să ştie că, în realitate, o durea şi că această creativitate o ajuta să îi aline suferinţa. Când trecea prin momente grele, Dennis obişnuia să se retragă în atelierul lui, căutându- şi mângâiere în creativitate, exact cum proceda acum Daisy. Cu toate că pe Dennis îl liniştea muzica rock, iar pe Daisy, cei ca Hans Zimmer, adică două stiluri foarte diferite, ambele erau însă la fel de terapeutice pentru inimă.

Dennis era încă ocupat să creeze cadoul de Crăciun pentru Marigold. Era, în mod evident, mulţumit de acesta, căci la sfârşitul zilei intra în casă cu un zâmbet mare pe faţă. O săruta drăgăstos pe frunte, aşa cum făcea mereu, dar în perioada premergătoare Crăciunului, a ţinut-o în braţe puţin mai mult timp, iar asta însemna totul pentru Marigold. Poate că îi simţea anxietatea, sau poate că

pur şi simplu se apreciau mai mult unul pe celălalt. Nu ştia. în orice caz, abia aştepta să îşi vadă puzzle-ul. Cel de anul acesta era mai important pentru că urma să-şi exerseze creierul.

Suze muncea din greu în cafenea, scriind articole despre modă pentru reviste şi ziare locale, şi petrecea ore întregi în oraş făcând fotografii pentru contul ei de Instagram, @Suze_ontrend. Batty părea să aibă suficient timp liber ziua pentru a vorbi ore întregi cu ea la telefon, după care, când se întâlneau seara, tot mai găseau ceva de discutat.

Nan era de părere că Daisy nu trebuia să stea atât de mult timp la şevaletul ei. Spunea că asta îi va cauza varice când va fi mai în vârstă. Considera că Suze trebuia să facă ceva mai interesant decât să-şi fotografieze inelele de pe degete sau ceaşca de cafea pentru conturile ei de socializare. Credea că Dennis muncea prea mult şi că, probabil, avea să sufere un atac de cord dacă nu o lăsa mai moale. Zicea că Tasha era leneşă şi nu cunoştea ideea de etică a muncii, iar Eileen era o bârfitoare, chiar dacă „hoaşca aia bătrână" îşi începea toate propoziţiile cu „nu sunt genul de om care sâ-i vorbească pe alţii de rău. Până şi fiul ei, Patrick, care locuia în Australia împreună cu familia sa, a fost

subiect de critică pentru că niciodată nu venea în Anglia, nici măcar de Crăciun, iar acesta putea foarte bine să fie ultimul pentru ea. Nan stătea în bucătărie, înmuind biscuiţii cu ciocolată în ceai şi găsind cusur la orice. Cu toate acestea, nu-i găsea nici un cusur lui Marigold. Nu şi-a dat seama cât de mult se străduia fiica ei să-şi ascundă amnezia şi frica, dar şi cât de bine îi ieşea asta.

y

în cele din urmă, a sosit şi Crăciunul. Ploaia s-a prefăcut în zăpadă şi bălţile s-au transformat în gheaţă, iar Nan a spus că nu se va duce la biserică decât dacă Dennis o va duce cu maşina până Ia poartă, pentru că, de data asta, chiar avea să alunece şi să-şi rupă gâtul. Aşa că Dennis a făcut cum i s-a spus şi le-a dus cu maşina atât pe Nan, cât şi pe Marigold, în vreme ce Suze şi Daisy s-au bucurat să meargă pe jos.

Luminile bisericii radiau prin ninsoarea care se cernea, în vreme ce Daisy şi Suze se apropiau de uşile de la intrare. Auzeau plutind cântecul la orgă al lui Eileen şi simţeau mirosul familiar de ceară de lumânări şi de Crăciun.

Lui Daisy îi plăcuse dintotdeauna Crăciunul pentru că era la fel în fiecare an. Marigold le-

a dăruit amândurora câte o şosetă de Crăciun, aşa cum făcea mereu încă de când erau mici, aşezând-o la căpătâiul patului, unde zăcea grea şi plină de promisiuni. Au luat împreună micul dejun în bucătărie, pe care Marigold o decorase cu beteală şi ornamente strălucitoare, după care şi-au deschis şosetele de încântare.
Anul acesta împodobiseră bradul împreună, cu aceleaşi decoraţiuni pe care le foloseau în fiecare an, scoţându-le din cutia pe care o păstrau în pod şi amintindu-şi de provenienţa lor. Nan spusese că globurile arătau cam obosite şi că nu mai aveau timp să cumpere altele noi, dar Suze şi Daisy insistaseră ca totul să rămână la fel şi aşa s-a şi întâmplat.

Lui Suze îi plăcea Crăciunul datorită cadourilor. Iubea cadourile mai mult decât orice altceva. Marele eveniment de dăruire a cadourilor avea întotdeauna loc după ce luau prânzul de Crăciun, cel pentru care Marigold gătea minunat. Era foarte bună la pregătirea preparatelor de Crăciun. Curcanul era întotdeauna suculent, cartofii copţi erau crocanţi, sosul de pâine şi sosul Jus, delicioase, iar budinca de Crăciun era suculentă şi bogată în bănuţi de cinci cenţi, pe care, în copilărie, erau nerăbdătoare să îi

găsească. Nan a spus că monedele ar fi trebuit să fie mai mari, căci te puteai îneca uşor cu o monedă mică de cinci cenţi, dar, din nou, fetele au insistat să nu schimbe nimic. Crăciunul era despre tradiţii, iar tradiţiile familiei lor erau cele mai importante dintre toate.

Fetele au intrat în biserică. Nu era înţesată numai de localnici, ci şi de familiile şi de prietenii lor care veniseră aici de Crăciun. Lumânările pâlpâiau, tipsiile şi sfeşnicele de aur de pe altar scânteiau, bradul de Crăciun strălucea datorită decoraţiunilor sclipitoare pe care le făcuseră copiii de la şcoala primară, iar aranjamentele din ilice, fructe de pădure şi brad, care erau aşezate la fiecare fereastră, licăreau de la lumânărelele electrice. Afară, fulgii de nea continuau să cadă. înăuntru, era o atmosferă festivă, de bucurie, căci este ceva magic la un Crăciun alb.

Dennis se afla pe culoar, vorbind cu Sir Owen. Daisy şi Suze s-au strecurat pe lângă ei, salutându-l politicos pe acesta din urmă şi urându-i un Crăciun fericit. Suze a reuşit să ajungă în bancă, dar Daisy a fost reţinută de o bătaie pe umăr. S-a întors să-l vadă pe Taran, îmbrăcat într-un palton gros şi cu o eşarfă de caşmir, având părul dat pe spate şi

cu faţa umbrită de barbă.

- Bună, a spus el şi a zâmbit. Să înţeleg că ai ajuns cu bine acasă deunăzi.

- Da, mulţumesc. Din fericire, nu a venit nimeni din sens opus.

- Mama a stat cu prietenele ei până când s-a ridicat ceaţa. A rămas acolo până la ora opt.

- Mă bucur să aud asta. Nu mi-aş fi dorit să ne tamponăm pe alee. Ar fi fost jenant.

Râsul lui a fost profund şi răguşit, la fel ca vocea, iar ea a observat cât de verzi îi erau ochii.

- Te avertizez, cu zăpada e şi mai rău. Ar fi fost o decizie mai raţională să schiem până aici.

- Da, dar nu poţi schia înapoi.

- E adevărat, dar întotdeauna te bucuri mai mult de coborâre dacă urcuşul a reprezentat o provocare. O face mai preţioasă.

Daisy era pe punctul de a-i spune că nu are cum să ştie asta pentru că ea nu a mai schiat, dar a observat că oamenii se aşezau şi că se aşternuse o linişte peste bănci, dându-şi seama că era timpul să meargă la familia ei. A simţit că lui Taran îi părea rău că încheiau conversaţia şi s-a simţit flatată. Şi-a amintit

că, pe vremea când era copil, era destul de mulţumit de el însuşi şi a presupus că încă mai era aşa. Din experienţa ei, bărbaţii chipeşi aveau un aer de superioritate. Dacă avea să reuşească vreodată să treacă peste Luca, ar evita să se îndrăgostească de un bărbat chipeş.

Colindele i-au adus lacrimi în ochi lui Marigold. Dennis a luat-o de mână. Avea mâna aspră şi bătătorită, mână de tâmplar. A ei se simţea confortabil acolo, în acel locşor cald şi familiar. Marigold s-a simţit uşurată că era el acolo să aibă grijă de ea. Anul acesta, mai mult ca oricând, colindele o făceau să fie nostalgică după trecut, după timpul de dinainte ca frica să se strecoare şi să îi umbrească prezentul. De dinainte ca anxietatea să fi aruncat o umbră şi mai mare asupra viitorului ei. Se simţea mai recunoscătoare decât oricând pentru familia ei.

Mai recunoscătoare pentru viaţă. Pentru ziua de azi, ziua de Crăciun, precum şi pentru numeroasele binecuvântări pe care i le dăduse Dumnezeu. A vrut să se agaţe de această zi preţioasă.

S-a uitat în jur la feţele prietenoase ale oamenilor pe care îi cunoştea de ani de zile. Acolo era prietena ei, Beryl, care i-a atras

atenţia şi i-a zâmbit. Eileen la orgă. Jean Miller, rămasă văduvă de curând, care i-a făcut lui Marigold un mic semn cu mâna. L-a văzut pe Cedric Weatherby, care a observat-o la rândul lui şi i-a făcut cu ochiul. I-a zâmbit cu gratitudine pentru budincile de Crăciun pe care i le dăduse, iar el i-a zâmbit înapoi, fiind dichisit, cu un papion galben şi vestă portocalie. I-a zărit pe vecinii lor, john şi Susan Glenn, precum şi pe biata Dolly Nesbit. Şi atâţia alţi prieteni pe lângă ei. în această zi de Crăciun, care, într-un fel, nu se asemăna cu nici una dintre celelalte, Marigold le era recunoscătoare tuturor. Se simţea diferit, ca şi cum ar fi privit de la distanţă cum se desfăşoară totul. Doar mâna lui Dennis îi dădea senzaţia că este pe deplin prezentă. O mână care o ancora în acel moment, în vreme ce negura din mintea ei devenea tot mai densă.

După slujbă, au mers în sală pentru a bea băuturile de Crăciun. De obicei, xVlarigold îl lăsa pe Dennis să se plimbe singur ca să discute cu oamenii, dar astăzi a rămas lângă el. Şi-a pipăit geanta, mulţumită că nu o lăsase pe bancă. Nu era atât de rău, s-a îmbărbătat ea.

Cu siguranţă că era doar paranoică.

Mary Manşon s-a strecurat prin mulţime ca

să poată vorbi cu ea, având în mână un pahar de plastic cu vin fiert. Purta o pălărie tricotată, care trebuia să semene cu o budincă de prune, şi afişa un zâmbet larg.

- A, iată-te, Marigold. Dumnezeule, nu-i aşa că Daisy desenează bine?! Mi-a arătat prima ei schiţă şi l-a surprins pe dragul de Bernie la perfecţie. E tare isteaţă.

- Mă bucur să aud asta. A muncit din greu, a spus Marigold. Abia dacă avem cu toţii loc în
casă, dar ea reuşeşte oarecum să îşi găsească un mic spaţiu al ei.

A venit un bărbat şi a rămas lângă Mary.

- Crăciun fericit! i-a urat el lui Marigold.

Marigold i-a întins mâna şi i-a zâmbit.

- Crăciun fericit!

Bărbatul s-a uitat la mâna ei, după care la Mary, şi au râs amândoi.

- E prea formal pentru tine, Marigold, a spus el.

Marigold a simţit cum îi fuge pământul de sub picioare. Felul în care îi rostise numele indica faptul că o cunoştea, dar ea nu-şi putea aminti cine era el.

- Ce prostesc din partea mea! a mormăit ea. Din obişnuinţă, presupun. Nu-mi

stă mintea decât la curcan.

- Bineînţeles, a fost de acord bărbatul. Mary l-a pus pe al nostru la cuptor la opt dimineaţa.

- Trebuie să fie unul foarte mare, a spus Marigold.

- Este enorm, a spus Mary. Dar sora lui Brian şi familia ei vin pe la noi la prânz.

A, s-a gândit Marigold. *Brian. Desigur. Brian este soţul lui Mary.* Cum de a putut să uite asta? A simţit cum i se înroşeşte faţa de jenă că îi întinsese mâna ca şi cum nu l-ar fi întâlnit niciodată. Apoi şi-a făcut apariţia senzaţia rece şi înţepătoare, care i se prelingea pe piele. Frica umedă, glacială. Ameţeala. Sentimentul de neputinţă.

- Vă rog să mă scuzaţi, a spus ea. Cred că trebuie să iau loc.

Dennis şi-a simţit soţia pierzându-se cu firea lângă el şi a luat-o de mână.

- Te simţi bine, Goldie?

- Mă simt puţin ameţită.

- Nu ai băut prea mult vin fiert?

- Nu am băut deloc.

- Haide, îţi găsesc un scaun şi îţi aduc eu. Probabil că ţi-e doar foame.

A condus-o către un scaun de la marginea

încăperii. Ea s-a cufundat în el cu un suspin. Apoi a lăsat-o singură o clipă pentru a-i aduce ceva de băut.

- Eşti bine, Marigold?

Era Beryl. A tras un scaun şi s-a aşezat, sprijinindu-şi bastonul de perete.

- Gata, aşa e mai bine. Mă dor picioarele după ce am stat ca să ascult colindele. Unele dintre ele sunt mult prea lungi, nu crezi? Oamenii de vârsta noastră nu vor să stea ore întregi în picioare.

- Sunt de acord, a spus Marigold, pe care nu
0 deranja prea mult să stea în picioare.

- Am casa ticsită de oameni, dar l-am lăsat pe Martin la conducere. După cum ştii, nu-i place la biserică.

- Ce convenabil că îl ai pe Martin acasă ca să se ocupe de prânz.

- Nu că ar fi de încredere. Nu se descurcă deloc în bucătărie. Dar, cu problema mea la şold, nu pot face eu totul, a continuat Beryl, povestindu-i lui Marigold despre fiul ei, care îi promisese că o ajută, şi despre nepoţii ei, despre care spera că nu vor face mizerie în casă.

în timp ce Beryl vorbea, Marigold încerca să-şi liniştească inima care-i bătea cu

putere. îi pierise toată bucuria pe care o simţise în legătură cu magia Crăciunului, lăsând în urmă doar o teroare dureroasă. Cum de a putut să uite cine e Brian? Brian, pe care îl cunoştea de douăzeci de ani.

- Poftim, Goldie, a spus Dennis, intinzându-1 o cană de vin fiert.

Marigold a luat o înghiţitură mare şi a aşteptat cu nerăbdare ca lichidul să-i ajungă în stomac şi să-i calmeze nervii. A mai luat una. Dennis a privit-o cu o expresie îngrijorată.

- Rămâi aici o clipă. Mă întorc imediat.

- Ştiu cum te simţi, a spus Beryl.

- Da?! a exclamat Marigold surprinsă.

Chiar ştia cineva cum se simţea ea?

- Crăciunul e obositor. Şi când te gândeşti că toată agitaţia asta e pentru doar câteva zile.

Dennis şi-a croit drum prin încăpere în căutarea lui Daisy şi lui Suze. A găsit-o pe Daisy vorbind cu Taran.

- Bună, Taran, a spus el. Pot să vorbesc cu Daisy?

Lumina din ochii lui Taran s-a estompat de

dezamăgire.

- Desigur, nici o problemă.

S-a înaepărtat fără tragere de inimă.

- Daisy, am nevoie ca tu şi Suze să o ajutaţi pe mama să pregătească masa de prânz de azi, a spus Dennis. Cred că nu se simte prea bine.

- Cred că nu se simte bine de ceva vreme, a răspuns Daisy. Are nevoie de odihnă, tată. Munceşte prea mult.

- Ai dreptate, aşa este. Mă întreb dacă ar fi de acord să o ajute altcineva cu magazinul.

- Ai face bine să fii foarte atent la cum formulezi asta. E foarte mândră. Crede că le poate face singură pe toate. Dar nu mai întinereşte.

- Iar pe Tasha nu te poţi baza.

A venit Suze.

- Mergem acasă? Mă plictisesc.

- Da, e timpul să mergem acasă. Mă duc să o iau pe mama, a spus Dennis.

- Unde-i Grinch? a spus Suze zâmbind.

Daisy a râs şi a arătat cu degetul.

- Acolo.

Nan era adâncită într-o conversaţie cu un grup de oameni necunoscuţi.

- Văd că e veselă ca de obicei, urându-le tuturor să aibă un Crăciun jalnic. I-ar găsi cusur şi unui înger, a spus Suze. Că-i prea bun. Prea stânt. Nu prea are simţul umorului.

- O scoţi *tu* de acolo sau merg eu? a întrebat Daisy.

Suze şi-a coborât vocea.

- Cred că cineva vrea să vorbească cu tine.

Daisy şi-a ridicat privirea şi a văzut că Taran zăbovea în apropiere. I se părea un lucru curios ca el să vrea să discute cu ea, dar în sală erau foarte puţini tineri de vârsta lor. Suze a plecat să-i salveze pe bieţii oameni înainte ca Nan să le strice bucuria Crăciunului, iar Daisy a ezitat
0 clipă, nesigură dacă să o urmeze pe ea sau să-
1 aştepte pe Taran. S-a hotărât să nu facă nici una, nici alta şi să pornească spre ieşire. Avea să se întâlnească la uşă cu părinţii ei, cu Suze şi cu Nan.

- Hei, Daisy.

Era Taran.

- Trebuie să plec, i-a spus ea.

- Sigur. Ascultă. Să ai un

Crăciun fericit.

- Şi tu.

- Sunt sigură că aşa va fi. Budincile alea de Crăciun arată delicios.

- Să nu te îneci cu monedele.

S-a încruntat.

- Bunica mea îşi face mereu griji că ne înecăm cu monedele de cinci cenţi, i-a explicat Daisy. Mama le pune mereu în aluat.

- Înţeleg. O să mă asigur că ştie toată lumea.

Ea s-a întors să plece.

- Hei, Daisy, îmi dai numărul tău de telefon? Ştii tu, ca să ţinem legătura. Sunt conştient că au trecut, cât oare, peste douăzeci de ani de când am fost colegi la şcoală, dar ar fi frumos să mă văd cu o prietenă când vin pe acasă. De obicei nu mai scap de părinţii mei şi *mă plictisesc*[1].

A făcut o grimasă.

Daisy a râs.

- Dă-mi telefonul tău şi îl scriu eu.

I l-a dat. Ea a tastat numele ei şi numărul de telefon, după care i l-a înapoiat.

- Anunţă-mă că nu s-a înecat nimeni cu vreo monedă de cinci cenţi, bine?

A ridicat telefonul.

- Am înţeles.

Ea a zâmbit şi şi-a croit drum prin mulţime până la uşă, unde o aştepta Suze.

- Tata le-a dus acasă cu maşina pe mama şi pe Nan.

- Mama se simţea bine?

Suze părea surprinsă.

- Da. De ce, s-a întâmplat ceva?

- Nu, nimic. Cred că e doar obosită.

- Ei bine, o să-i placă la nebunie cadoul nostru de Crăciun, nu-i aşa?

Daisy a oftat.

- Cadoul *nostru* de Crăciun, pe care îl plătesc *eu.*

- Nu am nici un şfanţ, a protestat Suze. Sunt săracă lipită.

- Dar reuşeşti să-ţi cumperi mereu haine noi.

- Pentru că mi le vând pe cele vechi. E meseria mea.

- Da, sigur. Haide. Hai să mergem repede acasă. Tata vrea s-o ajutăm pe mama cu prânzul.

- Uuu, prânzul, a exclamat Suze. Apoi cadourile. Ador cadourile.

y

Marigold a fost surprinsă când Daisy şi

Suze au început să zumzăie prin bucătărie, dându-i o mână de ajutor. Suze a pus masa în timp ce Daisy a gătit legumele. Dennis s-a asigurat că toată lumea avea câte un pahar de vin, în vreme ce Nan stătea lângă foc, în sufragerie, jucând cuvinte încrucişate.

- A aproba în tăcere, din zece litere, a strigat ea spre bucătărie.
- încuviinţa, a strigat Marigold, fără ezitare.
- A, ştiam asta, a mormăit în barbă Nan.

Marigold s-a simţit bine că a ştiut răspunsul,
mai ales atât de repede. Cuprinsă fiind de sentimentul că se simţea bine, ea a decis că se putea bucura de Crăciun alături de familia ei, aşa cum o făcuse mereu. Nu era acum momentul să se complacă. Nu era bolnavă, şi-a spus ea cu hotărâre, doar că îmbătrânea, după cum îi spusese doctorul.

Datorită carneţelului ei, nu uitase nimic. Curcanul era la fel de delicios ca de obicei, budinca de Crăciun, pe care o cumpărase de la magazinul cu produse locale (pentru că nu doar că uitase să facă două pentru Lady Sherwood, ci uitase să facă şi pentru ea), era foarte bună, în ciuda faptului că nu conţinea monede, iar Nan s-a simţit uşurată pentru că,

aşa cum le-a spus ea pentru a mia oară, cineva ar putea muri înecat cu unul dintre bănuţii aceia! Pentru Marigold, a fost o adevărată uşurare că nu uitase nimic important. Putea să respingă ceaţa din mintea ei ca fiind oboseală, pentru că, în afară de pierderea momentană de memorie din sala bisericii, ziua de astăzi decursese extrem de bine.

După prânz, a sunat Patrick din Australia. A vorbit pe îndelete cu Nan. Când a pus receptorul jos, avea expresia împăcată a unui enoriaş care tocmai ce se împărtăşise.

- Ce băiat bun, cum îşi sună el mama în ziua de Crăciun, a spus ea. Trece lună după lună fără nici o veste, dar apoi o sună în ziua de Crăciun.

A afişat un zâmbet radiant.

- Ştiţi, au închinat în cinstea noastră la prânz. Au ridicat cu toţii paharele. Nu că-i drăguţ din partea lor? Este tipic pentru Patrick să fie atât de atent.

Marigold s-a uitat la Dennis. Patrick nu era absolut deloc atent. întotdeauna avusese un farmec drăcesc. Pe Marigold o uimea faptul că toată durere pe care i-o provocase mamei sale de-a lungul unui an de zile, timp în care nu avuseseră nici un fel de contact, fusese rapid dată uitării cu un singur apel telefonic

şi, asemenea fiului rătăcitor, fusese iertat şi chiar lăudat.

S-au dus în sufragerie pentru a deschide cadourile. Bradul strălucea cu luminiţe multicolore şi ghirlande, iar în jurul său, sub el, erau aşezate cadourile, legate cu fundiţă şi învelite în hârtie de împachetat, de parcă era o scenă magică desprinsă dintr-o felicitare de Crăciun. Marigold s-a aşezat pe canapea, lângă mama ei, cu paharul de vin în mână şi purtând pe cap pălăria galbenă, de hârtie, câştigată la jocul cu pocnitorile de Crăciun, lăsând ca o fericire ameţitoare să pună stăpânire pe ea. *Totul e perfect*, s-a gândit ea, trecându-şi privirea peste feţele îmbujorate ale celor două fiice, a soţului şi a mamei sale.

- Mă bucur atât de mult că ai venit acasă, i-a spus ea lui Daisy. Adică, pentru a rămâne, şi nu doar de Crăciun. Suntem din nou o familie, nu-i aşa?

- Suntem, mamă, a spus Daisy. Şi eu sunt fericită că sunt acasă. Vă sunt recunoscătoare ţie şi tatei pentru că sunteţi lângă mine atunci când îmi este greu.

Dennis a bătut-o pe Daisy pe umăr şi s-a dus să se aşeze în fotoliu.

- Mereu vom fi lângă tine, a spus el.

- Deschidem cadourile acum? a întrebat Suze, îndrep-tându-se spre brad. Daisy, acesta este de la mine.

I-a înmânat lui Daisy un pachet mic.

- Mulţumesc, Suze.

Daisy a rupt hârtia şi a găsit o pereche de cercei.

- Vai, sunt atât de drăguţi. Mulţumesc! I-a zâmbit surorii ei. Ai gusturi foarte bune, Suze.
- Aşteaptă! a exclamat Suze în timp ce Daisy se ridica pentru a lua un cadou pentru Nan. Trebuie să te fotografiez cu cerceii.
- Nu, serios?! Chiar trebuie să facem asta acum? a spus Daisy, uşor iritată că Suze trebuia să posteze pe reţelele de socializare o relatare minut cu minut despre cum şi-a petrecut ziua.
- Chiar trebuie, a spus Suze.

Nan era mulţumită de puloverul ei de la Marigold, iar Suze de trusa de machiaj. Dennis îi cumpărase lui Daisy o cutie de creioane pastel pe bază de ulei, marca Sakura Cray-Pas.

- Vai, tată, sunt perfecte! a spus ea încântată, trecându-şi degetele peste rândul ordonat de douăzeci şi patru de creioane pentru desen.

- Doar ce-i mai bun pentru artista noastră, a răspuns el. Sunt pasteluri de cea mai bună calitate, chiar sunt.

Pentru Suze făcuse un organizator de birou din lemn, cu o fantă specială pentru a-şi ţine iPad-ul.

- Te gândeşti la toate, tată, a exclamat ea fericită, apoi s-a întors la brad ca să caute şi alte cadouri.

Dennis s-a ridicat şi a mai turnat vin. Nan băuse deja prea mult.

- Ei bine, Dennis. Unde este cadoul tău pentru Marigold? a vorbit ea tărăgănat. Toate aşteptăm cu nerăbdare, nu-i aşa, Marigold?
o fundă aurie.

- Poftim, Goldie, a spus el, oferindu-i-l cu un zâmbet larg.

- O, Dennis! Tu nu mă dezamăgeşti niciodată, a spus Marigold fericită.

- Cred că ăsta o să-ţi placă.

- Sunt convinsă.

A desfăcut cu crijă fundiţa şi hârtia ca să le poată recicla anuT viitor, şi a scos o cutie de lemn.

- Nu are nici o imagine, a spus ea, trecându- şi vârful degetelor peste capac.

- Peste o sută de piese, Goldie, şi nici o imagine.

Marigold a zâmbit.

- Adică o mare provocare!
- Cea mai mare de până acum.

A ridicat capacul.

- Nu-i aşa că piesele sunt mici? a murmurat ea, luând una în mână şi studiind-o atent. Cred că a durat săptămâni întregi să îl faci. Dennis, este minunat. Mulţumesc.

Dennis s-a înclinat şi a sărutat-o pe frunte.

- Crăciun fericit, Goldie!

Suze le-a întins un plic.

- Iar asta e din partea mea şi a lui Daisy.
- Aşadar, ce este? a întrebat Dennis, uitându-se când la una dintre fiice, când la cealaltă.
- Deschide-l, a spus Suze, agitându-se emoţionată. O să vă placă la nebunie!

Marigold s-a încruntat la Daisy.

- Ce aţi pus la cale voi două?
- Deschide-l tu, Goldie! a spus Dennis.

Marigold a desfăcut plicul şi a scos scrisoarea. Ea şi Dennis au citit-o împreună.

- Un weekend în Cornwall? a

rostit Marigold, surprinsă.

- Doar noi doi? a zis Dennis. Şi-a pus mâna lui mare pe umărul lui Marigold. Doar noi doi, nu-i aşa? Ca în luna de miere.

- Cine se va ocupa de magazin? a întrebat Marigold cu îngrijorare.

- Daisy, a spus Suze. Am plănuit totul. Trebuie doar să alegeţi un weekend. Am găsit un hotel superb pe malul mării. Primăvara e cea mai frumoasă perioadă. Poate în mai? Neam gândit că ţi-ar prinde bine să te odihneşti, mamă.

Lui Marigold i s-au umplut ochii de lacrimi.

- O, sunteţi foarte drăguţe amândouă.

Daisy s-a ridicat în picioare să o îmbrăţişeze.

- Te iubim, mamă.

A strâns-o în braţe un moment îndelung, simţind fragilitatea mamei sale.

- Da, te iubim, a încuviinţat Suze. Vă iubim pe amândoi. Şi pe tine, tată.

S-a lăsat o pauză, timp în care toţi patru aşteptau să audă inevitabila remarcă seacă a lui Nan. Dar nu a venit. S-au întors surprinşi spre ea. Bătrâna adormise pe canapea, îmbrăcată cu noul ei pulover.

- Sper că nu-i moartă, a spus

Suze zâmbind.

- Vai, Suze! Eşti îngrozitoare! a oftat Daisy.

Marigold râdea. Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

- Acesta a fost cel mai frumos Crăciun, a spus ea. Suntem toţi împreună şi avem parte de un Crăciun alb. Nici nu mi-aş fi putut dori mai mult. Chiar nu.

A pus paharul de vin jos şi şi-a lăsat capul pe perne.

- Cred că am să închid ochii o clipă, a spus ea. Voi începe mâine puzzle-ul. O să-mi exersez creierul. Mă va împiedica să mai uit lucruri. Mulţumesc, Dennis. Mulţumesc, fetelor. Cel mai frumos Crăciun dintre toate.

Şi îndată a adormit.

CAPITOLUL 7

Lui Daisy ii era atât de dor de Luca încât, uneori, durerea din inima ei devenea de nesuportat. Se gândea la el în fiecare dimineaţă când se trezea şi în fiecare seară când mergea la culcare. îi era dor să îi simtă

capul ciufulit pe perna de alături, precum şi de sunetul respiraţiei sale profunde din timpul somnului, îi era dor de haosul lui, de felul în care nu făcea niciodată ordine în urma lui, de modul în care lăsa împrăştiate cărţi, reviste şi hârtii peste tot prin casă, astfel încât abia dacă mai aveai unde să te aşezi. îi era dor până şi de mirosul ţigărilor lui, la care nici măcar nu încercase vreodată să renunţe, în ciuda nesfârşitelor ei cicăleli. S-a gândit la el în perioada Crăciunului şi s-a întrebat dacă nu cumva şi lui îi era dor de ea. Dacă se gândea măcar la ea. Dacă regreta, poate, că o întrebase: „Nu îţi este de ajuns dragostea mea?". Dacă regreta, poate, că nu a înţeles faptul că dragostea Tui nu putea fi de ajuns pentru o femeie care îşi dorea cu ardoare un copil. A fi mamă nu era o pretenţie extravagantă, şi totuşi el o acuzase că e egoistă. Adevărul era că amândoi au fost egoişti şi nici unul nu a fost dispus să dea înapoi. Luca nici nu-şi dorise vreodată să se căsătorească. îi spusese asta foarte limpede când s-au cunoscut prima dată. Părinţii lui divorţaseră şi avusese parte de o copilărie nefericită. Nu-şi dorea să treacă şi el prin aşa ceva şi nici nu voia să aducă un copil pe lume. Nu voia un astfel de angajament. Căsătoria şi copiii, îi spusese el, l- ar fi ţinut

pe loc şi l-ar fi făcut să fie mai puţin, nu mai mult. Daisy era furioasă pe ea însăşi pentru că nu a înfruntat mai devreme ceea ştia de mult timp în adâncul sufletului ei. De ce pierduse ani de zile sperând că, în cele din urmă, se vor aşeza la casa lor şi vor avea o familie, la fel ca toată lumea? De ce inima ei romantică se impusese în faţa minţii care ştia foarte bine cum stăteau de fapt lucrurile?

Iar inima ei romantică mai tânjea încă după el cu fiecare fibră rănită a ei. îşi amintea râsetele, în loc să se concentreze asupra certurilor, care fuseseră multe, căci Luca era o fire încăpăţânată şi pasională, ce credea că avea întotdeauna dreptate şi că, prin natura sexului său, trebuia să aibă el ultimul cuvânt. îşi amintea glumele, tachinările afectuoase, distracţia. A ales să treacă cu vederea peste faptul că e posesiv – felul în care se enerva dacă ea flirta inocent cu alţi bărbaţi – chiar dacă *el* flirta cu fiecare femeie care îi atrăgea atenţia. îşi amintea doar dragostea dintre ei.

I se părea înspăimântătoare ideea de a iubi din nou. Nu era convinsă că avea să mai simtă vreodată pentru un alt bărbat ceea ce a simţit pentru Luca. Nu era sigură că avea în ea puterea de a mai iubi ain nou aşa. îşi risipise toată energia cu el, iar el o lăsase

distrusă, sângerândă şi epuizată. Şi trupul îi era amorţit. Nu îşi putea imagina să facă dragoste cu altcineva. Să fie ţinută în braţe de un alt bărbat, sărutată de buzele altcuiva; pur şi simplu nu îşi putea imagina „un alt bărbat". Oare făcuse o greşeală când l-a părăsit pe Luca? Oare avea să ajungă o fată bătrână pe care nu o va iubi nimeni? Oare nu va avea niciodată copii şi îşi va dori să fi găsit suficientă împlinire în a-l iubi doar pe Luca? Nu ştia răspunsurile, dar ştia că trebuie să încerce să meargă mai departe.

A doua zi de Crăciun, Taran i-a trimis un mesaj pentru a-i spune că nu se înecase nimeni cu monedele din budinca de Crăciun – pentru că nu fusese nici una. Totuşi, în fiecare budincă au fost un Moş Crăciun mic, de plastic, şi cinci spiriduşi de plastic, ceea ce i se păruse nostim. Daisy a oftat jenată, dar nici ea nu s-a putut abţine să nu râdă. S-a hotărât să nu-i spună mamei ei, căci ar fi fost oripilată. Probabil că lui Lady Sherwood nu i s-a părut la fel de amuzant. Moşii de Crăciun şi elfii din plastic erau de un prost gust incredibil. A urmat un mic schimb de replici, mesaje haioase despre una, despre alta, după care Taran a invitat-o să bea ceva la bar. Totuşi, ea a refuzat, susţinând că era ocupată cu familia ei. După aceea, mesajele au

încetat. Daisy a avut impresia că el s-a simţit jignit, dar nu i-a părut rău; era mai bine să fie sinceră cu el şi să nu-i inducă în eroare.

După Anul Nou, s-a afundat în muncă. Şi-a prins părul rebel într-o coadă de cal înaltă, şi-a suflecat mânecile cămăşii vechi a tatălui ei, cu care era îmbrăcată, şi a pus playlistul pe care îl crease special pentru asta. S-a hotărât să încerce creioanele pastel pe care i le-a dăruit tatăl său de Crăciun. Nu mai folosise de mult timp instrumente de acest fel, dar nici nu s-a apucat bine de desenat, că a şi descoperit cât de lin şi de uşor mângâiau hârtia. Nu a trecut mult până când şi-a dat seama, spre imensa ei satisfacţie, că reuşise să surprindă spiritul lui Bernie. îi strălucea în ochi. I se citea în ei o viaţă care nu se regăsea în fotografii. Ceva dincolo de ceea ce putea surprinde aparatul foto. Se uita fix la ea, ca şi cum ar fi privit-o cu adevărat şi ar fi văzut-o, iar când ea se mişca, el o urmărea cu privirea lui blândă. Prinsese fotografiile pe marginea de sus a şevaletului, dar el trăia mult mai viu în amintirea ei, nu doar prin felul în care arăta, ci şi prin natura lui. Ajunsese să-i cunoască însăşi esenţa, aceasta fusese şi cea pe care o transferase cel mai frumos pe hârtia gri. S-a dat un pas în spate şi şi-a admirat opera. Reuşise, reuşise *cu adevărat.* îi dăduse

viaţă lui Bernie în pasteluri. După ce a desenat ochii, restul a fost simplu şi uşor.

Mary a fost încântată.

- Doamne, tu chiar ştii să desenezi! a exclamat ea când Daisy a invitat-o să vadă desenul.

A fost uimită că Daisy era atât de talentată, dar şi încântată că făcuse rost, pe gratis, de un portret frumos al câinelui ei iubit.

Dennis şi Marigold au fost şi ei impresionaţi.

- Am ştiut dintotdeauna că eşti o artistă, a spus Dennis, cu ochii strălucindu-i de mândrie.

- Sunt atât de încântată că ţi-ai dat o şansă cu asta, a spus Marigold. Important e să-ţi petreci întreaga viaţă făcând ceva ce-ţi place, aşa ar spune bunicul.

Nan şi-a ţuguiat buzele.

- E cât se poate de bine să faci ceva ce-ţi place, a spus ea. Dar nu poţi trăi cu aer, Daisy. Sunt puţini cei îndeajuns de norocoşi încât să facă ceva ce le place *şi* care să le şi aducă pâinea pe masă. Bunicul ar fi fost fericit oriunde, că aşa era el. Profita la maximum de ce avea. E minunat să ai o astfel de atitudine. Urmează-i exemplul şi îţi vei da seama că nu e un capăt de ţară să ai o slujbă ca lumea.

Daisy a dus tabloul la înrămat în oraş, fiindcă nu voia ca o ramă nepotrivită să îl facă să pară ieftin. A ales una scumpă, dar a meritat. Portretul arăta uluitor. Aveau să îl vadă şi alţi oameni şi poate că aveau să îi ceară să le deseneze animalele. Se întreba cât ar trebui să ceară pentru ele. Fiind amatoare, ştia că ar putea cere cel mult câteva sute de lire sterline.

Mary a fost atât de mulţumită de tablou, încât i-a permis lui Daisy să îl expună la căminul cultural pentru ca toată lumea să îl poată admira. Daisy ştia sigur că exista o persoană care *nu* avea să îl admire! Cu toate acestea, nu se aşteptase ca tabloul să fie observat de Lady Sherwood. în calitate de preşedintă a Consiliului Parohial, Lady Sherwood prezida o şedinţă lunară acolo, iar în timpul celei din ianuarie, în vreme ce toată lumea bea ceai şi cafea, ea a văzut tabloul care atârna pe perete, deasupra pianului.

- Ce tablou minunat! a spus ea, ridicându-se cu ceaşca de ceai şi farfuriuţa în mână pentru a se uita mai atent.

- Este câinele lui Mary Hanson, Bernie, i-a spus Julia Cobbold, dornică să se facă utilă. Şi cred că este realizat în creion pastel în ulei, nu în acuarele.

- Este foarte bun. Cine l-a

făcut?

- Daisy Fane.
- Fiica lui Marigold?
- Da, despre ea e vorba. A locuit în Italia, dar acum s-a întors acasă. O poveste dureroasă de dragoste, am impresia. îmi imaginez că trebuie să fie foarte tristă. Este o artistă minunată, nu-i aşa?
- Da, ce surpriză! Este cu adevărat foarte bună.

Lady Sherwood s-a gândit puţin, cu sprâncenele încreţite şi cu o expresie concentrată pe chip.

- Mă întreb dacă mi-ar desena câinii, a spus ea în cele din urmă.
- Sunt sigură că da, a răspuns Julia, gândindu-se că, dacă Daisy Fane era îndeajuns ae bună pentru Lady Sherwood, ar putea să-i ceară şi *ea* să-i picteze terierul.

y

Marigold stătea în sufragerie, la masa lungă ce fusese aşezată special pentru puzzle-urile ei. Acum, că Daisy îşi pusese şevaletul în faţa celeilalte ferestre, masa era prea mare pentru această încăpere înghesuită, iar Nan avea să se plângă, cu siguranţă, că nu avea unde să meargă pentru puţină linişte, cu excepţia dormitorului ei, însă pur şi simplu nu

mai era nici un colţ al casei suficient de mare pentru a găzdui un puzzle de o sută de piese.

Era o dimineaţă de duminică neobişnuit de liniştită. Marigold îşi făcuse plimbarea de dimineaţă, iar Dennis o dusese pe Nan la biserică. Suze îşi petrecea weekendul cu Batty acasă la părinţii lui, iar Daisy fusese invitată la ferma familiei Sherwood pentru a le cunoaşte câinii, cei pe care Lady Sherwood dorea ca ea să îi deseneze. Era o zi răcoroasă de iarnă. Cerul era palid precum acuarela, iar soarele timid, strălucind printre încrengăturile de ramuri care se profilau frumos în lumina lui. Momentan, Marigold era distrasă de păsările care veniseră la ea în grădină pentru a se hrăni.

Mierle şi sturzi în cea mai mare parte, dar şi măcăleandrul mic şi vesel, care nu se simţea deloc intimidat de păsările mai mari. Zâmbea privindu-le, conştientă fiind că şi-ar fi putut petrece toată ziua în faţa ferestrei, absorbită de acest du-te- vino al lor, fără să observe când a zburat timpul.

După o vreme, şi-a îndreptat atenţia spre puzzle. Era bună la puzzle-uri şi gândul la provocarea ce o aştepta i-a adus un fior de plăcere. A început prin a selecta piesele cu laturi drepte. Asta a durat ceva timp. A trebuit să îşi pună ochelarii pentru a studia

serios culorile şi imaginile, iar apoi a încercat să le potrivească. S-a concentrat din greu, fiind conştientă că îşi exersa creierul. Era convinsă că, într-un fel, îşi întărea conexiunile de acolo, prevenea coroziunea acestuia şi sfida timpul, cu fiecare piesă pe care o ataşa de alta. S-a simţit triumfătoare pe măsură ce, încetul cu încetul, prindea contur marginea exterioară a imaginii. în partea de sus era cerul, iar în cea de jos zăpada. Era, cu certitudine, o scenă de iarnă. Dennis ştia cât de mult o fascina zăpada, iar acum era încântată de gândul că soţul ei şi- a bătut atât de mult capul cu acest cadou pentru ea.

Nu a trecut mult timp până când i s-a făcut sete. S-a dus la bucătărie şi a pus ceainicul la fiert. Afară era frig, ceea ce făcea ca o ceaşcă de ceai să fie cu atât mai satisfăcătoare. Prima înghiţitură era mereu cea mai bună. A închis ocnii pentru o clipă şi a savurat-o. Apoi s-a aşezat la masă, şi-a pus ochelarii şi a început să citească ziarele.

Când Dennis şi Nan au deschis uşa de la intrare şi au păşit în hol, vântul a ajuns până în bucătăria unde Marigold citea ziarele, făcând-o să tremure.

- E groaznic de frig, a spus Nan, intrând grăbită în bucătărie. Nu mai ies deloc afară

astăzi. Nu vreau să răcesc, nu la vârsta mea. Se transformă rapid în pneumonie, să ştii. Dragul meu prieten, Teddy Hope, a murit de pneumonie doar pentru că a insistat să se ducă pe frig la magazinul din colţ să cumpere ţigări.

- S-ar putea să fi avut de-a face cu ţigările, Nan, a spus Dennis.

Marigold şi-a ridicat privirea din ziar.

- Cum merge cu puzzle-ul? a întrebat Dennis.

Ea s-a încruntat. *Puzzle-ul!* Uitase complet că lucrase la el. Şi-a amintit că venise din sufragerie să facă ceaiul, după care s-a aşezat la masă ca să citească ziarele.

- L-am început, a spus ea mascându-şi îngrijorarea în spatele unui zâmbet. Este o scenă de iarnă, a adăugat ea doar pentru a se asigura că îşi mai amintea. Am fost distrasă de ziare.

Se întâmpla cu uşurinţă, toată lumea putea fi distrasă, nu-i aşa? Nu însemna nimic.

y

Daisy a urmat-o pe Lady Sherwood în casă. Lady Sherwood purta o pereche de pantaloni de moleschin într-un verde stins şi un pulover Fair Isle, iar gulerul alb al cămăşii îi ieşea ţeapăn pe lângă gât. Părea foarte

sigură pe ea, emanând un aer de seninătate, de parcă nu fusese niciodată stresată sau grăbită, ci aluneca prin viaţă într-un ritm uniform. Câinii se învârteau în jurul picioarelor lui Daisy, dând din coadă entuziasmaţi să aibă un musafir, iar Lady Sherwood le vorbea cu o voce calmă şi răbdătoare, pe care aceştia o ignorau.

- Să nu facem tărăboi acum. Daisy nu e primul musafir care ne vine în casă, nu-i aşa? Aşa că haideţi să fim politicoşi şi să nu dezamăgim, da?

- Sunt nişte câini frumoşi, a spus Daisy.

- Sunt, într-adevăr, a încuviinţat Lady Sherwood. Chiar dacă Mordy este un coşmar, fuge în sat ori de câte ori are ocazia. Este labrador. Mă tem că e foarte zburdalnic.

Daisy a râs. Credea că femeile elegante ca Lady Sherwood nu făceau astfel de remarci.

Salonul era mare şi pătrat, cu ferestre înalte şi perdele grele, somptuoase, care le încadrau de o parte şi de alta, din tavan până în podea. Pe pereţii îmbrăcaţi în mătase ştearsă erau atârnate tablouri, iar tapiţeria de pe canapele şi scaune era şi ea decolorată, fără îndoială, de la razele soarelui care inundau încăperea şi de la vârsta înaintată.

Arăta ca o cameră care nu fusese decorată toată odată, ci împodobită de-a lungul anilor cu bibelouri, fotografii înrămate, cărţi pentru măsuţa de cafea şi covoare persane. într-un colţ, se afla un pian cu coadă scurtă, dar partea superioară era înţesată cu fotografii de familie, dar şi cu o lampă cu ciucuri, care strălucea primitor. Lady Sherwood era în mod clar o femeie cu bun gust căci nu găseai nimic preţios sau artificial în cameră şi totul părea un pic cam ponosit. în şemineu ardea focul cu ospitalitate. Lady Sherwood a invitat-o pe Daisy să ia loc.

- îţi mulţumesc că ai venit la mine, a spus ea, aşezându-se pe canapeaua de vizavi.

Câinii s-au aşezat în jurul ei, labradorul fâcându-se comod pe taburetul din mijlocul camerei, ca şi cum ar fi fost pus acolo special pentru el.

- Am fost foarte impresionată de desenul pe care i l-ai făcut câinelui lui Mary. L-ai surprins foarte bine, a spus ea. Mi-ar plăcea să îl desenezi şi pe al meu. Pe toţi trei. Crezi că o poţi face?

Daisy a observat că Lady Sherwood avea aceiaşi ochi verzi ca fiul ei. Erau într-o nuanţă rară de verde-albăstrui, foarte expresivi.

- Mi-ar plăcea să-i desenez în pastel, a spus ea. Aşa cum am făcut cu Bernie.

- A, pastel era, nu-i aşa? Foarte eficient.

- Mulţumesc. îmi place să lucrez cu pasteluri. încep să desenez în cărbune, după care trec la cretă colorată.

- Ei bine, orice ai face tu, o faci extrem de bine. Cum procedăm?

- Le fac fotografii câinilor şi petrec timp cu ei pentru a-i cunoaşte. Trebuie să-mi dau seama de personalitatea lor. Toţi sunt unici şi
vreau ca pe hârtie să se distingă personalităţile lor.

Lady Sherwood a zâmbit atunci, un zâmbet larg şi copilăresc.

- O, asta-i minunat. Chiar sunt unici. Mordy este neastâmpărat, deşi are acum unsprezece ani, Archie este puţin timid, iar Bendico, care este fratele lui Archie, este foarte puternic şi hotărât şi un pic prea entuziast. Mi-ar plăcea să ajungi să îi cunoşti. Ştiu că şi lor le-ar plăcea asta.

L-a mângâiat pe unul dintre spanielii de la picioarele ei.

- Nu-i aşa, Archie? O să-ţi facă plăcere să o cunoşti pe Daisy. Sunt în stare să

facă orice pentru atenţie, a adăugat ea cu un zâmbet.

Daisy a observat cum Lady Sherwood devenea mai blândă şi mai puţin formală pe măsură ce vorbea despre câinii ei, aşa că s-a hotărât să îi pună mai multe întrebări. Lady Sherwood s-a ridicat şi a luat un album mare dintr-o bibliotecă prevăzută cu uşi de sticlă.

- Trebuie să-i vezi când erau căţeluşi, a spus ea cu entuziasm. Erau nemaipomenit de dulci. Vino şi aşază-te lângă mine ca să ne uităm împreună la ei.

Daisy a făcut cum i s-a spus, iar Lady Sherwood a pus albumul pe genunchi şi a început să îl parcursă pagină cu pagină. Erau o mulţime de fotografii cu câini, dar şi cu un Taran mai tânăr.

- îl cunoşti pe fiul meu, nu-i aşa? a spus Lady Sherwood.

- Nu chiar. Când eram mici, am fost împreună la şcoală, dar l-am văzut mai bine abia de Crăciunul acesta.

- Acum locuieşte în Toronto. Vezi tu, eu de acolo mă trag, aşa că este logic ca şi el să simtă o legătură cu acel loc. Mai am încă rude acolo, iar el este apropiat de verii lui. Cred că Anglia i se pare foarte plictisitoare.

A clătinat un pic din cap.

- Nu i-a dat nici o şansă. Asta-i problema. Totuşi, presupun că atât timp cât este fericit...
Uite! Nu-i aşa că asta e o fotografie delicioasă cu Mordy?
A zăbovit mult timp asupra ei.
- Ce căţeluş dulce era! a spus ea încet, iar Daisy s-a întrebat dacă nu cumva, într-un fel, câinii îi luaseră locul lui Taran.
Tocmai terminau de vizionat al doilea album, când Sir Owen a intrat pe uşă. Era rumen la faţă, de parcă şi-ar fi petrecut cea mai mare parte a timpului în aer liber sau bând vin de Porto, iar abdomenul îi era puţin rotofei pe sub puloverul portocaliu.
- A, Daisy! a exclamat el, zâmbind cu bunăvoinţă.
Lady Sherwood a ridicat albumul de pe genunchi pentru ca Daisy să se ridice şi să-i strângă mâna.
- Te plictiseşte Celia cu fotografiile câinilor?
Lady Sherwood a zâmbit cu indulgenţă.
- Nu mă plictiseşte, Sir Owen, a spus Daisy. Sunt nişte fotografii minunate. Şi sunt nişte câini adorabili. Abia aştept să-i desenez.
Şi-a plimbat privirea prin cameră.

- Va trebui să găsim un loc potrivit pentru a-l expune.

- Nu va fi splendid să avem un portret al câinilor? a spus Lady Sherwood.

Sir Owen a făcut o grimasă.

- Nu şi-a dorit niciodată să ne facă portrete mie şi lui Taran, numai câinilor. Ei bine, asta e o altă poveste!

- Taran nu ar fi stat nemişcat nici în ruptul capului şi, în plus, nu a făcut niciodată nimic din ceea ce am vrut noi să facă. Iar tu, Owen, nu ai nici timp, nici răbdare.

- Nu am mai pictat oameni de multă vreme, a spus Daisy.

- Şi mai bine, a spus Sir Owen. Nu sunt convins că aş vrea un portret al fiului meu care să mă urmărească prin încăpere cu ochii lui plini de reproşuri! Să vă aduc ceva de băut?

- Nu, mulţumesc. Cred că ar fi mai bine să mă duc acasă. Mama găteşte pentru masa de prânz şi aş vrea să o ajut.

Lady Sherwood s-a uitat la ea, iar chipul i s-a înmuiat.

- *Eşti* bună, a spus ea cu uimire în glas.

- De fapt, nu sunt sigură că fac îndeajuns de mult. Tocmai ce m-am întors

acasă după şase ani petrecuţi în Italia şi tot ce am făcut a fost să ocup sufrageria cu şevaletul meu.

- Ai nevoie de un atelier, a spus Sir Owen.

- într-o zi, când voi strânge destui bani, poate voi închiria un spaţiu.

- Apropo de bani, a spus Lady Sherwood.

Nu te-am întrebat cât ne costă.

Lui Daisy îi era groază de această întrebare. Detesta să vorbească despre bani. Era stânjenitor şi chiar nu era capabilă să îşi cuantifice valoarea.

- Ei bine, pentru trei câini, aş cere cinci sute.

- De mii? a spus Lady Sherwood, înroşindu- se puţin.

- Nu, de lire sterline, a corectat-o Daisy.

Lady Sherwood a părut surprinsă. Daisy nu îşi dădea seama dacă nu cumva ceruse prea mult. Şi-a ţinut respiraţia. Lady Sherwood s-a uitat la soţul ei. Sir Owen a ezitat o secundă. Apoi a zâmbit şi a dat din cap.

- S-a făcut. Şi dacă ai nevoie de un atelier, am fi foarte bucuroşi să îţi oferim hambarul.

- Da, foarte bucuroşi, a

încuviinţat Lady Sherwood. Am să ţi-l arăt când vei veni să te joci cu câinii.

- Pot să vin mâine?

- Bineînţeles. Am să fiu aici, iar dacă nu, se va ocupa menajera mea de tine. O cheamă Sylvia.

- Aveţi o casă frumoasă, a spus Daisy, mângâind câinii, care s-au ridicat ca să iasă din încăpere.

- Mulţumesc, a spus Lady Sherwood încântată. Este un pic de neconcordanţâ pe aici, dar pare că merge.

- Cântaţi la pian? a întrebat Daisy în timp ce trecea pe lângă el.

- Obişnuiam să cânt. Acum nu o mai fac. A trecut prea mult timp. A cântat şi Taran când era mai tânăr. Era bunicel, dar cred că nici el nu a mai cântat de ani buni.

- Ne-am bătut joc de un pian bun, a bombănit Sir Owen. Ocupă mult spaţiu acolo, iară să fie folosit la nimic.

- Mie mi se pare că arată bine, a spus Daisy.

- Nu cânţi, nu-i aşa? a întrebat el plin de speranţă.

- Din păcate, nu.

- Atunci va continua să fie un ornament inutil, dar drăguţ.

Câinii au urmat-o pe Daisy pe alee. Sir Owen şi Lady Sherwood au stat în pragul uşii şi i-au făcut cu mâna, chemând câinii înapoi la ei, în timp ce aceştia se agitau să o urmeze pe Daisy. Aceasta s-a uitat la ei în oglinda retrovizoare şi s-a gândit la cât de drăguţi erau şi cât de bine-venită o făcuseră să se simtă. Nu se aşteptase la asta. Spera că nu le ceruse prea mulţi bani.

y

- Cinci sute de lire? a exclamat Sir Owen către soţia sa.
- Ştiu, ridicol, a încuviinţat ea.
- Când îşi va da seama cât este de bună, va cere de cinci ori mai mult.
- Presupun că da. în acest caz, nu suntem norocoşi că am descoperit-o înainte să devină celebră?

Sir Owen a râs.

- Foarte norocoşi.

A intrat în casă şi a închis uşa în urma lor.

- Măcar atât puteam face şi noi, să-i oferim hambarul.
- N-are rost să menţionez că şi *ăla* e drăguţ şi inutil, a spus Lady Sherwood.
- întocmai, iar Taran nu l-a vrut.

- Din păcate, nu, nici după toate eforturile depuse de mine pentru a-l decora. Va fi frumos ca cineva să îl folosească. O încăpere mare şi frumoasă, cu multă lumină, perfectă pentru o artistă, iar ea îi va putea cunoaşte pe câini în timp ce desenează.

S-a îndreptat spre bucătărie pentru a pregăti prânzul.

- Ce fată drăguţă! Chiar i-au plăcut câinii. Şi *lor* le-a plăcut de *ea.* Sunt foarte entuziasmată, dragule.

Sir Owen şi-a turnat un pahar mare de vin roşu şi s-a aşezat la masa din bucătărie. Lady Sherwood a scos din frigider nişte somon afumat şi cartofi noi.

- Am un presentiment bun în legătură cu ea, a adăugat ea. Nu ştiu de ce, dar este o gură de aer proaspăt şi fix de asta are nevoie casa noastră.

Sir Owen nu o asculta. Citea ziarele de duminică. Lady Sherwood şi-a imaginat cum Daisy stătea în hambar, desenând, iar ea trecea pe acolo să vadă ce mai face şi să stea de vorbă, căci Daisy era destul de vorbăreaţă. Acest gând a încălzit-o. Se simţea singură în casa aceasta mare şi veche, în vreme ce Owen era plecat la fermă sau, mai bine zis, juca tenis împreună cu prietenii lui. O

prezenţă drăguţă în hambar era exact ceea ce avea nevoie.

CAPITOLUL 8

A doua zi de dimineaţă, Marigold a traversat curtea şi a mers la magazin. A intrat pe uşa din spate, aşa cum făcea de fiecare dată, şi a aprins becurile. Şiruri de rafturi aranjate cu grijă s-au luminat ca o corabie. A stat acolo o clipă, în lumina electrică, nefiind sigură ce trebuia să facă în continuare. Ştia că, în afară de a deschide magazinul, mai avea ceva de făcut. A mers să descuie uşa din faţă şi a încercat să îşi amintească despre ce era vorba. Şi-a stors creierii, dar nu i-a venit nimic în minte. Doar gol. Acum se obişnuise cu aceste goluri şi învăţa treptat cum să le gestioneze. Secretul era să respiri, să rămâi calm şi să aştepţi ca ceaţa să se ridice, ceea ce, în cele din urmă, se întâmpla mereu.

Atenţia i-a fost distrasă de nişte bătăi nerăbdătoare în uşă. A clipit, s-a concentrat şi în faţa ochilor i-a apărut chipul lui Eileen, cu o căciulă de lână îndesată pe cap şi fular

la gât. Respiraţia ei forma aburi prin aerul rece, iar ea îşi frământa mâinile învelite în mănuşi ca să îi ţină de cald. Marigold a descuiat uşa şi i-a deschis.

- Vai, e frig în dimineaţa asta, a spus Eileen, doritoare să intre la căldură.

Marigold îşi făcuse deja plimbarea în lungul falezei şi aproape că fusese doborâtă de pe stânci de vânt.

- Bate şi vântul. Cred că s-ar putea să ningă iar, a spus ea cu toată speranţa.

- Ar fi minunat, a spus Eileen. Ador când satul devine alb.

- Ce-ar fi să mergi şi să îţi faci un ceai la mine la bucătărie, i-a sugerat Marigold. Este Suze acolo, scrie, dar n-ai să o deranjezi.

- Ce idee bună! a spus Eileen. Vrei şi tu?

- Momentan nu vreau, mulţumesc.

Eileen a ieşit pe uşa din spate, iar Marigold s-a uitat la ceasul de la mână şi s-a întrebat unde era Tasha. I-a fost atrasă atenţia de clopoţelul care anunţa că a intrat un alt client. Era comodorul, în costumul lui de tweed, din trei piese, şi cu pălăria de fetru pe cap. Fularul din jurul gâtului şi bocancii din

picioare erau singurele indicii că era frig afară.

- Bună dimineaţa, Marigold! a spus el răspicat. Frumoasă zi, nu-i aşa?
- Foarte frumoasă, a spus Marigold.
- Azi-noapte am prins o cârtiţă, a anunţat el victorios.
- Cum ai prins-o? l-a întrebat ea.
- A, asta e o întrebare foarte bună. Mai întâi, am încercat să le fac să moară îngheţate, dar nu a funcţionat. îşi dăduseră seama de intenţiile mele, vezi tu. Foarte viclene mai sunt şi cârtiţele astea. Apoi am încercat să le afum şi să le gazez, dar iară succes. Am încercat chiar şi cu Dettol şi, în ultimă instanţă, am încercat să le împuşc de la fereastra dormitorului meu. Dar Phyllida m-a certat, căci eu nu văd prea bine, şi a crezut că aveam să împuşc din greşeală câinele. S-a rezemat de tejghea. Aşa că am cumpărat o capcană. O capcană din aia care se plasează în tunelurile pentru cârtiţe. Nu-mi dau seama de ce nu am cumpărat una mai devreme. Presupun că m-am gândit că mă pot descurca de unul singur. Mereu am fost un om priceput. Vezi tu, aşa am fost antrenat în Marină. De ce să pui pe altcineva

să lucreze în locul tău, când poţi să o faci şi singur?

- Ai cumpărat o capcană şi ai capturat o cârtiţă?

Marigold a strâmbat din nas.

- Era moartă?
- Moartă de-a binelea, i-a răspuns el mulţumit.

A continuat să îi explice cum funcţionează astfel de capcane. Nu după mult timp a venit şi Eileen cu ceaşca de ceai în mână.

- Eileen, comodorul a prins o cârtiţă, a zis Marigold. A ucis-o.
- Ruşine, a spus Eileen. Nu e corect să ucizi o vietate doar pentru că devine incomodă pentru tine. Cârtiţele trăiesc în grădina ta de mai mult timp decât trăieşti tu, bănuiesc.
- Ei bine, nu şi acestea, a spus Marigold.
- Atunci, strămoşii lor. Cred că ai putea încerca să găseşti o modalitate umană prin care să le prinzi.
- De ce nu-l întrebi pe Dennis? i-a propus Marigold. Ar putea să-ţi facă ceva din lemn. Sunt sigură că e în stare. Dennis poate face orice.

Comodorul şi-a scărpinat bărbia gânditor.

- Asta nu-i o idee rea,

doamnelor, a spus el. Nepoţii mei ar fi bucuroşi de asta. Se supără îngrozitor de tare la gândul că eu le omor.

- În acest caz, dacă aş fi în locul tău, nu aş scoate o vorbă despre micul meu succes.

- Oare după ce am venit eu aici?

Comodorul şi-a plimbat privirea prin încăpere.

- Phyllida mi-a dat instrucţiuni precise, dar voi mi-aţi distras atenţia.

Marigold s-a simţit încurajată că şi comodorul era uituc.

- A, îmi amintesc acum. Voia sare pentru maşina de spălat vase şi muştar Dijon.

- Dă-mi voie să ţi le aduc eu, i-a sugerat Marigold, ocolind tejgheaua. Nu-mi pot da seama unde este Tasna. Serios, întârzie foarte mult în această dimineaţă.

S-a uitat la ceasul de la mână şi a oftat, gândindu-se că, dacă Tasha întârzia, ar fi trebuit măcar să aibă decenţa să o anunţe.

A sunat clopoţelul şi a intrat Carole Porter.

- Bună dimineaţa, a spus ea, zâmbindu-le lui Eileen şi comodorului.

Fiind o femeie energică şi eficientă, la cei 40 de ani ai săi, nu a zăbovit, ci a mers pe raion pentru a găsi ceea ce avea nevoie.

- Soţul ei, John, încă se ceartă cu Pete Dickens din cauza magnoliei prea mari. Devine destul de urât, a spus Eileen pe o voce joasă. îl cred în stare să se furişeze în grădina lui Pete în miez de noapte şi să o otrăvească.

- Dumnezeule, într-atât de rău, ha? a exclamat comodorul.

- John şi Carole sunt foarte atenţi cu grădina lor şi spun că umbra copacului împiedică plantele să crească.

Eileen a zâmbit maliţios.

- Cred că ar trebui să duci acolo cârtiţele atunci când Dennis îţi va construi o capcană pentru a le prinde de vii. Asta le-ar da un motiv serios de îngrijorare.

Comodorul a chicotit puţin neliniştit. Acest tip de comportament subversiv nu era ceva cu care el să fie obişnuit şi nu era sigur că îl putea aproba.

- Am să le eliberez în câmp deschis, a spus el în timp ce Carole mergea spre tejghea şi a pus coşul pe ea, aşteptând cu nerăbdare. S-a uitat în jur după Marigold.

- îmi pare rău că te-am

făcut să aştepţi, Carole, a spus Marigold, întorcându-se cu sarea pentru maşină şi cu muştarul pentru comodor.

- Nu ştiu pe unde este Tasha în această dimineaţă. Serios, sunt foarte îngrijorată.

După ce comodorul şi Carole Porter au ieşit din magazin, a clătinat din cap spre Eileen şi a suspinat cu disperare.

- Ai nevoie de cineva pe care să te poţi baza, a spus Eileen când uşa s-a deschis, iar Cedric Weatherby şi Dolly Nesbit au intrat împreună, braţ la braţ.

Dolly părea palidă şi fragilă, dar Cedric era vesel ca un cintezoi, îmbrăcat într-o jachetă mov şi pantaloni portocalii.

- Bună, Cedric. Bună, Dolly, a spus Marigold, oferindu-i lui Dolly un zâmbet înţelegător. Te simţi mai bine?

- Supravieţuim, nu-i aşa, Dolly? a răspuns Cedric, strângând-o de mână.

- Sunt bine, a spus Dolly atât de încet, încât Mary abia dacă a auzit-o. Casa e pustie fără ea.

- Sunt convinsă, a reluat Eileen. însă timpul le vindecă pe toate, a adăugat ea inutil.

- Noi tot mai aşteptăm, a spus Cedric. Nici un semn de vindecare până acum.

Au mers împreună pe culoar, într-un ritm lent şi impunător. Marigold s-a uitat din nou la ceas.

- Unde-i Tasha? E foarte ciudat.

Eileen s-a încruntat.

- Eşti sigură că nu te-a rugat să o învoieşti de dimineaţă?

- Nu, nu m-a rugat. Aş fi ştiut dacă aşa s-ar fi întâmplat.

- De ce nu te uiţi în caietul tău roşu? Eşti foarte uitucă în ultima vreme, Marigold.

Un văl de ceaţă s-a ridicat de pe mintea lui Marigold şi şi-a amintit că nu îşi verificase carneţelul încă.

- Ce ciudat! Primul lucru pe care îl fac întotdeauna dimineaţa, înainte să deschid magazinul, este să mă uit în carnet.

S-a aplecat şi l-a luat de sub tejghea. Când a văzut scris mare, *învoire Tasha, dentist,* s-a albit la faţă. Nu îşi amintea deloc să fi notat ea aşa ceva, absolut deloc. Nici nu îşi amintea ca Tasha să se fi învoit. Când a închis carnetul, a observat că îi tremură

mâna. Frica udă şi rece, acum un duşman cunoscut, i s-a strecurat pe piele.

- Cred că acum vreau o ceaşcă de ceai, i-a spus lui Eileen. Mi-ai putea aduce tu?

y

Daisy şi Lady Sherwood se aflau în hambar, care era adiacent clădirii principale, fiind construit peste o magazie veche, îmbătrânită de vreme, cu lemn înnegrit. Avea nişte ferestre enorme, un tavan înalt şi podea de stejar, care era încălzită. Lady Sherwood îl decorase frumos, dar simplu. Erau canapele mari şi confortabile, fotolii în care puteai dormi şi covoare colorate pe podea. Mirosea a lemn nou şi a mobilă nouă. Era clar că nu fusese niciodată locuită.

- Speram ca Taran să îl folosească pe post de locuinţă de weekend sau de vacanţă. Nu m-am

f ândit niciodată că se va duce să lucreze în oronto. Urma să fie casa perfectă pentru el şi familia lui, îndeajuns de aproape de noi pentru a ne ţine companie, însă nu foarte aproape.

Ea a oftat.

- Se pare că nici nu va avea grijă de noi la bătrâneţe şi nici nu ne va ţine companie.

- Este un loc minunat, Lady Sherwood.

I-a zâmbit, iar Daisy l-a văzut pe Taran în expresia ei.

- îţi place? Crezi că va fi bun pentru tine?

- Este perfect. E multă lumină, iar acesta e cel mai important lucru. Sunteţi foarte generoasă, Lady Sherwood. Sunteţi sigură că nu vreţi să vă plătesc chirie?

- Da, va fi foarte frumos să am pe cineva aici, cineva care să îl folosească. Poate că, atunci când vei lua avânt în carieră şi vei începe să câştigi bani, vom negocia. Dar, deocamdată, trebuie să te bucuri de el.

Lady Sherwood i-a prezentat lui Daisy locul, mulţumită că i-a plăcut. La parter erau două dormitoare şi două băi, o bucătărie spaţioasă şi o spălătorie, iar la etaj, la mezanin, era un apartament matrimonial cu cea mai divină vedere spre sat. Era casa perfectă, se gândea Daisy, dorindu-şi să aibă bani pentru a putea închiria aşa ceva, ca să nu fie nevoită să locuiască cu familia ei, de parcă ar fi fost din nou copil.

Când Daisy s-a întors acasă, deborda de

entuziasm şi, în dorinţa ei de a începe deja, şi-a pus şevaletul şi mapa pentru desen pe bancheta din spate a maşinii. Suze stătea la masa din bucătărie şi vorbea la telefon, răsucindu-şi o şuviţă de păr pe după deget. Nan se întorsese de la jocul de bridge şi ocupa locul ei obişnuit, înmuind un biscuit în ceai şi ascultând cu interes conversaţia lui Suze.

- Cum e acolo? a întrebat-o Nan pe Daisy chiar în clipa când se pregătea să plece.

- E chiar încântător, i-a răspuns Daisy, zăbovind în prag, dar dornică să plece.

- Ştiu ce înseamnă să ai un fiu care alege să trăiască în cealaltă parte a lumii. Nan a clătinat din cap şi şi-a strâns buzele într-o linie subţie. Nu îşi dau seama cât de mult ne rănesc.

- Nan, măcar tu o ai pe mama, a spus Daisy. Lady Sherwood nu mai are alt copil.

- Dar băieţii sunt speciali, dragă, i-a mărturisit ea fără tact.

Atunci şi-a dat seama Daisy că bunica ei nu o aprecia pe Marigold.

- Cred că mama este specială, mai ales că are atâta grijă de noi.

Că are atâta grijă de tine.

- Of, nu mă înţelege greşit, e o fată bună, nu mi-a greşit cu nimic. Dar, dacă vrea el, Patrick poate lumina o încăpere. Mi-a frânt inima când mi-a spus că pleacă în Australia. Bunicul tău a înţeles. El a fost tolerant dintotdeauna.
Un filozof, mai bine spus. „Se lăsa dus de val”, după cum ar spune Suze. Bunicul tău zicea că *asta* era cheia fericirii. Sunt convinsă că are dreptate, cu toate că mă pot gândi şi la alte chei spre fericire, nu doar la a te lăsa dus de val. Dar Patrick chiar poate să lumineze o încăpere. Camera *mea* este puţin cam întunecată fără el, dar nu mă pot plânge. Ai crede că sunt foarte nerecunoscătoare. Nu-mi stă în fire să fiu nerecunoscătoare. Bunicul tău mai spunea şi că, în ceea ce ne priveşte, copiii vin pe lume datorită nouă, dar ei nu ne aparţin. Obişnuia să citească *Profetul*, ştii tu, cartea aia de înţelepciune din care citesc mereu oamenii la nunţi şi înmormântări. Cam multe clişee, dar cuvintele sunt nemuritoare.

Daisy nu voia să fie nepoliticoasă, dar chiar trebuia să plece.

- Ţi-am povestit vreodată despre cum Patrick...

Suze a închis telefonul. Simţind că bunica

ei se pregătea de o poveste lungă şi încâlcită, a decis să o întrerupă înainte să înceapă.

- Nan, ce a gătit mama pentru prânz?
- Nu ştiu, iubito. Nu a spus.

Suze s-a ridicat de la masă şi a deschis frigiderul. De obicei găsea ceva acolo, vreo tartă sau pizza, dar azi nu era nimic. A închis uşa şi a zărit lista. Scria clar *Scoate plăcinta cu brânză din congelator pentru masa de prânz.*

- Doamne! Mama e tot mai uitucă! s-a plâns ea cu exasperare. Mă duc să-i spun.

Daisy a oprit-o.

- Nu, Suze.
- Trebuie să-i spună cineva ceva. E tot mai rău de la Crăciun încoace.
- Nu e vina ei.
- Trebuie să-şi vină în fire. Nici nu a împlinit şaptezeci de ani. Nu are nici o scuză.

Nan a dat aprobator din cap.

- Dacă are de gând să-şi scrie liste, ar putea măcar să le citească.
- Ai şi tu picioare. Du-te şi ia pizza de la magazin, i-a spus Daisy supărată. Şi nu o necăji!

Suze şi-a pus mâinile în şolduri.

- Şi tu ai fi frustrată dacă ai trăi tot timpul aici.

- Nu, nu aş fi, i-a zis Daisy pe un ton hotărât. îmi place să cred că aş fi mai înţelegătoare.

- Mai vedem noi la vară. Când mama se va repeta de o mie de ori.

Daisy părea îngrijorată.

- Ai observat şi tu?

- *Cu toţii* am observat, a spus Nan cu solemnitate în glas. Dar încercăm să fim înţelegători.

- Tata a zis ceva?

- Nu ştiu dacă a observat, a spus Suze. în orice caz, la primăvară vor merge în weekendul acela dăruit de Crăciun. îi va prinde bine, sunt sigură. E doar foarte obosită şi, desigur, îmbătrâneşte.

- Mă apropii de nouăzeci de ani şi nu uit nimic niciodată, a spus Nan.

- Fiecare e diferit, a răspuns Daisy.

- Marigold seamănă cu tatăl ei. Patrick seamănă cu mine, a zis Nan. A clătinat iar din cap. Patrick poate lumina o încăpere. Camera mea e foarte monotonă zilele astea.

Suze şi Daisy s-au privit în ochi. Marigold nu era singura care se repeta.

Daisy se uita prin sufragerie să vadă dacă nu cumva uitase să ducă ceva în maşină, când privirea i-a alunecat peste puzzle-ul mamei sale, de pe masa de la fereastră. S-a apropiat pentru a observa mai atent cum se descurcă. Poate că ar fi putut să-şi dea seama ce imagine era. A fost surprinsă să vadă că nu făcuse mare lucru. De obicei, Marigold termina puzzle-ul de la Dennis în câteva zile, dar acesta reprezenta în mod clar o provocare mai mare. Poate din cauză că tatăl ei nu indusese şi o imagine pe care să o copieze. Sau poate că pur şi simplu fusese ocupată. Terminase marginea exterioară, dar cam asta era tot. Daisy a privit- o îndelung, încercând să înţeleagă sentimentul de nelinişte pe care îl avea stomac. Era ceva ce o deranja la acel puzzle abandonat, dar nu îşi putea da seama ce anume. S-a hotărât să vorbească despre asta cu tatăl ei. îşi dorea ca el să o liniştească şi să-i spună că nu avea de ce să-şi facă griji.

y

în atelierul lui din fundul grădinii, Dennis lucra la un dulap pentru băuturi comandat de

Carole Porter, în vreme ce motanul Mac îl privea de pe un pat de rumeguş aflat pe podea. Un dulap pentru băuturi era exact genul de lucrare care îi făcea plăcere lui Dennis. Ceva ce începea de la zero şi care presupunea măiestrie şi un design atent. Urma să fie vopsit stacojiu şi să se lumineze ca vasul de croazieră *Queen Mary*, având oglinzi pe partea din spate şi rafturi de sticlă pentru băuturi. Trecuse pe la ea să se uite la fotografii cu dulapuri pe care Carole le văzuse pe internet şi să facă măsurătorile, iar ea îi povestise despre vrajba dintre John cu Pete Dickens, vecinul lor, din pricina magnoliei. îl dusese chiar şi în grădină ca să vadă şi el. Ramurile nu se întindeau peste zid, dar era atât de mare încât bloca lumina, fără nici o îndoială. însă Dennis nu a vrut să se implice. Era un om liniştit, căruia îi plăcea să ducă o viaţă liniştită.

Lui Dennis îi plăcea să lucreze singur. îi plăcea să asculte radioul şi să se concentreze asupra sarcinii sale. Stătea în faţa bancului de lucru, care era format dintr-o placă de lemn netedă aşezată deasupra unor dulapuri vechi de bucătărie. în faţa lui se afla trusa de scule pe care şi-o făcuse pe vremea când fusese ucenic, cu aproape cincizeci de ani în urmă. Fiecare ucenic îşi făcea una, cel puţin

aşa era pe vremea lui. înăuntru îşi ţinea uneltele de mână – un briceag, ruletă, dălţi, un fierăstrău, şurubelniţe – şi aceasta îl însoţea la fiecare lucrare a lui. Şi-a întins spatele, gemând atunci când durerea din muşchi s-a diminuat puţin, apoi a întins mâna după cutia de paracetamol pe care o ţinea lângă bancul de lucru.

Era ocupat să taie o bucată de stejar cu un fierăstrău de mână, când s-a auzit telefonul. Era comodorul şi îl suna pentru a-i povesti despre problema cârtiţei şi despre capcana pe care dorea ca Dennis să o proiecteze. Lui Dennis ii plăcea o astfel de provocare. îl punea pe gânduri, iar lui îi plăcea să-şi folosească şi creierul, şi mâinile. A fost de acord să arunce o privire la grădina comodorului şi la capcana pentru cârtiţe deja existentă, cea care omorâse biata creatură în timpul nopţii, şi să facă câteva schiţe preliminare. Ştia că Marigold ar fi fost de acord cu o capcană care să prindă animalul în viaţă, şi nu să-l ucidă. Iubea să îi facă pe plac lui Marigold. S-a auzit o bătaie în uşă şi a intrat Daisy.

- Scuze pentru deranj, tată.

Dennis i-a zâmbit fiicei sale.

- Nu mă deranjezi. Aşadar, ai luat tot?

- Da, sunt emoţionată. Este o cameră minunată.
- Ţi-aş fi oferit atelierul meu, dar se face foarte mult praf aici.
- Nu-i nimic. Hambarul familiei Sherwood este perfect şi liniştit.

El şi-a arcuit o sprânceană.

- Fără Nan şi Suze care să-ţi distragă atenţia.
- Exact.

Ea a ezitat, neştiind cum să abordeze subiectul pierderilor de memorie tot mai grave ale mamei sale fără să-l alarmeze.

- Tată, mama se simte bine? E un pic confuză acum.

Lui Dennis i-a şovăit zâmbetul pe chip.

- Este confuză de ceva vreme, Daisy. Cu toţii ajungem aşa.
- Dar Nan nu e confuză.
- E doar repetitivă. Vârsta ne afectează în moduri diferite pe noi, oamenii.
- Presupun că mama are multe pe cap, acum că Nan locuieşte aici, la fel şi eu.

Dennis a lăsat jos fierăstrăul.

- Arc grijă de noi toţi, de magazin şi de oficiul poştal. Pe Tasha nu se poate baza.

Mama ta are mare nevoie de cineva cu care

să împartă povara asta, dar nici nu vrea să audă. Insistă ca nimic să nu se schimbe. Nu vrea să recunoască faptul că i-a încetinit ritmul. Merge în fiecare dimineaţă la plimbarea aia, de parcă însăşi viaţa ei ar depinde de asta. Apoi, mai sunt şi acele şedinţe de comitet la care participă. S-a scărpinat în cap. Dar nu vrea să mă asculte.

- înseamnă că nici pe mine nu mă va asculta, a spus Daisy.

S-a hotărât să nu pomenească nimic de puzzle-ul neterminat. Părea o problemă banală acum şi poate chiar crea o dramă acolo unde nu era cazul.

- Deci nu îţi faci griji.
- Nu sunt îngrijorat şi nici tu nu ar trebui să fii. Ai fost plecată atâta vreme, încât îţi este greu să ai o anumită perspectivă asupra lucrurilor.

El a zâmbit.

- Comodorul vrea să-i proiectez o capcană pentru cârtiţe pentru a le prinde vii. Va fi un proiect interesant.
- Unde le duce când le va prinde?
- Nu ştiu. îl las pe el să decidă.

Daisy a dat din cap.

- Va şti el ce să facă. A fost în Marină, a spus ea imitându-i vocea.

Au râs amândoi.

- E uimitor pentru ce te pregăteşte Marina.

y

Simţindu-se mai liniştită, Daisy a plecat cu maşina spre ferma familiei Sherwood. Tatăl ei avea dreptate. Având în vedere că trăise atâta vreme în străinătate, îi era greu să aibă o perspectivă asupra lucrurilor. Poate că mama ei uita tot mai mult de-a lungul anilor. Cum ar fi putut ea să ştie, când nu stătuse suficient de mult prin preajmă ca să îşi dea seama de asta?

A parcat maşina lângă hambar şi şi-a despachetat echipamentul. Când a instalat şevaletul în faţa ferestrei enorme, a simţit un val de plăcere. Ştia că avea să deseneze frumos în această încăpere.

Lady Sherwood a adus câinii acolo, iar Daisy a început să le facă fotografii. Avea ceai şi cafea în bucătărie şi lapte în frigider – Lady Sherwood se gândise la toate. A ieşit şi soarele, revărsându-şi lumina în încăpere. Priveliştea fermei era superbă chiar şi pe timp de iarnă, când copacii erau goi, iar pământul de un verde tern şi îmbibat cu apă. Ştia că în curând trebuia să înceapă să meargă pe ios, căci părinţii ei ar putea avea

nevoie ae maşină. Nu voia să risipească fonduri preţioase pe una nouă, nici chiar pe una la mâna a doua. Nu era prea departe, dacă Sir Owen o lăsa să străbată câmpul. Dar în acest moment era mulţumită şi, a observat ea, se gândea un pic mai puţin la Luca.

CAPITOLUL 9

Pe măsură ce urmele lăsate de iarnă se topeau, iar primăvara aducea cu ea zile mai lungi şi vânturi mai calde, natura s-a trezit din somnul ei îndelungat. Narcisele şi-au deschis frumoasele trompete galbene, florile de nu- mă-uita s-au răsfirat prin iarbă în petice albastre, iar pădurile au început să înmugurească, trezindu-se la o nouă viaţă. Daisy a început să meargă pe jos la lucru şi, pe măsură ce primăvara şi-a luat avânt, plimbările ei zilnice au devenit mai plăcute. Sir Owen i-a permis să străbată potecile de la fermă, ceea ce reducea drumul la jumătate, iar acum nu mai trebuia să poarte pălărie şi eşarfa, ci o jachetă uşoară din denim. Soarele era mai sus pe cer şi îi încălzea faţa. Ciripitul păsărilor de prin tufişuri era o confirmare

încurajatoare că iarna se sfârşise în cele din urmă.

Nu după mult timp, a terminat şi desenul pentru Lady Sherwood. Durase mai mult decât intenţionase ea pentru că a trebuit să deseneze trei câini, şi nu unul. Pornind de la fotografiile făcute de Daisy, s-au pus de acord cu privire la imaginea de pe tablou şi au decis ca Mordy şi Archie să stea culcaţi pe taburetul din mijlocul atelierului, iar Bendico să se uite la ei de pe podea. Funcţionase foarte bine, iar Daisy a fost mulţumită că i-a surprins în această poziţie, fără să fie nevoită să îi aranjeze artificial. Sir Owʳen şi Lady Sherwood au fost uluiţi de rezultatul final. Lady Sherwood urmărise întregul proces, trecând prin hambar din când în când ca să stea de vorbă cu ea şi ca să tragă cu ochiul la desen. Dar se abţinuse să se mai uite la el în ultimele zile, tocmai ca să nu ruineze momentul marii dezvăluiri.

- Dumnezeule! a exclamat Sir Owen atunci când l-a văzut pentru prima data, faţa lui rumenă devenind mov, în timp ce se uita în ochii straniu de vii ai animalelor lui de companie. Ce domnişoară talentată eşti!

Lady Sherwood şi-a împreunat mâinile de plăcere şi a lăudat-o pe Daisy pentru că i-a

surprins atât de frumos câinii.

- Ce diferit este de o fotografie! a exclamat ea, iar Daisy a fost încântată, căci exact asta îşi dorise să o audă spunând.

Au decis să îl agaţe în hol, deasupra şemineului, ceea ce a fost o onoare pentru Daisy. A fost mulţumită că a cheltuit atâţia bani pe ramă, căci arăta minunat acolo sus, pe perete, unde toţi oamenii care intrau aveau să îl vadă. Lady Sherwood i-a plătit cu bani cash şi i-a spus că pe viitor ar trebui să ceară puţin mai mult. Mai ales acum, când avea câteva lucrări la activ. Daisy a decis că aşa avea să facă, dar nu cu mult mai mult; nu îşi dorea să amâne pe nimeni în această perioadă când avea nevoie să atragă clienţi.

Acum lucra la pechinezii lui Carole Porter, adică o adevărată provocare, căci erau timizi şi foarte ataşaţi de stăpâna lor. Nici nu ar fi putut să fie mai dezinteresaţi de ea.

Dennis a terminat capcana pentru cârtiţe, încercase câteva modele care nu fuseseră eficiente, iar dovezile că acolo intraseră cârtiţe şi că fugiseră l-au înfuriat pe nerăbdătorul comodor. Totuşi, cu puţină improvizaţie, capcana a dat rezultate, iar comodorul a prins prima cârtiţă. Bucuria lui a fost atât de mare, încât ai fi putut crede că

fusese decorat cu Ordinul Crucea Victoria. A dat buzna în magazin cu micuţa cârtiţă în cuşcă.

- Ce ai acolo? a întrebat Eileen, zgâindu-se la cutie. E ceva mort?
- E o cârtiţă şi e vie, a spus comodorul voios.

Marigold, care iubea animalele, s-a agitat imediat la gândul că biata creatură era captivă într-o cutie.

- Trebuie să o eliberezi odată!
- Muşcă? a spus Eileen.
- Nu, trebuie să o scoţi imediat şi să o duci într-un loc sigur, a spus Marigold hotărât.

Uşa s-a deschis şi au intrat Dolly şi Cedric.

- Bună dimineaţa tuturor! a spus ea.

Primăvara îi adusese un pic de culoare în obraji.

- Ce ai acolo, domnule comodor? a întrebat Cedric.
- O cârtiţă, a răspuns comodorul, cu ochii strălucindu-i. Am prins-o în această dimineaţă în capcana pe care mi-a făcut-o Dennis. Ai vrea să o vezi? Nu e moartă. E cât se poate de vie. Mă pregătesc să o duc într-un loc sigur.
- Sper că nu în grădina *mea,* a

spus Cedric, gândindu-se la gazonul lui perfect.

- Ori în a mea, a zis Dolly.
- Unde ai de gând să o duci? a întrebat Eileen.

Comodorul a deschis capacul şi s-au uitat cu toţii înăuntru, mai puţin Marigold, care nu îşi dorea să vadă un animal captiv, fie el parazit sau orice altceva.

- Vai, e adorabilă! a rostit Dolly, dând drumul la braţul lui Cedric. Pot s-o iau în braţe?
- Muşcă, a spus Eileen. Nu ştii ce boli poate avea.

Dolly a întins mâna în cutie şi a mângâiat cu degetul cârtiţa pe spate.

- Sunt mult mai mici decât îmi imaginam, a spus ea încet.

A oftat din greu.

- Să mergem să găsim pudra de cacao, a sugerat Cedric, trăgând-o de acolo.

Clopoţelul a zornăit din nou şi a intrat Mary Hanson. Comodorul a închis cutia, uitându-se temător înspre picioarele lui Mary. Din fericire, nu îşi adusese câinele cu ea. Dolly s-a uitat la Mary. Mary i-a surprins privirea şi s-a întors cu spatele. Cedric a pufnit tare pe nas, şi-a ridicat bărbia şi a

îndemnat-o pe Dolly să meargă pe culoar. Eileen le observa cu atenţie, apoi i-a murmurat în şoaptă lui Marigold:

- La cuţite.

- Îi spui tu lui Dennis de reuşita mea? i-a zis comodorul lui Marigold.

- Da, i-a răspuns Marigold. Va fi foarte încântat. Acum mergi şi du-o într-un loc sigur, unde poate săpa după voia inimii, (ară să îşi facă griji că va fi prinsă într-o capcană.

S-a întors spre Mary.

- Bună dimineaţa, Mary, a spus ea, conştientă că Dolly şi Cedric zăboveau dinadins în celălalt capăt al magazinului. Cu ce te servesc?

- Stai liniştită, a spus Mary. Mă întorc mai târziu.

- Nu le permite să te alunge din magazin, a spus Eileen pe un ton înţelegător. Trebuie să le ţii piept agresorilor, Mary.

Mary a suspinat.

- Voiam numai nişte pliculeţe de ceai, a spus ea. Nu mai am deloc.

- Rămâi aici şi o să ţi le aduc eu, a spus Marigold.

A ajuns la capătul culoarului şi a început să caute. Dar nu-şi putea aminti ce anume voia

Mary. Ştia că era pe aici pe undeva, căci a venit aici imediat după ce Mary i-a comunicat ce dorea. A încercat să se concentreze. Dacă ar fi avut rotiţe în creier, le-ar fi auzit rotindu-se, sau mai degrabă măcinându-se din cauza efortului.

Acum era obişnuită cu aceste pierderi de memorie. Goluri în care nu rămânea nimic, ca nişte găuri negre în mintea ei. S-a holbat în gaura neagră şi a simţit frica familiară care i se prelingea pe piele, ameţeala din capul ei şi sentimentul ciudat de detaşare, de parcă s-ar fi aflat la mare depărtare, privindu-se de la distanţă cum dă greş. A inspirat adânc. Simţea aţintite asupra ei privirile lui Dolly şi lui Cedric, care stăteau în dreptul zahărului. Marigold ştia că trebuia să se grăbească fiindcă Dolly şi Cedric nu puteau pleca atâta vreme cât Mary era la casă, iar Mary nu putea pleca până când nu îi aducea ce voia. Ce era? Dar nu i-a venit nimic în minte.

Şi-a trecut privirea peste rafturi, sperând ca ceva să îi împrospăteze memoria. îi era foarte cald şi s-a întrebat dacă nu cumva era timpul să oprească încălzirea. La urma urmei, era martie şi vremea era blândă. Privirea i-a poposit pe cutiile de ceai marca Tetley. îşi dorea să poată merge acasă şi să

bea o ceaşcă de ceai cniar acum. Simplul fapt că le-a văzut acolo, pe raft, a făcut-o să îşi mai revină. Apoi, gaura neagră a dispărut brusc şi şi-a adus aminte. *Ceaiul!* A luat cutia cu o mână tremurândă şi s-a întors nesigură la tejghea. Mary şi Eileen erau ocupate să discute, iar Mary nu a ridicat din sprânceană când Marigold a scanat ceaiul. Avea impresia că rămăsese pierdută acolo, pe raion, mult timp, dar nimeni altcineva nu părea să fi observat.

Mary a plătit ceaiul şi a ieşit din magazin. Tasha s-a întors zâmbind din pauza de ceai. Dolly şi Cedric au cumpărat cacao şi au plecat. Maricold s-a uitat la ceas. Era timpul să-i ducă ceaiul lui Dennis.

L-a găsit în atelier, lucrând la o bibliotecă pentru biroul vicarului.

- Bună, Goldie, a spus el când a văzut-o venind. Eşti o scumpă.

Ea a aşezat cana pe bancul de lucru.

- Comodorul a prins o cârtiţă, i-a spus ea, mulţumită că şi-a amintit de asta fără să scrie în carneţelul ei.

- Acum? Trăia?

- Trăia şi era în regulă, cred.

- Asta-i bine. Mă bucur că a funcţionat capcana. Unde o va duce?

- Nu îmi amintesc, dar să sperăm că într-un loc sigur.

A privit-o plecând, iar apoi s-a întors la muncă.

Marigold s-a plimbat prin grădină, respirând cu încântare aerul parfumat. Mirosul primăverii era foarte diferit de cel al verii. Simţea mirosul de iarba-zimbrului, al florilor de dafin, mireasma bogată a pământului care se încălzea treptat datorită vremii mai blânde, încă îşi hrănea păsările, deşi acum nu prea mai era nevoie, căci găseau râme în pământ şi insecte în brizele de vânt. Cu toate acestea, ii plăcea tare mult să le privească zburând în jurul hrănitoarei. îi plăcea tare mult.

Când a ajuns în bucătărie, Nan era la masă, jucând cuvinte încrucişate.

- Acces de furie, cinci litere, a spus ea.
- Criză, a spus Marigold.
- Asta a fost uşoară. Ce spui de a risipi, din şase litere?
- O, asta e grea.
- Irosi? Nu, nu sunt suficiente litere, împrăştia?
- A, ştiu...

Nan a ridicat nerăbdătoare privirea.

- îmi stă pe vârful limbii.

- Ei bine, ce este? A patra literă este i, pentru că mai jos este tachina, de la tracasa. Am rezolvat-o eu pe asta.

Marigold *simţea* cuvântul ca pe un cartof pe limbă, tăiat în bucăţele rotunde şi bucăţele netede şi bucăţele noduroase. De parcă avea textură. Dar nu putea să-l articuleze.

- Lasă-mă o clipă şi o să-mi amintesc.

Era atât de aproape.

Nan a suspinat.

- Foarte bine. O să rezolv altă integrantă.

Cuvântul a preocupat-o pe Marigold atât de mult încât a decis să părăsească încăperea şi să lucreze la puzzle-ul ei. Nu spusese nimănui, dar acest puzzle i se părea foarte greu. Reuşise să facă marginea, dar restul o punea în dificultate. Era ca şi cum rotiţele din creierul ei ar fi trebuit să se rotească prin terci de ovăz. Pur şi simplu nu mai erau la fel de eficiente ca altădată. De parcă aveau nevoie să fie unse pentru a se putea mişca din nou fără probleme. Şi-a pus ochelarii şi a revăzut piesele, scparându-le pe culori şi modele. A găsit două care se potriveau şi a simţit un fior de bucurie. Nu şi-a dat seama când a trecut timpul. Brusc, i-a distras atenţia un porumbel la fereastră şi s- a uitat la ceas.

Doamne, s-a gândit ea. Trebuie să mă întorc la magazin. Şi trebuie să-i fac ceai lui Dennis. A dat fuga în bucătărie şi a pus ceainicul la fiert. Tocmai când se pregătea să plece, i-a venit în minte cuvântul, ca şi cum cineva i l-ar fi picurat de sus în cap.

- Disipa, i-a spus ea mamei sale.

- Bineînţeles. Ar fi trebuit să ştim asta, nu-i aşa?

Marigold se simţea mai bine acum că-şi amintise cuvântul. A mers prin grădină şi a deschis uşa de la atelierul lui Dennis. El a ridicat surprins privirea.

- Hei, Goldie, a spus el.

- Ceaiul tău. Un pic cam târziu în dimineaţa asta. Am lucrat la puzzle şi m-am lăsat dusă de val.

L-a lăsat pe bancul de lucru şi s-a încruntat văzând cana care se afla deja acolo.

- Trebuie să mă întorc la magazin, a spus ea, fără să observe expresia nedumerită de pe faţa lui Dennis sau mirarea din ochii lui.

în timp ce a luat drumul înapoi prin grădină, s-a simţit puţin deranjată de faptul că el îşi făcuse *singur* o ceaşcă de ceai. Niciodată nu mai făcuse aşa ceva.

y

Câteva zile mai târziu, Marigold a uitat că Batty venea la cină, aşa că, atunci când a apărut în bucătărie la ora şapte, a fost surprinsă să-l vadă. Dar Marigold devenise bună la a-şi ascunde pierderile de memorie. Carneţelul o ajuta (când îşi amintea să îl consulte). Caietul roşu din magazin era, de asemenea, un colac de salvare vital şi nimeni nu îşi punea întrebări cu privire la multitudinea de lucruri pe care le scria în el, căci era treaba ei să-şi noteze lucruri. Lista de pe frigider îi făcea cu ochiul ori de câte ori deschidea uşa acestuia. Cu toate acestea, Suze îi spusese că Batty urma să vină la cină, chiar în acea dimineaţă, în timp ce ea îşi hrănea păsările, aşa că, până să se întoarcă în bucătărie, a uitat cu totul de asta. într-adevăr, mintea ei era ca o sită. Dacă nu nota ceva *imediat*, acel ceva se evapora. Dispărea. Ca aburul din ceainic. Dar i-a zâmbit cu amabilitate lui Batty şi i-a spus să ia o bere. S-a dus să pună un tacâm în plus la masă şi i s-a părut că Batty nu a observat.

Familia s-a înfruptat din friptura de pui, iar Batty şi Suze au stat unul lângă altul, zâmbindu-şi unul celuilalt ca nişte adolescenţi îndrăgostiţi. Marigold a observat

că şi Daisy era fericită. îi plăcea noua ei slujbă, în care lucra la ferma familiei Sherwood şi primea o mulţime de comenzi. De fapt, chiar mai multe decât putea face ea faţă. Nan spunea că asta se datora faptului că avea preţuri mici.

- Dacă ai cere mai mult, nu ai fi atât de populară, spusese ea, dar Daisy a ignorat-o.

Spre sfârşitul cinei, Suze i-a şoptit ceva lui Batty, care s-a ridicat în picioare, de parcă ar fi vrut să ţină un discurs. Batty nu era foarte înalt, dar era, fără îndoială, chipeş, cu o faţă sculptată, păr şaten şi creţ, ochi căprui, adânci şi sensibili, accentuaţi de ochelarii în stil Trotski pe care îi purta.

La masă s-a aşternut liniştea. Dennis i-a atras atenţia lui Marigold. Ea a recunoscut zâmbetul din ochii lui şi i-a zâmbit, la rândul ei, cu speranţă.

- Am un anunţ de făcut, a spus Batty, buzele încreţindu-i-se într-un zâmbet în timp ce chipurile întoarse spre el îl priveau cu nerăbdare.

- Aseară am cerut-o pe Suze în căsătorie şi ea a spus da.

Suze a sărit în picioare şi l-a sărutat zgomotos pe obraz.

- De fapt, ce am spus eu a fost

da, *te rog*!

- Ei bine, felicitări amândurora! Cred că vestea asta cere o sticlă de vin, a spus Dennis, împingând scaunul.

- Oooh, da, ce drăguţ! a spus Nan.

Nu era nimic rău la un pahar de vin.

Lui Marigold i s-au umplut ochii de lacrimi.

- Mă bucur atât de mult pentru tine, draga mea, a spus ea când Suze a imbrăţişat-o.

Şi-a trecut braţele în jurul fiicei sale şi a ţinut-o strâns în braţe pentru o clipă.

- Mă bucur că ai găsit pe cineva cu care să-ţi împărţi viaţa, a spus ea, gândindu-se la Dennis şi la toţi acei ani minunaţi pe care îi petrecuseră împreună.

- Viaţa este un drum lung, a spus Nan. Devine mai uşor dacă ai pe cineva cu care să porneşti în călătorie. Aşa obişnuia să spună bunicul tău. Bineînţeles că avea dreptate, dar apoi a murit şi m-a lăsat singură. Presupun că, din doi, unul trebuie să plece primul. Doar câţiva norocoşi pleacă împreună.

Dennis s-a întors cu o sticlă de vin alb rece, iar Daisy a deviat subiectul de la moarte şi de la Nan.

- Avem şi un inel? a întrebat ea.

- Inelul! a exclamat Suze în timp ce Batty scotea din buzunar o cutie gri, din piele întoarsă.

- Nu am vrut să stricăm surpriza, a spus el deschizând-o şi strecurând inelul pe degetul pe care Suze îl ţinea întins.

Surprinzător de mare, diamantul *solitaire* strălucea.

- A aparţinut bunicii lui Batty. După cum am aflat, bunicul lui avea extrem de mult bun gust în materie de bijuterii, a spus Suze fericită. Nu-i aşa că e frumos? Ca o stea.

- Nu există decât o stea, a spus Batty suav.

- Şi aceea sunt eu! a spus Suze chicotind.

Batty şi-a pus braţul în jurul ei.

- Aceea eşti tu, iubito.

- După ce ne vom căsători, vom închiria un apartament în oraş, dar, până vom găsi locul potrivit, voi locui cu Batty la părinţii lui. Ei au mai mult spaţiu.

- Ne va fi dor de tine, Suze, a spus Marigold, simţind brusc o urmă de nelinişte la gândul că mezina îşi va lua în

sfârşit zborul din cuib.

- Dar acesta este începutul noii tale vieţi, a spus Daisy, ridicând paharul de vin pe care tocmai ce i-l dăduse tatăl ei.

- Un toast, a spus Dennis, punând sticla jos şi ridicând paharul. Pentru Batty şi Suze şi pentru mulţi ani fericiţi împreună!

Au ridicat cu toţii paharele.

- Va fi drăguţ să faceţi nunta vara, a spus Nan. Să nu o amânaţi prea mult, da? Doar ştiţi că am aproape nouăzeci de ani, iar Moartea îşi ascute coasa. Vreau să particip.

- Ar fi minunată o nuntă vara, a încuviinţat Marigold, gândindu-se la toate listele pe care trebuia să le scrie pentru a nu o dezamăgi pe Suze în ziua cea mare.

Daisy şi-a sorbit vinul, rezistând invidiei care i se strecura în inimă ca viermele într-un măr. Nu voia să ii poarte pică surorii ei mai mici pentru că ajungea la altar înaintea ei. Cu toate acestea, nu s-a putut abţine să nu se simtă puţin tristă. Dacă nu şi-ar fi irosit şase ani din viaţă cu un bărbat care nu avea nici o intenţie de a se căsători cu ea, poate că ar fi fost măritată până acum. Poate că ar fi devenit chiar mamă. S-a întrebat din nou dacă făcuse ceea ce trebuia. Ar fi fost

mai bine să rămână cu Luca şi să facă un compromis? Oare mai era cineva şi pentru ea?

CAPITOLUL 10

Erau multe pregătiri de făcut pentru nunta lui Suze, iar Marigold se simţea destul de copleşită gândindu-se la asta. în primul rând, trebuia să facă rezervare la biserică pentru ceremonie, dar şi la căminul cultural pentru recepţie. Mâncarea şi şampania, rochia, tortul, ţinutele domnişoarelor de onoare şi ale pajilor, precum şi invitaţiile erau doar câteva dintre multele lucruri care trebuiau organizate. Când Marigold era mai tânără, îi făcea plăcere să organizeze lucruri. Fusese foarte bună la coordonat. Nu fusese nimic care să o depăşească. Acum, din cauza negurii din mintea ei, abia dacă mai vedea ce era de făcut. Se întreba cum avea să se descurce. Ştia că i-ar fi mult mai uşor dacă ar cere ajutor, dar asta însemna să-şi articuleze temerile. Ori ea nu voia să facă asta. Nu voia să le împărtăşească familiei sale; nu

voia ca familia ei să ştie că are vreo teamă.

Şi nu voia să facă mare caz dintr-un lucru potenţial nesemnificativ. Dacă pe toţi bătrânii îi chinuiau pierderile de memorie, de ce trebuia ca la ea să fie mai rău? De ce trebuia ca ei să i se acorde atenţie specială? Ultimul lucru pe care şi-l dorea Marigold era să fie îngăduitoare cu ea însăşi.

Adevărul era că avea zile bune şi zile mult mai proaste. în unele zile, Marigold se simţea lucidă şi plină de energie, iar în altele se simţea confuză, letargică şi la limita disperării. S-a hotărât că avea să se ocupe de partea de organizare în zilele în care se simţea bine. Avea să îi fie greu să jongleze cu pregătirea nunţii şi cu magazinul, dar era hotărâtă să facă nunta lui Suze să fie specială, fără să-i dea acesteia motive de îngrijorare nejustificate. Nu avea de
gând să lase ca mica ei problemă să afecteze prima zi din noua viaţă a lui Suze.

Suze şi Batty s-au hotărât asupra primului weekend din luna iunie, adică în mai puţin de trei luni, şi sperau că vremea avea să fie frumoasă. Nan a spus că era de bun augur să plouă în ziua nunţii.

- La urma urmei, a zis ea,

la nunta mea a plouat şi am avut parte de cincizeci şi opt de ani de fericire alături de bunicul vostru.

Lucru pe care nu îl credea nimeni, căci Nan era genul de femeie care se străduia din răsputeri să *nu* fie fericită.

Marigold a rezervat biserica şi căminul cultural, după care le-a tăiat pe amândouă de pe lista ei.

Când a venit vorba de alegerea rochiei, Suze avea propriile convingeri. într-o dimineaţă de duminică, la micul dejun, a afirmat că nu voia să se căsătorească îmbrăcată în alb.

- Am să port roz.

Nan a fost îngrozită.

- O să arăţi ca o gogoşică, a spus ea.

- Vrei să spui că sunt grasă, Nan?

- Nu, insinuez că vei arăta ridicol mergând la altar în roz. Trebuie să fie alb, nu-i aşa, Marigold?

Marigold nu avea o zi bună. îşi dorea să fi rămas în pat, dar a fost nevoită să se trezească şi să pregătească micul dejun pentru toată lumea. Nu-şi putea închipui cum ar fi să nu-i gătească lui Dennis micul lui dejun special de duminică, iar în ceea ce

o priveşte pe Nan, aceasta nu-şi făcuse nici măcar o dată micul dejun de când venise. Suze şi Daisy puteau foarte simplu să-şi poarte singure de grijă, dar lui Marigold *îi făcea plăcere* să aibă ea grijă de ele. Asta făcuse dintotdeauna şi nu îşi dorea să se schimbe nimic.

- Să fie roz o idee bună, Suze? a întrebat-o Marigold cu diplomaţie.

- Este nunta mea şi port ce vreau, a răspuns Suze ţâfnoasă, dându-şi părul pe spate.

Dennis, căruia nu-i plăceau certurile, a decis să fie de acord cu Suze pentru a avea o dimineaţă de duminică uşoară.

- Cum vrei tu, iubito. E ziua ta specială.

Marigold era înclinată să fie de acord cu soţul ei, dar Nan s-a uitat la ea încruntată.

- Nu e vorba doar de vireinitate, Suze, ci şi de a-ţi arăta respectul faţă ae Dumnezeu, a spus Nan. Nu-i aşa, Marigold?

- Ştiai că rochiile de mireasă sunt albe doar datorită Reginei Victoria, a spus Daisy. înainte de ea, femeile purtau diferite culori la nuntă. Cred că ar trebui să te îmbraci în roşu, Suze.

Nan a strâns din buze.

- Dacă vrei să mă omori, eşti pe drumul cel bun, a mormăit ea. Ţi-am spus că vreau să vin şi eu la nunta ta, dar, dacă te căsătoreşti în roşu, în roz sau în orice culoare în afară de alb, nu voi veni. Pentru că voi fi la doi metri sub pământ, răsucindu-mă în mormânt.

- Poate că nu roşu, Daisy, a spus Dennis, încercând să menţină pace. Un roz *pal* nu l-ar ofensa pe Dumnezeu, nu cred. Dacă e pal, s-ar putea să nu o ofenseze nici pe Nan. Dar bănuiesc că Nan este mai greu de mulţumit decât Dumnezeu.

Nan nu părea împăcată.

- Dumnezeu a creat florile, iar ele sunt de toate culorile, a răspuns Suze. Mi-ar plăcea o rochie care să fie roz ca un bujor. Nu se poate să-L deranjeze asta, la urma urmei, El a creat bujorii, nu-i aşa?

- Apropo de flori, a spus Marigold, dornică să schimbe subiectul. Trebuie să găsim un florar bun.

- Asta e destul de simplu, a râs Suze. Grădinăritul este profesia lui Batty, deci cred că putem lăsa asta în seama lui.

- Măcar în biserică va fi şi el *Atticus* Buckley, a spus Nan pufnind. Dacă eşti atât de norocos încât să porţi numele

unui personaj ale unuia dintre cele mai cunoscute romane ale tuturor timpurilor, ai fi prost să nu te mândreşti cu asta.

Suze a râs.

- Nan, dacă sugerezi că logodnicul meu e un prost, am să merg la altar într-o rochie fucsia doar ca să-ţi fac în ciudă.

Marigold i-a adus lui Dennis micul dejun special ae duminică şi l-a aşezat în faţa lui.

- Mulţumesc, Goldie, a spus el, luându-şi cuţitul şi furculiţa şi afişând un zâmbet larg. Eşti cea mai bună.

Marigold nu se simţea cea mai bună astăzi. S-a dus la baie şi a deschis carneţelul. Era atât de înţesat cu lucruri pe care le avea de făcut, încât a luat-o ameţeala pentru o secundă. Imaginea unei zile încărcate o epuiza. în mod normal, ar fi încântat-o, dar acum părea să funcţioneze la un nivel mai scăzut şi orice lucru mărunt i se părea a fi pe o treaptă mai sus. Ştia că ar fi bine să meargă la biserică, dar trebuia să pregătească prânzul, ceea ce fusese mereu un pic cam greu dacă predica cea lungă a pastorului îi ocupa cea mai mare parte a dimineţii. Stabilise să ia ceaiul cu Beryl în această după-amiazâ, lucru pe care îl aştepta cu nerăbdare, dar voia să petreacă timp şi

lucrând la puzzle. Din fericire, lucrurile de pe listă de care avea nevoie mama ei, cum ar fi şampon şi pastă de dinţi, puteau fi uşor obţinute de la magazin. A suspinat cu recunoştinţă pentru magazin. Nu ştia cum s-ar fi descurcat fără el.

Şi-a dat seama că acum se ivea o altă problemă. Avea carneţelul ei, pe care îl ţinea în buzunar, caietul roşu din magazin, pe care îl ţinea sub tejghea, şi lista de pe frigider, desigur, care ii amintea în permanentă de lucrurile ce ţineau de bucătărie, cum ar n mesele şi gătitul, dar mai avea şi notiţe prin casă, precum şi un set de coli lângă patul ei. Avea atât de multe locuri în care să poată nota lucruri, încât începuse să uite unde le scrisese. Ştia că ar trebui să-şi ţină toate notiţele într-un *singur* loc, dar carneţelul ei nu era întotdeauna acolo unde se afla şi *ea.* De exemplu, se schimba de haine şi uita să îl scoată din buzunar, iar, uneori, pur şi simplu uita cu totul de el. I se părea că nu are nevoie de el în zilele ei bune, apoi se prăbuşea, iar a doua zi o lăsa memoria şi nu-şi mai amintea unde îl pusese.

Zilele acestea, totul i se părea un efort. Pregătirea mesei de prânz era o operaţiune extrem de solicitantă pentru că nu voia să uite să pornească cuptorul sau vreun alt

detaliu important şi, astfel, să îşi alerteze familia cu privire la faptul că uita tot mai mult. Trebuia să se concentreze din greu, ori numai acest lucru o făcea să fie stresată. Faptul că ascundea ceea ce simţea cu adevărat o obosea foarte tare.

Contrar propriei raţiuni, Marigold a mers la biserică cu Nan şi Dennis. Dennis le-a lăsat la poartă, după care s-a dus să parcheze maşina. Cele două femei au intrat împreună în biserică, în mod normal, Nan se ducea şi îşi găsea un loc, să se aşeze, iar Marigold socializa, dar astăzi nu se simţea în stare să vorbească. A ţinut capul plecat şi a urmat-o pe mama ei în bancă. Apoi a deschis cartea de rugăciuni ca să vadă ce aveau de gând să cânte astăzi. Şi-a ridicat privirea ca să verifice dacă venea Dennis şi, în schimb, a întâlnit privirea unei femei. Aceasta i-a făcut cu mâna şi i-a zâmbit. Marigold i-a zâmbit şi ea, dar habar n-avea cine era. S-a gândit că poate o confundase cu altcineva. Când femeia şi-a continuat drumul pe culoar, Marigold şi-a bătut mama pe braţ.

- Femeia aia tocmai mi-a făcut cu mâna, i-a spus ea.

Nan s-a uitat la femeie, iar apoi la fiica ei. S- a încruntat.

- Este Mandy Bradshaw, a spus

ea.

Marigold nu a afişat nici o expresie.

- Mandy Bradshaw! O cunoşti, Marigold! E nouă în sat, are un mic terier pe nume Toby. Nesuferit câine. Urăsc terierii.

- Tu pur şi simplu urăşti câinii, mamă, a spus Marigold.

Şi-a dat seama atunci că va trebui să blufeze când mintea ei se împotmolea în felul acesta. Dacă cineva pe care ea nu-l recunoştea o recunoştea, trebuia să continue în felul acela. Atât de simplu. Dar, când Dennis s-a aşezat lângă ea, a simţit că podeaua bisericii îi fuge de sub picioare. L-a luat pe Dennis de mână. El a strâns-o.

- Eşti bine, iubito? a întrebat el.

Ea a dat din cap. Dar nu era bine; nu era bine deloc.

După prânz, s-a chinuit cu puzzle-ul. Ştia că, rezolvând puzzle-ul, îşi antrena creierul, căci îl simţea lucrând. Dar era exasperant. Marigold nu era o femeie care să se dea bătută cu uşurinţă. Nu *avea de gând* să renunţe şi nici nu avea de gând să-şi exprime îngrijorarea. în schimb, şi-a interiorizat frica şi frustrarea şi a zâmbit în felul graţios în care zâmbea întotdeauna; o mască fericită care ascundea disperarea crescândă din

interiorul său.

Dennis a observat că Marigold se chinuia cu puzzle-ul de la el. Poate că pur şi simplu era prea mare, iar piesele prea mici pentru ca ea să poată face faţă. S-a întrebat dacă nu cumva ar fi trebuit să-i ofere şi imaginea pentru a-i servi ca model. Dar era prea târziu acum. Nu o fotografiase. Fusese atât de sigur că ea avea să îl termine la fel de repede ca pe celelalte, încât nici nu-i trecuse prin minte să facă o copie. Acum se simţea prost. Ceea ce crezuse că avea să fie cel mai bun puzzle pe care îl realizase vreodată s-a dovedit a fi o dezamăgire. Partea cea mai rea era că nu părea să o încânte. Ştia că ea voia să îl rezolve. Era sigur de asta. O privea stând la masă, cu ochelarii la ochi, încercând să-şi dea seama ce piesă unde se potriveşte, o încruntare hotărâtă increţindu-i fruntea, dar părea să fie o muncă făcută nu din dragoste, ci din mândrie, pentru că nu voia să-şi recunoască eşecul, nici măcar în faţa ei.

Când a sunat telefonul, a răspuns Daisy. După o scurtă discuţie, a strigat la mama ei:

- E Beryl. Zice că trebuia să iei ceaiul cu ea.

Marigold s-a albit la faţă. Daisy a privit-o cu îngrijorare. Mama ei nu a arătat surpriza, aşa cum era de aşteptat, ci frica. Daisy a

văzut asta în ochii ei şi a simţit junghiul fricii în propria ei inimă.

- îmi pare atât de rău, a spus Marigold, vorbind la telefon cu o voce calmă, care nu trăda nimic din anxietatea ei. Am fost ocupată
cu puzzle-ul de la Dennis. Să trec acum pe la tine?

- Am copt nişte biscuiţi, a spus Beryl. O reţetă nouă dintr-o carte pe care am primit-o de Crăciun. Sunt foarte buni. Cred că o să-ţi placă. Vino, dar nu-ţi face griji. Nu e nici o grabă.

Dennis a insistat să o ducă pe Marigold cu maşina acasă la Beryl, cu toate că locuia la câţiva paşi de ei. Când s-a întors, a găsit-o pe Daisy în hol, aşteptându-l.

- Trebuie să vorbim, a spus ea, iar Dennis şi- a dat seama după expresia serioasă de pe chipul ei că voia să discute despre Marigold.

- Haide la mine în atelier, a propus el liniştit şi au traversat împreună grădina.

Daisy a observat hrănitoarea pentru păsări plină cu seminţe şi s-a consolat cu gânaul că cel puţin mama ei nu uitase de asta.

Dennis a închis uşa în urma lor. Tatăl şi

fiica au rămas în picioare privindu-se în ochi pentru o clipă, neştiind cum să abordeze un subiect atât de sensibil. Nici unul dintre ei nu voia să recunoască faptul că ceva nu era în regulă, fiindcă, făcând-o, ar fi devenit real. Dar ştiau, de asemenea, şi că nu mai puteau evita realitatea. în cele din urmă, a vorbit Daisy.

- Uită tot, tată, a spus ea. Şi lucrul ăsta se întâmplă de când m-am întors din Italia. Bănuiesc că a început cu mult înainte de asta. Cred că ar trebui să meargă la doctor.

Dennis s-a încruntat.

- Se va necăji dacă vede că am observat. Se străduieşte din răsputeri să se ascundă de noi. Nu vrea să recunoască faptul că nu mai face faţă.

A zâmbit cu blândeţe.

- O ştii pe mama, îi place să deţină controlul. Îi place să aibă grijă de noi toţi.

- Dacă numai de bătrâneţe este vorba, atunci cel puţin îi poate spune doctorul să o lase mai moale. Face prea multe lucruri. Dacă i-ar spune un doctor să o lase mai moale, ar trebui să o facă, nu-i aşa? Nu insinuez că are o tumoră pe creier, dar, pentru liniştea

noastră, ar trebui să facem nişte investigaţii.

Dennis nu părea convins. Ştia cum avea să reacţioneze Marigold. S-ar supăra foarte rău, iar el nu voia să o supere. Apoi şi-a amintit de cea de-a doua ceaşcă de ceai pe care i-o adusese şi l-a durut sufletul. Ea nu mai făcuse niciodată aşa ceva.

- Ce-ar fi să ne unim cu toţii şi să o ajutăm? a sugerat el.

- Da, sunt de acord. Am putea să facem mai multe prin casă.

- Vreau să spun să o ajutăm *cu adevărat.* Dacă plănuieşte să ia ceaiul cu Beryl, atunci putem să-i amintim cu blândeţe, de exemplu. O putem stimula fără ca ea să ştie că o stimulăm.

Daisy a oftat.

- Nu prea cred că e atât de simplu, tată. Noi lucrăm. Nu suntem tot timpul cu ea. Nu putem să o ajutăm la magazin, nu-i aşa?

- Hai să încercăm, da? Să încercăm.

- Tot vreau să meargă la un doctor.

- Atunci trebuie ca *tu* să-i sugerezi asta.

Daisy a zâmbit înţelegător.

- Aşa am să fac, tată. Nu-ţi face griji. Ştiu câ acest gen de lucruri te fac să te simţi incomod.

Dar Daisy era pregătită să-şi supere mama dacă rezultatul final avea să le aducă tuturor linişte sufletească.

y

Beryl i-a oferit biscuiţi lui Marigold. Marigold a luat unul şi a muşcat din el. A dat din cap.

- Foarte buni, Beryl.
- Nu-i aşa? îţi voi da numele cărţii. Conţine reţete simple, dar delicioase.

Beryl a privit-o pe Marigold peste masa din bucătărie şi a observat că era neobişnuit de palidă.

- Dennis ţi-a mai făcut un puzzle, nu-i aşa?
- îmi face unul în fiecare an, dar cred că anul acesta s-a întrecut pe sine. *Pe mine* m-a depăşit cu siguranţă. Mi se pare destul de greu. Ţie pot să îţi spun asta. Dar nu-i pot spune lui Dennis. A muncit din greu la el.
- Soţul tău e foarte talentat.
- Da, este.
- Toată lumea vorbeşte despre

capcana aia de cârtiţe pe care a făcut-o pentru comodor. A prins douăzeci şi cinci de cârtiţe, să ştii.

- Doamne! O mulţime de cârtiţe.

- Le dă drumul pe câmp.

A zâmbit.

- Sper să nu se întoarcă şi să se instaleze în grădina *mea.*

- Şi eu la fel, a încuviinţat Marigold chicotind. Ar fi ironic, nu-i aşa, ca Dennis să fi construit o capcană doar pentru ca ele să se întoarcă şi să locuiască în grădina *lui?*

A început să se simtă mai bine. Era bine să iasă din casă, să stea la masa lui Beryl, să bea o ceaşcă de ceai şi să mănânce din biscuiţii ei delicioşi.

- Văd că Daisy a devenit un fel de celebritate locală, a spus Beryl cu admiraţie. Desenele ei cu animale sunt foarte populare.

- Daisy e încântată. Lucrează foarte bine la fermă, având atâta lumină şi privelişti minunate.

- Sâmbătă am fost să o vizitez pe Roşie Price la azilul de bătrâni. Şi ea are acolo o privelişte minunată.

- Roşie este într-un azil de

bătrâni? a spus Marigold surprinsă.

Roşie era o veche colegă de şcoală a ei şi a lui Beryl.

- 7*l-am spus,* Marigold, dar ai uitat. Nu mai contează. Are Alzheimer. Foarte trist. Nu-şi mai aminteşte nimic. Abia acum şi-a adus aminte de mine şi asta pentru că sunt o prietenă foarte veche.

Marigold a împietrit.

- Este un loc perfect adecvat, cât se poate de frumos, zic eu, a continuat Beryl. Cândva trebuie să fi fost o casă privată, mare şi veche. Nu e departe de aici, cu vedere la mare. Are un nume banal, ori Conacul Seaside ori Casa
Seaview. Sărăcuţa de ea stătea în salonul mare când am ajuns eu. Mi-a părut rău de ea. I-am spus cine sunt şi şi-a amintit de mine. I s-a luminat chipul. S-a bucurat să mă vadă. Am depănat amintiri. A fost surprinzător de lucidă în ceea ce priveşte copilăria ei. Şi-a amintit numele tuturor câinilor ei. îţi vine să crezi? Am vorbit despre vremea când eram la şcoală şi a fost foarte perspicace.

- Şi copiii ei? îşi aminteşte de ei? a întrebat Marigold îngrijorată.

- Mi-au spus că e confuză. Pentru că trăieşte în tinereţea ei, crede că

sunt unchii şi mătuşile sale. Probabil că nici nu-şi închipuie că are copii. Vorbeşte despre părinţii ei, care au murit cu ani în urmă, se plânge de locul în care se află şi cere să fie dusă acasă. Pentru ea, acasă nu este lângă soţul ei, lan, ci lângă părinţii ei, iar casa în care a copilărit nu mai există. Fiul ei cel mare, Julian, mi-a spus foarte clar că nu trebuie să o contrazic sau să îi pun întrebări. A fost mult mai greu decât ai crede. Atât timp cât am ţinut cont ae aceste reguli, a rămas calmă şi nu s-a supărat. Julian, care era prezent acolo, s- a purtat minunat cu ea. Când ea a spus că vrea să meargă acasă, el i-a zis că vor lua un prânz plăcut, vor scoate câinii la plimbare şi apoi vor merge acasă. Ea a fost foarte fericită să audă asta. Bineînţeles, câteva minute mai târziu, uitase deja că au purtat această conversaţie. Ideea este să-i faci momentul prezent cât mai mulţumitor posibil, pentru că asta este de fapt tot ce are.

- Aşadar, nu-şi va aminti că ai fost acolo? a spus Marigold.

- Nu. La plecare, Julian mi-a spus că, dacă m-aş fi întors la ea, m-ar fi întâmpinat exact aşa cum a făcut-o când am venit. Nu şi-ar fi amintit că am fost acolo cu doar câteva minute înainte. Este

extraordinar. Să ştii că mulţi oameni trec prin asta.

Beryl a oftat din greu.

Marigold a ridicat din umeri.

- Cu toţii trebuie să ne ducem într-un fel sau altul, a spus ea.

- Eu aş vrea să mor în somn, a spus Beryl.

- Şi eu, a spus Marigold. Pur şi simplu să

CAPITOLUL 11

Peste câteva zile, Daisy şi-a făcut curaj să ii spună mamei sale că treouie să meargă la doctor. Era o dimineaţă rece şi cenuşie, dar narcisele îi dădeau culoarea care îi lipsea, strălucind luminos prin burniţă. Marigold era afară hrănindu-şi păsările, vorbind cu măcăleandrul şi bucurându-se cu uimirea unui copil la vederea prietenelor ei înaripate care se adunau la ea în grădină.

Daisy a traversat gazonul.

- Ştiu păsările că e vremea pentru micul dejun, a spus ea.

- Ştiu. Deşi nu îl mănâncă la fel de repede ca în lunile de iarnă. în curând

nu le voi mai hrăni. Vreau să am grijă de ele doar până când scot puii.

Daisy s-a gândit cât de fericită era mama ei aici, în grădină. Probabil că era locul unde se simţea cel mai bine, iar Daisy avea acum de gând să-l deranjeze.

- Mamă, mă întreb dacă n-ar trebui să mergi la doctor.

Daisy şi-a ţinut respiraţia.

- La doctor?

Marigold a agăţat hrănitoarea pe creangă.

- De ce?

Dar ea ştia şi i s-au înroşit obrajii. Credea că reuşise să-i păcălească pe toţi.

- Ai cam început să uiţi în ultima vreme. Sunt sigură că nu e nimic grav, dar aş fi mai fericită dacă ţi-ai face un control. Toată lumea de vârsta ta ar trebui să facă asta. O inspecţie tehnică. Ştii tu. Pentru mentenanţă.

Marigold a tras aer pe nas, întrebându-se cât de mult era dispusă să îi împărtăşească.

- Am fost deja, i-a mărturisit ea, vârându-şi mâinile în buzunarele paltonului şi privindu-şi fiica de sub fruntea încreţită.

Daisy a fost surprinsă.

- Serios? Când?
- Chiar înainte de Crăciun. Şi

eu mi-am făcut griji. Dar el a spus că este normal să uit lucruri la vârsta mea. De asta am început să mă plimb dimineaţa. Mi-a spus să fac exerciţii fizice şi sâ-mi antrenez şi creierul.

Daisy a dat din cap.

- De aici şi Sudoku.

- De aici şi Sudoku, a repetat ea.

- înţeleg. Aşadar, nu e nimic în neregulă. Ce uşurare!

- Da, este. Am crezut că mă îmbolnăvesc de demenţă sau de ceva îngrozitor.

Simpla rostire a acestui cuvânt cu voce tare a făcut-o pe Marigold să tremure.

I-a zâmbit lui Daisy.

- Mulţumesc, draga mea, că ţi-ai făcut griji pentru mine. Dar, serios, nu ai de ce. Sunt bine.

Daisy s-a simţit atât de uşurată, încât şi-a trecut braţele în jurul mamei sale şi a îmbrăţişat-o. Şi totuşi, dincolo de uşurarea ei, persista o umbră de nelinişte care nu voia să dispară, oricât de mult ar fi ţinut ea şi Marigold cont de părerea doctorului. Oare doctorul ştia foi? Daisy şi-a amintit de rătăcirea ciudată a mamei ei din ziua în care se duseseră în oraş pentru cumpărăturile de

Crăciun. Ştia doctorul despre *asta*[7].

Totuşi, nu putea să-i ceară mamei sale să meargă din nou.

Daisy a decis că avea să o ajute mai mult prin casă şi că avea să încerce să devină memoria mamei ei ori de câte ori putea. A conchis cu tatăl ei să nu le îngrijoreze pe Nan şi pe Suze, mai ales în perioada de dinaintea nunţii lui Suze. Nici unul dintre ei nu îşi dorea să o supere sau ca ea să îşi piardă încrederea în persoana care îi organiza ziua cea mare.

Dennis era de părere că Daisy exagerează. Dacă doctorul îi spusese lui Marigold că nu avea de ce să-şi facă griji, atunci cniar nu avea de ce să-şi facă griji. Dennis avea încredere în personalul medical. Din experienţa lui, doctorii aveau întotdeauna dreptate.

în săptămânile care au urmat, Daisy a stimulat-o pe mama ei ori de câte ori a putut. O făcea cu tact, astfel încât Marigold să nu observe. Când mama ei a avut şedinţă de comitet pentru biserică, Daisy i-a sugerat pur şi simplu să-şi ia o umbrelă, spunând era sigură că urma să ploua.

- Ştiu că e puţin de mers până la parohie, dar n-ai vrea să te uzi, a

spus ea.

Marigold, care uitase de întâlnire, şi-a amintit orusc şi s-a prezentat acolo la timp, fără să-şi dea seama că Daisy îi dăduse intenţionat un imbold. Când Daisy i-o lua înainte în bucătărie, îi spunea că, din moment ce tot trecea pe lângă congelator, putea la fel de bine să scoată ea plăcinta de casă pentru cină, să aprindă cuptorul sau să gătească cina chiar ea, căci îi era dor să gătească, mai ales că gătise mult în Italia. Era o provocare fiindcă ea nu se afla tot timpul acasă sau în magazin, dar cum evenimentele sociale aveau loc în weekenduri, măcar atunci putea fi memoria mamei ei. Mergea până şi la biserică duminica, lucru pe care nu-i mai făcuse de ani de zile, iar asta doar ca să o poată însoţi pe mama sa şi să o ajute în cazul în care nu recunoştea pe cineva. Nan şi Suze habar n-aveau, Dennis era în faza de negare, doar Daisy era cea care îşi dădea seama de cât de mult uita mama ei şi cât de obosită era. Dar până când mama sa nu avea să admită că are o problemă, în afară de a o ajuta subtil atunci când putea, Daisy nu prea avea cum să facă mare lucru.

Daisy a spus că vrea să ajute la pregătirile pentru nuntă.

- Va fi distractiv să lucrăm

împreună, a spus ea, iar Marigold a fost de acord, simţindu-se uşurată.

Suze era prea ocupată să posteze lucruri pe pagina ei de Instagram şi să scrie articole despre planificarea unei nunţi, lucru despre care Suze nu ştia nimic care să fie de vreun folos.

- De ce nu scrii ceva cu mai multă substanţă? i-a sugerat Daisy într-o zi, la cină, când Suze le povestea despre articolul pe care îl scria pe blog, cu privire la tradiţia despre „ceva vechi, ceva nou, ceva împrumutat, ceva albastru şi şase penny în pantof”.

- Poftim?! a spus Suze, uitându-se fix la ea. Sugerezi că ceea ce scriu este superficial?

- Nu, bineînţeles că nu, există un loc pentru modă şi frivolitate, dar tu eşti o scriitoare foarte bună. Eşti inteligentă. Eşti isteaţă, perspicace şi ingenioasă. Cred că te vinzi prea ieftin.

Suze s-a uitat la chipurile din jurul mesei cu privirea defensivă a unui animal încolţit.

- Asta credeţi cu toţii? M-aţi discutat pe la spate?

Dennis i-a oferit un zâmbet încurajator.

- Iubito, pe mine nu mă deranjează ce faci, atât timp cât tu eşti

fericită.

- *Sunt* fericită, a spus Suze îmbufnată. Mă căsătoresc, cum aş putea fi altfel decât fericită?

Şi-a aţintit privirea asupra surorii ei şi a adăugat apăsat:

- Poate că tu vei fi următorul Leonardo da Vinci, dar eu sunt foarte mulţumită făcând ceea ce fac. Am peste patruzeci de mii de urmăritori pe Instagram acum, iar mii de oameni îmi citesc blogul. Crezi că Aimee Song şi Samantha Maria sunt de părere că ar trebui să scrie articole cu mai multă substanţă? Sunt destui oameni care scriu polemici despre politică, despre eşecul din sistemul sanitar, despre încălzirea globală şi despre problemele din Orientul Mijlociu. Nu sunt interesată să le îngroş rândurile.

Nimeni nu avea habar cine sunt Aimee Song şi Samantha Maria, dar erau prea stresaţi ca să întrebe.

- Nu insinuez să scrii despre asta, a zis Daisy, dorindu-şi să nu fi spus nimic. Ţi-am mai spus înainte. Ar trebui să scrii un roman. Mereu obişnuiai să scrii poveşti. De ce te-ai oprit? Ai câştiga o mulţime de bani dacă ai fi scriitoare.

- Nu e nevoie de bani ca să fii

fericit, Daisy. Ar trebui să ştii mai bine.

- Nu e vorba doar de bani, cu toate că nimeni nu ar strâmba din nas dacă ar face bani buni. Ai face ceva cu adevărat satisfăcător. Ţi- ai împlini potenţialul. Cred că tu ai mare potenţial, dar eşti prea speriată ca să încerci.

- Nu sunt speriată, i-a replicat Suze. Aş încerca dacă aş avea o idee. în orice caz, sunt prea ocupată ca să scriu o carte.

Şi-a încrucişat braţele în mod defensiv.

- Suze, nu te critic. Chiar dimpotrivă. Eu cred în tine.

- Ai un mod ciudat de a o arăta, Daisy.

Nan i-a surprins privirea lui Marigold şi a schimbat subiectul.

- Moira Barnes are un amant, a spus ea.

Când toţi s-au uitat la ea cu uimire, a continuat cu nonşalanţă:

- El are optzeci şi şase de ani, iar ea nouăzeci şi doi şi este vorba de o poveste de dragoste adevărată. Ea zice că şi-a descoperit părţi ale trupului pe care uitase că le are.

Suze aproape că a scuipat mâncare.

- Nan, e prea multă informaţie!

A izbucnit în râs şi atmosfera tensionată s-a evaporat imediat.



în acea seară, după cină, lui Daisy i-a sunat telefonul. Când a văzut numele lui Luca pe ecran, i-a stat inima-n loc. A ezitat, neştiind dacă să răspundă sau nu. Avea un sentiment ciudat ştiind că, în acest moment, el era undeva în Italia, gândindu-se Ia ea, pregătit să discute cu ea. Tot ce trebuia să facă era să apese pe butonul „răspunde” de pe telefon şi avea să audă vocea de care îi fusese dor atât de crunt.
Şi totuşi, era agitată. Ce voia? Era gata să facă un compromis? Şi, dacă da, oare ea îşi dorea asta de la el? începea să se acomodeze cu noua ei viaţă. începea să-i placă. în cele din urmă, după un timp care i s-a părut o eternitate, a pus telefonul jos şi a plecat. Nu era pregătită să
facă un compromis. Nu dăduse o şansă noii ei vieţi.

Mai târziu, după ce a luat telefonul, a observat un mesaj. Tot ce scria era *Mi-e dor de tine.* S-a holbat la cele trei cuvinte, acum fiind sigură că făcuse ceea *ce* trebuia ignorând apelul lui. Căci cuvintele pe care îşi dorea ca el să i le scrie, chiar şi absente, urlau.

îţi voi da tot ce îţi doreşti, Daisy. Căsătorie, copii, un cămin. Pentru că te iubesc.

y

- Se pare că domnul comodor eliberează cârtiţele la ferma lui Sir Owen, a spus Eileen în dimineaţa următoare, rezemându-se de tejgheaua magazinului.
- De unde ştii? a întrebat Marigold.
- Mi-a spus Sylvia. Scosese câinii la plimbare şi l-a văzut cu o cutie de lemn, care părea suspectă, de parcă ar fi avut o cârtiţă înăuntru.
- De ce ar fi făcut asta?
- Pentru că este un loc sigur, presupun. Şi nu avea cum să le elibereze pur şi simplu în grădina cuiva.
- Crezi că Sir Owen ştie?
- Mă îndoiesc. Sylvia este prietenă cu Phyllida, aşa că nu va dori să-i facă probleme.
- Ei bine, sper ca acele cârtiţe să nu facă ravagii la fermă.

Eileen a privit-o misterios.

- Mă tem că ele fac ravagii oriunde s-ar afla, a spus ea pe un ton ce nu prevestea nimic bun. Nu se pot abţine. Asta

fac cârtiţele.

y

Marigold a pornit la plimbare de-a lungul falezei. Dimineţile deveneau acum tot mai luminoase, aerul era mai cald şi văzduhul răsuna de cântecul înălţător al trilului de păsări. Nimic nu-i aducea lui Marigold mai multă plăcere decât să asculte corul din zori. Era zgomotos, vesel şi plin de pozitivitate. Promitea renaştere şi regenerare, sfârşitul iernii şi începutul primăverii. O făcea să se gândească la viaţă şi la posibilitatea vieţii de după viaţă. Era sigură, în timp ce-şi lăsa spiritul să plutească pe sunetul înălţător al cânturilor de păsări, că Raiul se afla acolo sus, chiar dincolo de nori. Undeva în imensul albastru. Şi că era un loc frumos şi senin, unde avea să se reunească, în cele din urmă, cu toţi cei pe care i-a iubit şi care au plecat înaintea ei. în vreme ce mergea în pas vioi pe cărare, văzând orizontul răsărind din noapte într-o explozie de roşu şi auriu, era convinsă că Dumnezeu se afla în spatele magiei, căci nici o creatură pământească nu i-ar fi putut atinge inima aşa cum o făcea El. Ea se scălda în splendoarea divinităţii.

Şi apoi a căzut.

Cum zăcea în iarbă, cu faţa în jos, cu

obrazul arzându-i de durere şi cu un junghi care îi străpungea umărul stâng, nu a fost conştientă de cum s-a întâmplat totul, nici măcar *după ce* s-a întâmplat. Nu mai avusese niciodată senzaţia ae a fi naufragiat, de a fi cu totul în corpul ei, chiar în clipa în care spiritul ei era purtat spre cer. Stătea întinsă acolo, clipind, mândria fiindu-i rănită la fel de mult ca trupul şi având lacrimi în ochi, care acum se amestecau cu sângele ce îi şiroia pe faţă.

Euforia îi fusese curmată cu cruzime, fiind înlocuită de disperare.

A rămas inertă pe iarbă, încercând să se concentreze asupra momentului fatidic. Dacă se împiedicase, de ce anume se împiedicase? Sau pur şi simplu picioarele îi cedaseră singure, fără să fie provocate? Nu voia să se mişte. Voia să stea întinsă acolo o vreme şi să-şi adune gândurile. Simţea cum umezeala i se infiltra în pantaloni. Apoi a început să tremure de frig.

Dintr-odată, o faţă blănoasă a atins-o pe a ei şi o limbă caldă şi vâscoasă i-a lins obrazul. O clipă mai târziu, a auzit vocea îngrijorată a lui Mary Hanson.

- Marigold? Tu eşti? Eşti bine? Bernie, vino aici! Bernie!

Marigold ştia că trebuia să se scoale, altfel

povestea lui Mary despre cum a săsit-o nemişcată în iarbă ar fi putut să îl îngrijoreze inutil pe Dennis. I-a permis lui Mary să o ia de braţ şi să o ajute să se ridice în picioare. S-a ridicat puţin nesigură, în vreme ce îi curgea sânge ain cap, tacând-o să se simtă vlăguită.

- Doamne, a mormăit ea, forţând un zâmbet. Cred că m-am împiedicat. Mergeam într-un ritm destul de alert.

Sub pălăria ei care imita budinca de prune, chipul lui Mary era încreţit de îngrijorare. S-a uitat la Marigold cu o privire iscoditoare.

- Ai o tăietură teribilă pe faţă, Marigold.

Şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos un şerveţel mototolit. A tamponat sângele.

- Biata de tine! a spus ea cu blândeţe. E o tăietură urâtă. Crezi că poţi să mergi?

- O, da, a spus Marigold cu o voce viguroasă care spera să o convingă pe Mary că nu era nimic în neregulă. Sunt bine, serios.

- Atunci, eu şi Bernie te vom însoţi acasă. Haide, vom merge într-un ritm lejer.

Marigold a scrutat pământul în căutarea

obiectului de care se împiedicase, dar nu a fost nimic care să iasă în evidenţă.

- Asta îmi va fi învăţătură de minte să merg mai încet.

Când au ajuns în sat, i-a mulţumit lui Mary.

- Eşti foarte amabilă că m-ai însoţit până acasă. Acum sunt bine. Am să intru să mă curăţ înainte de a deschide magazinul.

- Eşti în stare să deschizi magazinul astăzi? Poate ar trebui să te odihneşti puţin. Ai avut un şoc îngrozitor. Uite, tremuri. Tasha se poate descurca şi singură, nu-i aşa?

Apoi Mary a zâmbit.

- Vreau să spun că e timpul să-şi asume şi ea nişte responsabilităţi, dacă nu te deranjează că zic asta.

- Mulţumesc, Mary. Sunt sigură că voi fi bine. O să beau o ceaşcă de ceai. Totul e mai bine după o ceaşcă de ceai.

Mary a râs.

- Ai mare dreptate, Marigold. Du-te şi pune ceainicul pe foc. Şi sună-mă dacă te pot ajuta cu ceva. Te-aş ajuta cu drag la magazin, dacă poate veni şi Bernie.

Marigold spera că avea să poată merge la baie să se spele pe faţă înainte ca cineva să

o vadă. Dar, când a intrat în hol, Nan cobora scările.

- Azi-noapte am avut cel mai ciudat vis, a spus ea. Tatăl tău era în viaţă şi îmi spunea să am grijă de tine. Nu-i aşa că e ciudat? Serios, chiar avea o slăbiciune pentru tine. Oamenii spun că fetele sunt mai apropiate de taţii lor, iar băieţii de mamele lor.

Când a ajuns jos, a oftat.

- Totuşi, nu pot spune că fratele tău îmi acordă prea multă atenţie...

Privirea i-a poposit pe chipul lui Marigold.

- Dumnezeule, Marigold! Ce ai păţit?

- M-am împiedicat pe cărare.

- Ei bine, în cazul ăsta, tatăl tău avea dreptate. Haide în bucătărie ca să mă uit la tine.

O clipă mai târziu, stătea la masă, fiind analizată atent de mama ei, ca şi cum ar fi fost din nou un copil.

- Ai o tăietură urâtă, a spus ea. Te mai doare ceva? Tremuri.

- Umărul, a spus Marigold cu reticenţă, masându-l cu o mână nesigură.

- Sper că nu ţi l-ai rupt, a spus Nan, clătinând din cap cu părere de rău. Oasele nu se vindecă prea uşor când

eşti bătrân. Crezi că ar trebui să mergi la doctor?

- Nu, sunt bine, a spus Marigold pentru a mia oară în acea dimineaţă. Serios, e doar o vânătaie. Pot să îl mişc.

Şi a făcut-o, ca să demonstreze că poate.

Când Dennis a intrat, a fost consternat să vadă chipul soţiei sale. A observat imediat cât de palidă şi cât de speriată era, în ciuda zâmbetului pe care îl schiţa pentru a masca asta.

- Ce s-a întâmplat, iubire? a întrebat el, apropiindu-se ca să se uite mai bine la faţa ei.

- S-a împiedicat pe cărare, prostuţa de ea. Probabil că mărşăluia cu capul în nori, a spus Nan de la chiuvetă, în timp ce amesteca într-un bol dezinfectant şi apă.

- Am să pun ceainicul pe foc, a spus Dennis, ştiind că nimic nu ar fi putut să o pună pe picioare pe soţia lui mai bine decât o ceaşcă de ceai.

- Ar fi minunat, a spus Marigold, simţind brusc nevoia să plângă, acum că Dennis era aici. Dennis, care era atât de puternic şi capabil şi minunat de liniştitor. Mary era acolo şi m-a condus acasă.

Foarte drăguţ din partea ei.

- Cu acel câine oribil? a spus Nan dezaprobator. Ai avut noroc că nu te-a mâncat.

- De fapt, m-a lins, a spus Marigold.

- Asta-i revoltător! Câinii se ling la fund. Gândeşte-te ce ţi-a întins pe faţă. E dezgustător!

Nan a pus un tampon de vată umedă pe tăietura lui Marigold. A usturat.

- Sigur nu ai nevoie de câteva copci? a întrebat ea.

- Sunt convinsă că nu este atât de grav, a spus Marigold, sperând că nu era nevoie să meargă la Urgenţe.

- Ai văzut-o? a întrebat Nan. Du-te şi uită-te în oglindă, iar apoi decide singură.

Marigold a mers să se privească în oglinda din hol. Când a văzut tăietura adâncă de pe pielea ei, s-a simţit îngrozită. I-a stat inima în loc. La urma urmei, probabil că trebuia să meargă la doctor.

Dennis i-a oferit o ceaşcă de ceai, exact aşa cum îi plăcea ei, cu un strop de lapte. Prima înghiţitură i-a fost suficientă pentru a se reface puţin. A venit Daisy şi Marigold a trebuit să explice din nou ce i se întâmplase.

- înainte să te ducem Urgenţe, a spus ea, haide să sunăm la cabinetul medical. Nu se ştie niciodată, s-ar putea să aibă timp pentru o programare.

- Dar cum rămâne cu magazinul? a întrebat Marigold îngrijorată.

- Tasha se descurcă şi singură. Îi va prinde bine, a spus Nan. Iar dacă are nevoie de ajutor, o putem trimite pe Suze acolo. Să-i dăm şi ei ceva decent de făcut.

y

Peste câteva ore, pentru că cineva îşi anulase în ultimul moment programarea, Daisy şi Marigold se aflau în cabinetul doctorului Farah. I-a deschis fişa medicală pe computer, apoi i-a examinat îndeaproape rana, i-a luat tensiunea arterială, a verificat dacă îşi putea mişca braţul, după care i-a pus o mulţime de întrebări, nu doar despre căzătura ei, ci şi despre problemele ei de memorie în general. în tot acest timp a afişat o expresie serioasă, gânditoare. Apoi s-a aşezat la biroul său şi şi-a împreunat degetele.

- Nu aveţi nevoie de copci, dar am să vă pun un pansament pentru a menţine rana curată. Nu există fracturi, dar v-aţi lovit destul de rău la umăr, Marigold.

A ezitat şi a tras încet aer în piept.

- Aş vrea să faceţi câteva analize. Nu e nimic îngrijorător, dar, cum spuneţi că pierderile de memorie s-au agravat de când v-am văzut înainte de Crăciun, aş vrea să vă examinez mai atent.

Apoi i-a luat sânge şi i-a spus că va trebui să ia legătura cu asistenta pentru a afla rezultatele. Marigold sperase că avea să îi sugereze să facă o tomografie, iar asta doar pentru a verifica dacă nu era nimic în neregulă la nivelul creierului său, dar nu a făcut-o. Era prea timidă ca să întrebe şi, în plus, era o dovadă de impertinenţă să-i spui unui profesionist ca doctorul Farah cum să-şi facă meseria. Aşa că nu a spus nimic şi a decis că, dacă doctorul nu credea că simptomele ci justificau o tomografie, atunci era puţin probabil să fie ceva în neregulă cu creierul ei. Iar lucrul acesta, în esenţă, era un fel de uşurare.

Când Marigold şi Daisy au plecat din cabinet, Marigold avea un bandaj mare şi alb pe obraz. Daisy se întrebase dacă mama ei nu făcuse un atac cerebral minor acolo, pe stânci, şi a fost surprinsă că doctorul nu luase în considerare acest aspect.

Cum nu menţionase nimic de un RMN, Daisy a presupus, la fel ca mama ei, că, dacă

medicul ar fi avut cea mai mică suspiciune, ar fi trimis-o să facă unul. Marigold era convinsă că analizele de sânge nu aveau să scoată la iveală nimic nou. Era în formă – la urma urmei, străbătea acel deal în fiecare dimineaţă în zori – şi era sănătoasă. Era prima dată când se împiedicase în felul acesta şi era sigură că avea să fie şi ultima. Pur şi simplu avusese ghinion.

Marigold nu era prea bucuroasă că o lăsase pe Tasha să se ocupe singură de magazin şi, cu toate că se simţea încă puţin fragilă, simţul datoriei a triumfat. Nan şi Daisy i-au spus ferm să îşi ia o zi liberă, dar Marigold le-a ignorat rugăminţile şi s-a grăbit să traverseze curtea.

Nimeni nu a fost mai încântat decât Eileen să o vadă în spatele tejghelei.

- Am venit la nouă şi nu erai aici, a spus ea pe un ton uşor mustrător. Am auzit că ai căzut. Mi-a spus Mary. Mi-a zis că te-a găsit câinele ei în iarba înaltă, la fel cum, în Alpi, câinii Saint- Bernard găsesc oameni căzuţi în zăpadă. Eşti norocoasă că trăieşti.

- Sunt bine, a spus Marigold, scoţând caietul roşu pentru a vedea ce avea de făcut astăzi.

Pare mai grav decât este.

- Mă bucur să aud asta. Pentru

că am venit cu nişte veşti îngrozitoare.

Marigold şi-a ridicat privirea din caiet.

- Ce veşti?

Eileen a clătinat din cap.

- Veşti îngrozitoare, îngrozitoare.

A ezitat şi a tras aer în piept.

- Sir Owen a murit.

Marigold a deschis gura într-un oftat.

- Ce! A murit? Cum aşa?

- în această dimineaţă, a spus Eileen sumbru, adoptând un ton important datorită faptului că fusese prima care transmisese vestea. A văzut cârtiţele pe care le-a eliberat comodorul pe terenul fermei lui şi *pac!* aşa, pur şi simplu, a murit. Infarct.

- Nu-mi vine să cred!

- E adevărat. Sylvia m-a sunat plângând. E în stare de şoc, biata de ea.

- Eşti sigură că e din cauza cârtiţelor? a întrebat Marigold, ştiind cât de mult ii plăcea lui Eileen să înflorească poveştile.

- Bineînţeles că e din cauza cârtiţelor. Ce altceva putea să fie? Sylvia mi-a spus că era pe câmp şi îşi plimba câinii, când a căzut din picioare şi a murit. A fost găsit de paznicul de vânătoare. Pun pariu că a suferit un atac de cord când a văzut cârtiţele

împrăştiate peste tot pe câmpurile sale. Sper, de dragul comodorului, că nu va anunţa nimeni poliţia.

- Comodorul ştie?

- Probabil că ştie toată lumea până acum. M-am întâlnit cu Cedric pe drum încoace şi i- am spus şi lui. Cu mine şi cu Cedric, vestea va fi ajuns în oraş până la ora ceaiului.

- E îngrozitor. Biata Lady Sherwood! Bietul Taran! Sir Owen era atât de tânăr.

- Era prea tânăr ca să moară, asta-i clar. Şi când mă gândesc la sărmana Lady Sherwood, să stea ea singură acolo, în casa aia mare şi veche. Poate că Sylvia se va muta acolo o vreme ca să-i ţină companie. Sir Owen a fost un om minunat, la fel ca tatăl său. Un om minunat.

Marigold s-a gândit la Daisy, prinsă în mijlocul dramei, şi a sperat că este bine. Trebuie să fi fost un şoc îngrozitor şi pentru ea.

Eileen a scuturat încet din cap şi a suspinat.

- Când te gândeşti că Sir Owen a fost omorât de o cârtiţă. Dacă ar fi murit comodorul, aş fi spus că e vorba de karma.

CAPITOLUL 12

Moartea bruscă şi prematură a lui Sir Owen i-a distras atenţia lui Marigold de la căzătură şi de la pierderea memoriei. Când Daisy s-a întors acasă la sfârşitul zilei, Nan, Dennis şi Marigold şi-au adus ceaiul în sufragerie pentru a afla totul despre asta.

- Biata Lady Sherwood este la pământ, i-a informat Daisy cu seriozitate. M-a rugat să-i ţin companie cât timp a fost poliţia acolo. Evident că trebuiau să excluaă orice lucru sinistru. Apoi a venit ambulanţa ca să ridice cadavrul. Lady Sherwood, sau Celia, cum îi spun acum – mi-a cerut în mod expres să-i spun Celia –, l-a sunat pe Taran. Zboară spre casă fix în acest moment. Săracul de el, să afle aşa, la telefon, că tatăl lui e mort. Un şoc oribil.

- Ştim cum a murit? a întrebat Dennis.

- Eileen crede că a văzut cârtiţele comodorului şi a făcut un atac de cord, i-a spus Marigold.

Daisy părea că se îndoieşte.

- Ei bine, da, ei cred că a murit din cauza unui atac de cord, dar nimeni nu a spus nimic de cârtiţe.

I s-au umplut ochii de lacrimi şi umerii i s-au prăbuşit.

- îmi pare atât de rău pentru Celia. Este atât de şocată, încât nici măcar nu poate plânge.

- Ştiu cum este, a spus Nan. Când a murit bunicul, am avut ochii uscaţi precum deşertul Sahara. Lacrimile au venit mai târziu, când corpul a prins din urmă emoţiile. Apoi lacrimile au curs precum cascada Niagara. A fost un şoc pentru mine să mă trezesc lângă un cadavru. Era ca o statuie. Rece, umed şi rigid. Nu semăna deloc cu bunicul.

- O, mamă! a spus Marigold, ducându-şi mâna la inimă.

Nu-i plăcea să se gândească la tatăl ei aşa, rece şi ţeapăn. Fusese un om atât de bun şi plin de viaţă. Chiar şi după atâţia ani, tot îi era greu să accepte că nu mai era printre ei.

în acea seară, când Marigold a urcat la etaj ca să se culce, se simţea epuizată, de parcă pantofii ei ar fi fost din plumb. A urcat treptele încet, ţinându-se de balustradă. Nu l-a observat pe Dennis în spatele ei până când acesta nu a remarcat mişcările ei greoaie.

- Te simţi bine, Goldie? a întrebat el.

Ea s-a oprit şi s-a întors. Stătea acolo, cu Mac pe umăr.

- îmbătrânesc, a răspuns ea chicotind uşor.

- Amândoi ne ramolim, a spus Dennis, gândindu-se la genunchii lui bolnavi şi la durerile de spate. O baie fierbinte te va pune pe picioare.

- Cred că o să mă târăsc numai până la pat, a răspuns ea, începând din nou să urce pe scări. Nu sunt sigură că voi reuşi să ajung până în baie.

Când a ajuns în dormitor, s-a cufundat în pat. Dennis s-a aşezat lângă ea. Mac a sărit cu dibăcie pe pătură şi s-a făcut comod între perne.

- Ai avut o zi proastă, a spus el cu blândeţe. Lasă-mă să-ţi pregătesc o baie şi să-ţi aduc un pahar de coniac. Asta te va face să te simţi mai bine.

- Nu trebuie să faci asta, Dennis.

- Nu o fac pentru că trebuie, Goldie. O fac pentru că îmi doresc să o fac.

Lui Marigold i s-au umplut ochii de lacrimi. Faţa lui Dennis s-a crispat de îngrijorare.

- Hei, ce este, iubire?

Marigold nu voia să-l îngrijoreze şi totuşi simţea nevoia să-i împărtăşească anumite lucruri. Erau căsătoriţi de peste patruzeci de ani şi întotdeauna împărtăşise lucruri cu Dennis. El şi-a trecut braţul lui mare în jurul ei şi a tras-o mai aproape.

- Ce este?

- Nu cred că m-am împiedicat astăzi. Cred că pur şi simplu mi-au cedat picioarele. M-am trezit pe iarbă şi nu m-am putut ridica. A fost de parcă m-am pierdut de corpul meu pentru o clipă. M-am speriat.

Vocea îi era o şoaptă, ca şi cum i-ar fi fost teamă să-şi articuleze temerile cu voce tare.

- Ce a spus doctorul?

- Mai degrabă nimic. Doar că îmbătrânesc. Dar am impresia că mie îmi e mai greu decât celorlalţi. *Tu* te chinui să vezi lumea prin ceaţă?

- Nu, a spus Dennis.

- *Tu* uiţi tot? Numele oamenilor? Feţele oamenilor? Lucruri pe care ţi le-ai aminti în mod normal. Se întâmplă să dispară pur şi simplu?

Dennis s-a gândit un moment la asta, pentru că, la fel ca toţi oamenii care îmbătrânesc, avea şi el unele pierderi de memorie.

- Nu, a răspuns el. Nu uit astfel

de lucruri.

- Doctorul mi-a făcut nişte analize.
- Sunt sigur că rezultatele vor fi bune.
- Nici măcar nu ştiu ce analize îmi face.
- Ţi-a recomandat o tomografie? Doar ca să vadă ce se întâmplă acolo.
- Nu, nu mi-a recomandat.

Ea s-a încruntat.

- Crezi că ar fi trebuit să o facă?
- Nu neapărat. Dacă ar fi suspectat că ai o problemă la creier, te-ar fi trimis să faci una, nu-i aşa? Domnul doctor Farah ştie cel mai bine.

Dennis a sărutat-o pe tâmplă.

- Sunt aici, Goldie. Nu eşti singură. Am făcut totul împreună şi vom continua să facem totul împreună. Acum trebuie să încetezi să-ţi mai faci griji, pentru că îngrijorarea nu ajută, ci doar te face nefericită. Mai ţii minte cum spunea tatăl tău?

A zâmbit cu blândeţe.

- Ce este în neregulă acum?
- Da, exact. Aşa că, Goldie, te

întreb eu, ce este în neregulă acum?

Ea i-a oferit un zâmbet mic şi recunoscător.

- Nimic, a răspuns ea.

- întocmai. Suntem aici, suntem împreună. Mă duc să pregătesc o baie şi să-ţi aduc un coniac. Numai unul mic. Apoi o să te bagi în pat şi o să te culci. Suze se mărită. Daisy se bucură de noua ei slujbă, iar Nan, ei bine, înoată în paharul ei, care este pe jumătate gol, aşa cum a fost dintotdeauna. Ne descurcăm bine, tu şi cu mine. Şi dacă rezultatele analizelor de sânge nu sunt în regulă, vom vedea împreună ce e de făcut şi tot vom fi bine.

Marigold şi-a sprijinit capul de umărul lui şi a oftat.

- O, Dennis. Nu am fost eu cea mai norocoasă fată din lume atunci când m-am căsătorit cu tine?

- Şi eu cel mai norocos bărbat, a răspuns el.

Dennis a pregătit cada şi apoi a coborât să ia
coniacul. Marigold s-a aşezat la măsuţa ei de toaletă si şi-a scos colierul. A deschis micul sertar al cutiei de bijuterii rafinat lucrate, pe care Dennis o confecţionase pentru ea atunci când s-au cunoscut şi a stat puţin să o admire. Era realizată din lemn de frasin şi

nuc, în forma unui dulap în miniatură. O parte era un dulap, cu agăţători, iar pe cealaltă parte avea cinci sertare, toate căptuşite cu catifea, sertarul de jos conţinând o pernă special căptuşită, ce avea caneluri pentru inele. Şi-a trecut degetele peste ea şi ochii i s-au umplut din nou de lacrimi. Dennis fusese mereu atât de atent. Era bun şi dulce şi, spre deosebire de majoritatea bărbaţilor, era altruist. S-a gândit la tratele ei din Australia. Nu-l mai văzuse de vreo opt ani. O suna rar pe mama lor. Nu pentru că nu-i păsa de ea, ci doar pentru că îi păsa mai mult de el însuşi. Dennis nu era aşa. Ştia că ar fi mutat munţii din loc pentru ea dacă ar fi fost nevoie.

Când a intrat în cadă, s-a simţit puţin mai bine. S-a simţit şi mai bine după acel coniac. Aflându-se în pat, într-un final, când a toropit-o somnul, s-a scufundat într-un nor de puf.

în dimineaţa următoare, când a plecat să se plimbe pe faleză, a avut grijă să se uite pe unde merge. Nu a mai mers la fel de repede şi nu şi-a târşâit picioarele. S-a oprit pentru a-şi concentra atenţia asupra splendorii zorilor, asupra luminii blânde, aurii şi a felului în care aceasta dansa peste valuri, dar şi asupra norilor rozii, care pluteau pe cer ca nişte bărcuţe din vată de zahăr. Şi-a pus

întrebarea: *Ce este în neregulă acum*? Iar răspunsul a fost *nimic*; nimic nu era în neregulă acum.

Când s-a întâlnit din nou cu Mary şi Bernie, a zâmbit de parcă nici nu ar fi căzut din picioare cu o zi înainte şi a comentat despre vreme. Era o dimineaţă luminoasă şi însorită, ceea ce nu se întâmpla des, iar dealurile erau într-o nuanţă vibrantă de verde.

- Sunt în patrulare cu Marigold, a spus Mary cu dragă inimă, zâmbind larg. S-a uitat la bandajul de pe obrazul lui Marigold. Ai avut parte de o căzătură destul de serioasă, nu-i aşa?

- Sunt sigură că nu se va mai întâmpla, a liniştit-o Marigold.

S-a liniştit pe sine.

- Eu şi Bernie nu ne asumăm nici un risc. Câtă vreme vii să te plimbi pe aici dimineaţa, vom fi cu ochii pe tine. Asta îi dă lui Bernie un sentiment de importanţă, ceea ce este bine pentru moralul lui. A avut parte de câteva lovituri în ultima vreme.

Mary a aruncat o privire înspre Marigold, dar nu a exprimat nimic în cuvinte.

- Ce drăguţ din partea ta, Mary! Mulţumesc.

- Nu fi prostuţă! Pentru asta sunt prietenii.

Şi, în timp ce Marigold şi-a continuat drumul, a simţit cum i se încălzeşte sufletul la gândul că nu era singură.



Daisy a tăiat-o peste câmp până la casa familiei Sherwooa. în timp ce străbătea drumurile de la fermă, se gândea la Sir Owen. Era greu de crezut că fusese aici, pe aceste câmpuri, cu doar o zi înainte. Cerul albastru ca florile de cicoare şi soarele strălucitor păreau nepotrivite în umbra unei asemenea tragedii, în pădure, clopoţeii începuseră deja să înflorească, iar ferigile de tot soiul se răspândeau încet. Fluturii se scăldau în lumina soarelui, întinzându-şi aripile şi lăudându-se cu frumoasele lor culori. Nu avea să treacă mult timp până când copacilor aveau să le dea toate frunzele, iar albăstrelele aveau să transforme solul pădurii într-o mare de albastru purpuriu. Când erai înconjurat de o asemenea frumuseţe, nu era cu putinţă să-ţi imaginezi că exista ceva urât pe lumea asta.

Când a ajuns, nu s-a dus direct la hambar, aşa cum făcea de obicei, ci a intrat în casă pentru a o vedea pe Lady Sherwood. A găsit-o în bucătărie, aşezată pe un scaun la insula de bucătărie, privind fix într-o ceaşcă de cafea.

- Bună dimineaţa, Celia. Sper că nu deranjez, a spus ea încet, rămânând în pragul uşii.

Lady Sherwood şi-a ridicat ochii înroşiţi şi i- a oferit un zâmbet apatic. Era nemachiată şi părul îi era nepieptânat, ceea ce o făcea să pară mai în vârstă.

- Bineînţeles că nu, Daisy. Te aşteptam. Vino să bei o ceaşcă de cafea! Mă bucur că eşti aici.

Daisy şi-a dat jos jacheta şi s-a dus la aparat să-şi facă un espresso.

- Ştii că mă tot aştept să-l văd, a spus Lady Sherwood cu tristeţe. Mi se tot pare că îl aua, cum se învârte prin vestiar sau cum se plimbă pe coridor. E o casă atât de veche şi scârţâie. Dar cred că scârţâie de una singură.

- Eşti în stare de şoc, a spus Daisy, încălzind nişte lapte la maşina de gătit Aga.

Lady Sherwood avea cea mai elegantă bucătărie, era toată în gri deschis şi alb, cu blaturi de lucru din marmură lucioasă şi cu o podea albă din lemn de stejar. Nu era dezordine pe nicăieri. Nu ca în bucătăria lui Marigold.

- îmi închipui că va dura ceva timp până vei accepta că nu mai e.

- Ştii, credeam că vom îmbătrâni împreună. Credeam că amândoi aveam o viaţă în faţă. Nu mi-am imaginat niciodată că un om sănătos şi atletic ca Owen va fi răpus atât de repede. Mi se pare îngrozitor de nedrept.

A scos un oftat.

- Acum nu îl mai am decât pe Taran, iar el locuieşte pe cealaltă parte a lumii. Nu e deloc bine.

- El când ajunge aici?

- Aterizează în această dimineaţă. îmi închipui că va fi aici după-amiază.

A ezitat o clipă, cât s-a gândit la fiul ei.

- El şi Owen nu se înţelegeau bine, ştii. Erau firi foarte diferite. Owen iubea pământul. Toată viaţa lui a fost despre moşia sa, despre cum să o îngrijească şi să o iubească. Owen a iubit-o cu adevărat. Dar Taran este mai mult un bărbat de oraş. Nu apreciază natura aşa cum o făcea tatăl său.

Şi-a dus o mână la buze, reprimându-şi un suspin.

- Doamne, e al naibii de îngrozitor să vorbesc despre Owen la trecut.

Daisy şi-a adus cafeaua la masă şi s-a aşezat pe scaunul de lângă Lady Sherwood.

- Ştiu. Este pur şi simplu oribil. îmi pare atât de rău.

- Owen a fost un om minunat şi un tată bun, dar se aştepta ca Taran să fie ca el şi a fost dezamăgit că nu a fost aşa. Owen a încercat să îl modeleze chiar şi pe vremea când Taran era un băieţel. Nu putea să înţeleagă cum un copil născut din propria lui sământă putea fi atât de diferit de el.

- Poate că Taran este ca tine? a sugerat Daisy.

- Da, ai dreptate. Este mai mult al meu decât al lui Owen. Taran a primit în copilărie nesfârşite lecţii de tenis şi lecţii de golf, căci Owen încerca să-l transforme în eroul sportiv care fusese *el* la şcoală, dar Taran nu voia decât să deseneze şi să construiască lucruri. Ştii, făcea cele mai frumoase machete de case din lemn. Asta îi plăcea cu adevărat să facă.

Daisy s-a gândit la tatăl ei şi la machetele de clădiri pe care îi plăcea să le facă.

- Creativitatea este un dar, a spus ea.

- Sunt de acord. Owen ar fi trebuit să fie mândru. Talentul lui Taran a fost evident încă de foarte devreme. Dar el nu vedea decât ferma lui în faţa ochilor şi tot ce făcea Taran, care prevestea un altfel de

viitor, îl panica. îşi dorea ca Taran să preia conducerea după ce...

- Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

Daisy i-a pus mâna pe braţ.

- Sunt sigură că va onora dorinţele tatălui său, a spus ea, deşi nu era deloc convinsă de asta. Abia dacă îl cunoştea. Nu-mi pot închipui cum să *nu* poată iubi acest loc. Este atât de frumos.

Lady Sherwood i-a zâmbit recunoscătoare.

- Mă bucur foarte mult că eşti aici, Daisy. Nu-i aşa că am avut noroc când ţi-am împrumutat hambarul? Destinul, cred. Pentru că nu sunt singură. O, o am pe Sylvia, bineînţeles, şi este o prezenţă plăcută care să mă ajute prin casă. Dar cu tine e altceva. îmi eşti prietenă. Mă bucur foarte mult că eşti aici.

- Mă bucur că pot ajuta. Dacă e ceva ce aş putea să fac...

- Am nevoie doar de compania ta.

Lady Sherwood a luat o înghiţitură de cafea şi a făcut o grimasă pentru că era rece.

- Haide să-ţi mai fac una, a sugerat Daisy, iar Lady Sherwood nu a protestat.

A oftat epuizată.

- Trebuie să mă ocup de înmormântare. Şi- ar fi dorit să îl incinerăm. Are o familie atât de numeroasă, cu toate surorile lui, încât va fi cu siguranţă o mare problemă. Nu sunt sigură că am să pot suporta asta. Apoi mai e şi testamentul. Mă bucur că vine Taran. Nu pot să mă descurc singură cu toate astea. Nu ştiu nimic despre moşie sau despre fermă.

- Nu-ţi face griji pentru asta acum. Sunt sigură că Taran se va ocupa de partea financiară. în ceea ce priveşte înmormântarea, m-aş bucura să îţi fiu de ajutor. Sunt o persoană organizată şi eficientă atunci când îmi pun mintea la contribuţie. Dacă vrei, ne putem ocupa împreună. Necazul împărtăşit este mai uşor de indurat.

Lui Lady Sherwood i s-au umplut ochii de recunoştinţă.

- Eşti o mană cerească, Daisy. Aş aprecia foarte mult acest lucru. Dacă nu te deranjează. Nu prea ştiu de unde să încep.

A schiţat un mic zâmbet.

- Vezi tu, sunt de-a dreptul răsfăţată. Owen avea grijă de tot.

- Vom vorbi mai întâi la crematoriu şi apoi vedem de acolo ce mai

facem.

Daisy i-a adus cafeaua lui Lady Sherwood şi s-a aşezat lângă ea.

- În afară de rudele apropiate, nu vreau să vină nimeni la crematoriu. Nu cred că vreau să împărtăşesc acel moment cu alte persoane.

- înţeleg.

Lady Sherwood a pus mâna pe braţul lui Daisy.

- Te ţin pe tine din treabă.

- Te rog, nu-ţi face griji pentru asta. Nu pot să desenez toată ziua şi, în orice caz, Bridget Williams mai poate aştepta pentru buldogul ei.

- Va trebui să aranjez o slujbă la biserică pentru prietenii lui Owen şi pentru ca localnicii să-i poată aduce un ultim omagiu. Ow'en a fost foarte iubit.

- Chiar a fost. Părinţii mei şi bunica vorbesc foarte frumos despre el.

- Mă bucur să aud asta.

A urmat o pauză lungă. Lady Sherwood privea în gol spre cafeaua ei, iar Daisy se întreba dacă avea de gând să o lase şi pe aceasta să se răcească.

- Ce crezi că face Owen acum? Crezi că, după ce murim, există un loc pentru noi acolo sus?

Gândurile lui Daisy s-au îndreptat imediat înspre bunicul ei.

- Bunicul meu a avut o credinţă neclintită în viaţa de după moarte, a spus ea. Nu avea nici măcar o urmă de îndoială în sufletul lui că noi venim dintr-un loc spiritual şi că ne întoarcem acolo, odată ce ne încheiem călătoria pe această lume. Obişnuia să spună că *aceasta* era visul şi că Raiul era realitatea. Spunea că cei pe care îi iubim şi îi pierdem sunt mereu cu noi. Şi mie îmi place să cred asta.

- Am avut parte de educaţie religioasă, dar este greu să nu te îndoieşti. E greu să crezi în ceva ce nu poţi vedea cu ochii tăi.

- Ei bine, nu-i aşa că nu poţi vedea nici undele radio, dar auzi muzica pe care o transmit?

- Da, este adevărat.

- Bunicul spunea că e suficient să priveşti natura pentru a şti că există o putere superioară.

Daisy a lăsat privirea în jos, conştientă că ar putea părea un pic nebună.

- Spunea că ae fiecare dată când priveşti un apus de soare şi simţi cum ţi se umflă pieptul de bucurie, înseamnă că forţa divină din tine recunoaşte forţa divină

din natură.

Se temea că mersese prea departe. Lady Sherwood a zâmbit.

- îmi place asta, a spus ea. Se pare că bunicul tău a fost un om înţelept.

Daisy a încuviinţat uşurată.

- Aşa a fost.

y

Daisy se afla în atelier când a intrat Taran. A fost luată prin surprindere. Avea o expresie serioasă pe chip, cu umbre întunecate sub ochi şi eura strânsă într-o linie fermă. Destul de diferit de bărbatul îndrăzneţ pe care îl întâlnise de Crăciun. îşi închipuia că nu dormise prea mult în avion.

- Bună, a spus el închizând uşa în urma lui.

- Bună, a răspuns ea, lăsând jos creioanele din mână şi aruncând o privire peste şevalet. A ezitat o clipă, căutând ceva mai puţin banal de spus, dar s-a mulţumit cu nişte cuvinte obişnuite, căci că nu se putea gândi la altele mai originale. îmi pare foarte rău pentru tatăl tău.

- Mulţumesc, a răspuns el.

Puloverul de caşmir verde marin pe care îl purta îi scotea în evidenţă verdele marin

al
ochilor, sau poate că ceea ce îi făcea atât de vii era contrastul cu umbrele purpurii de sub pleoape. Oricare ar fi fost motivul, arătau destul de surprinzător.

- Mama spune că ai fost un adevărat sprijin pentru ea. Voiam doar să-ţi mulţumesc.

- Mă bucur că am fost aici când s-a întâmplat, a spus ea.

El a înaintat mai departe în cameră şi şi-a băgat mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Ei cred că a fost vorba de un atac de cord. Mama zice că tata era într-o formă excelentă, dar că bea prea mult şi că avea tensiunea arterială mare şi colesterolul ridicat. El nu prea credea în schimbarea regimului alimentar. Era un adevărat entuziast al budincii şi al vinului de Porto. Tatăl său a trăit până la optzeci şi opt de ani. Sunt sigur că se aştepta să trăiască mai mult de atât.

- Ştiu că mama ta a sperat că aşa va fi.

- Da. Va fi distrusă fără el.

A făcut o pauză. A şovăit, a scos mâna din buzunar şi s-a scărpinat în cap.

- Mai bine aş merge înăuntru. Voiam doar să îţi mulţumesc.

Privirea lui a trecut pe lângă ea şi s-a îndreptat spre şevalet.

- Apropo, cum merge treaba? Portretele de animale. Pot să arunc o privire? Mama spune că eşti foarte bună. Nu l-am văzut încă pe cel pe care l-ai făcut pentru câinii ei, dar mi-a spus că este pus la loc de cinste în hol.

- Acum îl desenez pe Baz, buldogul lui Bridget Williams, dar mi-e greu să stabilesc o conexiune cu el. Este mai degrabă distant şi îngâmfat. Mi-am petrecut mult timp încercând să îl cuceresc cu recompense în mâncare, dar cu siguranţă se lasă greu.

Taran s-a apropiat să se uite.

- Uau. Eşti foarte bună. Şi-a fixat privirea asupra desenului şi şi-a frecat bărbia gânditor. Chiar eşti. Sunt impresionat. E grozav.

Daisy a simţit că, distrăgându-i atenţia, starea lui de spirit s-a îmbunătăţit şi a zâmbit.

- Mulţumesc.

- Nu, vreau să spun, *foarte* bună. Nu-mi dau seama dacă seamănă sau nu cu Baz, dar arată ca un câine adevărat, şi încă unul snob şi distant.

Şi-a mişcat capul dintr-o parte în alta.

- Parcă priveşte în afara paginii, nu-i aşa? Eşti foarte talentată, Daisy.
S-a uitat la ea şi a zâmbit. Pe lângă faptul că aveai cele mai frumoase codiţe din clasă, erai şi bună la desen?

Ea a râs.

- Mereu mi-a plăcut arta, deşi nu sunt sigură eram foarte bună la asta în şcoala primară. E ceva ce am descoperit mai târziu, undeva în al doilea semestru, când am avut febră glandulară. A trebuit să stau acasă, aşa că mă îndeletniceam cu desenatul. încă învăţ meserie.

- Nu este o meserie. Este o abilitate şi eşti foarte talentată. Dacă aş avea un câine, te-aş ruga să îl desenezi şi pe el.

- Ar trebui să stai la coadă. Cred că toţi proprietarii de animale din sat vor să le desenez câinele sau pisica. Nu ştiu ce am să mă fac când îi voi fi desenat pe toţi. Nu voi mai avea de lucru.

- O să-mi iau un câine doar ca să-l desenezi tu.

- Mulţumesc.

S-au uitat unul la celălalt preţ de o clipă. Ochii lui Taran erau plini de căldură şi Daisy s- a întrebat de ce a refuzat invitaţia lui de a

ieşi să bea ceva de Crăciun. Acum i se părea mai degrabă că a fost necioplită. Nu-şi închipuia că avea să o mai invite din nou.

- Ei bine, mă duc să văd ce face mama. Spune că o vei ajuta să organizeze înmormântarea.

- Da, mă bucur să o ajut cu ce este nevoie. Nu se poate descurca singură.

- Ai dreptate în această privinţă. Tata a fost cel care s-a ocupat întotdeauna de toate.

- Cât timp vei rămâne?

- Nu ştiu. O să lucrez de aici o vreme, cel puţin până se termină înmormântarea.

L-a privit plecând, apoi a încercat să revină la muncă. Din anumite motive, nu s-a putut concentra. S-a gândit la Lady Sherwood, singură, în acea casă mare, şi i s-a făcut milă de ea. I s-a părut crud din partea lui Taran să se întoarcă în Toronto, dar ce altceva putea să facă? întreaga lui viaţă era acolo.

Incapabilă să deseneze, s-a hotărât să îi scoată la plimbare pe câinii lui Lady Sherwood. Odată ieşită pe câmp, păşind prin iarba înaltă, la aer curat, s-a simţit mai bine. A absorbit vibraţiile luxuriante ale primăverii şi a început să se gândească la Luca. Nu îi

răspunsese la mesaj. Asta i se părea puţin cam răutăcios acum. în lumina morţii lui Sir Owen, mintea ei se concentra asupra a ceea ce avusese, mai degrabă decât asupra a ceea ce ii fusese refuzat, şi s-a întrebat din nou dacă nu cumva fusese nechibzuită când plecase din Italia, când îl părăsise pe Luca. Dragostea era dragoste, până la urmă, iar ea îi dăduse cu piciorul. Să fi rost ea lacomă şi pretenţioasă? Ar fi trebuit să se mulţumească doar cu ceea ce el era dispus să-i ofere? Poate că nu îi era predestinat să le aibă pe toate.

¥

Marigold se afla în depozitul magazinului cu Tasha, despachetând cutii de papetărie, când a sunat clopoţelul, iar comodorul şi Cedric Weatherby au intrat înăuntru. Comodorul părea foarte neliniştit. Cedric părea agitat, înflăcărat de drama care se desfăşură şi care, din fericire, nu avea nimic de-a face cu el.

- Aţi auzit veştile îngrozitoare? a spus comodorul, înaintând cu spatele drept şi bărbia ridicată, cu o pălărie aşezată cum se cuvine pe cap, într-un sacou bleumarin cu două rânduri de nasturi, lăsat peste o pereche de pantaloni roşii.

Marigold s-a dus în partea din faţă a magazinului.

- Am auzit, a răspuns ea, frământându-şi mâinile. Sunt atât de şocată. Sir Owen a fost un om minunat.

- Aţi auzit de cârtiţe? a întrebat Cedric, coborându-şi vocea.

Comodorul a aruncat o privire de-a lungul raioanelor.

- Am eliberat cârtiţele pe terenul lui Sir Owen. Nu m-am gândit că avea să se supere, a spus el. Cârtiţele chiar sunt inofensive.

- Nu a spus nimeni nimic de cârtiţe, l-a liniştit Marigold. Nimeni nu ştie ce i-a provocat atacul de cord, dacă, într-adevăr, *a Jost* vorba de un atac de cord. Ceva ce noi nu ştim, nu-i aşa?

- Dar dacă a suferit un atac de cord din cauza cârtiţelor, am să mă simt teribil de vinovat. Comodorul a inspirat pe nări şi a adoptat expresia nobilă a unui martir. îmi voi recunoaşte fărădelegile. Nu vreau să-mi întâlnesc creatorul având sufletul pătat.

Marigold s-a încruntat.

- Nu-mi închipui cum cârtiţele ar putea fi o problemă suficient de mare pentru a cauza un atac de cord, a spus ea cu

înţelepciune.

- Sir Owen îşi iubea pământul, a intervenit Cedric, dorindu-şi mai mult decât orice ca moliile să fie cauza, pentru ca să poată fi el prins în mijlocul acţiunii.

- M-am gândit pur şi simplu că acele cârtiţe ar fi fost fericite acolo, pe câmpuri, a spus comodorul. Nu m-am gândit la fermier. îmi pare foarte rău.

Şi-a dus o mână la piept.

- Phyllida e de părere că ar trebui să-mi ţin grijile pentru mine.

- Cred că Phyllida are dreptate, a spus Marigold.

- Dar nu vreau să mor având conştiinţa încărcată.

Comodorul a părut sfios deodată. Nu mai era deloc ofiţerul de marină care comandase cândva nave.

- Trebuie să îi spun lui Lady Sherwood.

- Eşti sigur că e înţelept să faci asta? a spus Marigold. Mă gândesc că are multe pe cap acum.

- Nu, are dreptate, a fost de acord Cedric.
Nu vrea să-şi întâlnească creatorul
având sufletul pătat.

Comodorul a respirat adânc.

- Marigold, aş dori o sticlă de whisky, te rog.

- Desigur, a răspuns ea, ducându-se să-i aducă una de pe raft.

- Am nevoie să beau ceva înainte de a pleca. Ştiţi voi, curaj olandez, a spus el. Şi Cedric, tu vii cu mine, nu-i aşa, dragul meu băiat? a adăugat el.

Cedric şi-a umflat pieptul.

- Bineînţeles că vin cu tine.

A privit-o pe Marigold cum punea sticla pe tejghea.

- Cred că o să beau şi eu un păhărel.

Marigold a scanat-o la casă, iar apoi şi-a făcut o notă mentală să mai comande. Aceea fusese ultima sticlă.

Marigold i-a privit pe comodor şi pe Cedric Weatherby ieşind din magazin. Apoi a încercat să-şi amintească ce anume îşi propusese să facă. Dar dispăruse. Se evaporase. A suspinat şi a ridicat din umeri. Nu mai era nimic de făcut. A sperat că nu era ceva important.

Spera, mai presus de toate, că Sir Owen nu murise din cauza cârtiţelor.

CAPITOLUL 13

După ce a plimbat câinii, Daisy s-a întors chiar în momentul în care Volvoul de epocă al lui Cedric Weatherby a tras în faţa casei lui Lady Sherwood. Câinii s-au repezit la maşină şi au lătrat. Lui Mordy i s-a zburlit părul pe spinare, dar cockerii erau mult mai puţin teritoriali şi şi-au ridicat cu nerăbdare picioarele pe cauciucuri în sus.

Pe când se Daisy se apropia de maşină, uşa din faţă a casei s-a descnis şi a ieşit Taran. S-a uitat curios la Daisy. Daisy a aruncat o privire în maşină şi i-a recunoscut pe comodor şi pe Cedric. Cedric a oprit motorul şi a coborât din maşină. El s-a îndreptat direct spre Taran.

- Bună ziua, sunt Cedric Weatherby, a spus el întinzându-i mâna. Am venit să o vedem pe Lady Sherwood. Tu trebuie să fii Taran.

Atunci comodorul a dat ocol maşinii şi i-a întins mâna. A strâns-o ferm pe cea a lui Taran şi s-a prezentat.

- Comodor Wilfrid Braithwaite. îmi pare rău că vă deranjez într-un moment atât de dificil, dar trebuie să vorbesc cu Lady Sherwood. Este de natură sensibilă, dar importantă.

Taran s-a uitat din nou la Daisy, dar ea nu avea nici o idee despre motivul pentru care

veniseră.

- Ar fi fost prudent să sunaţi înainte, a spus Taran. Mama se luptă să se împace cu pierderea suferită.

- Bineînţeles, a spus Cedric serios. De aceea ne aflăm aici.

A făcut o grimasă care trebuia să sugereze discreţie, dar care, în schimb, trăda o anumită îngâmfare.

- îmi permiteţi un minut din timpul ei?

Cred că este important, a spus comodorul. Este vorba despre moartea tatălui tău.

Taran şi-a trecut privirea de sus şi în jos, peste pantalonii roşii şi sacoul cu nasturi aurii ai bătrânului ofiţer, şi a dat din cap.

- Foarte bine, a spus el. îi spun că sunteţi aici.

Daisy nu ştia ce trebuia ea să facă, dar i-a urmat pe cei trei bărbaţi, dar şi pe câini, înăuntru.

în vreme ce Taran s-a dus să-şi anunţe mama, Daisy a rămas în hol cu Cedric şi comodorul. Câinii au ţopăit, plini de noroi, în direcţia bucătăriei.

- Ce se întâmplă? a întrebat Daisy uitându- se când la un bărbat, când la celălalt.

Cedric a clătinat din cap şi a părut solemn.

Comodorul a ridicat bărbia şi nu a spus nimic.

- Suntem foarte supăraţi, a spus Cedric, iar bărbia i-a tremurat.

Lui Daisy i s-a părut totul foarte ciudat, dar nu s-a putut retrage. Nu-şi putea închipui de ce comodorul şi Cedric Weatherby trebuiau să o vadă pe văduva îndurerată a doua zi după ce îi murise soţul. Ce naiba putea fi atât de important?

- Intraţi, a spus Taran ieşind din salon. Dar vă rog să nu zăboviţi prea mult. Mama mea este într-o stare foarte delicată, după cum vă puteţi da seama.

Cedric i-a aruncat o privire comodorului şi a dat din cap. Comodorul a încuviinţat şi el din cap. Cei doi bărbaţi, întăriţi de whisky şi de propriul simţ al datoriei, l-au urmat pe Taran în cameră. O clipă mai târziu, Taran a ieşit şi a închis uşa în urma lui. Şi-a lipit urechea de uşă. Daisy a ezitat un moment, ştiind că trebuia să plece. Dar Taran i-a făcut semn să i se alăture. El a clătinat din cap.

- Dumnezeu ştie ce înseamnă toate astea, a şoptit el.

Daisy a ridicat din umeri. Cei doi s-au privit unul pe celălalt în timp ce comodorul a început să vorbească.

- îmi pare nespus de rău pentru pierderea suferită, Lady Sherwood, a

început să spună comodorul în acea manieră de modă veche, formală, tipică membrilor forţelor armate.

- Mulţumesc, a răspuns Lady Sherwood.

- Şi mie îmi pare rău, a adăugat Cedric. Dumnezeu este crud când îi ia pe cei ca Sir Owen. A fost un om bun, a adăugat el, la care Lady Sherwood a încuviinţat din cap.

Dumnezeu, într-adevăr, a fost crud când l-a luat pe Sir Owen de lângă *ea.*

- Cu ce vă pot ajuta? a întrebat ca, mai mult din obişnuinţă decât din orice alt motiv. La urma urmei, era clar că veniseră pentru că *ei* puteau să o ajute pe *ea* cu ceva.

A avut loc o pauză lungă. Daisy şi Taran s-au privit unul pe celălalt, întrebându-se ce urma să se întâmple.

- Lady Sherwood, mă tem că trebuie să vă mărturisesc ceva teribil, a spus în cele din urmă comodorul.

Surpriza era evidentă în vocea lui Lady Sherwood.

- O? a spus ea. Serios? Chiar aşa?

încă o pauză lungă. Cedric a dat din cap către comodor, încurajându-l. Comodorul s-a

gândit la Porţile Raiului şi la sufletul său pătat.

- Lady Sherwood, a repetat el.

-Da?

- Am avut o invazie de cârtiţe în grădină...

Expresia lui Taran era atât de comică încât lui Daisy i-a venit să râdă. Şi-a dus o mână la f ură pentru a-şi înăbuşi râsul. Taran a clătinat în cap, de parcă nu-i venea să creadă că ziua ar putea deveni şi mai ciudată de atât.

- Dennis Fane mi-a făcut o capcană ca să le pot prinde vii. Vedeţi dumneavoastră, soţia şi copiii mei erau foarte supăraţi pe mine că încercam să le omor. Le plac animalele, mai ales cele cu blană, iar pentru ei, o cârtiţă nu este foarte diferită de un iepure, să zicem, sau de un porcuşor de Guineea. Chestia este, Lady Sherwood, că odată ce le-am prins în viaţă, şi pentru că am fost foarte mulţumit de cât de bine făcută a fost capcana lui Dennis, exact genul de capcană potrivită pentru a prinde cârtiţele vii...

Lui Daisy i se citea groaza pe chip, iar Taran a trebuit să-şi reprime râsul.

- Am decis să le eliberez într-

un loc plăcut, a continuat el. Un loc care ar putea fi atrăgător pentru o cârtiţă. Nu se poate să prinzi o cârtiţă de vie, iar apoi să o eliberezi, să zicem, lângă o şosea sau, ferească Dumnezeu, în grădina altcuiva. Cel mai apropiat şi cel mai convenabil loc, dar şi cel mai atractiv pentru o cârtiţă, sau cel puţin aşa am crezut eu, a fost la ferma lui Sir Owen.

- înţeleg, a spus Lady Sherwood, care nu înţelegea nimic, dar care îşi dorea mai degrabă ca această mărturie să aibă un sens şi ca ambii bărbaţi să o lase în pace.

- Era un număr destul de mare de cârtiţe, a spus comodorul, concentrându-se asupra Porţilor Raiului şi simţind cum sufletul i se curăţă de păcate. Cred că am eliberat poate douăzeci sau treizeci. Capcana este una foarte bună. Mult mai bună decât m-aş fi putut aştepta, iar Dennis este un tâmplar talentat, însă invazia mea era mai mare decât am crezut, în concluzie, Lady Sherwood...

-Da?

Lady Sherwood începuse deja să-şi piardă răbdarea, iar vocea ei părea sugrumată, fapt care l-a alertat pe Taran.

S-a ridicat în picioare şi a pus mâna pe

mânerul de alamă al uşii.

- Cred că atacul de cord al lui Sir Owen a fost cauzat de... A ezitat, pregătindu-se mental să recunoască. Cârtiţe.

- Cârtiţe, a repetat Lady Sherwood încet.

- Cârtiţe, a adăugat Cedric, dornic să fie de ajutor.

La urma urmei, până în acel moment, el fusese tăcut şi destul de inutil.

- Comodorul crede că din cauza cârtiţelor sale Sir Owen a suferit un atac de cord şi a murit.

Tăcere îndelungată.

Taran şi-a dat ochii peste cap privind la Daisy. A întors mânerul şi a intrat, lăsând uşa deschisă pentru ca Daisy să asiste la restul conversaţiei.

- Mă îndoiesc foarte mult că tata a murit din cauza cârtiţelor tale, a spus Taran, intrând în cameră, spre uşurarea mamei sale.

- Dar cum poţi fi sigur? a întrebat comodorul, sperând ca o mică rază de lumină să îl absolve ae vină.

- Pentru început, nu există cârtiţe la fermă. Cu siguranţă, nici una care să fi atras atenţia. Administratorul ar fi raportat acest lucru. Şi, în al doilea rând,

dacă ceva i-ar fi provocat un atac de cord, aceia ar fi fost melcii.

Cedric şi comodorul s-au privit pentru o clipă.

Nimeni nu spusese nimic despre melci.

- Dar faptul că melcii au năpădit o bună parte din rapiţa tatei nu a avut cum să reprezinte un motiv suficient de bun pentru ca el să fi suferit un atac de cord. Vă asigur că acele cârtiţe ale voastre nu au avut nimic de-a face cu moartea lui.

- Ei bine, asta e o mare uşurare, a spus comodorul cu multă vioiciune. Adică, a adăugat el, cu ceva mai puţină exuberanţă, mă simt toarte uşurat că nu acţiunile mele au dus la această tragedie. Taran, Lady Sherwood, îmi pare rău pentru pierderea suferită, iar eu sunt, ei bine, recunoscător că acţiunile mele nu au contribuit în nici un fel la asta. Vino, Cedric. Să-i lăsăm pe Lady Sherwood şi pe Taran în pace. îmi pare doar rău că v-am întrerupt.

- Mulţumesc că aţi venit, a spus Lady Sherwood din politeţe.

- Vă conduc spre ieşire, a spus Taran, mai puţin amabil.

Daisy s-a grăbit să intre în bucătărie în timp ce Taran i-a condus pe cei doi bărbaţi la uşa din faţă şi i-a văzut urcând în maşină.

Bătrânul Volvo a ieşit în trombă pe poartă. Taran a închis uşa şi s-a retras în hol.

Daisy a ieşit din ascunzătoarea ei.

- Chiar a fost vorba despre cârtiţe sau am auzit eu greşit?

- Chiar a fost vorba despre cârtiţe, a spus Taran încercând să-şi păstreze o expresie serioasă.

Lady Sherwood a apărut în uşa salonului.

- Am visat eu sau cniar s-a întâmplat? a întrebat ea, uitându-se nedumerită când la fiul ei, când la Daisy.

- Chiar s-a întâmplat, mamă, a spus Taran.

Lady Sherwood a clătinat din cap.

- Miroseau a whisky, a adăugat ea cu dezaprobare.

Taran a început să râdă. Daisy i s-a alăturat, în cele din urmă, a râs şi Lady Sherwood.

- într-adevăr, cârtiţe! a exclamat ea. Acum chiar că am auzit totul! De-ar fi fost şi Owen în viaţă să audă asta. Ar fi râs săptămâni întregi. Cârtiţe, într-adevăr! Mi-aş dori eu să fi murit el din cauza cârtiţelor de pe câmpuri. în acest caz, măcar ar fi murit râzând.

- Of, mamă! a spus Taran întinzându-se să o îmbrăţişeze.

- Nu e nimic, a spus ea clipind pentru a-şi alunga lacrimile. Sunt atât de fericită că au venit. Nu credeam că voi mai râde vreodată. Dar aceşti doi bărbaţi drăguţi mi-au reamintit că, în ciuda tuturor celor întâmplate, încă mai am simţul umorului.

Daisy l-a privit pe Taran cum şi-a petrecut braţele în jurul mamei sale. Ea părea foarte mică, aşa cum stătea acolo, înconjurată de braţele puternice ale fiului său. Simţind că era momentul oportun să plece, Daisy s-a strecurat pe uşa din faţă, închizând-o încet în urma ei. Taran şi mama lui aveau nevoie să petreacă timp singuri. Daisy ştia că nu le putea oferi prea multe, dar măcar asta le putea oferi.

Retrăgându-se în hambar, a simţit furnicăturile inspiraţiei şi s-a grăbit spre şevaletul ei. Ceva din blândeţea îmbrăţişării lor a făcut-o să îşi dorească să deseneze. A pus creionul pe hârtie şi şi-a reluat lucrul, simţind cum senzaţia palpitantă de creativitate curge din nou prin ea, după care s-a cufundat în gândurile privitoare la propria ei muncă. Sentimentul cald şi înduioşător al durerii lor împărtăşite a rămas cu ea în timp ce desena şi i*a permis să simtă, în sfârşit, o conexiune cu acel câine distant şi snob.

A trecut o săptămână, timp în care Daisy a început să lucreze la portretul pisicilor lui Cedric şi a ajutat-o pe Lady Sherwood cu pregătirile pentru incinerare şi pentru slujba de pomenire, care urma să aibă loc în biserica din sat, cu câteva săptămâni înainte de nunta lui Suze. Daisy s-a aşezat în biroul lui Lady Sherwood şi a parcurs lista lungă de sarcini care îi fuseseră încredinţate. A publicat la ziarul *Daily Telegraph* anunţul pe care Lady Sherwood il scrisese cu ajutorul lui Taran şi le- a dat telefon celor mai apropiate rude ale lui Sir Owen pentru a le anunţa când şi unde va avea loc înmormântarea. A aranjat serviciul de catering pentru ceaiul de după ceremonie şi, deşi Lady Sherwood nu finalizase încă desfăşurătorul slujbei, ea a creat o schiţă pe care a completat-o cu o fotografie de-a lui Sir Owen aflat pe câmpurile pe care le iubise atât de mult, sprijinindu-se într-un baston lung, cu o şapcă veche din fetru şi o jachetă, fotografie care o făcuse pe Lady Sherwood să plângă.

Lady Sherwood a plâns mult. în afară de o anumită tensiune în linia maxilarului şi de expresia obosită din jurul ochilor, Taran nu arăta prea multă emoţie. Daisy o asculta pe Lady Sherwood procesându-şi durerea,

sărind de la o emoţie la alta ca un greiere confuz. De la a râde amintindu-şi de vremurile bune de altădată la a fi slăbită, destul de brusc, de neînţelegerea şi neîncrederea că bărbatul cu care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii dispăruse. Taran nu voia să fie aspirat în vârtejul de emoţii al mamei sale şi părăsea discret camera ori de câte ori aceasta se lăsa pradă disperării. Lucra în biroul tatălui său, care se afla în celălalt capăt al casei, şi îşi petrecea mult timp plimbându-se prin grădină în timp ce vorbea la telefon. Nu discuta cu Daisy despre tatăl său. Iar dacă vorbea despre el cu mama sa, asta Daisy nu o ştia. Nu era la curent cu acest lucru.

Apoi, într-o după-amiază, când se întorcea cu câinii de Ia plimbare, s-a întâmplat să-i audă vocea peste zidul acoperit de iarbă al grădinii, unde se afla o mică livadă de cireşi şi o bancă de lemn. Nu ar fi tras cu urechea dacă subiectul nu ar fi preocupat-o şi *pe ea.*

- ...cred că probabil o voi vinde, a spus el. Vreau să spun că tata mi-a lăsat-o mie, ceea ce, ca să fiu sincer, m-a cam surprins. Credeam că va intra automat în posesia mamei şi apoi, poate, la nepotul lui. A ştiut mereu că nu mă interesează agricultura sau zona rurală englezească. Ne-

am certat pe tema asta. în orice caz, viaţa mea nu este aici, aşa cum am şi încercat să-i spun. Nu are rost să deţin tot pământul acela şi să nu fac nimic cu el.

Daisy stătea în picioare, pironită în loc, cu inima bătându-i cu putere. El s-a oprit, apoi a adăugat:

- Valorează o avere pentru dezvoltatori, iar consiliul va sări să construiască mai multe case. Sunt disperaţi. Autorizaţia de construcţie nu va reprezenta o problemă. Nu ştiu de ce tata nu s-a ocupat el însuşi de planurile de dezvoltare.

Pentru că nu voia să fie surprinsă ascultând, Daisy s-a grăbit să traverseze peluza, având un sentiment de greaţă în stomac. Dacă Taran avea să vândă ferma dezvoltatorilor, aceştia aveau să construiască alte case chiar lângă casa părinţilor ei. Priveliştea câmpurilor avea să fie înlocuită de cărămidă şi beton. Nu putea suporta gândul că locuinţa în care trăiau de aproape patruzeci de ani avea să fie distrusă de ceva atât de urât. Mama ei era într-o stare fragilă şi avea nevoie de pacea grădinii sale liniştite. Daisy nu-şi putea închipui cum avea să facă ea faţă buldozerelor şi camioanelor zgomotoase, care distrugeau zona rurală de dincolo de casa lor.

Era atât de supărată, încât s-a oprit mai devreme din lucru şi a plecat pe jos spre casă, peste câmpuri. S-a întrebat cât de mult din terenul lui Sir Owen avea să fie cedat în favoarea betonului. Privind peisajul bogat şi fertil din jurul ei, şi-a dat seama cât de mult îl îndrăgea. Cât de mult preţuia plimbarea ei de dimineaţă spre fermă. Cât de mult se bucura de păsări, de copaci şi de flori, la fel ca mama ei. I se rupea inima când se gândea că vor înceta să mai existe. Dacă Taran avea să vândă ferma, ea nu mai putea lucra în hambar. Trebuia să găsească un alt loc; dar nu voia altundeva. Îi plăcea aici şi o plăcea pe Lady Sherwood – Celia. O plăcea foarte mult pe Celia.

în acea seară, ştiind că aceştia nu aveau habar de posibilul coşmar care avea să se abată asupra lor, a fost o agonie să stea cu părinţii ei la cină. Marigold uitase să participe la întâlnirea de la vechea casă parohială, iar Julia sunase şi ii vorbise aspru, ceea ce i-a supărat pe toţi. Daisy îi amintise de asta înainte de a pleca de acasă în acea dimineaţă, dar Marigold tot uitase. Suze a ameninţat că se va duce să se ia de Julia, dar Dennis a sugerat că era mai bine să discute calm cu soţul ei, vicarul. Nan a spus că nu o plăcuse pe Julia de la bun început. O

descrisese ca fiind:

- O femeie arogantă, plină de sine, cu idei mai presus de statutul ei. Pe vremea mea, dacă nu ne plăcea de cineva, ascundeam o bucată de peşte în spatele unei piese de mobilier din casa lui, unde să nu fie sub ochii şi la îndemâna nimănui. Mirosul se acumula lent, de-a lungul timpului, până când devenea insuportabil.

Ea a zâmbit cu nonşalanţă.

- Funcţiona de minune!

Când Daisy şi-a pus capul pe pernă şi Suze a stins lumina, ea şi-a împărtăşit îngrijorarea cu singura persoană cu care îşi permitea să o facă.

- Suze, l-am auzit pe Taran vorbind la telefon astăzi.
- Vaaai! Ai tras cu urechea. Ce zicea?
- Tatăl său i-a lăsat lui moşia.
- Asta nu e prea corect faţă de biata Lady Sherwood, nu-i aşa? Ce are de gând să facă? Să o dea afară?
- Nu, vrea vândă moşia.
- Ce păcat! Tocmai când te-ai iacut comodă în hambar.
- Vrea să vândă terenul unor dezvoltatori.

S-a lăsat o tăcere lungă, timp în care Suze

şi-
a dat seama cât de gravă era situaţia. Apoi a înjurat.

- Nu pot să le spun mamei şi tatei. Vor fi devastaţi, a spus Daisy.
- Tata s-ar răsuci în mormânt! a exclamat Suze.
- Doar că nu e mort, Suze.
- încă. Nu e mort *încă.* Aşază un buldozer de cealaltă parte a gardului grădinii şi va fi la doi metri sub pământ, *răsucindu-se.*
- E îngrozitor. Nu ştiu ce să fac.
- Pot să-ţi spun eu ce să faci.

-Ce?

- Trebuie să-l convingi pe Taran să nu o vândă.
- O, asta e uşor! De ce nu m-am gândit eu, oare, la asta?
- Nu fi sarcastică! E singurul plan pe care îl ai.
- Şi nu va funcţiona. Se întoarce în Toronto după înmormântare.
- Atunci trebuie să treci la treabă.
- Nu îl voi convinge eu în două săptămâni să păstreze proprietatea.

- Ei bine, va trebui să o faci dacă nu ai o idee mai bună.

- Nu am, a spus Daisy încet. Nu am nici măcar o idee.

- Dacă vinde terenul dezvoltatorilor, nu le va face rău doar mamei şi tatei, ci şi întregului sat. îi va afecta pe toţi.

Suze s-a întors pe cealaltă parte şi a închis ochii.

- Este un om oribil şi lacom. Asta arată că aparenţele pot fi înşelătoare.

Daisy a avut de gând să-l apere, dar ce ştia ea? Abia dacă îl cunoştea.

- Da, a răspuns ea. E un om oribil şi lacom.

S-a întors şi ea pe cealaltă parte şi a privit cu îngrijorare în întuneric.

y

Marigold a primit o scrisoare de la doctor. Erau rezultatele analizelor de sânge, care nu relevau nimic ieşit din comun. Sângele ei era perfect. Ca al unei regine, a spus Dennis. Marigold s-a simţit uşurată că nu descoperiseră nimic sinistru. Trebuia să accepte că pierderile ei de memorie erau normale, că nu era nimic în neregulă cu ea. îmbătrânirea nu era o boală, se întâmpla pur şi simplu.

Şi totuşi, se înrăutăţea. Uita tot: oamenii care intrau în magazin – ştia că îi cunoştea, dar nu le putea reţine numele – furnizorii cu care lucra de multă vreme şi sarcinile care altădată erau la fel de naturale şi automate ca respiratul. Nu putea să recunoască vocile oamenilor la telefon şi nici nu reuşea să ţină pasul cu ceea ce spuneau. A uitat cum să folosească calculatorul. Se holba la ecran ca şi cum l-ar fi văzut pentru prima dată, cu toate că era acelaşi ecran pe care îl privea de ani de zile. Şi îi lua mai mult să facă orice. Sarcinile simple i se păreau provocări uriaşe. Nu i-a putut spune lui Dennis că se chinuia să termine puzzle-ul, dar acesta devenise un proiect imposibil şi descurajant. Unul de care se temea. Puzzle-ul devenise o oglindă, reflectându-i uitarea ca un joker nemilos. Ea credea că ascunde bine aceste scăpări. Spera ca nimeni să nu fi observat. Nu-şi dorea să îngrijoreze pe nimeni şi spera că, păstrându-le doar pentru ea, aveau să aispară. Dacă avea un sânge sănătos, atunci nu avea de ce să se îngrijoreze, nu-i aşa?

y

Dennis se afla la bancul său de lucru, când s- a auzit o bătaie în uşă. Ştia că nu era Marigold, căci ea nu batea niciodată la uşă,

dar nimic nu- 1 mai surprindea în ziua de azi.

- Intră, a strigat el peste sunetul de la radio.

Uşa s-a deschis şi Tasha a intrat, cu o privire ruşinoasă.

- Bună, Tasha! a spus el.

A întins mâna să dea muzica mai încet. Nu era de părere că ea aprecia Iron Maiden aşa cum o făcea el. A lăsat rindeaua la o parte şi şi- a şters mâinile pline de praf pe tricou.

- îmi pare rău că te deranjez, Dennis, dar trebuie să vorbesc cu tine.

Dennis a simţit cum pieptul i se sugrumă de nelinişte.

- O, bine, a mormăit el.

Mac i-a simţit tulburarea şi a sărit pe bancul de lucru, unde s-a aşezat uitându-se la Tasha cu ochi suspicioşi.

- Este vorba despre Marigold, a început ea. Uită totul. Mă străduiesc să fac faţă. A ridicat din umeri. La început nu am vrut să spun nimic, adică, nu e nimic rău în a îmbătrâni, nu-i aşa? Dar e mai mult decât atât. Este îngrijorător. A fost la doctor?

- Da, a fost, a răspuns Dennis. A făcut nişte analize de sânge, care au ieşit normale.

- Ei bine, asta e o veste bună.

I-au făcut un RMN?

- Nu, nu i-au făcut.

- Tipic. Serviciul Naţional de Sănătate face tot ce poate ca să nu cheltuiască bani. Ar trebui să le faci scandal.

Dar Dennis nu a făcut niciodată vreun scandal pentru nimic.

- în orice caz, mă întreb dacă nu ar trebui să se retragă puţin şi să mă lase pe mine să mă ocup de toate în locul ei. Nu-i place să delege pe altcineva.

Tasha a zâmbit timid şi şi-a dat o şuviţă lungă de păr şaten după ureche. Un cerceluş cu diamant strălucea vag pe lobul urechii ei.

- Ştii cum e ea. Crede că le poate face sineură pe toate, dar ar trebui să se bazeze mai mult pe mine.

Dennis s-a încruntat.

- Nu vreau să fiu nepoliticos, Tasha, dar nu am crezut niciodată că se poate baza pe tine, doar tu îţi iei mereu zile libere.

Tasha a dat din cap.

- Ştiu, şi îmi pare rău pentru asta. Nu m-am gândit că are nevoie de mine, înţelegi?

Credeam că era mulţumită când o lăsam să se ocupe singură. Acum îmi dau seama că nu se poate descurca singură şi că nu este corect

faţă de clienţi. Aş putea să îţi dau o listă lungă de oameni care au fost dezamăgiţi de oficiul poştal, şi nici nu sunt sigură că mai ştie să lucreze la calculator... A tras aer în piept. Şuviţa de păr se desprinsese, aşa că a dat-o din nou pe după ureche. O iubesc pe Marigold. Chiar nu vreau să mă furişez aşa pe la spatele ei, dar nu ştiu ce altceva să fac.

Dennis a oftat şi a clătinat din cap. Nici el nu ştia ce să facă, dar ştia că trebuie să se gândească la ceva.

- O să vorbesc eu cu ea, Tasha. Să văd dacă o pot convinge să se retragă puţin.

- Nu cred că ştie că a mai observat cineva, dar jumătate din sat vorbeşte despre asta.

Dennis s-a întunecat la faţă.

- Chiar aşa?

- Da, toată lumea a observat. Ei cred că...

Tasha părea stânjenită.

- Ce cred? a întrebat Dennis.

Dar orice ar fi crezut ei cu adevărat, Tasha nu a fost dispusă să spună; expresia de pe chipul lui Dennis era prea chinuitoare pentru ca ea să aibă curajul de a-l îngrijora şi mai mult.

- Că pur şi simplu

îmbătrâneşte, a spus ea.

Dennis a privit-o întorcându-se prin grădină în casă, unde o aştepta Nan în bucătărie, pentru a o conduce spre ieşire. Ce credeau cei din sat? s-a întrebat el. Dar el ştia răspunsul, iar cuvântul i-a înnegrit mintea şi a rămas acolo ca un şuvoi de fum toxic.

CAPITOLUL 14

Daisy a pus creionul jos şi a privit pe fereastră către o altă dimineaţă încântătoare, cu cer albastru ca de safir şi cu un soare strălucitor. Era ziua perfectă pentru a-l impresiona pe Taran cu minunile peisajului rural englezesc. De când îi auzise conversaţia din grădină, ea nu se gândea la nimic altceva decât la ameninţarea lui de a vinde tot. îl eclipsase chiar şi pe Luca, cel care se bucurase până acum de atenţia ei aproape nemijlocită.

în mod normal, nu ar fi fost atât de îndrăzneaţă încât să-i ceară lui Taran să o însoţească la plimbare, dar ameninţarea reprezentată ae buldozerele de dincolo de zidul grădinii părinţilor ei era suficientă

pentru a o obliga să iasă din zona ei de confort.

Aşadar, cu o strângere de inimă, a intrat în casă pentru a lua câinii. Aceştia stăteau tot timpul cu stăpâna lor, iar ziua de astăzi nu făcea excepţie. Lady Sherwood se afla în biroul ei, răspunzând la zecile de scrisori de condoleanţe care sosiseră de la moartea lui Sir Owen încoace. Cei trei câini dormeau adânc la picioarele ei.

- Am nevoie de puţin aer proaspăt, a spus Daisy din uşă, în timp ce câinii şi-au ciulit urechile şi au sărit în patru labe, aşteptând să fie scoşi afară.

- Este o zi minunată, a spus Lady Sherwood, rămânând cu stiloul suspendat deasupra hârtiei. Exact genul de zi de care se bucura Owen. Dacă nu juca golf, sau nu era în grădină, era prin pădure, tăind copaci. Adora pădurile acelea.

- Mă întreb dacă Taran ar vrea să vină cu mine. Lucrează atât de mult, încât nu apucă să vadă cât de frumos este.

Lady Sherwood a iacul o grimasă.

- Mult noroc cu asta, Daisy. Nu cred că Taran a mai fost la o plimbare decentă pe aici de peste douăzeci de ani, şi nici atunci nu a fost vreodată foarte interesat de peisaj.

- O să văd dacă îl pot convinge. Vremea e de partea mea, ceea ce e un început bun.

- Este în biroul lui Owen.

- Mulţumesc. Mă duc să-l caut.

Urmată îndeaproape de câini, Daisy a străbătut casa până la biroul lui Sir Owen. îi plăcea casa familiei Sherwood. Era spaţioasă, cu ferestre mari şi camere armonios proporţionate. Totul era decorat în griuri pale, discrete şi verde. îi plăcea, de asemenea, şi mirosul de vechi, căci casa cu siguranţă trebuia să aibă sute de ani, dar şi mirosul fumului de lemne de la focurile aprinse, care ardeau pe tot parcursul lunilor de iarnă. Când a ajuns la biroul lui Sir Owen, s-a oprit. Era linişte înăuntru. Nici măcar nu era convinsă că Taran se afla acolo.

A bătut la uşă.

- Intră, Daisy, a venit răspunsul.

Când a intrat, Taran stătea pe canapea, cu picioarele întinse pe un taburet, citind un document. Şi-a ridicat privirea spre ea şi a zâmbit.

- Mi s-a părut puţin probabil să fie altcineva, a spus el.

- Sylvia? a sugerat Daisy.

- Ea nu bate la uşă. Nici mama

nu bate. Eşti prea politicoasă.

- Sunt bine crescută, a răspuns ea.
- Da, aşa este. Ai putea să le înveţi pe mama şi pe Sylvia nişte maniere.
- Vai, nu am vrut să spun..., a început ea.
- Glumesc. Ce pot face pentru tine?

S-a uitat la el, cum stătea confortabil acolo, pe canapea, şi a vrut să se retragă. Dar nu se putea gândi la nici un alt motiv pentru care ar fi bătut la uşa lui, iar acum că era aici, trebuia să spună ceva. Simţind cum o părăseşte curajul, l-a întrebat dacă vrea să i se alăture la o plimbare.

- Este o zi frumoasă şi cred că munceşti prea mult, a spus ea. Dacă stai în casă şi munceşti tot timpul, vei arăta ca o amibă.

El i-a aruncat o privire întrebătoare.

- Asta-i interesant. Nu cred că am văzut vreodată o amibă. Tu ai văzut?
- La şcoală, la microscop. Transparentă, albicioasă, urâtă.
- Ei bine, eu clar nu vreau să par transparent, albicios şi urât. A pus documentul jos, s-a ridicat în picioare şi s-a întins. Apoi a bătut din palme. Să mergem.

Au pornit prin grădina din spatele casei şi au ieşit pe câmp pe o portiţă din gardul de leaţuri.

- Daisy, presupun că nu reuşeşti să lucrezi prea mult în această perioadă, a spus Taran, închizând poarta în urma lui. Câinii au luat-o la fugă pe câmp cu zelul unor prizonieri eliberaţi. I-ai oferit mamei un deget şi presupun că ţi-a luat toată mâna.

Daisy a râs, observând cât de verzi erau ochii lui în lumina soarelui.

- Are mult tact şi sunt fericită să o ajut. îmi pare rău pentru ea. Dacă ar fi murit tatăl meu, mama nu ar fi ştiut cum să meargă mai departe. Ar fi fost pierdută. îmi închipui că mama ta se simte incredibil de pierdută şi singură, farâ bărbatul cu care şi-a împărţit viaţa atâţia ani de zile. Vreau doar să o fac să se simtă mai bine. Până la urmă, a fost foarte generoasă cu mine.
- Unde desenai înainte?
- în sufrageria de acasă.
- încă locuieşti cu părinţii tăi?
- Ştiu, e tragic, nu-i aşa?
- Nu, deloc. Din câte am auzit, sunt destul de speciali.

Daisy a fost surprinsă. Credea că el nici măcar nu ştie cine sunt părinţii ei.

- Sunt speciali pentru oamenii din acest sat, a răspuns ea. Şi pentru mine, bineînţeles.

El a privit-o şi şi-a mijit, gânditor, ochii.

- Eşti norocoasă. Eu am avut o relaţie dificilă cu tatăl meu.
- Eraţi foarte diferiţi?
- Diferiţi şi cu interese diferite.
- Şoricelul de oraş şi şoricelul de ţară, a spus Daisy. Tata obişnuia să-mi citească această poveste când eram mică.
- Şoricelul de ţară a ajuns să fie mâncat în oraş?
- Nu, şoricelul de ţară ura zgomotul, iar şoricelul de oraş credea că zona de ţară este plictisitoare.
- Presupun că aşa eram eu şi tata. Dar mie nu mi se pare deloc plictisitoare zona rurală. Uneori e plăcut să fii într-un loc unde nu se întâmplă nimic. Taran a tras adânc aer în piept şi şi-a vârât mâinile în buzunare. Este odihnitor.

Au intrat în pădure şi au urmat o cărare îngustă printre copaci. Pământul era albastru şi verde de la albăstrele înmugurite şi frunzele care se răsfirau. Păsările ciripeau printre ramuri şi o briză lină purta cu ea aroma luxuriantă a primăverii.

- Am locuit în Milano timp de

şase ani, a spus Daisy. Lucram într-un muzeu vechi şi prăfuit din centrul oraşului. Noi trăgeam câte o fugă la munte, la lacuri sau pur şi simplu la ţară ori de câte ori aveam ocazia. Inima simte nevoia de frumuseţe şi, dacă nu o primeşte, se îngustează.

Lui Daisy i s-a părut că observă o tentă uşor batjocoritoare în zâmbetul lui Taran. Dar nu s- a lăsat descurajată. Imaginea buldozerelor care distrugeau câmpurile din jurul casei părinţilor ei o îndemna să continue şi să nu-i pese de cât de ridicolă părea. Atâta timp cât el îşi dădea seama ce însemnau acele câmpuri pentru familia ei şi pentru oamenii din sat.

- La cine te referi cu „noi"? a întrebat el.

- Am avut o relaţie. Dar acum s-a terminat.

El a început să îşi dea seama de situaţia ei.

- A, deci de asta locuieşti acasă, a spus el dând din cap.

- Ideea este, a continuat ea cu hotărâre, că am nevoie de natură pentru a supravieţui.

Dacă nu aş putea trăi printre câmpuri şi păduri şi aş fi nevoită să privesc doar betonul în

fiecare zi, cred că mi-aş pierde dorinţa

de a trăi.

- Ai fost cu el timp de şase ani? a întrebat el, făcând abstracţie de elegia ei închinată mediului rural.
- Da, aşa este, a răspuns ea.

Şi-a imaginat chipul lui Luca, cu ochii lui mari şi cu gropiţa din bărbie, şi a simţit o apăsare în piept.

- Asta-i ca o căsătorie.
- Cu excepţia faptului că nu a fost o căsătorie, a afirmat ea simplu.
- îmi pare rău că nu a mers. Şase ani reprezintă o bucată uriaşă din viaţa ta. Sper că nu te-a rănit.

L-a privit cu sinceritate.

- Ba da. Apoi, conştientă de rolul pe care l-a avut ea în despărţire, a adăugat: Ne-am rănit unul pe celălalt.
- E un idiot, a spus el. Ar fi trebuit să lupte pentru tine.
- E complicat.
- Totuşi, e pierderea lui.

Ea a ridicat din umeri.

- De fapt, e şi a mea.

Atunci şi-a amintit de mesajul lui Luca şi de faptul că nu-i răspunsese. S-a întrebat dacă el avea să mai încerce să ia legătura cu ea sau dacă tăcerea ei avea să alunge orice dorinţă de împăcare.

Au mers mai departe prin pădure, până când au dat de o potecă ce i-a dus într-un câmp galben de rapiţă.

- Pur şi simplu ador culoarea asta, a spus Daisy suspinând mulţumită. Uneori, când străbat câmpurile astea în drum spre muncă, cerul este violet, iar cele două culori laolaltă sunt spectaculoase.

- Da, e drăguţ, a răspuns el.

Daisy s-a întrebat dacă el chiar observase vreodată asta înainte. S-a gândit la tatăl ei, care fusese inspirat de tatăl lui, care fusese şi el tâmplar şi pe care îl însoţea în unele dintre vizitele sale la domiciliu, şi s-a întrebat dacă
Taran îl însoţise vreodată pe Sir Owen la fermă.

- Nu te-ai simţit niciodată atras să fii fermier ca tatăl tău? a întrebat ea.

- Nu, a răspuns el.

- Este o viaţă frumoasă, a spus ea. Să te trezeşti în fiecare dimineaţă şi să vezi aşa ceva.

- Şi să îţi faci griji, a adăugat el. El a privit-o cu suspiciune. Vremea nu este niciodată potrivită pentru un fermier. Fie e prea cald, fie prea frig, fie prea umed, fie prea uscat. Când vrei ploaie, ai parte de

secetă. Când vrei secetă, ai parte de inundaţii. Culturile sunt mâncate ba de melci, ba de iepuri. Nici nu faci prea mulţi bani.

Daisy a fost surprinsă de acest lucru. Presupusese mereu că Sir Owen avea o mulţime de bani.

- Câştigi mai mulţi bani ca arhitect? l-a întrebat ea.

- Da, şi nici nu-mi fac griji în privinţa vremii.

- Sir Owen părea că nu avea nici o grijă. Era întotdeauna foarte vesel.

- Avea o fire mai filosofică decât mine. Accepta orice. Nu lăsa ca vremea să îl supere. Sunt un om mai superficial decât tatăl meu, Daisy. El iubea natura, la fel ca tine. îi plăcea să ajute oamenii, de aici şi titlul de cavaler pentru munca sa caritabilă. A fost un om genial şi toată lumea îl iubea. Singurul lucru era că, în entuziasmul său, devenea manipulator. îşi dorea ca eu să fiu ca el, iar asta era sufocant pentru că eu nu eram deloc ca el.

- Presupun că voia ca tu să preiei ferma când el avea să fie prea bătrân pentru a se mai ocupa de ea.

- Acest lucru nu avea cum să se întâmple vreodată. Am studiat în Canada

şi am ales ca această ţară să-mi fie casă. Pentru un om care acceptă orice, a fost destul de neînţelegător în privinţa asta.

- Cred că este important ca părinţii să îşi lase copiii să fie cine vor să fie. Sunt atât de mulţi cei care încearcă să trăiască prin intermediul copiilor lor sau să îi determine să reuşească pentru propria glorie. Eu sunt norocoasă. Părinţii mei nu au fost niciodată aşa. Ei ne-au oferit tot timpul libertatea de a alege cine vrem să fim.
- Ai făcut o alegere bună când ai decis să fii artistă, Daisy. Cum se descurcă buldogul ăla?
- Am terminat cu el.
- Şi de ce animal te ocupi acum?
- Terierul Juliei Cobbold.
- Nu este soţia vicarului? a întrebat el.
- Da, şi şefa satului.

A zâmbit.

- Este o adevărată comunitate, nu-i aşa?
- Da, a răspuns ea. Chiar este. Ştii, e plăcut să faci parte din ea.
- Aşa credea şi tatăl meu, a spus el. Eu semăn cu mama.

Prefer să ţin oamenii la distanţă.

- *Pe mine,* mama ta nu m-a ţinut la distanţă, a spus Daisy zâmbind.

- Nici eu, a adăugat Taran, zâmbind la rândul său. Nu îmi dau seama care e motivul, poate că este ceva special la tine...

Felul în care a privit-o a făcut-o să-i stea inima în loc. Daisy a râs ca să-şi alunge jena. Oare Taran flirta cu ea?

y

Marigold era în magazin, servind un client, când a sunat Suze. Nu i-a recunoscut vocea şi i-a spus politicos să aştepte un minut până când termină de scanat produsele la casa de marcat. După ce clientul a plecat, a ridicat receptorul.

- îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Cu ce vă pot ajuta? a întrebat ea.

- Mamă, eu sunt! a spus Suze cu nerăbdare.

I s-a părut foarte ciudat ca propria mamă să nu-i recunoască vocea.

- Suze! Vai, ce proastă sunt! îmi pare rău. E gălăgie aici.

Ceea ce nu era adevărat, doar că telefonul o cam deruta puţin în ultimele zile.

- E în regulă. Nu-ţi face griji!
- Deci ce este?
- Am veşti bune!

Simţind tremurul din vocea fiicei sale, Marişold a zâmbit.

- Ce este?
- Este gata rochia pentru prima probă.
- O, asta e o veste foarte bună, a spus Marigold.
- Şi vreau ca *tu* să fii prima care o vede.
- N-aş rata asta pentru nimic în lume.
- în această după-amiază, la ora cinci? Poţi veni?

Marigold s-a gândit că trebuia să meareă cu maşina în oraş şi şi-a pierdut entuziasmul Nu se mai simţea foarte încrezătoare la volan.

- Bineînţeles că pot, a spus ea, ştiind că nu avea de ales. Ştiind cât de mult însemna asta pentru Suze.

Chiar în momentul în care a pus telefonul jos, în pragul uşii s-a ivit chipul roziu şi strălucitor al lui Cedric Weatherby.

- *Trebuia* să vin, a rostit el, deschizând larg uşa.

Marigold l-a privit curioasă.

S-a apropiat ae tejghea şi i-a oferit lui Marigold un zâmbet radiant.

- Fiica ta este un geniu. Da, este. E chiar printre cei mai buni portretişti ai vremurilor noastre.

- E gata, nu-i aşa? a întrebat ea.

- A venit, în sfârşit, de la înrămat şi arată minunat! A surprins-o pe fiecare dintre doamnele mele. Iar ochii lor sunt extraordinari. Te urmăresc când te mişti prin încăpere, exact ca în viaţa reală. Acum vor fi imortalizate pe vecie în pasteluri. îi sunt atât de recunoscător. I-am dat un mic bacşiş pentru că nu cred că cere suficient. Ar putea să ceară măcar dublu.

- E foarte generos din partea ta, Cedric.

- Trebuie să vii să îl vezi. Mâine-seară dau o mică petrecere pentru a-l dezvălui. Sper că puteţi veni cu toţii. Nimic grandios, doar nişte vin bun şi ceva de ronţăit. Mă duc acasă acum să pregătesc gustările. Nu mai am faină. S-a întors spre Tasha, care despacheta nişte cutii pe raion. Fii drăguţă şi adu-mi nişte faină albă, te rog. Apoi către Marigold. Nu uita să notezi asta în caietul tău. A privit-o luând caietul de sub tejghea şi deschizându-l. Mâine la ora

18.00, i- a reamintit el.

- Şase, a repetat ea în timp ce scria.

Apoi, ca să fie sigură că nu uită, după ce el a plecat, a mai notat asta şi în carneţelul pe care îl ţinea în buzunar. Iar acolo, în două locuri. Imbatabil!

Susan Glenn a venit să expedieze un colet chiar înainte de prânz, iar apoi a venit Dolly după timbre, urmată de Phyllida, soţia comodorului, ca să ia pâine, şi de Julia Cobbold pentru a-i spune lui Marigold că Daisy avea de gând să îl deseneze pe terierul ei, Toby, şi că trebuia să vină chiar în după-amiaza asta pentru a se împrieteni cu el.

- Se pricepe foarte bine la câini, a spus Julia. Pe majoritatea oamenilor îi latră, mai ales pe bărbaţii îmbrăcaţi în vestele acelea galbene îngrozitoare. Ar trebui să-i vezi pe bărbaţii ăştia masivi şi voinici, cum sunt terorizaţi de Toby. Dar la Daisy nu latră.

Imediat după ce a ieşit Julia, a intrat un cuplu care a salutat-o pe Marigold ca şi cum ar fi cunoscut-o, dar Marigold s-a gândit că trebuie să fi făcut ei o greşeală, căci nu-i mai văzuse niciodată. Cu toate acestea, ea a fost foarte politicoasă şi prietenoasă, în cazul în care era vorba doar de memoria ei care îi

juca din nou feste. Nu mai putea fi sigură de nimic în ultima vreme.

A venit Eileen şi s-a rezemat de tejghea, în locul ei obişnuit, spunându-i lui Marigold că Sylvia îi auzise pe Taran şi pe mama lui vorbind şi se părea că Sir Owen îi lăsase moşia fiului său, şi nu soţiei sale.

- Ceea ce este ciudat, având în vedere că ştia de faptul că fiul lui nu este interesat să preia ferma. Sărmana I.ady Sherwood! Sylvia spune că este mult prea supărată din cauza morţii lui pentru a-şi face griji cu privire la viitorul ei.
Biata de ea, probabil că nu i-a trecut prin minte că s-ar putea ca el să o vândă.

- Să o vândă? a oftat Marigold. Sunt sigură că nu o s-o facă. Sunt sigură că va aştepta până după moartea mamei lui pentru a o vinde. Iar ea este tânără şi în formă, va mai rezista cel puţin încă douăzeci de ani.

- Taran locuieşte şi lucrează în Toronto.
Lady Sherwood este canadiancă, aşa că poate se va întoarce acolo. Acum că ea a rămas văduvă, nu are rost ca ei doi să locuiască pe continente diferite. Va dori să fie aproape de el, nu-i aşa? Iar pentru ea,

Toronto este acasă până la urmă.

- Dar se poate ocupa administratorul în locul lui, nu-i aşa? David Pullman este un manager bun.

Eileen a clătinat din cap.

- Nu ştiu ce se va întâmpla, Marigold. Dar nu vrem ca Taran să vândă moşia. Nu se ştie niciodată cine va locui acolo. Până acum am fost norocoşi că Sir Owen ne-a permis să umblăm pe terenul lui. îţi poţi închipui dacă va veni un intrus? Ne va interzice să mai facem asta. Ce trist ar fi!

Marigold s-a încruntat. Spera ca el să nu vândă terenul unui dezvoltator. Ştia cât de aprig se luptase Sir Owen cu acei oameni avari care nu apreciau câmpurile verzi pentru frumuseţea lor, ci doar pentru câţi bani puteau face din construcţii.

- Sunt sigură că nu o va alunga pe mama lui din propria casă, a spus Marigold în cele din urmă.

Gândul acesta a înveselit-o un pic. Din punctul ei de vedere, nu era posibil ca un fiu să fie atât de insensibil faţă de mama sa. Poate că, pentru ea, Toronto fusese acasă pe vremea când era tânără, dar îşi trăise cea mai mare parte a vieţii în Anglia.

- Hmm, a murmurat Eileen, strâmbând din nas. Nu mi se pare că Taran

este un bărbat prea amabil.

Tasha s-a ocupat de magazin în timp ce Marigold s-a dus să mănânce ceva. Nan era în oraş, la coafor. Se spăla şi se aranja o dată pe săptămână şi nimic nu stătea în calea acestui lucru – coafura ei rămăsese aceeaşi din anii ’50 încoace. Marigold a făcut o salată cu jambon şi cartofi noi în unt, iar apoi s-a dus să-l întrebe pe Dennis dacă vrea să mănânce cu ea. Dennis a fost încântat că masa de prânz era gata şi a urmat-o cu nerăbdare prin grădină, până în casă.

- Eşti un înger, Goldie, a spus el.

Marigold s-a simţit încântată să fie apreciată.

I-a pregătit locul la masa şi a adus mâncarea. Apoi s-a aşezat şi ea.

- Eileen zice că Taran vrea să vândă ferma.

Dennis şi-a încreţit sprâncenele.

- Cred că este foarte puţin probabil. Nu are cum să-i spună mamei sale că nu mai poate locui acolo. Iar Sir Owen s-ar răsuci în mormânt dacă ar face-o.

- Aşa cred şi eu, a spus Marigold. Probabil că i-a lăsat ferma lui Taran în speranţa că el se va ridica la înălţimea provocării şi va face ceva cu ea.

- Sir Owen a fost un om isteţ, Goldie. Dacă i-a lăsat-o fiului său, atunci a făcut-o ştiind că acesta va avea grijă de mama sa. Taran nu este

f;enul de băiat care să se poarte urât cu mama ui. Este un băiat bun.

- Eileen nu ar fi de acord cu tine.

- Lui Eileen ii cam place drama.

Marigold a râs.

- Ai dreptate în privinţa asta.

Apoi şi-a amintit de invitaţia lui Cedric. Nici măcar nu a fost nevoie să se uite în agenda ei.

- Cedric dezvăluie mâine tabloul lui Daisy. Serveşte nişte băuturi, aşa că trebuie să aibă loc pe la ora şase.

Dennis şi-a mestecat fericit şunca şi a dat din cap.

- Asta-i drăguţ.

Marigold se simţea bine în sinea ei. îşi adusese aminte de invitaţia lui Cedric. De obicei, îşi amintea lucruri doar când se uita în carnetul ei.

În acea după-amiază, magazinul a fost surprinzător de aglomerat. Oamenii tot intrau şi ieşeau şi tuturor le făcea plăcere să stea puţin de vorbă. Tasha a fost de

mare ajutor, amintindu-i cu blândeţe lui Marigold de lucrurile pe care le uitase şi ocupându-se de oficiul poştal, ceea ce Marigold considera a fi cea mai dificilă parte a slujbei sale.

La cinci şi un sfert a sunat telefonul. A răspuns Marigold.

- Mamă!

De data aceasta a recunoscut vocea. Era Suze.

- O, bună, draga mea.
- Mamă, de ce eşti în magazin?

Marigold era confuză.

- Lucrez, a răspuns ea după o pauză.
- Trebuia să fii aici!
- Unde?
- Aici, la proba mea pentru rochie!
- Ai probă de rochie?
- Da, şi tu trebuia să fii aici.
- Ei bine, de ce nu mi-ai spus?
- Ţi-am spus. Am sunat în această dimineaţă. Ai luat-o razna?

Lui Suze îi tremura vocea de furie. Marigold a simţit o înţepătură de teamă în piept.

- Chiar aşa?
- Da, ştii bine că da.

- Dar nu-mi amintesc...
- Asta pentru că nu-ţi aminteşti nimic.

Marigold era în pragul lacrimilor.

- îmi pare atât de rău, iubita mea.
- Ei bine, nu are rost să mai vii acum. O să pierzi o veşnicie în trafic şi probabil că vei uita drumul!
- Aş putea să o rog pe Tasha să mă ducă.
- Nu fi prostuţă. E prea târziu. Nu va mai fi distractiv. O să merg singură la probă. Dar vreau să ştii că ai ruinat una dintre cele mai speciale zile din viaţa mea.

A închis.

Marigold a apăsat telefonul la ureche.

- Suze? Suze?

Linia era moartă.

A apărut Tasha.

- Eşti bine? a şoptit ea.

Marigold a pus încet telefonul jos.

- M-a sunat Suze în această dimineaţă? a întrebat ea cu o voce tremurândă.

Tasha a dat din cap.

- Da, cred că da. Chiar când a intrat Cedric.

Marigold a înghiţit în sec şi a pus o mână pe
tejghea pentru a se stabiliza.

- Trebuie să mă aşez.

- E în regulă. Haide, te duc la bucătărie.

- Nu, trebuie să ies, a spus ea brusc, răzgândindu-se. Şi-a luat haina din cuierul de după uşă. Voi fi bine, nu-ţi face griji. Am nevoie doar de puţin aer.

Tasha a privit-o plecând. Nu o mai văzuse niciodată pe Marigold atât de supărată. Şi-a ros pieliţa din jurul unghiei de la degetul mare şi s- a întrebat dacă nu ar trebui să meargă să îl anunţe pe Dennis.

CAPITOLUL 15

Marigold abia dacă mai vedea înaintea ochilor de lacrimi. I-au înceţoşat vederea şi i s- au rostogolit pe obraji în ios. Şi-a plecat capul şi a sperat că nu avea să dea nas în nas cu nici un cunoscut. Apoi a pornit spre deal, urmând acelaşi traseu pe care îl făcea în fiecare dimineaţă în încercarea de a-şi ajuta memoria. Ei bine, a fost de *mare* folos!

Pentru ea, vinovăţia pe care o simţea din cauză că ratase marele moment al lui Suze era ca un pumnal înfipt în inimă, care se răsucea şi se învârtea, provocându-i o durere insuportabilă. Se ura pentru că o dezamăgise pe Suze. îşi ura memoria pentru că a lăsat-o baltă. Nu era nimic în neregulă cu devotamentul ei; dacă era ceva de reproşat, aceea era că avea prea mult. Dar totul era în neregulă la creierul ei. Cum putea să-i explice asta lui Suze? Lui Suze, care acum era furioasă, rănită şi dezamăgită.

A apucat-o în sus pe cărare şi şi-a lăsat nefericirea să iasă la iveală în hohote de plâns puternice şi răguşite. Doctorul i-ar fi putut spune că totul era bine; prietenii ei ar fi încercat să o liniştească spunându-i că pur şi simplu îmbătrânea; Bervl ar fi putut spune că li se întâmplă tuturor, că deveneau uituci cu toţii. Adevărul era că ceva nu *era* bine, ea nu *îmbătrânea* pur şi simplu şi nu li se întâmpla tuturor. I se întâmpla *ei* şi numai ei. Şi acum îşi dezamăgise fiica într-una dintre cele mai importante zile din viaţa ei. Ar fi trebuit să fie o zi specială pentru mamă şi fiică. Un moment pe care să-l preţuiască pentru totdeauna. Prima imagine cu fetiţa ei devenită adult şi îmbrăcată în rochie de mireasă. Gândul că a ratat acest moment a

făcut-o să plângă şi mai tare. Cum a putut să uite? Cum *a putut*[7]. îşi amintise de petrecerea lui Cedric!

Marigold se plimba pe faleză, cu mâinile în buzunarele hainei, şi privea pescăruşii care se învârteau în cercuri pe cerul de început de seară. Soarele era o minge de foc care se scufunda în mare, atingând crestele valurilor şi destrămându-le în scântei, atingând aripile f'escăruşilor şi prefacându-le în aur. Era atât de rumos, încât şi-a dus o mână la piept, deasupra locului unde o durea cel mai tare, şi a permis gloriei naturii să continue să o emoţioneze. *Of, Doamne, ce se întâmplă cu mine?* a întrebat ea. Iar pescăruşii au croncănit amarnic în aşteptarea răspunsului care nu a venit.

La mare distanţă în jos era marea. Marigold stătea pe faleză şi o privea cum spumega pe lângă stânci, ridicându-se şi coborând, oscilând intre flux şi reflux, aşa cum făcea întotdeauna. Priveliştea era hipnotizantă. îi amintea de copilăria ei, când ea şi fratele ei stătuseră împreună pe aceste stânci şi se întrebaseră cum ar fi fost să sară. îşi făcuse griji că fratele ei chiar ar fi putut încerca. Aşa Fusese el, Patrick; îndrăzneţ, neastâmpărat, curaios şi avid după atenţie. Marigold nu se gânaise niciodată serios să

seară, clar acum se întreba cum ar fi să aterizeze pe stâncile acelea. Dacă ar fi durut. Dacă ar fi murit la impact sau dacă ar fi zăcut frântă pe stânci pentru ca valurile să o revendice treptat. Ştia că era morbidă şi lacrimogenă. La urma urmei, nu omorâse pe nimeni, ci doar îl rănise pe unul dintre oamenii pe care îi iubea cel mai mult. Asta nu justifica ideea de a se arunca de pe stâncă. Nu era ceva pentru care să mori. Dar acum chiar îşi *dorea* să moară. A continuat să privească marea învolburată, în vreme ce un sentiment de neputinţă se lăsa peste ea ca un giulgiu, izolând-o de lumină.

y

Suze s-a întors acasă furioasă. Vorbise cu Batty la telefon, iar el lăsase totul baltă şi mersese să o ia de la croitorie. Se gândise să încalce toate regulile şi să-i arate lui rochia doar ca să-şi pedepsească mama, dar şi-a revenit în ultima clipă şi s-a întâlnit cu el la uşă, îmbrăcată în blugi şi cămaşă. Batty o dusese acasă în dubiţa lui verde ce avea pe partea laterală, scris cu litere mov, logoul *Atticus Buckley Garden Design* şi a ascultat-o tunând şi fulgerând tot drumul.

- O urăsc pe mama, mormăise ea. Cum a putut să uite? Eu nu sunt

importantă pentru ea? Nu-i pasă de mine? Cum poate să pună magazinul ei mai presus de mine? Presupun că, acum că Daisy e acasă, mama nu mai e interesată de mine.

Apoi plânsese cu lacrimi fierbinţi, iar Batty trebuise să oprească dubiţa pentru a o consola. O îmbrăţişase, o sărutase pe cap şi îi spusese, cu înţelepciune, să aibă răbdare.

- Bătrânii uită tot timpul. Nu este vina ei. Fii bună. Nu va fi lângă tine pentru totdeauna.

- Nu este într-atât de bătrână încât vârsta să fie o scuză.

- în acest caz, tot nu o poţi pedepsi pentru că a uitat, zâmbise el, încercând să o liniştească şi să îi alunge criza de nervi. Este omeneşte să uiţi – şi este divin să ierţi.

- Este nunta mea. Este *prima* dintre nunţile fiicelor sale. Anul acesta este despre *minei*

- Este despre tine, scumpo. *Numai* despre tine. Pun pariu că se simte groaznic.

- Ar face bine. Crede-mă, spusese ea, privindu-l cu o expresie încordată ca un pumn. Dacă nu o face, am s-o fac eu să se simtă groaznic!

- Suze, nu-ţi stă în fire să fii

atât de înverşunată. Exagerezi şi faci din ţânţar armăsar. Haide, încercase el să o convingă, însă pe un ton serios şi dezaprobator acum. Gata cu asta.

- Sunt doar rănită.
- Nu fi rănită, fii îngăduitoare!

El îi zâmbise atunci, dar Suze pur şi simplu îşi încrucişase braţele pe piept şi se uitase pe fereastră, cu maxilarul încordat într-o expresie încruntată.

Batty a lăsat-o la uşa de la intrare, dar el nu a mers înăuntru. Nu dorea să asiste la o scenă neplăcută. Ştia de ce era capabilă Suze, mai ales când era rănită. Odată se despărţiseră, iar ea îi aruncase toate hainele pe fereastră în stradă.
De atunci învăţase cum să evite o astfel de scenă.

Suze a pătruns cu paşi apăsaţi în bucătărie şi a găsit-o pe Nan la masă.

- Vai, Doamne, a murit cineva? a întrebat ea, privindu-şi nepoata peste rama de la ochelari.
- Sunt absolut furioasă! a exclamat Suze.
- Pe cine? a întrebat Nan.
- Pe mama.
- Ce a făcut?

Chipul lui Suze s-a crispat urât şi a început

din nou să plângă.

- A uitat să vină la proba mea pentru rochie. Am aşteptat acolo o jumătate de oră şi ea nu a venit. Pur şi simplu m-a lăsat baltă. Apoi, când am sunat-o, nici măcar nu-şi mai amintea că stabiliserăm asta. Nici măcar nu şi-a amintit că eu o sunasem. îţi vine să crezi? Sunt atât de supărată, încât aş putea pocni pe cineva.

- Ei bine, să nu mă pocneşti *pe mine*, a spus Nan. M-ai putea băga mai devreme în mormânt.

Suze a mârâit şi s-a dus să pună ceainicul la foc.

- Dacă intru în magazin, aş fi în stare să-l distrug, a spus Suze, furioasă.

- Asta ar fi o nenorocire. De ce nu mergi să vorbeşti cu ea, dar fără să distrugi nimic? Nu mai eşti un copil, eşti adult. Adulţii nu distrug lucruri când sunt supăraţi. Discută lucrurile într-un mod rezonabil. Odată, când eram supărată pe bunicul tău, am...

Suze nu a suportat să asculte o poveste interminabilă despre o ceartă pe care bunicii ei au avut-o cândva.

- Bine, mă duc să vorbesc cu ea, a mărturisit Suze, plecând de lângă bunica ei la jumătatea frazei, adică exact

ceea ce spera Nan ca ea să facă.

Suze a traversat curtea în pas de marş, cu mandibula ieşită în afară a hotărâre şi cu faţa cenuşie de furie. Când a intrat în magazin, Tasha se afla în spatele tejghelei şi vorbea cu Eileen.

- Unde e mama? a întrebat ea, uitându-se cu nerăbdare când la o femeie, când la cealaltă.

- A ieşit, a spus Tasha.

Suze a plescăit din limbă şi a scos un oftat adânc şi iritat.

- Unde?

Tasha a aruncat o privire către Eileen. Eileen nu a spus nimic.

- Era foarte supărată, i-a spus Tasha. A plecat să se plimbe.

- A uitat de proba mea de rochie, a spus Suze. Mi-a distrus cea mai importantă zi din viaţă.

- Cred că nunta va fi cea mai importantă zi din viaţa ta, a spus Eileen.

- Fii răbdătoare, Suze. Este foarte necăjită. Nu am văzut-o niciodată atât de supărată, a spus Tasha cu blândeţe.

Eileen a pus o mână pe braţul lui Suze.

- Cred că nu se simte bine, dragă. Trebuie să fii bună cu ea.

Suze s-a încruntat.

- Nu se simte bine? De ce?

Eileen s-a uitat la Suze cu compasiune.

- Cred că e posibil să aibă demenţă, draga mea, a spus ea. Nu este prima. Am o prietenă care se află într-un azil de bătrâni şi a început exact ca Marigold. Uita lucruri, se simţea obosită şi indispusă fără motiv. Cădea din picioare. Nu mai recunoştea oamenii. Este un alt fel de uitare.

Furia lui Suze s-a evaporat.

- Eşti sigură? a întrebat ea neliniştită. Chiar crezi că are demenţă?

- Nu aveam de gând să spun nimic, a spus Eileen. Dar nu pot să stau deoparte şi să-ţi permit să te superi pe ea pentru ceva ce nu e tocmai din vina ei.

- Ce ar trebui să fac?

- Trebuie să meargă la un doctor, a spus Tasha. Am vorbit cu tatăl tău despre asta, dar nu cred că vrea să recunoască. Trebuie ca tu şi Daisy să vă ocupaţi de ea. Dacă este vorba de demenţă, există o mulţime de lucruri pe care le puteţi face pentru a o ajuta. Cel puţin vă va face să fiţi mai înţelegătoare şi mai puţin iuţi la mânie.

- Ei bine, nici eu nu m-aş supăra dacă ar fi bolnavă, a spus Suze în

apărarea ei, încrucişându-şi braţele. Trebuie să vorbesc cu ea.

- Cred că a plecat să se plimbe pe faleză, a spus Tasha. Merge acolo în fiecare dimineaţă. Acolo a găsit-o Mary atunci când a căzut.

- Bine, o să încerc să ajung acolo, a spus Suze, îndrep-tându-se spre uşă.

- Era foarte supărată, a spus Tasha.

- *Foarte* supărată, a încuviinţat Eileen, care nu o văzuse, aar care dorea să mai adauge şi ea ceva de dragul dramei.

*

Suze se simţea vinovată. Ştia că îi spusese lucruri răutăcioase; mereu devenea rea atunci când era furioasă. Măcar de s-ar fi putut controla, dar, când o cuprindea acel sentiment, îi era imposibil să se descotorosească de el. O consuma pur şi simplu. Spusese ceva oribil, iar acum mama ei era supărată şi se simţea groaznic din cauză că o dezamăgise. Nu era chiar cea mai importantă zi din viaţa ei; era doar o Drobă de rochie. Aveau să mai fie şi altele. îşi dorea să nu fi făcut un asemenea scandal din asta.

Pe când urca dealul, s-a gândit la ceea ce îi spusese Eileen. în afară de faptul că cei care sufereau de această boală uitau tot timpul

lucruri, Suze nu ştia prea multe despre demenţă. în presă se vehiculase mult despre asta, dar cum subiectul nu o privise pe ea, nici nu a citit vreodată vreun articol. De asemenea, auzise nişte oameni discutând despre asta la Radio 4, postul pe care îi plăcea lui Nan să îl asculte în bucătărie, dar, din nou, respinsese subiectul ca fiind irelevant şi oprise radioul. Desigur, era posibil ca Eileen să se înşele, se gândea ea. Lui Eileen îi plăceau dramele. Ar fi fost tipic pentru ea să se gândească la ce era mai rău şi să-şi răspândească propria teorie prin sat. Dar mama ei *devenise* foarte uitucă în ultima perioadă şi, în plus, care era treaba cu toate acele bileţele şi liste de pe uşa frigiderului? Era de parcă trebuia să îi fie reamintite cele mai mărunte lucruri. Lucruri pe care majoritatea oamenilor şi le aminteau în mod implicit. A decis că atunci când avea să aiungă acasă, urma să caute pe Google despre aemenţă şi să afle mai multe despre aceasta. Acum trebuia să-şi găsească mama.

Suze s-a grăbit să urce dealul. Vântul se înteţise şi sufla dinspre ocean înspre ţărm, bătând rece şi năprasnic. Soarele se ascunsese în spatele unui nor gros, genul de nor care ar putea aduce ploaie. Avea o burtă cenuşie, furioasă şi se năpustea pe cer ca un

taur. Nu putea suporta că mama ei era supărată şi se temea că ar fi putut să cadă din nou. Suze nu şi-ar fi iertat-o niciodată dacă mama sa s-ar fi rănit din cauza *ei.*

Aproape că a luat-o la fugă pe cărare, scrutând orizontul în căutarea siluetei minuscule a mamei sale. Taurul de pe cer zăbovea acum deasupra capului ei, horcăind furios. De pe burta lui cenuşie au început să se prelingă picături de ploaie. Erau reci şi tăioase. Suze îşi dorea să fi adus o umbrelă cu ea, dar, când pornise la drum, nu părea să plouă. Fusese frumos în această dimineaţă.

După cum se aşteptase, ploaia a început să cadă iute şi aprig. Suze a început să se îngrijoreze. Spera ca mama ei să îşi fi luat haina şi pălăria. Poate că se întorsese acasă pe un alt drum. Şi-a închipuit-o stând în bucătărie şi pregătind o ceaşcă de ceai şi şi-a imaginat cum ea însăşi se întoarce udă leoarcă şi că mama ei îi spune să se schimbe de hainele îmbibate de apă înainte să o prindă răceala. S-a vizualizat pe ea îmbrăţişând-o şi cerându-i iertare. îi dăduseră lacrimile, ftcând-o să-i fie greu să vadă prin ploaie.

în cele din urmă, a zărit figura inconfundabilă a mamei sale, cum stătea în picioare pe marginea falezei şi privind în jos.

Arăta de parcă ar fi fost pe punctul de a sări. Suze a fost cuprinsă de panică. îi strângea inima ca într-o menghină.

- Mamă! a strigat ea.

Mama ei s-a uitat în jur.

Marigold nu purta pălărie, iar haina ei nu avea glugă. Avea părul ud, iar faţa îi era albă, palidă şi ciudat de goală.

- Mamă! îndepărtează-te de margine!

Marigold era confuză. Nu ştia de ce se afla aici. De fapt, nu ştia unde se află. Ştia că privea marea şi îşi amintea că ea şi fratele ei obişnuiau să se holbeze în felul acesta la mare pe vremea când erau copii, întrebându-se cum ar fi fost să sară. Dar nu ştia cum ajunsese aici. Când şi-a dat seama că femeia care striga la ea era fiica ei, s-a simţit uşurată. Suze era ca un far, luminându-i calea de pe un ţărm cunoscut. Marigold a făcut un pas spre ea, dar îşi simţea picioarele foarte grele şi s-a clătinat. S-a clătinat periculos de aproape de marginea prăpastiei.

Suze s-a dus la ea şi a apucat-o de braţ.

- Mamă, ce faci? a strigat ea.

- Nu ştiu, iubito, a spus Marigold cu o voce care amândurora li s-a părut ciudată.

Suze s-a uitat la ea îngrozită.

- Nu ştii?

Ochii lui Marigold trădau numai teamă, ceea ce a făcut ca menghina în care era prinsă inima lui Suze să se strângă şi mai tare.

- Nu prea ştiu cum am ajuns aici...

- Mamă, ai venit pe jos până aici.

- Chiar aşa?

- Da, ne-am certat. Ţi-am spus nişte lucruri oribile la telefon. îmi pare foarte rău.

Marigold şi-a căutat în minte o amintire a acelor lucruri oribile, dar creierul ei era tot un terci şi nu a putut găsi nimic. A scuturat din cap. Nu-şi găsea cuvintele pentru a-i explica senzaţia aceea de terci. A privit în gol către fiica ei. Suze a luat-o în braţe şi a strâns-o tare la piept.

- Of, mamă, îmi pare atât de rău, a repetat ea.

Marigold nu ştia de ce îi părea rău, dar a iertat-o oricum, pentru că aşa se făcea când cineva îşi cerea scuze.

- Vino, haide să mergem acasă, a spus Suze cu blândeţe, luând-o de braţ şi conducând-o departe de stâncă şi

înapoi pe cărare. Eşti udă leoarcă. Nu vrem să răceşti.

Marigold a zâmbit uşor.

- Aşa îţi spuneam şi eu când erai mică. „Scoate-ţi imediat hainele alea, altfel o să răceşti." Şi tu eşti udă, iubito.

Suze a început să plângă.

- M-ai speriat, mamă.

-Da?

- Am crezut că o să sari.

- De ce aş fi făcut o prostie ca asta?

- Pentru că m-am purtat oribil cu tine.

Marigold a ridicat din umeri.

- Nu-mi amintesc.

- Ei bine, asta e partea bună la a uita lucruri, a spus Suze, iar Marigold a fost mulţumită că Suze găsise un aspect pozitiv acolo unde ea nu reuşise să o facă.

Terciul din mintea ei a început să se risipească, iar frânturi de amintiri au început să îşi facă apariţia precum soarele printre nori. Marigold a privit în jurul ei şi a recunoscut cărarea, pietrele şi peisajul. Respiraţia ei a început să încetinească, iar ritmul cardiac i-a revenit la normal.

- Am uitat de proba pentru

rochie, nu-i aşa? a spus ea, întrebându-se de ce îşi amintea asta acum.

- Este în regulă, mamă. O să mai fie una.
- Chiar vreau să te văd îmbrăcată în rochie, Suze.
- Mă vei vedea. O să fac o altă programare şi o să te duc eu acolo.

Marigold a mângâiat-o pe mână.

- O, ai face tu asta pentru mine? Ar fi minunat.
- Dar mai întâi trebuie să faci tu ceva pentru mine.
- Bineînţeles. De ce ai nevoie?
- Vreau să mergi la doctor.
- Dar am fost aeja la un doctor.
- Trebuie să mergi din nou.

Marigold a oftat.

- Mă îndoiesc că îmi va spune ceva diferit.
- Am să vin eu cu tine.
- Nu trebuie să faci asta.
- Vreau să o fac.

Şi, după cum s-a dovedit, Daisy şi Dennis au vrut şi ei să vină.

y

O săptămână mai târziu, cei patru se aflau în cabinetul doctorului Farah. Acesta a

încărcat fişa lui Marigold pe calculator şi a privit-o cu atenţie.

- Aţi căzut din nou? a întrebat el, privind-o pe deasupra ochelarilor.

- Nu, dar recent a uitat unde se află, a spus Suze. Am găsit-o pe faleză, dezorientată şi confuză, şi mi-e groază să mă gândesc la ce s- ar fi întâmplat dacă nu aş fi dat de ea.

Doctorul Farah a dat din cap înspre Suze, după care s-a uitat la Marigold.

- Iar asta s-a mai întâmplat şi înainte, nu-i aşa?

S-a uitat peste fişa ei.

Daisy a răspuns în locul ei.

- De Crăciun. A uitat unde se afla parcarea din oraş, nu-i aşa, mamă?

Marigold a dat din cap.

- E ca şi cum se lasă o ceaţă care ascunde totul. Dacă aştept şi respir regulat, în cele din urmă, ceaţa se ridică şi totul revine la normal.

- Şi cum vă simţiţi la interior? a întrebat doctorul.

- Unele zile sunt bune, altele sunt dificile. Am unele zile în care nu vreau decât să stau în pat pentru că mă simt foarte obosită, iar creierul meu este lent. S-a întors spre Dennis. îmi pare rău, dragul

meu. Puzzle-ul tău mi se pare o mică provocare.

Dennis şi-a pus mâna peste a ei şi a zâmbit.

- Nu-i nimic. Ar trebui să fie distractiv.
Poate că Daisy şi Suze te pot ajuta cu el.

- Bineînţeles că te vom ajuta, a spus Daisy.

Doctorul a continuat să pună întrebări. I-a luat tensiunea arterială, după care o altă probă de sânge. în cele din urmă, şi-a scos ochelarii şi s-a aşezat pe scaun.

- Am să vă trimit să faceţi o radiografie craniană şi am să vă pun în legătură cu un psiholog clinician, a spus el. El va putea să vă testeze memoria.

- Sufăr de demenţă? a întrebat brusc Marigold.

Nu vrusese să întrebe. Fusese prea speriată ca să ia în considerare această posibilitate, dar acum, aflându-se în faţa doctorului, a decis să fie curajoasă.

Doctorul Farah a clătinat din cap şi s-a încruntat.

- Nu-mi place să fac speculaţii fără să am toate datele în faţa ochilor. Memoria vă este cu siguranţă afectată, dar ar fi o lipsă de profesionalism să vă pun un diagnostic fără a mă afla în

posesia tuturor datelor şi rezultatelor.

- Bineînţeles că nu ai demenţă! a spus Dennis.

- Vei fi bine, mamă, a spus Daisy.

Suze a ştiut, după zâmbetul forţat al lui Daisy, că ea nu credea asta.

Când au ajuns acasă, Marigold şi Dennis s- au aşezat la masa din bucătărie alături de Nan.

- A trimis-o pe Marigold să facă un RMN şi o pune în legătură cu un psiholog clinician, i-a spus el.

- Ştiu ce este un RMN, dar ce este acela un psiholog clinician?

- Nu ştiu, a spus Dennis. Dar îi vor face nişte teste pentru memorie şi sperăm că vor afla ce este în neregulă cu ea.

- Doar îmbătrâneşti, Marigold, a spus Nan pe un ton care sugera că ideea i se părea complet absurdă.

Marigold se săturase să tot audă asta. A turnat apă fierbinte în ceainic şi l-a adus la masă.

- Vreau doar să aflu ce nu este în regulă cu mine şi să mi se dea tratamentul corect pentru a mă face bine. A zâmbit epuizată. Vreau să mă simt din nou eu

însămi.

Nan a făcut o grimasă.

- înrăutăţeşti lucrurile dacă eşti agitată, a spus ea. Dacă nu ai face atâta caz de asta, probabil că ai observa cum dispare de la sine.

- Vrei să spui, dacă uit de asta? a zis Marigold zâmbind.

Dennis i-a zâmbit la rândul lui. Apoi au râs amândoi.

- Din păcate, acesta este singurul lucru pe care *nu sunt în stare* să-l uit, a spus ea şi s-a aşezat. Acum haideţi să bem o ceaşcă de ceai şi să vorbim despre altceva.

- Bună idee, Goldie, a spus Dennis.

Marigold a turnat ceaiul.

- Ce nu este bine acum?

Expresia lui Nan s-a înmuiat şi a zâmbit cu blândeţe, gândindu-se la soţul ei.

- Totul e bine acum, a răspuns ea, iar Marigold a încuviinţat mulţumită.

- Totul e bine acum, a repetat ea, punând ceainicul pe masă.

y

în acea seară, în vreme ce Nan moţăia în faţa televizorului, iar Dennis meşterea, în

bucătărie, bănci în miniatură pentru biserica lui, Marigold, Daisy şi Suze s-au aşezat la masa din sufragerie şi au lucrat la puzzle. Cu capetele plecate şi aproape atingându-se una de cealaltă, ele au pus cap la cap imaginea pe care Dennis o crease cu atâta dragoste. Daisy şi

Suze au conspirat în mod instinctiv. Au adunat grămăjoare de piese care se potriveau şi le-au aşezat cu dezinvoltură în faţa mamei lor. Fără să-şi dea seama de ceea ce făceau fiicele ei, Marigold a studiat piesele, le-a comparat culorile şi formele şi, simţind un val de plăcere, le-a asamblat. Spre surprinderea şi încântarea ei, a reuşit să completeze de una singură o mică porţiune a imaginii.

- Este o pisică ce alunecă pe gheaţă, a rostit ea, uitându-se atent la pisica în alb şi negru. Seamănă cu Mac. Credeţi că de asta a ales Dennis poza aceasta?

Daisy a privit-o pe Suze şi amândouă au zâmbit.

- Cred că şi Mac ar fi la fel de neputincios pe gheaţă, a spus ea.

Marigold a râs.

- Dacă apare Mac în poză, atunci nici Dennis nu poate fi prea departe. Acum îl caut pe el.

- Sunt inseparabili, aşa-i? a cugetat Daisy chicotind.
- Unde este unul, acolo este întotdeauna şi celălalt, a adăugat Marigold.
- E distractiv, nu-i aşa, mamă? a spus Suze, împingând în dreptul mamei sale piesele care formau un cuplu.
- Mulţumesc că mă ajutaţi, a spus Marigold. Nu m-aş descurca fără voi.
- Suntem o echipă bună, a spus Daisy.
- A! Uite ce am găsit!

Marigold a luat piesele din faţa ei şi le-a aşezat la locul lor cu tot mai multă încredere.

- Un cuplu!
- Tu şi tata, a spus Suze.
- Se poate, nu-i aşa? a aprobat Marigold.
- Se ţin de mână exact ca tine şi tata, a spus Daisy.

Lui Marigold i-a şovăit puţin zâmbetul pe chip.

- Numai Dennis putea să găsească o imagine atât de frumoasă.

I-a trasat conturul cu degetele.

- E foarte bun la asta, nu-i aşa?
- Aşa e, a încuviinţat Daisy. Este cel mai bun.

- Acum trebuie să ne găsim pe mine şi pe Daisy, a spus Suze.

- Şi pe Nan, a adăugat Daisy chicotind.

Au aruncat o privire spre Nan, care dormea pe canapea.

- Este căzută în zăpadă, pe spate, după ce a alunecat, a şoptit Suze.

- Plângându-se, a adăugat Daisy.

Au râs toate trei, iar Marigold s-a simţit din nou normal. La urma urmei, poate că Nan avea dreptate. Poate că avea să-i treacă dacă înceta să mai fie atât de neliniştită.

CAPITOLUL 16

Daisy şi-a petrecut următoarele zile jucăndu-se cu terierul Juliei Cobbold, în pregătirea portretului acestuia, şi ajutând-o pe Laay Sherwood cu organizarea ceremoniei funerare. A făcut planul de dispunere a locurilor în biserică şi a tipărit etichete pentru cei care aveau locuri rezervate. A ţinut pasul cu lista din ce în ce mai mare a celor care doreau să vină şi a

revizuit structura ceremoniei. în plus, a plimbat câinii doamnei Sherwood şi a reuşit să-l convingă pe Taran să i se alăture, chiar şi pe oloaie. Taran nu era interesat să vorbească aespre fermă, despre păduri sau despre frumuseţea peisajului, aşa că Daisy a renunţat să mai încerce să-l îndrume în acea direcţie şi a sperat că, explorând câmpurile, ar putea ajunge să le îndrăgească la fel ae mult ca ca. La urma urmei, erau ale lui acum. Cu toate acestea, el nu a discutat niciodată despre moştenirea sa sau despre intenţiile lui în legătură cu aceasta. Au discutat despre multe lucruri şi s-au bucurat de glume nevinovate, dar Daisy şi-a dat seama curând că, în ciuda timpului petrecut împreună, îl cunoştea pe Taran doar puţin mai bine decât atunci când se întâlniseră prima dată. El pur şi simplu nu era un om căruia să-i facă plăcere sa vorbească despre sine şi despre sentimentele sale. Nu vorbea prea mult nici despre tatăl său. Ocolea subiectul cu ceea ce lui Daisy i se părea a fi o artă bine exersată a evitării, iar ea se întreba dacă nu cumva îşi dezvoltase această abilitate de-a lungul multor ani de zile de sustragere din faţa sentimentelor. Inexpresivitatea britanică nu era ceva ce întâlnise până acum. Taran era amuzant,

fermecător, spiritual şi amabil, dar putea deveni distant şi rece.

Daisy l-a comparat cu Luca, cel care era înflăcărat şi emotiv, cu o slăbiciune pentru dramă şi exagerare. Taran era flegmatic şi cu un umor sec, şi nu credea ea că el putea exagera ceva. Cu toate acestea, ambii bărbaţi erau creativi şi inteligenţi, ştiind foarte bine cine erau şi cine voiau să fie. întotdeauna îi plăcuse asta la Luca. Nu se lua după mulţime şi nu era preocupat de ceea ce credeau ceilalţi.

Era el însuşi, iară nici o jenă. Avea sentimentul că aşa era şi Taran.

Privea pe fereastra atelierului, gândindu-se la Taran şi la cât de insondabil era el, când i-a sunat telefonul. îşi alesese de curând un ton de apel cu lătrat de câine şi a avut parte de un şoc brusc. Pentru o fracţiune de secundă, a crezut că era un câine în încăpere. A fost surprinsă să vadă numele lui Luca pe ecran. După o clipă de ezitare, a răspuns la telefon. Nu avea nimic de pierdut; la urma urmei, pierduse deja totul.

- *Ciao*, Luca, a spus ea şi a luat loc.

- *Ciao*, Margherita, i-a răspuns el, adresându-i-se cu numele pe

care i-l dăduse el când se cunoscuseră prima dată, o traducere directă a lui Daisy.

- Mulţumesc că ai răspuns la telefon. Credeam că nu vei mai vorbi niciodată cu mine.

- Nu mai sunt supărată, a răspuns ea, savurând sentimentul vechiului său eu în vreme ce începea să vorbească din nou în limba italiană, care îi readucea Italia şi pe Luca în minte cu mai multă acuitate.

- Mă bucur să-ţi aud vocea, dragostea mea.

- Cum îţi mai merge? a întrebat ea.

- Cu viaţa sau cu inima?

A zâmbit, deşi nu a vrut. Şi-l putea imagina stând acolo şi privind-o cu ochi drăgăstoşi, lovindu-se cu pumnul în piept pentru a sublinia ideea. Cât de tipic îi era lui Luca să fie dramatic!

- Să începem cu viaţa, a sugerat ea.

El a oftat.

- Bine, presupun. Sunt ocupat cu munca, la fel ca de obicei. II mai ţii minte pe Carlo
Bassani?

-Da.

- Tot mai vrea să-i fac eu fotografiile pentru carte.
- Cea despre interioare?
- Da, nu prea ştiu...
- Dar ţi-a plăcut mult ideea.
- Da, dar acum, că tu nu mai eşti, mi-am pierdut entuziasmul pentru propria mea viaţă. Ceea ce mă aduce la discuţia despre inima mea.
- Presupun că ai de gând să-mi spui că te doare la fel de mult cum mă doare pe mine.
- *Tu mi*-ai frânt inima, Margherita. Nu am vrut niciodată să pleci. Să nu uiţi asta. Şi a stat mereu în puterea ta să repari asta. Nu trebuie decât să te întorci acasă.
- Nu este pe de-a-ntregul adevărat, Luca, dacă îţi mai aduci bine aminte.
- Ne-am putea avea unul pe celălalt şi împreună am cuceri întreaga lume.
- Nu vreau întreaga lume. Vreau o familie.

S-a lăsat o pauză lungă.

- Aş da orice ca să te am din nou în viaţa mea, dar acesta este un preţ prea mare de plătit. M-am gândit că poate ţi-

a fost dor de mine.

- *Mi-a fost* dor de tine. Mi-e dor de tine încă, foarte mult.
- Foarte mult, foarte mult! Ce înseamnă asta?
- La fel ca şi în cazul tău, Luca. Mi-a fost dor de tine, dar nu suficient de mult încât să fac compromisuri în ceea ce priveşte dorinţele mele. îmi pare rău.
- Suntem cei mai mari proşti, să ştii, a spus el cu un oftat. Doi proşti care nu sunt în stare să vadă cât de bine le este împreună.
- Eu văd, Luca. Am fost cu tine timp de şase ani pentru că ştiam cât de bine ne era împreună, dar mă simt incompletă. Să dau fuga înapoi la tine n-o să mă facă să mă simt întreagă.

A mai avut loc o pauză lungă. Tăcerea era atât de apăsătoare, încât Daisy s-a întrebat dacă
el nu cumva îi închisese.

- Atunci nu mai rămâne nimic de spus, a zis el în cele din urmă, iar vocea sa îşi pierduse vigoarea.
- Poate că nu.

A chicotit cu amărăciune.

- Ai redevenit englezoaică.
- Mereu am fost englezoaică.

- Nu, ai devenit italiancă, dar acum eşti englezoaică.

Ea a avut sentimentul că acesta nu era un compliment.

- Nu mai semeni cu Margherita mea.
- Asta pentru că nu mai sunt ea, Luca.

Acum sunt Daisy a mea.

Nu a întrebat*o ce însemna asta.

- Aşadar, ne luăm rămas-bun.
- Presupun că da, a răspuns ea.

încă o pauză apăsătoare. Daisy a aşteptat ca el să vorbească. I-a simţit iritarea. Lui ii plăcea întotdeauna să deţină controlul. Acum nu se întâmpla asta.

Când a vorbit într-un final, vocea ii era duioasă şi plină de sentimente.

- Doar pentru că nu vreau să mă căsătoresc şi să am copii nu înseamnă că nu vreau să fiu cu tine sau că nu te iubesc. înţelegi?
- După cum am mai spus, Luca, noi doi ne dorim lucruri diferite.
- Nu, te înşeli. Ne dorim unul pe celălalt...
- Trebuie să închid, Luca.

Daisy era sătulă de această ceartă.

- Mai gândeşte-te, Margherita.

- La revedere, Luca.

Când a închis, şi-a dat seama că el nu o întrebase nimic despre ea. S-a întrebat dacă nu cumva el mereu fusese atât de egocentric. *Sunt Daisy a mea*, a repetat ea pentru sine însăşi.

Era adevărat. Nu avea nevoie de nimeni care să o completeze.

Totuşi, când şi-a întors privirea spre fereastra mare a atelierului, priveliştea i-a fost tulburată de o peliculă de lacrimi.

Suze s-a asigurat că toate pregătirile pentru nunta ei erau sub control. A verificat de două ori tot ceea ce bifase mama ei pe listă, doar pentru se asigura. Daisy o ajutase, dar acum, că era ocupată cu înmormântarea lui Sir Owen, nu mai avea timp să se ocupe şi de nuntă. Spre bucuria lui Suze, datorită tuturor postărilor făcute de ea despre nuntă, câştigase mult mai mulţi urmăritori pe pagina ei de Instagram. Selectase câteva fotografii frumoase cu flori, invitaţii, lenjerie intimă şi bijuterii, însă nici unul dintre aceste obiecte nu îi aparţinea, pozele fiind făcute în magazinele cu articole de nuntă şi la târgurile la care mersese pentru a se inspira. Companiile fuseseră atât de încântate de postările ei, încât îi oferiseră reduceri.

Marigold a fost de acord să îi cedeze

Tashei mai multe responsabilităţi în magazin şi să angajeze cu jumătate de normă un absolvent de liceu pentru a o ajuta. Aceasta a fost o adevărată provocare pentru Marigold. I-a fost greu să renunţe la control şi să îşi pună încrederea într-o persoană pe care, în trecut, nu se putuse baza. Dar Tasha a asigurat-o că nu avea să o dezamăgească. Marigold nu a avut de ales şi i-a dat o şansă.

y

Dimineaţa ceremoniei de înmormântare a lui Sir Owen şi-a făcut apariţia cu o splendoare luminoasă care l-ar fi bucurat. Era sfârşitul primăverii şi aceasta dădea tot ce avea ea mai bun înainte de a se retrage şi de a permite ca vara să îi ia locul. Castanii sălbatici care adăposteau biserica de briza marină erau acum în plină floare. Frunzele erau de un verde aproape fosforescent, florile albe se întreţeseau ca într-o lumânare, iar păsările care îşi făceau cuib printre ele îşi luau un adio gălăgios de la anotimpul care pleca. Cerul era albastru ca lapisul, iar soarele revărsa peste sat o caldă strălucire aurie, promiţând o vară lungă şi fierbinte; ziua era cum nu se poate mai frumoasă.

Nan se plângea de rinita alergică pe care o avea, îşi tot ştergea nasul cu un şerveţel şi

strănuta zgomotos.

- Eu chiar nu ar trebui să ies afară, a spus ea la micul dejun. Dar Sir Owen va fi înmormântat doar o dată şi nu vreau să ratez asta.

- Trebuie să iei un antihistaminic, a spus Suze.

- Vai, nu, îmi provoacă somnolenţă şi nu vreau să adorm în timpul slujbei. Când l-am înmormântat pe bunicul tău, mătuşa lui,
Mabel, a aţipit şi a sforăit ca un porc mistreţ în timpul rugăciunilor. N-am să uit niciodată asta. Nu vreau să ajung ca mătuşa Mabel, de care oamenii îşi amintesc doar pentru că a sforăit ca un porc mistreţ în timpul rugăciunilor.

- Sunt sigur că nu se va întâmpla aşa, a spus Dennis. Oamenii te vor ţine minte pentru minunatul tău simţ al umorului, Nan.

Avea o sclipire în ochi, iar Marigold a zâmbit uitându-se în ceaşca de ceai.

Nan a dat din cap.

- Pot să accept o glumă, a încuviinţat ea fără haz. Mai şi fac câte una din când în când.

Lui Suze nu i-a venit în minte nici măcar o singură glumă pe care bunica ei

să o fi făcut, cel puţin, nu intenţionat.

- Ai auzit tu vreodată un porc mistreţ sforăind? a întrebat ea.

- Mistreţii sforăie, a spus Nan apăsat.

- Daisy a plecat devreme, a spus Suze, schimbând subiectul. Lady Sherwood o ţine ocupată, nu-i aşa? Având în vedere că nu o plăteşte.

- Dar îi dă în folosinţă hambarul şi nu îi cere chirie, i-a reamintit Dennis.

- Este o adevărată mângâiere pentru Lady Sherwood, a spus Marigold cu mândrie.

- Aşa este, Goldie. Sylvia a trecut ieri pe la magazin şi ţi-a povestit.

- Da, aşa este, a răspuns Marigold.

Dar ea nu şi-o amintea deloc pe Sylvia.

¥

Au mers prin soare la biserică. Nan s-a plâns tot drumul de rinita alergică.

- Castanii sălbatici sunt cei mai răi, s-a plâns ea. Polenul lor îmi intră în ochi şi în gât şi mă face să mă scarpin. Dar dacă mă scarpin la ochi, o să-mi întind rimelul şi apoi o să arăt de parcă m-ar fi lovit cineva. N-aş vrea să fiu nevoită să le explic

tuturor celor care o să mă întrebe că este vorba doar de o rinită alergică, şi nu de violenţă domestică.

- Ar fi foarte dezamăgiţi cu toţii, a spus Suze. Oamenilor din satul ăsta le plac dramele.

Marigold îşi strecurase mâna în jurul braţului lui Dennis şi mergeau încet, unul lângă altul. Marigold nu avea o zi bună. Era confuză, de parcă ar fi avut capul plin de lână. îi lua mai mult timp să se concentreze, să reacţioneze, să recunoască lumea din jurul ei. Dar Dennis era răbdător şi nu a grăbit-o. Chiar şi Suze, care putea fi irascibilă uneori, a fost amabilă. Nan nu părea să fi observat.

Când au sosit, Daisy era la uşile bisericii şi primea oamenii înăuntru, oferindu-le desfăşurătorul slujbei şi arătându-le familiei şi prietenilor apropiaţi locurile care le fuseseră rezervate. Fusese toată dimineaţa la biserică, aşezând etichete cu nume pe bănci şi supervizând florăreasa, fiind asistată de Sylvia, care nu îi era de prea mare ajutor, căci nu făcea decât să plângă într-o batistă udă. Lui Marigold i s-a tăiat respiraţia când a văzut florile.

Mirosul era îmbătător, de parcă un buchet de crini şi de gardenie era aşezat chiar lângă nasul ei. A clipit mirată la vederea

lumânărilor. Erau sute de lumânări, iar micile lor flăcări dansau peste tot în jur, fiecare dintre ele radiind un nimb strălucitor de aur. Dennis a luat-o de mână şi a condus-o spre o bancă din spate, unde David Pullman, administratorul fermei, stătea alături de soţie şi de cele două fiice ale sale. Au mers să se aşeze pentru ca Suze şi Nan să poată veni lâneă ci, păstrându-i şi lui Daisy un loc la capătul Dăncii.

Dar Daisy nu avea nevoie de loc. Lady Sherwood insistase ca ea să stea alături de familie, aşa că o aşezase la capătul celei de-a doua bănci de lângă perete, chiar în spatele primului rând, care era rezervat pentru ea, pentru Taran şi pentru surorile lui Sir Owen. Daisy nu se simţea confortabil să stea acolo, când familia ei se afla în spate, dar ii era prea recunoscătoare lui Lady Sherwood ca să plece de acolo.

Eileen a început să cânte la orgă. Degetele ei săreau uşor peste clape, reducânau-i pe enoriaşi la tăcere. în acel moment, Lady Sherwood şi-a croit, încet, drum pe culoar, sprijinindu-se de fiul ei, care mergea cu fruntea sus, cu umerii traşi în spate, cu bărbia ridicată şi cu faţa împietrită într-o mască solemnă, impasibilă. Daisy îl privea fascinată. Taran era chipeş în

costumul şi cravata lui închisă la culoare. Totuşi, spre deosebire de mama lui, care se chinuia să-şi reţină lacrimile, el nu trăda nici o emoţie. Nu a atras atenţia nimănui, dar a continuat să meargă într-un ritm impunător. A ocupat locul din faţa lui Daisy, iar ea i-a observat rigiditatea din linia maxilarului şi a înţeles că *acolo* îşi controla el sentimentele, blocându-le ca un baraj. A durut-o sufletul pentru el.

Daisy a deschis desfăşurătorul slujbei şi s-a uitat la fotografia cu Sir Owen purtând şapca lui de fetru şi s-a întrebat unde se afla el acum; unde îi era conştiinţa. Oare se afla în biserică, privindu-i pe toţi cum îl plângeau, aşa cum crezuse bunicul ei?

- Nu vreau ca vreunul dintre voi să poarte negru la înmormântarea mea, le spusese bunicul. Vibraţiile negre şi apăsătoare nu vor face decât să-mi fie mai greu să ajung la voi, iar eu vreau să fiu acolo ca să aud ce aveţi de spus despre mine.

Râsese.

Daisy şi-a amintit de râsul lui profund şi contagios şi s-a minunat de cât de sigur fusese el că moartea nu era decât trezirea dintr-un vis lung. Se întreba dacă Sir Owen se trezise din visul *său* lung şi dacă se afla aici, aşteptând să audă ce are de spus

familia sa despre *el*. Atunci şi-a dat seama că întreaga congregaţie era îmbrăcată în negru. Poate că acele vibraţii apăsătoare îl împiedicau să vină aici. Toată lumea purtase diverse culori la înmormântarea bunicului ei, iar la sfârşitul discursurilor, lumânarea din faţa fotografiei lui se stinsese, presupunându-se că de una singură.

La înmormântarea lui Sir Owen nu s-a stins nici o lumânare, dar s-au vărsat multe lacrimi, în special de către femeile din familia sa, care poate că au vrut să compenseze lipsa lacrimilor din ochii bărbaţilor. Lui Lady Sherwood îi tremurau umerii de plâns, iar Taran şi-a trecut un braţ în jurul ei pentru a o consola. Imaginea lor împreună a stârnit ceva în Daisy şi i s-a pus un nod în gât, iar vederea i s-a înceţoşat. îl întâlnise pe Sir Owen doar de de câteva ori, dar nu plângea pentru el, ci pentru Taran şi Lady Sherwood. Oamenii nu plângeau atât de mult pentru cei morţi, ci pentru cei care trebuiau să continue să trăiască fără ei. Dacă era să-l creadă pe bunicul ei, era inutil să jeleşti morţii. Ar trebui să-i plângi doar pe cei rămaşi în urmă, spunea el.

După sluibâ, s-au servit băuturi şi ceai în căminul cultural al satului. Era o încăpere urâtă, fără nici o trăsătură salvatoare, iar

Daisy se chinuise să o umple cu flori şi cu arbuşti de dafin care să mascheze pereţii albicioşi şi simpli şi să distragă atenţia de la luminile albe şi reci. Nu făcuseră rabat de la cheltuieli, iar Lady Sherwood era mulţumită de cât de frumos arăta.

- Ai făcut o treabă minunată, i-a spus ea lui Daisy când au avut un moment singure. Cu toate florile de aici, abia dacă mai recunosc locul acesta.

- Chiar nu e meritul meu, a răspuns Daisy. Florăreasa ar trebui să primească toate laudele.

După aceea a fost imposibil să te mai apropii de ea, căci toată lumea voia să îi transmită condoleanţe şi să îi spună lui Lady Sherwood cât de mult le-a influenţat Sir Owen viaţa. Nan şi Marigold profitaseră de scaunele şi măsuţele dispuse pe marginile sălii şi s-au aşezat numai ele două. Nan nu voia să discute cu nimeni, iar Marigold se temea să o facă, în caz că nu reuşea să recunoască pe cineva. Amândouă urmăreau cum oamenii se deplasau lent, amestecându-se. Dennis s-a amestecat mai mult decât oricine altcineva. Era un expert la a se amesteca printre oameni şi, pentru că era genial şi atât de amabil, toată lumea se simţea mai bine după ce vorbea cu el.

Daisy s-a trezit căutând printre feţe chipul lui Taran. Voia să vadă dacă era bine. îşi dădea seama ce provocare reprezenta un asemenea eveniment pentru cineva care prefera să ţină oamenii Ia distanţă. S-a strecurat prin mulţime, zâmbindu-le cu amabilitate prietenilor lui Sir Owen şi ai lui Lady Sherwood când aceştia se dădeau la o parte pentru a-i permite să treacă. A văzut-o pe Eileen şi a schimbat iute direcţia; nu-şi dorea să se angajeze într-o conversaţie lungă; lui Eileen chiar îi plăcea să vorbească. în cele din urmă, a înţeles că singurul loc în care se putea afla Taran era afară. A ieşit din sală şi l-a găsit fumând o ţigară în parcare.

- Nu ştiam că fumezi, a spus ea apropiindu- se de el.

El a zâmbit.

- Nu fumez. Am fumat una ca să mă ţină în viaţă. Am să fiu foarte fericit când toată lumea va pleca acasă.

- Totuşi a fost o slujbă frumoasă.

- Inconfortabilă, a spus Taran, inspirând adânc înainte de a lăsa să iasă un rotocol de fum. Urăsc înmormântările.

- Ei bine, nu sunt cele mai distractive, sunt de acord cu asta. Cum a fost

incinerarea? a întrebat ea.

El a clătinat din cap.

- Nespus de oribilă. Este ceva înfiorător în natura industrială a unui crematoriu. Se duc unul după altul în cuptor...

- Nu, l-a oprit ea.

- Ar fi trebuit să îl îngropăm în pământ. Cumva, ar fi fost mai puţin şocant.

- Ambele variante sunt respingătoare, dacă mă întrebi pe mine.

- îmi e greu să mă gândesc Ia el aşa. într-un sicriu. E greu să mi-l imaginez.

- Dacă aş fi în locul tău, eu n-aş încerca.

- Nu mă pot abţine. Fascinaţie morbidă. Mintea mea revine mereu la asta.

Taran a mai tras un fum de ţigară şi apoi l-a dat afară.

- Tata era o forţă a naturii. Puternic, capabil, exuberant şi fermecător. A fost groaznic să mă gândesc la acea forţă vitală zăcând stinsă într-o cutie de lemn. Eu pur şi simplu nu mi-l pot imagina aşa.

- Trebuie să ţi-l aminteşti în cele mai bune momente ale sale.

- Ştiu. Bineînţeles că da. Dar, aşa cum am spus, mintea mea continuă să se întoarcă la asta. Vrei să mergem să bem

ceva? a întrebat el brusc.

- Acum?

El a ridicat din umeri.

- Ei bine, poate nu *chiar* acum. Mai târziu? Am putea să mergem la bar. Mâine plec la Toronto.

A fixat-o cu privirea, aşteptând să îl refuze, aşa cum îl refuzase şi de Crăciun.

- Sigur, a răspuns ea, luându-l prin surprindere. E bine în seara asta.

- Grozav. Ne întâlnim acolo la şase.

Daisy a râs.

- Ai mai fost într-un bar până acum, Taran?

- Ei bine, nu în *acest* bar.

- Aşa mă gândeam şi eu.

- Muşcă?

- Nu, e o mulţime prietenoasă acolo. Poate că e un pic cam plictisitor pentru cineva care locuieşte în Toronto.

- Nu merg acolo pentru mulţime.

Ochii lui verzi au scăpărat. Râsul lui Daisy era un mecanism de apărare. Ştia că nu trebuia să înţeleagă prea multe din flirtul lui.

- Ne vedem acolo la ora şase, a spus ea.

Merg să văd ce face mama ta. Presupun că simte nevoia de un whisky.

El i-a pus mâna pe spate şi a însoţit-o înăuntru.

- Să fie trei, a spus el. Cu toţii avem nevoie de câte unul.

y

Daisy s-a simţit uşurată că ceremonia funerară se încheiase şi că totul decursese lără probleme. Lady Sherwood i-a mulţumit mult, îmbrăţişând-o cu o căldură de care Daisy nu o crezuse capabilă.

- Nu ştiu ce m-aş fi făcut fără tine, a spus ea, iar ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

Dacă Owen ar fi fost aici, i-aş fi spus cât de minunată ai fost, dar nu este, aşa că nu am cui să-i spun.

Daisy s-a gândit la Taran, iar Lady Sherwood a adăugat, ca şi cum i-ar fi citit gândurile:

- Taran ştie deja cât eşti de minunată.

în drum spre casă, această remarcă i-a rămas în minte lui Daisy. Nan, Suze şi părinţii ei plecaseră cu mult timp în urmă de la ceai, iar ea era singură cu gândurile ei. *Taran ştie deja cât eşti de minunată.* A fost

pur şi simplu o replică de umplutură? Nu-i venea să creadă că el chiar gândea aşa. îşi închipuia că el flirta tot timpul cu fetele. Asta nu însemna nimic. El doar se simţea vulnerabil pentru că îi murise tatăl.

Când a ajuns acasă, mama ei se întorsese la magazin. Suze stătea la masa din bucătărie cu Nan, discutând despre înmormântare.

- Nu e nimic plăcut la înmormântări, spunea Nan. Nu fac decât să-ţi amintească unde vei sfârşi. Asta e singura certitudine pe care o avem în viaţă, nu-i aşa? Moartea. Este marele egalizator. Tuturor ne va veni rândul, indiferent de cine suntem.

- îmi place optimismul tău, Nan, a spus Suze, ţinând în mână o cană de cafea. Pe bune, tu eşti o lumină călăuzitoare în aceste vremuri întunecate.

- Nu are rost să ascundem adevărul, Suze. Aşteptăm cu toţii la coadă ca să prindem sfârşitul lumii.

- Măcar ai putea să-l îndulceşti puţin.

- Sunt ceea ce sunt, Suze. Am fost o acritură vreme de optzeci şi şase de ani şi nu am de gând să mă schimb acum.

Suze s-a uitat la Daisy şi i-a observat chipul luminos.

- Ce se petrece cu tine? a întrebat ea.
- Nimic, a răspuns iute Daisy.

Suze a mijit ochii.

- Te cunosc îndeajuns de bine ca să-mi dau seama când „nimic” înseamnă „ceva”.
- Taran m-a invitat să bem ceva.

Nan a tras aer printre buze.

- Unde te duce?
- E ca o întâlnire? a întrebat Suze.
- Mergem doar la bar. Nimic special şi nu, nu este o întâlnire.

Suze a zâmbit ştrengăreşte.

- Doi simpli prieteni care merg să servească o băutură nevinovată. Normal că e o întâlnire, prostuţo!
- O întâlnire! a repetat Nan, părând neobişnuit de optimistă. Era şi timpul să intri din nou în joc, Daisy. După o despărţire ca a ta, şmecheria este să priveşti doar înainte, să nu te uiţi niciodată în urmă.
- Şi tu chiar ştii asta, nu-i aşa, Nan? a întrebat Suze, arcuind o sprânceană.
- Ai putea spune că sunt un fel de persoană misterioasă, Suze. Dacă m-

aş fi uitat în spate, nu m-aş fi căsătorit niciodată cu bunicul tău. M-aş fi măritat cu micuţul Barry Bryce – i se spunea mereu „micuţul", cu toate că era înalt de peste doi metri şi jumătate.

A strâmbat din nas şi a scuturat din cap.

- Barry s-a mutat în Bodrum şi cred că a fost mâncat de un rechin. Nu privi niciodată înapoi, Daisy. Aş fi rămas văduvă la douăzeci şi şase de ani, iar bunicul tău nu ar fi ajuns să-mi cunoască niciodată farmecul şi înţelepciunea.

Daisy a râs zgomotos şi s-a dus să se schimbe de hainele de la înmormântare.

- Deci unde se duce? a întrebat Nan.

- Tot înainte, a spus Suze. Merge să-i arate lui Taran farmecul şi înţelepciunea ei.

CAPITOLUL 17

Daisy a ajuns puţin mai târziu la bar. Nu intenţionase să o facă, doar că Marigold pierduse ceva şi a trebuit ca toţi să o ajute să caute. Problema fusese că nu-şi amintea ce

anume pierduse, ci doar că era important. Acest lucru făcuse căutarea aproape imposibilă. Nu a fost vorba de telefon, de chei sau de geanta ei. Nu şi-au putut închipui ce era.

Daisy a căutat prin buzunarele mamei sale şi a găsit un carneţel într-unui dintre cardiganele ei. Când i l-a arătat, Marigold l-a ţinut în palme ca pe o pasăre rănită.

- Ăsta e, spusese ea, iar îngrijorarea s-a dus într-o clipă. N-am să-l mai pierd iar.

Dar până şi ea ştia că nu prea era posibil.

Când a intrat Daisy, Taran stătea pe un scaun la bar, iar în faţa lui se afla ceea ce părea a fi un pahar de whisky. Se schimbase într-un tricou gri-închis şi o jachetă. I-a zâmbit, acelaşi zâmbet fermecător pe care i-l oferise şi ei înainte ca moartea tatălui său să i-l estompeze.

- Ai venit, a spus el părând surprins.

- Bineînţeles că am venit, a răspuns ea şi s-a aşezat pe scaunul de lângă el.

- Ce vrei să bei? a întrebat el.

în mod normal, ar fi optat pentru un pahar de vin, dar ceva din atitudinea lui Taran a făcut-o să vrea să bea ceva mai puţin

conservator.

- Un gin tonic, te rog, a răspuns ea.

Taran l-a chemat pe barman. Barmanul, pe care Daisy îl cunoştea pentru că amândoi crescuseră în sat şi frecventaseră acelaşi liceu, a salutat-o cu entuziasm şi cu o oarecare surprindere. Era prima dată când intra în bar de când se întorsese din Italia.

- Ai venit ca să rămâi? a întrebat el, privind – o apreciativ.

- Nu ştiu sigur, a răspuns Daisy, amintindu- şi de conversaţia cu Luca. Poate.

- Ei bine, mă bucur că te-ai întors, a spus el şi s-a dus să îi pregătească băutura.

- Cred că ai devenit, fără să vrei, asistenta personală a mamei, a spus Taran cu un zâmbet. Şi îmi închipui că nu te plăteşte pentru serviciile taie.

- Am ajutat-o doar cu înmormântarea. Nu mai are nevoie de mine acum.

- Ei, dar mă aştept să mai aibă nevoie. Crede că eşti magnifică.

Barmanul i-a pus în faţă ginul tonic.

- De acum înainte îi vei fi şi mai indispensabilă, căci se va simţi singură

fără tata.

Daisy s-a încruntat la el.

- De ce nu te muţi *tu* înapoi ca să poţi fi aproape de ea?

El a ridicat din umeri.

- Mi-am făcut o viaţă în Canada.

- Poţi oricând să-ţi schimbi viaţa.

- Pot, dar nu vreau.

- Ai una dintre cele mai frumoase proprietăţi din Anglia. Ştiu asta, fiindcă mă plimb în fiecare zi pe acolo, iar mama ta nu va fi aici pentru totdeauna.

- Ştiu asta.

El a făcut o faţă care sugera că acestea erau lucruri pe care nu era pregătit să le discute.

- Este dificil, a spus el.

Ea luat o înghiţitură din băutură.

- Uite, nu e treaba mea. Eu pur şi simplu sunt foarte mulţumită că m-am întors din Italia într-un moment în care părinţii mei au nevoie de mine.

El a arcuit o sprânceană.

- Sunt bine?

- Mama nu se simte prea grozav. A început să uite lucruri şi este dezorientată. Mă tem că este începutul a

ceva grav.

Taran a dat din cap, înţelegând care îi era teama, dar fără să vrea să o articuleze.

- Viaţa devine tot mai grea pe măsură ce îmbătrânim, nu-i aşa? a spus el cu blândeţe. Vreau să spun că, atunci când eram mai tineri, nu trebuia să ne gândim decât la noi înşine, dar acum este nevoie să ne facem griji pentru părinţii noştri. Este o inversare totală a rolurilor şi, sincer să fiu, nu mă simt foarte confortabil cu asta.

- Tu eşti singur la părinţi, ceea ce e greu. Responsabilitatea apasă doar pe umerii tăi. Cel puţin eu o am pe Suze, cu toate că sora mea nu este foarte capabilă. Se gândeşte numai la ea.

- O să ajungi să ai grijă de toţi bătrâneii, i-a spus el cu un zâmbet ştrengăresc. Inclusiv de mama mea.

- Nu, asta nu se va întâmpla, a răspuns ea.

Tu o să ai grijă de mama ta, Taran.

- Mereu voi fi acolo pentru ea. Doar că îmi va lua nouă ore până să ajung aici.

y

Au rămas în bar până când s-a închis. Comandaseră mai multe băuturi şi ceva de mâncare şi au stat de vorbă cu lejeritatea

unor vechi prieteni. Faptul că crescuseră în acelaşi sat şi că fuseseră în aceeaşi clasă dădea rădăcini prieteniei lor tot mai strânse, oferindu-i şi iluzia familiarităţii. Râzând cu Taran, Daisy a uitat cu totul de conversaţia cu Luca. Când a venit nota de plată, Taran a insistat să plătească.

Când au plecat din bar, Daisy pierduse numărătoarea paharelor pe care le băuse. Taran băuse şi el mult şi se ţinea cam greu pe picioare. O lună plină atârna greoaie pe cer, îmbogăţind peisajul cu o strălucitoare lumină argintie. Lui Daisy i s-a părut că nu mai văzuse niciodată luna atât de mare ori stelele atât de sclipitoare. Erau hipnotizante.

- Să mergem la plimbare, a propus ea din impuls.

- Ce? Acum? a întrebat Taran. Eşti conştientă că e noapte, nu-i aşa?

- E frumos. Haide să ne plimbăm pe câmp.
E prea frumos ca să dormim în acest timp. Ea l-a tras de mânecă. Se va sfârşi în câteva ore.

- Cred că ar trebui să mă dezmeticesc, a recunoscut el. Nu vreau s-o trezesc pe mama când o să intru prin zidul casei.

- Aerul proaspăt ne va face

bine amândurora.

Şi vreau să-ţi arăt de ce îi plăcea atât de mult şi tatălui tăUy s-a gândit ea puţin ameţită de băutură, pornind pe drumul pe care călca în fiecare dimineaţă cu pas hotărât.

Au ieşit din sat şi au mers pe cărarea de la fermă înspre pădure. Lui Daisy i-a crescut inima în piept când a văzut copacii care se profilau pe cerul de un indigo profund, precum şi câmpurile de grâu şi rapiţă care se întindeau tăcute şi inerte dedesubt de el. Era de parcă păşiseră într-o lume paralelă. O lume mai frumoasă. O lume senină şi secretă, predominată de foşnetul timid al animalelor mici şi de ţipătul straniu al bufniţelor.

- Nu ţi se pare că e mai încântător ca niciodată? a întrebat ea fermecată, inhalând mirosul reavăn care se înălţa din pământ şi care persista în aerul rece al nopţii.

- îmi amintesc că odată, când eram adolescent, am dat o petrecere şi am scos o fată la plimbare chiar când soarele începea să se întrezărească la orizont. Şi atunci a fost încântător.

- îţi aminteşti cine era?

- Habar n-am.

Taran a râs, vârându-şi mâinile în buzunarele pantalonilor.

- Dar îmi amintesc unde ne-am sărutat.

- Şi unde s-a întâmplat asta?

El s-a uitat la ea şi i-a zâmbit jucăuş.

- Ei bine, dacă tot suntem aici sus, am să-ţi arăt.

- Mă întreb dacă *ea* îşi aminteşte de *tine.*

- Mă îndoiesc. Eram un tânăr destul de neinteresant.

- De asta mă cam îndoiesc eu.

El a râs.

- Eşti prea drăguţă, Daisy Fane.

Rătăceau încet la marginea pădurii, căci era prea întuneric ca să se aventureze printre copaci. După o vreme, au ajuns la o bancă mai retrasă şi s-au aşezat. Din acel punct aveau o privelişte magnifică spre dealurile unduioase pe care se întindeau terenuri agricole cât vedeai cu ochii. în lumina fluidă a lunii, totul căpătase o strălucire magică.

- Când tata a moştenit proprietatea, a aşezat această bancă aici datorită priveliştii. Era locul lui preferat de la fermă. Obişnuia să se oprească din drum şi să

se aşeze aici de fiecare dată când trecea pe lângă ea, doar pentru a savura priveliştea.

Taran a oftat adânc, oprindu-se o clipă, ca şi cum ar fi văzut totul într-un alt fel acum.

- E frumos, nu-i aşa? a adăugat el cu nostalgie.

- Eşti atât de norocos, Taran, a spus Daisy cu înflăcărare. Toate astea sunt ale tale. Toată această frumuseţe. Poţi să mergi kilometri întregi şi să nu dai peste nici un suflet de om. Este a ta şi numai a ta. Şi va fi aici mereu. Ai idee cât eşti de norocos?

Taran şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi şi- a scărpinat bărbia.

- Niciodată nu am privit-o aşa. Presupun că am luat-o mereu ca pe un dat.

- Este firesc. De multe ori ne dăm seama că avem ceva preţios numai după ce îl pierdem.

în acel moment, Taran şi-a pus capul în mâini. Daisy şi-a lăsat privirea să zăbovească asupra priveliştii, captivată fiind de contururile şerpuitoare ale dealurilor îngrămădite unul în spatele celuilalt, colorate în nuanţele din ce în ce mai închise ale nopţii şi înfrumuseţate de copacii de un albastru precum cerneala şi de gardurile vii ordonate. Taran şi-a ţinut o vreme îndelungată capul în palme. La început, Daisy nu i-a acordat

importanţă, presupunând că poate încerca să se dezmeticească, dar, după un timp, a observat cum îi tremurau umerii. Atunci şi-a dat seama că plângea. I-a pus o mână pe spate şi s-a înclinat pentru a-i vedea faţa, îngrozită fiind de faptul că ea se bucurase cu seninătate de privelişte, pe când el plângea de ţi se rupea inima.

- O, Taran! Am trăncănit atâta fără să mă gândesc câtuşi de puţin la pierderea ta. îmi pare foarte rău. Ar fi trebuit să fiu mai diplomată.

S-a adunat, ştergându-şi ochii cu dosul palmei şi ridicându-se în picioare. A oftat.

- Nu l-am apreciat niciodată pe tata şi acum nu mai este...

Daisy nu ştia ce să răspundă la asta. Nu existau cuvinte care să-l aducă înapoi pe Sir Owen. A încercat să-şi amintească ce i-ar fi zis bunicul ei, dar nu credea că era momentul să-i spună că tatăl lui va fi mereu cu sufletul alături de el. Asta suna ca un clişeu, o păcăleală, şi nici nu era pe deplin convinsă că ea o credea.

- Aveam divergenţele noastre, el şi cu mine, dar îl iubeam, a continuat Taran. Acum e prea târziu să i-o mai spun.

Privea în gol înspre dealuri, lăsând lacrimile care i-au dat din nou să-i curgă

şiroaie pe obraii.

- Îmi doresc să nu fi fost atât de mândru.

- Sunt convinsă că ştia că îl iubeşti, a spus Daisy, dorindu-şi extraordinar de mult să îl consoleze, dar neştiind însă cum. Era îngrozită de faptul că îl catalogase ca fiind rece şi lipsit de sentimente. Din câte am înţeles, tatăl tău a fost un om extraordinar de generos.

- Toată lumea îl iubea. Le oferea oamenilor din timpul său şi îi făcea să se simtă importanţi. A fost o legendă, un mare om din toate punctele de vedere.

- Ai dreptate, a încuviinţat Daisy. A fost nobil în adevăratul sens al cuvântului.

- A fost un om mai bun decât mine, Daisy.

Lui Taran i s-a strâmbat gura în încercarea de a-şi ţine sub control amărăciunea.

- Asta nu este adevărat. Doar pentru că eşti diferit nu înseamnă că eşti mai puţin bun.

- Ferma asta a însemnat totul pentru el. Totul. A cumpărat teren ca să o extindă şi îşi petrecea majoritatea timpului tăind copaci în pădure şi plimbând câinii pe câmp. înţeleg, ştii, chiar înţeleg. Iubea

pământul. își iubea casa. își dorea să o preiau eu după ce avea să moară, dar nu mă aşteptam să moară atât de repede. Nu sunt pregătit.

- Şi-a dorit să iubeşti şi tu ceea ce iubea el, căci voia să împărtăşească asta cu tine. Ai fost singurul lui copil. Viaţa asta a fost potrivită pentru el şi îl făcea fericit. Sunt sigură că probabil s-a gândit că asta avea să te facă şi pe tine fericit. în ultimă instanţă, bănuiesc că nu şi-a dorit decât ca tu să fii fericit.

- Dar eu nu sunt fermier, Daisy. Niciodată nu am vrut să fiu şi nici acum nu vreau. Habar n-am să administrez o fermă. Sunt convins că aş fi inutil.

- Ţi-ar spune administratorul moşiei ce să faci. îmi imaginez că nu este atât de dificil, dacă ai parte de ajutorul cuvenit. Eşti capabil de mai mult decât îţi poţi da seama. Cu toţii suntem.

Au rămas în tăcere pentru o vreme îndelungată, în timp ce el se gândea la ceea ce îi spusese ea. Până când a început să li se facă frig în aşteptarea zorilor care urmau să se ivească.

- Ştii, aici am sărutat-o pe fata aceea, a rostit Taran în cele din urmă, pe când un mic zâmbet i s-a strecurat pe chip.

Daisy a râs.

- Este un loc foarte romantic. înţeleg de ce l- ai ales.

El s-a întors şi s-a uitat la ea cu ochii aceia verzi ai lui, înlăcrimaţi şi strălucitori, care o priveau cu recunoştinţă.

- Eşti foarte amabilă, a spus el cu duioşie.

Daisy a simţit cum pământul se opreşte-n loc. El avea o expresie blândă pe chip, iar zâmbetul nu-i mai era radiant, ci vulnerabil.

- Mulţumesc că m-ai ascultat.
- Mă bucur că ai simţit că poţi vorbi cu mine.
- Chiar *pot* să vorbesc cu tine.

El s-a încruntat şi i-a studiat chipul, de parcă acum l-ar fi văzut pentru prima dată.

- N-am realizat că pot, până în seara asta.

Daisy şi-a dat atunci seama că avea de gând să o sărute. Mai văzuse privirea aceea înainte. Mai simţise înainte cum pământul stă în loc, precum şi schimbarea de energie care se produce atunci când doi oameni se conectează brusc. Ştia câ *ea* se dezmeticise, dar nu era convinsă că şi Taran o făcuse. Bineînţeles că îl găsea atrăgător. Nu era sigură însă că şi el o găsea astfel. Nu putea fi

sigură că nu era doar o prietenă drăguţă care stătea pe banca unde el sărutase cândva pe cineva.

S-a ridicat în picioare şi i-a întins mâna.

- Haide, Taran. Hai să te ducem acasă.

El şi-a ridicat nedumerit privirea, incapabil să-şi ascundă dezamăgirea din ochi. Mai mult ca sigur că tot acel whisky îi topise inhibiţiile, l-a zâmbit de parcă ar fi încercat să o analizeze şi să-şi dea seama ce joc juca. De parcă nu îi venea să creadă câ îl respinsese. Daisy a avut impresia că el se pregătea să-i spună ceva. Dar probabil că s-a gândit mai bine, căci şi-a pus resemnat mâna într-a ei şi s-a ridicat în picioare. Dar când Daisy a încercat să-şi retragă mâna, el nu i-a dat voie. S-au îndreptat înspre sat. Daisy a încercat să se convingă pe sine însăşi că nu era nefiresc să se ţină ae mână cu un om pe care abia îl cunoştea.

- Nu sunt beat, a spus el după un timp, încercând să mascheze nesiguranţa din mersul său.

- Ştiu asta.

- Poate doar un pic ameţit. Dar în sensul bun.

- Şi eu, a răspuns ea.

^ * teţin de

mână?
– Te deranjează că
– Bineînţeles că nu.

- Bine.
- Eşti într-o relaţie, Taran? l-a întrebat ea brusc, ştiind bine că o astfel de informaţie ar fi putut ruina momentul, dar conştientă fiind că un bărbat atrăgător ca el probabil că avea iubită.

El a ezitat, încetinind pasul.

- Oarecum, a răspuns el nesigur.

Daisy a fost surprinsă de cât de tare a durut- o răspunsul lui.

- Ce înseamnă „oarecum”?
- înseamnă că mă aflu într-o relaţie căreia nu mă dedic în totalitate.

-A!

- Sună crud, dar nu este. Suntem împreună, când şi când, de vreo doi ani. Nu locuim împreună sau ceva de genul. E mai degrabă o prietenă cu beneficii, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ţin la ea, este o fată distractivă, dar relaţia asta nu va duce nicăieri.

Explicaţia lui nu a făcut-o să se simtă mai bine. II făcea să pară că are o inimă de piatră şi ea nu voia să se gândească în acest

fel la el.

- *Ea* ştie că relaţia nu va duce nicăieri?

El a ridicat din umeri.

- Nu ştiu. Nu am vorbit despre asta. Doar ne întâlnim uneori.

Daisy i-a dat drumul la mână.

- Ar trebui să-i spui. Nu este corect să ţii o fată agăţată de tine, care speră la un viitor împreună acolo unde nu există unul.

Nu a vrut să sune atât de defensiv.

- Asta ţi-a făcut ţie italianul tău?

Ea a dat din cap.

- într-un fel.

Taran şi-a pus mâinile în buzunare. Au continuat să meargă în tăcere.

Când au ajuns acasă la Daisy, au zăbovit stânjeniţi în faţa uşii de la intrare, neştiind cum să-şi ia rămas-bun şi nedorind să o facă.

- Plec mâine, a spus el cu o oarecare tristeţe.

- O să am grijă de mama ta, stai liniştit.

- Ştiu că aşa vei face.

A privit-o lung, de parcă nu ar fi vrut ca noaptea să se termine. De parcă s-ar fi

temut că zorii zilei aveau să îi răpească scurta magie de care se bucuraseră acolo sus, pe bancă.

- Eşti o fată specială, Daisy Fane.

Ea a ridicat din umeri.

- Nu pot să întorc spatele unei persoane aflate în nevoie.

- îmi dau seama de asta. El i-a zâmbit provocator. Asta sunt eu pentru tine? O persoană în nevoie?

- Eşti un prieten, a răspuns ea cu grijă. Un prieten neobişnuit.

- Neobişnuit? Nu prea cred că sunt de acord cu asta.

El s-a înclinat spre ea şi a sărutat-o pe obraz, zăbovind puţin mai mult decât era necesar.

- La revedere, prietenă neobişnuită!

Ea a zâmbit.

- Să ai un zbor plăcut.

El s-a îndreptat de spate şi s-a întins.

- Cred că am să dorm tot drumul.

- Mai bine aşa.

Ea s-a încruntat.

- Eşti îndeajuns de treaz încât să iei maşina?

- Nu, las maşina la bar şi merg pe jos. Exerciţiul fizic îmi va limpezi mintea. Deşi aş prefera să mă plimb cu tine.

Ea s-a dus la uşa din faţă şi a descuiat-o, răsucindu-se pe călcâie pentru a-şi lua rămas bun de la el.

- Noapte bună, Taran!

Apoi, expresia dezamăgită de pe chipul lui a determinat-o să adauge:

- M-am simţit bine astă-seară.
- Şi eu, a încuviinţat el. Noapte bună, Daisy!

Apoi privit-o intrând înăuntru.

y

Chiar când Daisy a pus capul pe pernă, Suze l-a ridicat pe al ei.

- Hei, ai fost plecată toată noaptea! Ce aţi făcut?
- Am ieşit la o plimbare.
- în toiul nopţii?
- A fost atât de frumos. Nu am putut rezista.
- Erai beată!
- Ameţită.
- Şi Taran?
- Ameţit şi el.
- Te-a sărutat?
- Bineînţeles că nu.
- Ce? Nici măcar nu a încercat?

- Nu ne-am sărutat.
- Tu totuşi ai fi vrut. îmi dau eu seama.
- Suze, e patru dimineaţa. Ar trebui să dormi.
- Tu m-ai trezit, aşa că acum trebuie să-mi zici ceva.

Daisy a oftat.

- Ce să-ţi zic?
- Nu ştiu. *Tu să-mi* spui.

Daisy a oftat din nou.

- Eşti imposibilă. Parcă încă mai ai doisprezece ani.
- Mă căsătoresc, nu uita.
- Peste două săptămâni.
- Atunci zi-mi ceva.
- Apoi mă laşi să dorm?

-Da.

- Bine, deci îl plac.
- Tu îl *placi.*
- Da, nu mi-am dat seama de cât de mult îl plac până în seara asta.
- Mă gândeam eu.
- Dar... mai e şi Luca.
- Nici un Luca. E un idiot. Uită de el.

Suze s-a întors pe cealaltă parte.

- Noapte bună, Daisy!

Daisy a zâmbit şi a închis ochii.

- Noapte bună, Suze!

y

Cu câteva zile înainte de nunta lui Suze, Daisy a însoţit-o pe Marigold la întâlnirea cu psihologul clinician. S-au aşezat pe canapeaua din sala de aşteptare a unei clădiri albe ain stuc, care trebuie să fi fost cândva o proprietate privată somptuoasă, situată în partea elegantă a oraşului. Pereţii erau de un verde pal, covorul avea un model geometric liniştitor, în nuanţe stinse, iar pe masa joasă din centru erau ordonat aşezate reviste lucioase. Marigold era stresată, frământând în mână manşeta gecii, din care se desprinsese un fir de aţă. Şi Daisy era stresată. Simţise de mai multă vreme că mama sa nu prea era în apele ei, dar îi fusese
prea frică să înfrunte asta. Astăzi avea să afle dacă temerile ei fuseseră întemeiate.

După ceea ce a părut a fi o veşnicie, a apărut în prag o femeie tânără, îmbrăcată într-un costum elegant cu pantaloni.

- Tu trebuie să fii Marigold, a spus ea zâmbindu-i cu căldură.

Marigold şi Daisy s-au ridicat în picioare.

- Da, eu sunt Marigold şi ea este fiica mea, Daisy, a spus Marigold zâmbind într-un fel care îi masca anxietatea,

dulce, dar fără ca zâmbetul să i se citească în ochi.

- Eu sunt Caroline Lewis. Haideţi, poftiţi în cabinetul meu să stăm de vorbă.

Caroline le-a condus într-un birou decorat în aceleaşi culori liniştitoare precum sala de aşteptare. Le-a oferit două scaune, după care s- a aşezat de cealaltă parte a unui birou masiv, antic.

- Acum am să te rog să reţii patru cuvinte date de mine, Marigold, a spus ea. Am să îţi cer să mi le spui la sfârşitul şedinţei noastre, bine?

Marigold a dat din cap.

- Bine.

- Alergător. Ponei. Insulă. Casă.

Marigold a repetat cuvintele, întipărindu-şi-le în memorie.

- Alergător. Ponei. Insulă. Casă.

Părea destul de uşor.

Caroline a întrebat-o pe Marigold despre ea, iar Daisy şi-a privit mama relaxându-se treptat. Au vorbit despre magazin şi despre rutina ei zilnică, precum şi despre povestea ei de viaţă de după momentul în care l-a întâlnit pe Dennis. în vreme ce Marigold

vorbea, Caroline nota diverse lucruri într-o agendă. Daisy s-a lăsat pe spate în scaun şi a ascultat. Mama ei era elocventă şi precisă, făcând şi câteva glume pe măsură ce au părăsit-o emoţiile. Daisy s-a întrebat dacă nu cumva Caroline le credea nebune că veniseră acolo, având în vedere că nimic nu părea în neregulă cu mama ei.

în cele din urmă, Caroline s-a uitat Ia Marigold şi a întrebat-o, pe un ton blând şi plin ae compasiune, cum stătea cu memoria. Pe când Marigold îi povestea despre carneţelul pe care îl lua peste tot cu ea (pe care îl pierdea sau de care uita ocazional), despre caietul roşu pe care îl ţinea la magazin, sub tejghea, despre bileţelele post-it de pe noptieră, pe care nota lucrurile de care îşi amintea noaptea şi pe care ştia că avea să le uite până dimineaţa, precum şi despre lista de pe uşa frigiderului, Daisy a început să observe că Caroline nu le credea nebune deloc. Ba din contră. Pe când ea lua notiţe, Daisy a avut senzaţia că simptomele mamei nu erau ceva nou pentru Caroline. Ea dădea din cap şi murmura „înţeleg” şi se uita la Marigold cu o expresie curioasă, iscoditoare în privire. Cu cât Marigold îi povestea mai mult despre căderile ei, despre starea de dezorientare, despre ceaţa din mintea ei,

despre cum uita nume, oameni, locuri şi lucruri, cu atât mai mult creştea interesul lui Caroline. Acesta era domeniul ei. Domeniul pe care îl cunoştea mai bine decât pe oricare altul, iar simplul fapt că îi stârnise interesul a făcut ca spaima din inima lui Daisy să se adâncească.

Când, într-un final, Marigold a enumerat toate numeroasele dăţi în care uitase câte ceva, Caroline a intrebat-o dacă îşi aminteşte cele patru cuvinte pe care i le dăduse la începutul şedinţei. Marigold a mijit ochii. A căutat prin ceaţa din mintea ei, dar nu a descoperit nimic în afară de vidul în care dispăruseră acele patru cuvinte evazive. Şi-a scuturat capul.

- îmi pare rău, nu mi le amintesc, a spus ea dezamăgită.

Pe Daisy a durut-o inima pentru ea. Părea descurajată.

Caroline i-a zâmbit compătimitoare.

- O, nu-ţi face griji. Am vorbit despre atâtea lucruri astăzi. Probabil că ţi le vei aminti în drum spre casă, când vei fi în maşină.

Daisy a pus o mână pe braţul mamei sale. Avea de gând să-i spună că şi *ea* le uitase. Dar ar fi fost o minciună. Nu le uitase: Alergător. Ponei. Insulă. Casă.

Caroline s-a ridicat în picioare.

- Eşti o femeie ocupată, cu multe responsabilităţi, Marigold, a spus ea. Te ocupi de magazin, de familie şi de toate comitetele din care faci parte în sat. Cred că e posibil să faci prea multe. Ţi-aş recomanda să o iei mai încet. Renunţă la unele dintre responsabilităţile de care nu ai nevoie. Concentrează-te pe lucrurile care îţi fac cea mai mare plăcere.
Când te simţi confuză, nu îţi face griji. Dă-ţi voie să ţi se întâmple. Respiră şi va trece. Şi bazează-te pe familia ta pentru sprijin. Este evident că ai o familie iuoitoare. Sunt sigură că te vor ajuta bucuroşi atunci când vei avea nevoie. Cel mai important este să nu ascunzi acest lucru. Ai nevoie de sprijin, aşa că lasă-i să te sprijine. Aş dori să ne revedem peste şase luni pentru a te putea evalua din nou. între timp, o să vă trimit raportul medical prin poştă, precum şi o copie domnului doctor Farah. înţeleg că vă trimite la un RMN.

S-a uitat peste notiţele ei.

- E săptămâna viitoare, nu-i aşa, programarea dumneavoastră?

Marigold a dat din cap.

- Bine. Aşadar, ne vedem în decembrie.

S-a ridicat în picioare şi i-a strâns mâna lui Marigold.

y

- Cum crezi că a mers? a întrebat Marigold în drum spre maşină.
- Te-ai descurcat foarte bine, mamă.
- Nu mi-am amintit cuvintele acelea.
- Nu-ţi face griji pentru asta. Caroline nu era îngrijorată, aşa-i?
- Nu cred că era. în orice caz, nu că ar filăsat să se vadă asta. Marigold a oftat. Nu ne-a spus ce crede că e în neregulă, nu-i aşa?
- Nu, nu a spus nimic despre asta. îmi închipui că-şi va expune părerea într-o scrisoare medicală.
- Şi mai e mult de aşteptat, a spus Marigold deznădăjduită.
- Mă tem că da.

Marigold a căutat partea bună a lucrurilor.

- Ei bine, Suze se mărită, a spus ea ridicându-şi moralul.
- Da, să aşteptăm cu nerăbdare asta.
- Şi o ceaşcă de ceai, a spus Marigold, înveselindu-se. Aştept cu

nerăbdare o ceaşcă de ceai.

- Şi eu, a încuviinţat Daisy. Nimic nu se compară cu o ceaşcă de ceai, nu-i aşa?!

CAPITOLUL 18

în dimineaţa nunţii lui Suze, telefonul lui Daisy a vibrat la primirea unui mesaj. S-a trezit sperând că era de la Taran. Era de la Luca. S-a dezumflat. *încă îmi este dor de tine, Margherita.* Adevărul era că ei nu-i era dor de el. De la plimbarea din miez de noapte alături de Taran, nu se mai gândise la nimeni altcineva.

Trecuseră două săptămâni de când Taran plecase şi nu mai auzise nici o veste de la el. Se întreba de ce se aştepta la asta. El nu-i spusese că urma să-i scrie. Se întâlniseră în bar ca prieteni şi deşi păruse, când erau pe bancă, că avusese de gând să o sărute, totuşi *nu o* sărutase. S-ar putea să-şi fi imaginat asta. La urma urmei, ea fusese ameţită; Ta fel şi el. Dacă el vrusese să o sărute, probabil că oricum nu fusese decât un impuls de moment, alimentat de alcool şi suferinţă. Nu ar fi

însemnat nimic.

Ei bine, cel puţin nu pentru *el.*

Daisy îşi petrecuse cel mai mult timp desenând în hambar, stând în bucătăria lui Lady Sherwood şi discutând la o cafea, precum şi scoţând câinii la plimbare pe câmp. Ajunsese să savureze acele plimbări prin pădure. Zambilele sălbatice fuseseră spectaculoase. O mare de albastru. Acum că era iunie, dispăruseră, dar bujorii încă mai îmboboceau, uriaşele lor flori roz şi roşii părând ceruite în lumina soarelui. Copacilor şi arbuştilor le dăduseră frunzele şi se întunecau pe măsură ce deveneau tot mai dese. îi plăcea începutul de vară, când totul era atât de proaspăt şi nou. Acum, când plimba câinii, îşi făcea timp să se aşeze pe banca pe care stătuseră ea şi Taran. Pe care Sir Owen obişnuia să se aşeze şi să se bucure de privelişte. Şi Daisy se bucura de ea. Pentru ea, aceasta era acum mai mult decât o bancă de unde avea privelişte; era locul unde aproape că o sărutase Taran.

S-a întrebat dacă schimbarea ei bruscă de atitudine fusese o chestie de consolare. După şase ani de relaţie cu Luca, era greu de crezut că se putea îndrăgosti atât de repede de un alt bărbat. Iar Taran nu era o partiaă bună. Locuia în Canada, nu

demonstrase nici o abilitate sau dorinţă de a-şi lua un angajament – la urma urmei, îşi ducea iubita cu zăhărelul. Era exact genul de bărbat de care trebuia ea *să fugă.* Cu toate acestea, nu se putea abţine să nu se gândească la el.

A ignorat mesajul lui Luca şi si-a închis telefonul. Nu voia să mai audă de el până când nu avea să o sune pentru a-i spune că era gata să-i ofere ceea ce-şi dorea.

y

Suze stătea la fereastra dormitorului ei, în halat, privind ploaia şi fotografiind-o. De ce trebuia să plouă astăzi, în cea mai importantă zi din viaţa ei?

Era furioasă. Nan a apărut în pragul uşii cu o floricică albastră brodată.

- Asta este ca să ai ceva albastru, a spus ea. Nu ai uitat, nu-i aşa, Suze? a întrebat ea.

Cu siguranţă că Suze nu uitase. Scrisese un întreg articol despre această tradiţie pentru revista *Femeia şi casa.* Pe sub halat purta o jartieră albastră, special cumpărată, şi pe care o postase pe pagina ei de Instagram (care primise o mulţime de like-uri), dar nu i-a spus lui Nan.

- Mulţumesc, Nan. Am să o

prind pe interiorul rochiei. Dar ploaia asta mă va face să fiu albastră de supărare, aşa că o să am şi asta.

- Nu-ţi face griji în privinţa ploii. Aduce noroc. A plouat şi în ziua în care eu şi bunicul tău ne-am căsătorit şi am avut parte de cincizeci şi opt de ani fericiţi împreună.

Suze a oftat. Nan îi spusese asta de o sută de ori.

- Ştiu, dar norocul nu-mi va împiedica părul să se încreţească.

- Nu, nu o va face. Dar sunt convinsă că Atticus te place pentru ceea ce eşti şi nu pentru că ai părul drept.

- *Eu* mă plac pe mine pentru părul meu drept, Nan. Tocmai asta e ideea. Asta este ziua *mea* cea mare şi vreau să fie perfectă.

- Atunci vei fi dezamăgită, a spus Nan cu vioiciune. Nimic nu este vreodată perfect.

Suze s-a întors din nou spre fereastră.

- Ai dreptate, nimic nu este vreodată perfect.

A oftat din greu şi şi-a pus mâinile în şolduri.

- Dar nu cred că cer prea mult când îmi doresc o zi însorită.

y

Marigold se trezise plină de optimism. Urma să aibă o zi bună. Nu se simţea obosită, avea capul limpede şi era energică. Astăzi era ziua cea mare a lui Suze, iar Marigold avea de gând să se bucure de fiecare minut din ea. Fusese un pic dezamăgită când văzuse vremea, dar apoi se înveselise pentru că se vedea cer senin la orizont, aşa că exista o şansă ca soarele să iasă la timp pentru nuntă.

A luat bileţelele pe care le scrisese în timpul nopţii pentru a-şi aminti de lucrurile pe care trebuia să le facă. Apoi s-a uitat în carneţelul ei. Avea o listă lungă de lucruri, dar nu credea că astăzi avea nevoie de imbolduri. Ce ciudat, s-a gândit ea în timp ce îşi îmbrăca halatul, că avea unele zile rele, pe când în altele, ca acum, se simţea aproape la fel ca înainte. De săptămâna trecută, de când făcuse tomografia, începuse să se simtă puţin mai bine. Poate că totul era doar în mintea ei, aşa cum îi spusese Nan. Poate că făcea o adevărată furtună într-un pahar cu apă!

Poşta a sosit după micul dejun, când toată lumea, cu excepţia lui Marigold, se afla la etaj pentru a se pregăti. Ha a străbătut holul, a luat teancul de scrisori de pe preş şi le-a adus în bucătărie. Erau câteva facturi, dar

acelea făceau parte din departamentul lui Dennis, precum şi obişnuita corespondenţă nedorită de cataloage nesolicitate. Apoi a observat o scrisoare adresată ei. A întors plicul pe cealaltă parte şi a ridicat clapeta lipicioasă. Când a văzut antetul scrisorii, specific cabinetului lui Caroline Lewis, a stat jos, simţindu-se brusc ameţită. Ochii ei au scanat frazele despre cât de coerentă şi de inteligentă era, dar şi cât de impresionată era Caroline că reuşea să facă atâtea. Apoi, privirea i s-a oprit asupra singurului cuvânt important de pe pagină. *Demenţă.* După părerea avizată a lui Caroline Lewis, era posibil ca Marigold să se afle *într-un stadiu incipient al procesului de demenţă.* Dar avea să afle mai multe peste şase luni, când urma să se întâlnească din nou.

Demenţă. O apăsare rece şi dură s-a strecurat în inima lui Marigold, punând stăpânire pe ea. Ea îşi făcuse griji că era posibil să aibă demenţă, dar Beryl insistase că şi la ea era la fel ca la toţi ceilalţi, că îmbătrânea şi că uita lucruri, ceea ce era firesc. Dar Marigold ştia că ea *nu* era normală. Ştia că nivelul ei de uitare era mai ridicat decât al altora. Se temuse de acel cuvânt şi, tocmai pentru că se temuse de el, îl îngropase adânc. Dar acum se dezgropase

singur şi zăcea chiar în faţa ochilor ei, scris negru pe alb, iar adevărul era de netăgăduit şi inevitabil şi devastator. A pus scrisoarea înapoi în plic şi l-a resigilat. Nu voia ca Dennis să ştie că o citise. Nu şi-ar fi făcut decât griji pentru ea, ceea ce i-ar fi ruinat bucuria pentru ziua cea mare a lui Suze.

Marigold închisese magazinul pentru că era ziua nunţii. Acum a aprins luminile, a pornit calculatorul şi a căutat pe Google „demenţă". Dacă tot avea asta, putea la fel de bine să ştie şi ce înseamnă. Fără să stea cu grija de a fi deranjată, şi-a tras scaunul, şi-a pus ochelarii şi s-a uitat la ecran.

Demenţa nu este o boală specifică. Este un termen general care descrie un grup de simptome asociate cu un declin al memoriei sau al altor abilităţi de gândire, suficient de grav încât să poată reduce capacitatea unei persoane de a-şi desfăşura activităţile zilnice, intre 60 şi 80 la sută din cazuri sunt reprezentate de boala Alzheimer.

Nu există tratamente care să stopeze bolile ce provoacă demenţa...

Investiţiile în cercetarea din domeniul demenţei sunt încă reduse...

Demenţa are un impact mai mare asupra femeilor...

Nu a putut găsi nimic pozitiv. Absolut

nimic.

în vreme ce Marigold traversa curtea pentru a se duce acasă, s-a gândit la cuvântul „demenţă”. De ce a trebuit să se opteze pentru un derivat al cuvântului „dement ? Se pricepea la cuvinte. Ştia ce înseamnă „dement”. însemna nebun, dereglat, lunatic, ţicnit, smintit, tulburat. *Sărit de pe fix, şase litere.*

A auzit-o pe Nan strigându-i numele.

- Marigold!

Dar nu o chema pentru a-i răspunde la o întrebare de cuvinte încrucişate. O chema pentru că tocmai vorbise cu Patrick.

Marigold s-a grăbit să intre în casă. Nan era în bucătărie, încă îmbrăcată în halat.

- Patrick vine la nuntă, i-a spus ea entuziasmată. E aici cu Luciile şi stau în josul străzii, la The Gables. Aşa-i că-i frumos din partea lui să vină tocmai din Australia pentru nunta lui Suze? A spus că nu ar rata asta pentru nimic în lume. A vrut să ne facă o surpriză. Ei bine, cu siguranţă a reuşit!

Nan a zâmbit cu mândrie.

- Patrick e un băiat bun!

Marigold nu-şi mai văzuse fratele de vreo opt ani de zile şi, oricât de mult se bucura că avea să fie prezent la nunta fiicei ei, nu avea

cum să nu simtă vechi resentimente ieşind la suprafaţă. Patrick fusese mereu nepăsător faţă de sentimentele celorlalţi, gândindu-se numai la el şi la modul în care să obţină maximul de atenţie. Era tipic fratelui ei să facă în aşa fel încât ziua lui Suze să fie numai despre *el.*

- Dumnezeule! Asta da surpriza! Ce drăguţ! a spus Marigold, străduindu-se să adune un pic de entuziasm.

Toţi anii în care fusese marginalizată de personalitatea dominantă şi de farmecul contagios al lui Patrick mai degrabă îi temperaseră dragostea pentru el.

- Deşi mi-aş n dorit să fi răspuns şi el la invitaţie la fel ca toţi ceilalţi, a adăueat ea.

Acum va trebui să gândim din nou locurile din biserică. Trebuie să-i spun lui Daisy.

- E foarte ocupat, iar Australia se află în celălalt capăt al lumii. Dar familia e familie şi ştiam că nu va rata ziua cea mare a nepoatei sale. O fi el neserios când vine vorba să-şi sune mama, dar e bun la inimă.

Nan a zâmbit. Un zâmbet larg care a făcut ca faţa ei să îi pară străină lui Marigold.

- Mereu a fost bun la inimă.

Marigold s-a dus s-o caute pe Daisy. Cu

toată panica produsă de planul de dispunere a locurilor, a uitat de scrisoarea medicală de la Caroline Lewis. Aceasta zăcea deasupra teancului de scrisori de pe masa din bucătărie, acolo unde a şi găsit-o Dennis.

A citit numele lui Caroline Lewis. Apoi, când a citit avizul dat de femeie în josul scrisorii, a încremenit. Nu se putea ca Marigold să aibă demenţă. Pur şi simplu nu se putea! Nu Marigold a lui.

S-a aşezat uşor şi s-a scărpinat în barbă. Era doar uitucă, asta era tot. Nu avea demenţă. Demenţa era ceva de care sufereau bătrânii. Marigold nu era bătrână, avea şaizeci şi şase de ani. Şi-a amintit că a auzit undeva că, în cele din urmă, demenţa ucide creierul în totalitate, astfel încât acesta încetează complet să mai funcţioneze. Corpul uita cum să mai respire şi murea. Un sfârşit neplăcut. Nu se putea să fie acesta viitorul lui Marigold. Pur şi simplu nu se putea. Nu viitorul lui Marigold a lui.

Dennis a auzit zgomotul de paşi, a împăturit în grabă scrisoarea şi a băgat-o în buzunar. S-a hotărât să nu-i spună nimic lui Marigold până după nuntă. Voia să încerce să uite de asta
pentru astăzi. îşi dorea ca nimic să nu strice ziua cea mare a lui Suze. îşi dorea ca nici pe

a lui Marigold să nu o strice nimic.

Marigold s-a apropiat de el.

- Ghici cine şi-a lacul apariţia? Patrick! i-a spus ea. A vrut să-i facă o surpriză lui Suze.

- Ne-a făcut tuturor o surpriză, a spus Dennis.

- Atât de tipic lui. A trebuit s-o rog pe Daisy să-i găsească un loc în biserică. Bineînţeles că ea este încântată că a venit şi nu e deloc îngrijorată în privinţa planului de dispunere a locurilor.

- Presupun că traiul în Australia vreme de douăzeci de ani l-a relaxat mai degrabă, a spus Dennis, căutând pe chipul lui Marigold dovada că citise scrisoarea.

Nu era nici un alt semn în afară de îngrijorare cu privire la locurile din biserică. Şi-a dat seama, cu o oarecare uşurare, că nu o văzuse.

- Nu are nimic de-a face cu faptul că e relaxat, a spus Marigold. Ci cu faptul că trebuie să fie el marea vedetă. Dar Suze o să fie încântată. îl adoră pe Patrick şi va fi impresionată că a traversat jumătate de glob pentru a o vedea mireasă. Şi va fi o zi minunată. A aruncat o privire pe fereastră. Uite, deja se înseninează.

- Nu vreau să plouă în ziua cea mare a fetiţei mele.

- Fetiţa noastră care a crescut mare.

- Şi se mută, a adăugat Dennis cu nostalgie.

- Atunci o vom mai avea doar pe Daisy şi, desigur, pe Nan. Marigold s-a încruntat. Va fi linişte pe aici fără Suze. S-ar putea chiar să-mi lipsească crizele ei de furie.

- Sigur va face una astăzi.

Marigold a chicotit.

- O ultimă criză de furie. Tipic lui Suze. Totuşi, aşa trebuie să se întâmple. E timpul ca ea să-şi înceapă o nouă viaţă alături de Batty. Crezi că va trebui să-i spunem Atticus după ce se vor căsători?

- Nu, am sentimentul că aşa-i va rămâne numele.

- E totuşi un băiat bun. Nu ne-am fi putut dori unul mai bun.

- Nu, nu am fi putut.

- Sper ca Daisy să găsească pe cineva la fel de decent ca Batty.

- Hai s-o mărităm mai întâi pe Suze şi ne vom ocupa apoi de Daisy, a spus el.

- Bună idee, a spus Marigold.

Una câte una.
Dennis s-a uitat la ceas.
- Cred că ar trebui să mergi să te schimbi, Goldie.
Marigold s-a uitat în jos la halatul ei.
- Dumnezeule, ai dreptate. Credeam că am făcut-o deja! S-a ridicat. Noroc că ai observat, Dennis. N-aş fi vrut să merg aşa la biserică. Ea i-a zâmbit. Arăţi foarte bine. îmbrăcat la patru ace.
Dennis i-a zâmbit şi el.
- Nu vreau să o dezamăgesc pe Suze.
- Nici eu, i-a dat dreptate Marigold şi a ieşit grăbită din cameră.
Pe când urca scările, şi-a amintit de scrisoare. Pur şi simplu i-a revenit în minte. S- a descurajat puţin. Demenţă. îşi amintea acum: avea demenţă.
S-a îmbrăcat cu fusta şi sacoul pe care ea şi Daisy le cumpăraseră special din oraş. Erau de un albastru-aeschis, iar ea găsise o geantă şi o pălărie albastru-deschis cu care să le asorteze. Se simţea foarte bine, aşa cum o asigurase Daisy. Marigold nu avea prea mult machiaj, doar un pic de pudră şi puţin rimei. Nu fusese niciodată vreo frumuseţe, ei bine, nu în ochii altcuiva în afară de Dennis. Şi-a privit reflexia în

oglindă şi a ştiut că lui Dennis avea să îi placă felul în care arăta ea astăzi. *Asta* era o parte bună a lucrurilor. O parte bună mereu prezentă. Era norocoasă că s-a căsătorit cu Dennis.

Daisy a ajutat-o pe Suze să îmbrace rochia. Frumoasa ei rochie roz, ca de prinţesă. Rozul delicat al unei migdale glazurate. Marigold stătea în pragul uşii şi o privea cu lacrimi în ochi.

- Arăţi minunat, Suze, a spus ea cu glas stins, căci i se contractase gâtul de emoţie. Chiar minunat. Cea mai frumoasă mireasă din toate timpurile.

Ochii lui Suze au strălucit şi şi-a făcut vânt cu mâna.

- Dacă mă faci să plâng, mamă, o să mă înfurii. Nici nu-ţi poţi închipui cât timp mi-a luat să-mi fac machiajul.

- Şi este perfect, a spus Daisy.

Suze s-a dus la fereastră şi s-a uitat spre cer.

- Cred că o să dea soarele.

- Normal că da, a spus Marigold. Este ziua ta cea mare. Nu o să se ascundă după nori ca să o rateze.

- Şi tu arăţi perfect, i-a spus Daisy mamei sale. Albastrul ăla a fost o alegere bună.

- îţi sugerez să mergi să te pregăteşti, Daisy. Nu mai e mult până când noi două va trebui să mergem la biserică împreună cu Nan.

- E în regulă. Mai e destul timp până când va veni Cedric să ne ia.

- Bătrânul şi bunul Cedric, a spus Suze. Şi bătrânul şi bunul comodor pentru că ne-a împrumutat Bentley-ul lui. Bătrân şi acesta. Minunat.

Nan a apărut în spatele lui Marigold şi şi-a făcut loc pe lângă ea.

- Doamne, eşti superbă, Suze! a exclamat ea. Eu nu aş fi ales roz, dar nu mă îndoiesc că Atticus va fi fermecat de mireasa lui.

- Battv, a corectat-o Suze.

- Crea că vei vedea cum va deveni Atticus după ce se va însura. Nu e copil care să-şi dorească un tată cu un nume atât de prostesc, îl vor hărţui la şcoală.

- Nu-l mai poate schimba acum. E tatuat pe umărul meu, a spus Suze cu un zâmbet ştrengăresc.

Nan a rămas cu gura căscată. Marigold a suspinat. Daisy a strâmbat din nas.

- Serios? Un tatuaj?

- El are *Suze* pe umăr. Romantic, aşa-i?

Suze s-a bucurat de groaza de pe feţele mamei şi bunicii ei. Era exact reacţia pe care o spera.

- A fost cadoul de dinainte de nuntă pe care ni l-am făcut unul altuia. O să îl postez pe Insta în luna de miere. Panilor mei le va plăcea.

- Fani? a repetat Daisy.

- Fani, a spus Suze, admirându-se în oglindă. Devin un fel de celebritate, să ştii. Cineva m-a recunoscut zilele trecute în mall. îţi vine să crezi?

- Faima nu aduce nimic bun, Suze, a spus Nan, revenindu-şi încetişor. Nici tatuajele. Sper să nu divorţezi. N-ai să mai găseşti tu niciodată vreun alt bărbat pe nume Batty.

y

Când Daisy, Marigold şi Nan au ajuns la biserică, toţi invitaţii sosiseră şi erau deja aşezaţi la locurile lor, mai puţin Patrick, care venea pe drum cu soţia sa, Luciile. Daisy a coborât din maşină şi s-a grăbit să îi salute. Nan nu a mai aşteptat ca Cedric să-i deschidă portiera şi s-a dus grăbită în urma ei, aruncându-şi braţele în jurul fiului său cu mai mult entuziasm ca niciodată. Patrick s-a înclinat şi a îmbrăţişat-o la rândul lui.

- Ai mai crescut! a exclamat ea.

- Cred că o să constaţi că *tu te-*ai micşorat, mamă, a răspuns el chicotind.

- Şi vorbeşti ca un australian. Ea s-a îndepărtat şi i-a scrutat chipul cu privirea. Dar, australian sau nu, tot băiatul meu eşti.

Marigold a aşteptat o pauză înainte de a face un pas înainte.

- Bună, Patrick, a spus ea.

- Uite-o şi pe fata mea de aur! a spus Patrick, etalând un zâmbet larg şi orbitor. Arăţi minunat, Marigold!

I-a sărutat obrazul pudrat.

- Şi miroşi bine, de asemenea.

Patrick nu se schimbase deloc. Se cunoştea că îmbătrânise în părul cărunt de pe la tâmple şi în ridurile din jurul ochilor şi al gurii, dar era înalt, zvelt şi atletic, ceea ce îl făcea să pară mai tânăr, iar expresia lui era încă plină de umor, aşa cum fusese mereu.

- Şi tu arăţi bine, a spus ea cu sinceritate.

Patrick fusese întotdeauna chipeş.

- Eu am îmbătrânit mai mult decât tine. Dacă nu sunt atentă, toată lumea va crede că eşti fiul *meu]*

S-a întors înspre femeia cu care era el. Ea îi zâmbea de parcă o cunoştea, dar Marigold

era sigură că nu o mai văzuse niciodată. Inima i-a fost cuprinsă de panică, dar i-a zâmbit şi ea, permiţându-i femeii să o sărute cu familiaritatea cuiva care o cunoştea de multă vreme.

- Mă bucur să te văd, Marigold, a spus femeia cu un accent australian.

- Şi eu mă bucur, a răspuns Marigold.

Dar ştia că părea pierdută. Şi-a dat seama după expresia confuză de pe chipul femeii.

Nan a îmbrăţişat-o, iar Marigold a rămas perplexă. A privit-o pe Daisy cum a luat-o de braţ, iar cele două au plecat spre biserică.

- V-am aşezat în faţă, lângă noi. Dar, într- adevăr, Patrick ar fi putut să ne anunţe.

Femeia a râs, având chicotitul degajat al unei persoane care se simte în largul ei alături de oamenii din jurul său.

- Ştii cum e Patrick, a răspuns ea. Este atât de relaxat, încât nu are nici o grijă.

Patrick păşea între mama şi sora lui. Marigold îşi dorea să întrebe cine era femeia, dar toată lumea părea să o cunoască. Probabil că se întâlneau deja de ceva vreme, a dedus ea. Trebuia să întrebe

subtil, ca să nu se dea de gol că nu o recunoscuse. Şi-a blestemat problemele de memorie. Când au ajuns la uşa bisericii, s-a întors spre fratele ei.

- Patrick, ea este femeia cu care te vei căsători?

Patrick s-a uitat la ea şi s-a încruntat.

- Cum? Ce ai spus?

- Ea este femeia cu care te vei căsători? Pare foarte drăguţă.

Marigold i-a zâmbit, aşteptându-se ca el să se bucure pentru faptul că îi făcuse un compliment iubitei lui.

- Este soţia mea, Marigold. Luciile. Nu o mai ştii pe Luciile?

El se holba confuz la ea.

Marigold a încremenit. A reuşit să-şi păstreze zâmbetul pe buze, chiar dacă simţea că i s-a întors stomacul pe dos.

- Luciile, da, bineînţeles că da. Trebuie să fie din cauza emoţiilor provocate de nuntă. Serios, sunt la fel de emoţionată ca mireasa.

Patrick a zâmbit, însă zâmbetul nu i-a ajuns la ochi, iar acum o privea cu îngrijorare pe sora lui.

- Nu-i nimic, Marigold. Tu eşti mama miresei. Este o zi importantă şi pentru tine.

Au mers pe culoar, iar Marigold a încercat să-şi amintească faptul că Patrick era însurat. Dar nu a putut. Nu-şi amintea nimic despre soţia lui. Absolut nimic. Avea copii? Nu era sigură. Ea cu siguranţă nu-şi putea aminti de nici unul. Iar acum se simţea prea stânjenită ca să întrebe. Nu putea să îndure privirea aceea dezorientată şi temătoare pe care i-o aruncase. O făcea să se simtă ca un extraterestru. Nu voia să o mai vadă niciodată.

Trecând pe lângă prietenii ei, care erau aşezaţi în partea ain dreapta a bisericii, Marigold şi-a dat seama că multe dintre chipuri îi erau necunoscute. Ştia că ar fi trebuit să le recunoască. Se aflau cu toţii aici tocmai *pentru că* ea îi cunoştea. Cu toate astea, ar fi putut la fel de bine să fie nişte străini care să fi intrat prin efracţie la nunta fiicei ei. Apoi şi-a amintit de scrisoare. Cuvântul „demenţă” i-a apărut din nou în minte şi s-a agăţat de ea cu ghearele lui ascuţite. Oare aşa avea să fie? Avea să uite că fratele ei era căsătorit? Avea să uite feţe pe care le cunoştea de ani de zile? Pur şi simplu avea să uite din nou şi din nou?

Acum înţelegea de ce optaseră să denumească boala „demenţă”, căci puteai înnebuni de frustrare, grijă şi ruşine. Puteai

înnebuni de frică – dacă îţi dădeai voie. S-a aşezat în bancă şi şi-a pus mâna pe locul col de lângă ea, care îi era rezervat lui Dennis. Nu avea să-şi dea voie să înnebunească de frică, şi- a spus ea, căci Dennis era aici ca să aibă grijă de ea. Atât timp cât Dennis era aici, ea avea să fie bine.

Până când nu-şi va mai aminti de *ei*

Dintr-odată, uşile s-au deschis larg pentru mireasă. Oamenii s-au ridicat în picioare. Marigold a trebuit să îşi întindă gâtul ca să o vadă. Dar iat-o acolo pe fiica ei, arătând magnific în rochia de mireasă în stil prinţesă, cu fiori în păr şi perle cusute în voal, iar Marigold a început să plângă încetişor. Dennis era lângă Suze, îmbrăcat în costumul pe care îl cumpărase special pentru această ocazie, fiind chipeş şi fericit. Marigold nu îşi dădea seama dacă inima ei stătea să explodeze de mândrie sau de durere.

Cât timp mai avea până când va uita cine este Suze?

Sau Daisy?

Cât timp mai avea până când ii va uita pe oamenii pe care îi iubea?

Cât timp mai avea?

Marigold nu i-a văzut mergând spre altar din cauza lacrimilor din ochi. Dar, deodată,

Dennis se afia lângă ea, iar Suze stătea lângă Batty, care îi zâmbea, cu ochii plini de afecţiune.

Dennis a luat-o de mână pe Marigold.

Marigold s-a uitat la el. în privirea ei a văzut durerea crudă şi înfricoşătoare, şi a înţeles atunci că citise scrisoarea. El i-a strâns mâna şi şi-a întors privirea. Nu putea fi martorul acelei frici, mai ales când nu putea face nimic pentru a o ajuta. Pur şi simplu nu putea s-o facă. S-a concentrat asupra fiicei sale, care îşi rostea jurămintele, şi a încercat să-şi înăbuşe durerea din inimă.

Demenţă. Cuvântul atârna între ei doi ca un demon, refuzând să dispară. Dar Dennis a continuat să o ţină de mână. A ţinut-o de mână pe tot parcursul slujbei şi a ţinut-o de mână când au ieşit la soare, după încheierea slujbei.

Voia să o ţină de mână pentru totdeauna şi să nu îi mai dea drumul niciodată.

Oare avea să vină un timp în care ea nu-l va mai ţine de mână?

Pentru că nu avea să mai ştie că era mâna *lui*[7].

CAPITOLUL 19

Marigold era mulţumită că nunta fusese exact aşa cum îşi dorise fiica ei. Suze o îmbrăţişase, sărutând-o pe obraz şi şoptindu-i: „Mulţumesc, mamă. Eşti cea mai bună”, iar ochii lui Marigold se umpluseră din nou de lacrimi. Dennis îşi trecuse braţul în jurul ei şi o trăsese mai aproape de el. Spera ca ea să-şi amintească mereu această zi. Dar speranţa nu avea nici o putere în faţa demenţei. Speranţa era zadarnică, precum o pană în mijlocul unui

ifan încuviinţase că fusese o nuntă frumoasă.

- Sunt atât de bucuroasă că a fost şi Patrick, a oftat ea când s-au întors acasă. Am fost din nou împreună cu toţii, exact ca pe vremuri. Apoi îşi ţuguiase buzele şi adăugase cu amărăciune: Părea totuşi destul de obosit. Sper ca Luciile să nu îl solicite prea mult. Are nevoie de somn. întotdeauna a fost aşa. Poate am să discut cu ea în linişte mai târziu, când vor veni la cină.

Abia în dimineaţa următoare, când Dennis şi Marigold se aflau singuri în dormitorul lor, Dennis a abordat subiectul scrisorii medicale. S-a aşezat pe marginea patului în timp ce Marigold stătea la măsuţa de toaletă, căutând în cutia de bijuterii făcută de el o pereche de cercei care să i se potrivească.

- Goldie, trebuie să vorbim.

Lui Marigold i s-a întunecat privirea la vederea scrisorii pe care o ţinea el în mână. Degetele i-au tremurat uşor când a închis cutia de bijuterii. S-a ridicat şi a mers să se aşeze lângă el. A suspinat şi şi-a pus mâinile în poală.

- Doctoriţa aia, oricum s-o numi ea, crede că am demenţă.

Maxilarul lui Dennis s-a încordat. Ştia că el trebuie să fie puternic pentru amândoi.

- Da, aşa crede, a răspuns el. în stadiu incipient.

S-a lăsat un moment lung de tăcere, timp în care au privit scrisoarea. Ştiau amândoi ce scria acolo, şi totuşi se uitau la cuvânt de parcă ar fi sperat că s-ar putea schimba şi ar putea deveni altceva. Ceva mai puţin înspăimântător. Ceva care să nu sune ca „dementă”. în cele din urmă, Dennis a pus scrisoarea deoparte şi, în schimb, a apucat-o de mână. I-a aşezat-o la el în poală, unde a cuibărit-o între palmele sale. Marigold a privit-o cum stătea acolo, mică şi fragilă între cele două mâini mari şi aspre ale lui. Era ca o pasăre şi asta i-a dat curaj.

- Am căutat pe internet, i-a spus ea. Nu am găsit prea multe lucruri optimiste. Se pare că e ca într-o bibliotecă

plină cu cărţi. Cărţile de pe raftul de sus sunt amintirile noi, iar cele de sub ele sunt mai vechi. Cele din partea de jos sunt cele mai vechi amintiri, amintirile din copilărie. Dacă dulapul este zguduit de demenţă, cad cărţile de pe raftul de sus. E posibil să cadă şi unele de pe rafturile de sub el. Dar rămân cele de jos. Mă rog, rămân acolo până când cad şi ele. Presupun că *vor* cădea în cele din urmă, nu-i aşa? Toate vor cădea în cele din urmă.

- Poate că nu pentru mult timp, a spus Dennis.

- Poate că nu pentru mult timp, a încuviinţat Marigold.

A mai fost o pauză lungă. Au auzit-o pe Nan pe coridor cum o întreba pe Daisy dacă a terminat de folosit baia. Dennis i-a strâns mâna lui Marigold.

- Nu eşti singură, Goldie. Sunt aici pentru tine. Voi fi mereu aici.

- Ştiu asta, Dennis, a răspuns ea şi şi-a aşezat capul pe umărul lui. Sunt atât de norocoasă să te am.

- Ce să le spunem fetelor şi lui Nan? a întrebat el.

- Presupun că va trebui să le spunem, aşa-i? Nu vreau să le supăr. Dar cred că ar fi mai bine să ştie şi ele. Dacă starea mi

se înrăutăţeşte, nu voi mai putea să le ascund asta, nu-i aşa?

- Cred că ar fi mai bine aşa. În acest fel, te vom putea susţine împreună, ca o familie.

Marigold şi-a ridicat capul de pe umărul lui şi l-a privit cu ochi mari şi speriaţi.

- Ce se va întâmpla când nu-mi voi mai aminti cine sunt fetele, Dennis?

Dennis părea îngrozit.

- Bineînţeles că îţi vei aminti cine sunt, Goldie. Sunt fiicele tale. Nu le vei uita.

Marigold s-a simţit liniştită.

- Nu, bineînţeles că nu le voi uita. Eu le-am dat naştere şi le-am crescut. Sunt parte din mine, nu-i aşa? Nu pot uita părţi din mine, aşa-i?

- Normal că nu, dragostea mea.

- Dar, Dennis, a spus ea, pe când frica îi întuneca din nou privirea. Ce se va întâmpla dacă voi uita că te iubesc? Ce se va întâmpla atunci?

Lui Dennis i s-a contractat gâtul din cauza efortului de a se stăpâni. Şi-a încleştat maxilarul şi a tras-o la pieptul lui pentru a-şi ascunde lacrimile care îi înţepau ochii. Şi-a lipit obrazul de al ei şi a simţit mirosul familiar al cremei ei de faţă. A închis ochii.

- Nu contează dacă uiţi că mă iubeşti, Goldie, fiindcă eu am suficientă dragoste pentru amândoi.

Marigold a plâns atunci. Şi-a înfăşurat braţele în jurul umerilor lui laţi şi l-a lăsat să o învăluie cu o forţă pe care *ea* nu o avea. A simţit căldura trupului lui, muşchii braţelor şi ai pieptului, barba lui pe tâmpla ei, şi s-a simţit în siguranţă şi preţuită.

în cele din urmă s-a desprins de el, i-a luat faţa în palme şi l-a privit în ochi.

- Dennis, dacă voi uita că te iubesc, asta nu înseamnă că nu te iubesc. Ai înţeles? Te voi iubi *mereu.* Tu eşti totul pentru mine. Totul.

Dennis a simţit lacrimile şiroindu-i pe faţă şi degetele ei ştergându-le. Ea l-a sărutat tandru

pe gură. El nu a găsit cuvinte pentru a-i răspunde, dar nu avea nevoie să o facă. Şi-a sprijinit fruntea de a lui şi a zâmbit.

- Dar nu voi uita, căci dragostea nu sălăşluieşte în creier, nu-i aşa? Este în inima mea şi nimic nu e în neregulă cu ea. Absolut nimic.

El a râs în ciuda tristeţii tot mai adânci.

- Nu, Goldie, nu e nimic în neregulă cu inima ta.

y

La micul dejun, Marigold le-a povestit cu nonşalanţă lui Daisy şi lui Nan despre scrisoare. Nu a aşteptat ca Dennis să coboare. Nu a vrut să facă prea mult caz din asta şi să le alarmeze. Daisy s-a uitat îngrozită la mama ei. Nan a clătinat din cap.

- Caroline Lewis spune că *e posibil* să fie demenţă, a spus ea cu încordare. Nu poate fi sigură până când nu te va revedea peste şase luni. Adică în decembrie. Nu cred că trebuie să facem o dramă din asta până când nu ştim sigur că *este* demenţă. Şi, apropo, doctorii greşesc mereu.

- Mă tem că psihologul are dreptate, a spus calm Marigold, străduindu-se să nu-şi sperie fiica. îmi închipui că tomografia o va confirma. Dar viaţa merge mai departe. Sunt hotărâtă ca viaţa mea să nu se schimbe. Cu ajutorul şi cu înţelegerea voastră, nu cred că clemenţa va face vreo diferenţă. Sunt doar mai uitucă decât majoritatea oamenilor.

- Cu toţii suntem uituci, a spus Nan brusc. Faptul că uiţi *nu* înseamnă că îţi moare creierul.

- Bine zis. Nan, a spus Daisy pe un ton sarcastic.

- Creierul lui Marigold e mai bun decât al meu, a argumentat ea. Este genială la rebusuri şi puzzle-uri. Dintotdeauna a fost aşa.

- Nu pot face puzzle-ul de la Dennis, a recunoscut Marigold. Acum un an l-aş fi putut

face iară probleme. Dar nu pot să-l fac acum, nu de una singură.

Zâmbetul i-a şovăit atunci.

- Dar tu mi-ai fost de mare ajutor, Daisy, a adăugat ea. Pot să îl fac dacă mă ajuţi tu.

Nan şi-a încrucişat braţele.

- Femeia aia are multe explicaţii de dat pentru faptul că îţi bagă în cap idei ca să te sperie. Dacă acum nu ai demenţă, oricum o să faci destul de curând, pentru că te-a făcut să crezi că ai. Credinţa este un lucru periculos. Creierul este foarte influenţabil. Ştii, odată, când am fost într-o croazieră, tatăl tău a spus că speră să nu am rău de mare. Ei bine, dacă nu ar fi menţionat asta, nu aş fi avut rău de mare. Dar el mi-a băgat această idee în cap şi am vomitat timp de zece zile. Mare păcat. Croaziera aia l-a costat o avere şi a trebuit el să se bage şi să menţioneze răul de mare!

- Vom Fi alături de tine,

mamă. Nu-ţi face griji! a spus Daisy, întinzându-se să-i atingă braţul.

- îi voi spune şi lui Suze când se va întoarce din luna de miere. Sper că se distrează.

- Sunt convinsă de asta, a spus Daisy.

- Mâncarea este groaznică în Spania, a bombănit Nan. Au numai carne ae porc. Mie nu mi-a plăcut niciodată carnea de porc. E prea roz.

Dennis a intrat în bucătărie îmbrăcat în cel mai bun costum al său, pregătit Fiind să meargă la biserică. Pentru că era duminică, Marigold s-a ridicat în picioare pentru a-i prepara micul lui dejun preferat.

- ‘Neaţa, dragostea mea, a spus ea cu vioiciune, punând la Fiert ceainicul şi luând o cană din dulap.

Dennis a sărutat-o, ţinând-o în braţe puţin mai mult decât o făcea de obicei.

- Bună dimineaţa, Goldie.

- Marigold ne-a spus că *e posibil* să aibă demenţă, a spus Nan.

Dennis şi-a privit soţia întrebător.

Marigold a ridicat din umeri.

- Este în regulă. Hai să nu facem mare caz din asta, a spus ea.

- Nu facem, a spus Daisy,

nerăbdătoare să o întrerupă pe bunica ei înainte de a mai spune ceva lipsit de tact. *Va* fi bine, pentru că te vom ajuta cu toţii.

- Dacă mă întrebi pe mine, femeia aia, Caroline Lewis, e foarte iresponsabilă, a spus Nan cu asprime. Dacă *e posibil* să fie demenţă, nici n-ar fi trebuit să spună. Nu are rost să superi un pacient dacă nu eşti sigur de diagnostic.

Dennis i-a strâns umărul lui Marigold în semn de sprijin tacit.

- Ajunge, Nan, a spus el cu fermitate, iar Nan l-a privit surprinsă, căci se întâmpla rar ca Dennis să folosească acel ton.

Marigold s-a dus la frigider să aducă laptele. Ochii ei au poposit asupra listei de pe uşă: era scris cu roşu *Patrick şi Luciile iau prânzul aici.* A ezitat o clipă, derutată de sentimentul brusc de nelinişte care i se strecura în stomac. Ce să le gătească tuturor? Oare avea să se descurce?
Şi cine era Luciile? Iubita lui Patrick? A căutat prin ceaţă pentru a descoperi chipul lui Luciile, sau orice mic detaliu, dar nu s-a ivit nimic.

Daisy a observat că mama ei privea stupefiată lista.

- Mamă, azi gătesc eu

prânzul, a spus ea cu vioiciune. Tu nu trebuie să faci nimic.

- Orice ai avea de gând să găteşti, ai face bine să o faci în cantităţi duble, a spus Nan. Patrick are un apetit mare. Mereu a fost aşa.

- Vom lua un prânz în stil italian, i-a spus Daisy. Mă pricep la mâncarea italiană.

- După şase ani petrecuţi în Italia, aş fi surprins dacă nu te-ai pricepe, a spus Dennis.

- E un miracol că nu te-ai făcut cât casa, a spus Nan. Italiencele sunt enorme.

Daisy a râs.

- Nu-i adevărat, Nan. Când ai fost ultima dată în Italia?

Nan a ignorat întrebarea, căci asta se întâmplase cu foarte mult timp în urmă.

- De ce în Italia bărbaţii ciupesc mereu femeile de fund? Pentru că au fundul mare.

- Asta-i ridicol, Nan.

Ea şi-a ridicat bărbia.

- Ridicol, dar adevărat.

Dennis a chicotit.

- Dacă, în zilele noastre, un bărbat încearcă să ciupească posteriorul unei

femei, se alege cu o scatoalcă şi pe bună dreptate. Vremurile s-au mai schimbat de când ai fost tu pe acolo, Nan.

Marigold stătea lângă aragaz, amestecând în iahnia de fasole şi fiind atentă la ouăle care se prăjeau în tigaie. Ştia că ar trebui să-i fie recunoscătoare lui Daisy pentru că o ajuta, şi îi era, de fapt, *foarte* recunoscătoare, doar că era obişnuită să pregătească ea toate mesele şi să aibă grijă de toată lumea. Detesta gândul de a deveni redundantă. De a nu mai fi utilă, de a se baza pe alţii şi de a deveni o povară.

Când micul dejun al lui Dennis a fost gata, l- a adus la masă şi i l-a aşezat în faţă.

- Arată delicios, Goldie, a spus el, zâmbindu-i larg.

Ea a făcut un efort să zâmbească, arătându-i faţa pe care o ştia el, şi nu pe cea palidă şi speriată pe care nu o cunoştea, şi s-a întrebat cât timp mai avea până când nu va mai fi în stare să-i pregătească micul dejun. înainte ca Daisy să fie nevoită să i-l pregătească în locul ei. Marigold şi-a privit mâinile şi a simţit un sentiment de sufocare în inimă. Când avea să îi fie imposibil să mai îndeplinească şi cele mai simple treburi casnice, cum avea să îşi ocupe timpul? S-a uitat pe fereastră, la păsările care veneau şi dispăreau prin gardul

viu şi care se jucau pe iarbă, şi a ştiut că, atâta vreme cât îi rămâneau grădina şi păsările ei, avea să fie mulţumită.

y

Luni dimineaţa, Daisy a ieşit la plimbare. O durea sufletul. Poate că Nan se afla într-o stare de negare cu privire la demenţa lui Marigold, dar Daisy nu era aşa. Era perfect logic. Ca şi cum piesele de puzzle reprezentate de uitarea, dezorientarea, confuzia şi oboseala lui Marigold se potriviseră brusc şi formaseră o imagine clară şi logică. Bineînţeles, Nan nu a văzut asta, căci Nan *nu a vrut* să vadă asta. îi plăcea ca toată lumea să aibă griiă *de ea.*

La micul dejun, Daisy se străduise să zâmbească şi să râdă ca şi cum nimic nu s-ar Fi schimbat, iar efortul o epuizase. Dar totul era atât de nesigur acum. Care era prognosticul lui Marigold? Cât timp îi mai rămânea până când avea să Fie nevoită să se retragă de la magazin, să renunţe la comitetele sale şi să rămână acasă? Cât timp mai era înainte să aibă nevoie să o îngrijească? Daisy s-a gândit la câmpurile din jurul casei, cele pe care Marigold le îndrăgea atât de mult, şi s-a simţit mai puternică decât niciodată în faţa faptului că Taran voia să

vândă proprietatea unor dezvoltatori. De câte ori nu îşi auzise mama suspinând de plăcere Ia vederea schimbării anotimpurilor, atât de frumos reprezentate în peisajul de dincolo de grădina lor? Câmpurile de rapiţă galbenă primăvara, grâu auriu vara, pământul bine arat toamna şi lăstarii verzi de pe solul îngheţat iarna. Fiecare zi era întâmpinată de acelaşi soare, însă o calitate diferită a luminii transforma pământul şi făcea ca Fiecare moment să Fie unic. Dacă priveliştea la care avea acces Marigold se prefăcea în beton şi cărămidă, ea nu avea să mai privească anotimpurile de la fereastra dormitorului său. Daisy nu suporta gândul de a-i Fi refuzată şi această plăcere, când urmau să îi Fie răpite atâtea altele pe care le mai avea.

în dimineaţa următoare, a ajuns la ferma familiei Sherwood şi a găsit-o pe Lady Sherwood în hol, cu doi bărbaţi, unul bătrân şi cu ochelari, altul tânăr şi fresh, care ţinea în mână planşete şi păreau băgăcioşi.

- Daisy, permite-mi să ţi-i prezint pe Simon Wentworth şi pe Julian Bing ae la casa de licitaţii. Au venit să evalueze bunurile pentru succesiune. Ce plictiseală!

A oftat şi a privit-o pe Daisy strângându-le mâna bărbaţilor.

- Va dura săptămâni întregi să analizeze casa şi toate lucrurile lui Owen.

- Pot fi de ajutor? a întrebat Daisy.

- Din păcate, nu, a răspuns Lady Sherwood. Numai eu ştiu ce i-a aparţinut lui. Şi, din păcate, era un colecţionar. Daisy, înainte să mori, ai grijă să nu laşi nimic nerezolvat. Este o bătaie de cap pentru bietele suflete rămase în urmă, care trebuie să se ocupe de asta. Când termin cu asta, o să caut prin toate dulapurile mele şi o să fac o curăţenie generală.

- E o idee bună, a spus Daisy. Mă duc în hambar, dar să nu eziţi să mă deranjezi dacă ai nevoie de ajutor.

- Mulţumesc, Daisy. Te las în pace ca să mai desenezi. Ţi-am ocupat destul de mult timp în ultima vreme.

- Câinii mai pot aştepta, a spus Daisy.

- Da, dar cum rămâne cu stăpânii lor? a adăugat Lady Sherwood cu un zâmbet. Ştiu că unii dintre ei sunt foarte pretenţioşi.

Daisy i-a lăsat să îşi vadă de treabă şi s-a îndreptat spre hambar. Lucra la un Springer Spaniei care aparţinea unei femei din oraş. O recomandase Cedric şi era prima ei comandă

venită din afara satului. Un pas mare. Daisy spera că îi va aduce mai multe comenzi de mai departe.

La ora două, Lady Sherwood a intrat tulburată în hambar. Ţinea telefonul în mână.

- Daisy, a strigat ea.

Când Daisy a apărut din spatele şevaletului, Lady Sherwood a lăsat să-i cadă umerii uşurată.

- E Taran la telefon. Are nevoie de o grămadă de chestii din biroul lui Owen. Nu ştiu unde să caut. Serios, mă depăşeşte. Mă întrebam dacă m-ai putea ajuta.

Lui Daisy i-a tresărit inima. Ultima dată când l-a văzut pe Taran fusese în faţa uşii de la intrare, în miez de noapte, la scurt timp după ce probabil că încercase să o sărute. Un junghi de emoţie nervoasă i-a săgetat stomacul. A traversat încăperea şi a luat telefonul.

- Bună, Taran, a spus ea, hotărâtă să pară dezinvoltă.

Lady Sherwood a ieşit din hambar, închizând încet uşa în urma ei.

- Bună, Daisy, ce mai faci?

Vocea profundă a lui Taran îi era atât de

familiară, încât l-a adus instantaneu înapoi la ea.

- Bine. Toate bune. Tu?
- Ocupat, ştii tu. M-am întors şi m-am pus imediat pe treabă.
- Şi mama ta e ocupată aici, le prezintă casa unor oameni de la licitaţii.
- Aşa am înţeles. Blestemaţii de la fisc. Patruzeci la sută este jaf la drumul mare.

Daisy s-a întrebat, cu un sentiment de tristeţe, dacă nu cumva un impozit atât de mare însemna că *era nevoit* să vândă ferma. Că nu va avea de ales.

- Ai mai lucrat ceva sau mama te-a folosit ca forţă de muncă ieftină?

Daisy a râs.

- Mama ta e drăguţă. Lucrez destul cât să o scot la capăt.
- Ce desenezi?
- Un spaniei pe nume Rupert.

Taran a chicotit.

- Ciudat nume pentru un câine.
- Stăpâna lui este doamna Percival Blythe. Nu ştiu care îi este prenumele. Eu ii spun doamna Blythe.
- E bătrână?
- Cam aşa ceva. Una dintre acele persoane formale.

- însemnă că nu e ca mama mea.

- Mama ta m-a rugat să-i spun Celia.

- Probabil că ţine mult la tine.

- Ei bine, sentimentul e reciproc. Are multe pe cap acum şi, pe deasupra, e îndoliată. îmi pare rău pentru ea.

Daisy a sperat că avea să-l facă să se întoarcă acasă de ruşine.

- Ascultă, nu vreau să te folosesc ca mână ieftină de lucru, Daisy, dar biroul tatei este un mister pentru ea. Nu, e mai rău de atât, e o durere de cap. Am o listă cu tot ce au nevoie executorii testamentari pentru succesiune. Vin şi eu peste câteva săptămâni, dar, între timp, pot să te rog să mergi acolo şi să cauţi câteva chestii pentru mine?

Lui Daisy i s-a ridicat moralul la gândul că se va întoarce.

- Bineînţeles, a răspuns ea. Să îmi ceri orice ai nevoie. Sunt aici. Şi mama ta chiar nu ar trebui să se ocupe de astfel de lucruri. Am lucrat într-un birou la muzeul din Milano şi tot timpul trebuia să mă ocup de administraţie, aşa că sunt obişnuită. Dă-i drumul.

- în regulă. Ai un minut liber acum?

- Da.

- Bine. Du-te la el în birou şi revin eu cu un telefon în câteva minute. Este mai uşor dacă facem asta la telefon decât prin mesaje şi e- mailuri. Pot să-ţi explic totul. înregistrările pe care le făcea tata în dosare aveau sens doar pentru el, dar sunt sigură că împreună vom găsi tot ce trebuie.

Daisy a mers în biroul lui Sir Owen. Singura dată când il văzuse fusese când Taran lucrase acolo. Şi l-a amintit tolănit pe canapea, cu picioarele ridicate pe taburet, citind un document. îl vedea acum ridicându-şi ochii din pagină, având o notă de iritare în glas când îi spusese să intre, dar şi o sclipire în ochi care o dezminţea. Acela a fost momentul în care deveniseră prieteni. Acum încăperea era liniştită şi goală. Mirosea a fum de la focul aprins şi a Sir Owen; un miros uşor prăfuit de fetru vechi, bocanci, piele uzată şi câine. Deşi Daisy nu-l cunoscuse bine pe Sir Owen, l-a recunoscut în miros şi a simţit rezonanţa prezenţei sale, de parcă tocmai ce fusese acolo, triind hârtiile de pe biroul său masiv şi antic.

Telefonul a sunat. Ea a răspuns.

- Bună, a spus ea.

- Bună, a spus Taran. Eşti în biroul tatei.

- Da, a răspuns ea.

A avut loc o pauză, ca şi cum şi-ar fi imaginat-o acolo.

- Este aşa cum l-a lăsat, a spus el, iar Daisy a detectat nostalgia din vocea lui.

- Aşa cum l-ai lăsat *tu,* a răspuns ea, sperând să-i ridice puţin moralul. Este un pic cam haotic.

- Haos organizat. Nu te lăsa păcălită.

- Este aici un raft cu ceea ce par a fi registre vechi.

- Da, tata era un pic dickensian. îi plăcea să consemneze totul de mână. Dacă ar fi avut un toc şi o peniţă, le-ar fi folosit.

- Este un raft cu trofee de argint, a spus Daisy, apro-piindu-se pentru a se uita mai atent la ele. Trofee agricole.

- Era foarte mândru de ele.

- Le trebuie o lustruială zdravănă.

- Spune-i Sylviei.

- Nu, *tu* spune-i Sylviei. Nu e treaba mea. O să creadă că-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

- Nu cred că femeia aia face mai mult decât să şteargă puţin praf pe ici, pe colo.

- Şi să bârfească, a adăugat Daisy cu ironie. Ţine tot satul la curent cu ce se întâmplă în casa cea mare.

El a chicotit.

- E bine de ştiut. Mă pot distra pe seama ei când mă întorc.

Daisy a râs şi s-a întrebat la ce se referea.

- Ieşim din nou în oraş? a întrebat el brusc.

Daisy nu se aşteptase la asta.

- Sigur, a răspuns ea, amintindu-şi de plimbarea lor, beţi fiind, de la miezul nopţii. Aş putea totuşi să nu mai beau atât de mult.

- Dimpotrivă, insist să o faci.

Taran a râs şi ea i s-a alăturat.

- Putem face o altă plimbare la miez de noapte şi să ne aşezăm pe banca tatei.

- Mi-ar face plăcere, a spus ea, vizualizând banca şi priveliştea. Imaginându-şi sărutul care nu s-a întâmplat.

- Trecem la treabă?

- Presupun că trebuie. Aş prefera să vorbesc cu tine.

- Poţi vorbi cu mine în timp ce

lucrăm.

El a oftat.

- Bine. Du-te la biroul lui...
- Acolo sunt.
- Mută hârtiile astfel încât să-mi poţi vedea numele scrijelit în lemn.

Ea a procedat aşa cum i s-a spus. Pe frumosul birou, era scrijelit *Taran* cu o mâzgălitură de copil.

- Vandal mic!
- Am făcut asta când aveam vreo şapte ani, iar tata s-a enervat...

Daisy s-a aşezat pe scaunul mare din piele şi a zâmbit. Avea să fie o convorbire lungă. S-a întrebat dacă, la urma urmei, chiar avea nevoie de ajutorul ei sau dacă pur şi simplu avea nevoie să discute cu cineva.

y

Marigold stătea la masa din bucătăria lui Beryl, cu o ceaşcă de ceai în faţă. Beryl mergea acum fără baston, era foarte binedispusă şi tocmai ce copsese cincizeci de brioşe cu ciocolată pentru târgul de vară. Marigold uitase cu totul de târgul de vară şi nu făcuse nimic. Se întreba de ce nimeni nu o întrebase şi pe ea.

- Destul despre mine, a spus Beryl. *Tu* ce mai faci?

A mijit ochii şi şi-a scrutat prietena cu privirea.

- Ai fost cam distrasă în ultima vreme.

Marigold a înghiţit o gură de ceai şi şi-a făcut curaj.

- Am demenţă, Beryl, a spus ea.

Beryl a făcut ochii mari şi s-a încruntat.

- Prostii! a exclamat ca. Bineînţeles că nu ai.
- De ce spui asta, Beryl?
- Pentru că nu se poate să ai. Ar fi foarte nedrept.
- Viaţa nu este dreaptă, nu-i aşa?
- Cine zice că ai? Doctorul tău? Nu medicul ăla de familie inutil, cum îl cheamă? Vezi tu, şi eu uit lucruri! Medicul ăla de familie m-a diagnosticat greşit de mai multe ori. Eu n-aş asculta nimic din ce spune el.
- Mi-au fost făcute teste.
- De către cine?
- Un psiholog clinician.
- Ei bine, nu se poate să fie atât de grav dacă ţi-ai amintit de „psiholog clinician”.
- Şi totuşi nu-mi amintesc numele ei.

- Asta nu înseamnă nimic.

Marigold şi-a privit prietena în ochi.

- Beryl, am făcut şi o tomografie care arată că creierul meu se deteriorează. Cred că arată ca o bucată de şvaiţer. în orice caz, am căutat simptomele pe internet.

A încercat să nu-şi trădeze teama. A zâmbit.

- Nu este sfârşitul lumii, nu-i aşa? Cel puţin eu mai sunt încă aici. Mulţi nu au norocul ăsta, nu-i aşa?

- Dacă ai demenţă, Marigold, am să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a-ţi face viaţa mai uşoară.

- Este un lucru pe care aş vrea să-l faci pentru mine.

- Care este acela? Să te scuz la întâlnirea din seara asta?

Marigold nu ştia că *se ţinea* o întâlnire în seara asta.

- Julia este foarte enervantă, a continuat Beryl. Şi eu aş vrea să mă scuz, dar simţul datoriei faţă de comunitate nu-mi permite. Sunt blocată acolo, dar pot să-mi cer scuze în numele tău, Marigold.

- Nu, nu e vorba de asta. îmi amintesc că mi-ai spus că ai o prietenă cu demenţă într-un azil de bătrâni aflat nu departe de aici.

- Da, aşa este. Ţii minte bine. Vezi tu, nu se poate să ai demenţă dacă îţi aminteşti astfel de lucruri. Roşie Price. Sărăcuţa de ea.

- Da, Roşie. Aş vrea să o vizitez.

Beryl era îngrozită.

- De ce ai vrea să faci asta? Nu va fi prea deprimant?

- Vreau să văd locul în care s-ar putea să sfârşesc.

- Dennis nu te va lăsa să sfârşeşti acolo.

- Va trebui s-o facă dacă nu va mai putea să aibă el grijă de mine.

- El mereu va putea să aibă grijă de tine, Marigold. Dennis al tău nu este la fel ca ceilalţi bărbaţi...

Marigold a întrerupt-o.

- Este doar un om, Beryl, şi, în ciuda celor mai mari eforturi ale sale, s-ar putea să i se pară că totul devine prea mult.

Beryl a oftat neputincioasă.

- Of, Marigold!

- *Ştiu,* am căutat pe Google.

- Nu ar trebui să cauţi pe Google, ci să întrebi un expert. Google nu este de prea mare încredere.

Ea a oftat din nou.

- Bine. Dacă trebuie, te duc eu. Când vrei să mergem?

- Astăzi?

- Cine se ocupă de magazin?

- Tasha. Eu am trecut în plan secund. în ultimele zile, totul este peste puterile mele.

- Eileen se va întrista dacă nu vei fi acolo să vorbeşti cu ea.

Marigold a zâmbit.

- Nu-ţi face griji. Eileen mă va găsi, în schimb, la bucătărie.

Beryl s-a ridicat în picioare.

- în regulă. Voi programa o vizită în această după-amiază.

I-a aruncat o privire curioasă prietenei sale.

- Dacă eşti absolut sigură că vrei să mergi.

Marigold a dat ferm din cap.

- Sunt, Beryl, a spus ea. *Trebuie* să merg.

CAPITOLUL 20

Beryl şi Marigold au ajuns în faţa uşii gigantice din lemn de stejar a Seaview House

şi au apăsat soneria. Lui Marigold i se făcuse rău din momentul în care urcase în maşină, dar acum îi era şi mai rău. Au trecut-o fiorii la vederea austerului conac în stil gotic. Decât să ajungă aici, în acest loc rece şi înfricoşător, mai bine s-ar arunca de pe stâncă şi ar pune capăt la toate.

- E mai frumos înăuntru, a spus Beryl.

- Are o privelişte frumoasă, a recunoscut Marigold.

- O, da, bănuiesc că de aceea au cumpărat-o. Priveliştea este foarte reconfortantă.

Uşa s-a deschis şi în prag a apărut o femeie de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni bleumarin şi un cardigan, purtând pantofi comozi şi având părul tuns scurt, practic. Le-a zâmbit, iar Marigold s-a gândit că îşi petrecuse toată viaţa încercând, cu zâmbetul ei, să-i facă pe oameni să se simtă mai bine în privinţa clădirii.

- Am venit să o vizităm pe Roşie, a spus Beryl.

- Desigur. Bine aţi venit la Seaview House! Vă rog să intraţi!

Ea s-a dat la o parte, iar Beryl şi Marieold au păşit pe verandă, pătrunzând într-un hol mare, unde fantomele unui şemineu, a unei

podele din lespezi şi a scării elegante şi spiralate rămăseseră de pe vremea când casa fusese o reşedinţă privată. Un aranjament floral de pe o masă rotundă din mijlocul holului – crini, trandafiri şi ferigi – a făcut-o pe Marigold să vadă clădirea cu alţi ochi, sau poate că doar se agăţa de orice lucru care îi ridica moralul şubred. încercând, aşa cum făcuse întotdeauna,
să găsească raza de speranţă de dincolo de norul negru.

Au fost conduse într-un salon confortabil. Primul lucru care a frapat-o pe Marigold a fost cât de primitor era. Era aprins un televizor mare, cu ecran plat, iar două femei stăteau pe canapea şi se uitau la el, pe când alţi pacienţi erau aşezaţi în fotolii şi pe canapele dispuse grupuri-grupuri în jurul camerei. Nişte ferestre enorme aveau vedere către peluză, către nişte copaci, arbuşti şi flori, precum şi către marea bleumarin din depărtare. Părea mai degrabă un club decât un azil de bătrâni. Acest lucru era încurajator. Cu siguranţă, era o parte bună. Din acest punct de vedere, Marigold s-a simţit mai bine.

Până când şi-a dat seama că nimeni nu vorbea cu nimeni. Cu toţii erau singuri, pierduţi în gândurile lor sau poate pierduţi şi

atât. Oameni mai afectaţi decât Marigold, *mult* mai afectaţi, spera ea, existând doar în clipa prezentă, căci asta era tot ce le mai rămăsese.

Beryl s-a îndreptat direct spre o doamnă curată, bine îmbrăcată, care stătea singură lângă fereastră, privind spre grădină, cu mâinile elegant împreunate în poală. Nu părea nefericită sau necăjită. Avea o privire goală, asta cu siguranţă, dar nu părea chinuită sau deprimată. I-a amintit lui Marigold de ursuleţul Winnie de Pluş. Tatăl ei îi citise poveştile pe vremea când era mică. *Uneori stau şi mă gândesc, alteori doar stau.* Amintirea ursuleţului a făcut-o pe Marigold să se simtă mult mai bine. Roşie doar stătea. Era ceva destul de liniştitor în asta.

- Bună, Roşie, a spus Beryl zâmbind. Eu sunt Beryl, vechea ta prietenă.

Roşie i-a zâmbit şi ea, iar în ochi i-a licărit o sclipire de recunoaştere. Era acelaşi zâmbet graţios pe care Marigold îl oferea oamenilor atunci când nu-şi amintea cine erau. Un zâmbet care ascundea frica şi panica pe care le simţea la interior. Dar Roşie nu părea să ascundă nimic altceva în afară de absenţa memoriei.

- Bună, Beryl, a răspuns ea.
- Ea este Marigold. Noi trei am

fost colege de şcoală cu foarte mult timp în urmă!

Roşie nu a recunoscut-o.

- Bună, Marigold, a spus ea, continuând a zâmbi cu seninătate. S-a întors înspre Beryl şi şi-a coborât vocea. Nu ştiu cine sunt toţi aceşti oameni şi de ce se află în casa mea. Şi-a plimbat cu suspiciune privirea prin încăpere. Aş vrea să plece cu toţii acasă la ei.

- Vor pleca în curând, a spus Beryl, luând un scaun şi aşezându-se.

Aceasta a părut să Fie o veste bine-venită pentru Roşie. Umerii i s-au relaxat şi zâmbetul i-a devenit mai natural.

- O, mă *simt* uşurată să aud asta. Vezi tu, mama şi tata se întorc mai târziu, iar mătuşa Ethel vine la ceai. Nu-şi vor dori să-i găsească aici pe toţi aceşti străini.

- Vor pleca toţi până atunci, a spus Beryl, iar Marigold ştia că ambii părinţi ai lui Roşie erau morţi, la fel ca mătuşa Ethel. Beryl doar îi făcea pe plac. Şi de ce nu? Nu avea să-şi mai amintească această conversaţie şi, dacă anticiparea revederii cu părinţii şi cu mătuşa ei era ceea ce o făcea fericită, atunci ce era greşit în a se preface?

- Să fac o ceaşcă de ceai? a întrebat Marigold, privind cu speranţă în jur.

Trebuie să existe un loc unde să pot pregăti câte o ceaşcă de ceai pentru noi toate.

- Au ceai şi cafea în bucătăria de alături, a spus Beryl, arătându-i cu degetul înspre capătul încăperii.

- Atunci merg să îl pregătesc.

Marigold s-a grăbit spre bucătărie. Ea a căutat alinare în alegerea cănilor şi în Fierberea ceaiului. O rutină care îi fusese de folos de-a lungul anilor. Dar inima îi bătea cu putere şi i se umeziseră palmele. Acesta avea să Fie viitorul ei? Fără să ştie unde se află? Crezând că e acasă când nu era acasă? Crezând că părinţii ei sunt în viaţă când erau morţi? Asta trebuia ea să aştepte cu nerăbdare?

Nu voia să fie internată într-un azil de bătrâni, niciodată. Nu putea concepe să trăiască în altă parte decât acolo unde trăia acum, alături de Dennis, Nan şi Daisy. îi plăcea să fie înconjurată de lucrurile ei. îi plăcea sentimentul de familiaritate al propriei case. Pe măsură ce se lăsa cuprinsă de panică, i s-a contractat gâtul, iar mişcările i-au devenit tremurate.

Când a revenit cu tava cu ceşti, Roşie s-a uitat la ea şi i-a zâmbit, acelaşi zâmbet amabil pe care i-l oferise şi înainte.

- Bună, a spus ea, fiind

limpede, din tonul vocii ei, că o vedea pe Marigold pentru prima dată.
Beryl nici nu a tresărit.
- Aceasta este prietena mea, Marigold, a repetat ea, ca şi cum Marigold abia ce sosise.
- Bună, Marigold.
Marigold a încercat să zâmbească, dar nu a putut.
- Bună, Roşie, a spus ea, încercând să-şi stăpânească tristeţea din voce. Ţi-am adus o ceaşcă de ceai.
- Vai, ce drăguţ! a spus Roşie, părând încântată. îmi place ceaiul.
- îţi place să îl bei cu zahăr, a adăugat Beryl.
- Chiar aşa? Roşie s-a încruntat, încercând să-şi amintească. Da, cred că da.
Marigold a împărţit cănile, după care s-a aşezat şi a luat o înghiţitură. Niciodată nu avusese mai mare nevoie de o ceaşcă de ceai decât acum.

y

De îndată ce Beryl a lăsat-o acasă, Marigold a ieşit la o plimbare. Atât de mare ii era disperarea, încât nici nu a intrat în magazin. Nici la bucătărie nu s-a dus, căci

nu voia să o vadă pe Nan, care credea că nu era nimic în neregulă cu ea. Şi nu s-a dus să-I caute pe Dennis pentru că nu voia să-l necăjească; avea nevoie să fie singură.

Acolo sus, pe stânci, a plâns în vânt. Suspine mari care i-au zguduit corpul şi au lăsat-o fără suflare. A găsit o bancă şi s-a aşezat cu faţa către orizont, care acum devenea roşiatic, pe măsură ce soarele îşi îndrepta atenţia spre apus şi cobora în mare.

Se simţea complet neajutorată. Absolut pierdută. De parcă ar fi fost o bărcuţă ce avea cârma fixată înspre un orizont întunecat şi înspăimântător, lipsită de posibilitatea de a-şi schimba direcţia. Că, orice s-ar fi întâmplat, tot avea să ajungă, în cele din urmă, la acel orizont întunecat şi înfricoşător, de care va fi consumată. Inevitabilul unui astfel de sfârşit era terifiant. îi răpea curajul. O făcea să vrea să fugă. Dar cum ar fi putut să fugă de ea însăşi?

I-a atras atenţia o mişcare venită din stânga ei. La început s-a sândit că venise cineva şi se aşezase pe banca de lângă ea. Dar apoi, când s- a concentrat, şi-a dat seama că nu era oricine: era tatăl ei.

- Tată? a oftat ea surprinsă. Tu eşti?

Tatăl ei s-a întors spre ea şi i-a zâmbit

afectuos.

- Da, Goldie. Eu sunt.

Şi chiar el era.

- Of, tată, sunt atât de speriată, a zis ea înăbuşit.

El i-a pus o mână pe mâna ei. Se simţea liniştită, la fel cum se întâmplase şi pe vremea când era un copil care avea nevoie ae alinare.

- Nu trebuie să fii speriată, Goldie. Nu eşti singură, să ştii.

- Dar mă simt atât de singură. A început din nou să plângă. Mă simt simt ca şi cum aş aluneca pe o pantă şi nimeni nu mă poate opri.

- Nu, nimeni nu te poate opri atât timp cât îţi este menit să aluneci pe pantă.

- îmi este *menit* să alunec, tată?

- Bineînţeles. Asta face parte din experienţa pe care trebuie să o trăieşti aici. Nimeni nu poate interveni în acest sens. Totul face parte din Măreţul Plan. Dar tu nu aluneci de una singură. Eu sunt mereu cu tine, Goldie. Nu te voi părăsi niciodată. Tu nu mă vei vedea, nu de fiecare dată, dar, după cum obişnuiam să-ţi spun, nimeni nu moare cu adevărat. Doar

te rupi de trupul tău, care ţi se pare într-adevăr foarte greu atunci când ajungi să petreci o vreme Iară el, iar apoi te duci acasă.

- Eşti aici acum.

Ea a clipit recunoscătoare spre el şi a reuşit să-i ofere un zâmbet şovăielnic.

- Sunt *întotdeauna* aici, a spus el cu hotărâre, iar zâmbetul lui cu subînţeles a înlăturat o parte din teama lui Marigold.

Arăta bine. Nu mai era bătrânul fragil care murise de cancer, ci un bărbat vibrant, sănătos, cu părul şaten lucios şi ochii căprui, luminoşi, părând mai viu ca niciodată.

- îmi pierd memoria, tată, i-a spus Marigold. Cred că îmi pierd şi minţile. S-a uitat Ta el cu disperare. Ce sunt eu fără amintirile mele?

- Dar nu înţelegi, Goldie? a spus el calm. Tu vei fi mereu *tu*. Nici o boală nu-ţi poate lua asta. Eşti eternă. Nimic nu *te* poate distruge vreodată.

O privea cu atâta încredere, de parcă i-ar fi spus ceva atât de evident încât se mira că nu ştia deja.

- Imaginează-ţi că eşti la volanul unei maşini. Maşina este trupul tău, iar motorul este creierul, dar tu, tu eşti separată de ele. Conduci maşina doar cât

timp eşti în călătorie. Odată ce-ţi termini călătoria, nu mai ai nevoie de ea. în acest moment, maşina pierde roata dezumflată, iar motorul se strică, dar tu rămâi perfectă şi întreagă, aşa cum ai fost întotdeauna. Aşa cum vei fi întotdeauna.

Zâmbetul lui era acum radiant.

- Nu ai nevoie de maşină acolo unde te duci tu, Goldie. Ai nevoie doar de dragoste, iar tu ai suficientă dragoste cât să ajungi acolo şi să te şi întorci înapoi.

Ochii lui Marigold au strălucit.

- Până acolo şi înapoi, a repetat ea, de parcă ar fi auzit pentru prima data acele cuvinte.

- La fel ca mine, Goldie. De aceea m-am întors, din dragoste. Şi-a pus o mână pe inimă
şi a bătut-o uşor. Acesta este singurul lucru care contează. E cu adevărat ciudat că atât de mulţi oameni nu-şi dau seama de asta. îşi irosesc vieţile, pierzând din vedere esenţialul.

Marigold s-a mobilizat.

- Dacă tu eşti cu mine, tată, cred că mă pot descurca în această călătorie.

- Asta-i fata mea! Călătoria ta a fost planificată înainte de a veni pe lume.

Şi am să- ţi spun un secret.

A zâmbit ştrengăreşte.

- Care este acela? a întrebat ea, găsind irezistibilă sclipirea din ochii lui şi zâmbind la rândul ei.

- Te descurci foarte bine.

Ea s-a luminat la faţă.

- Chiar aşa?

- O, da. Primeşti note maxime.

Ochii lui Marigold s-au umplut din nou de lacrimi.

- Niciodată nu am luat note maxime la şcoală.

- Viaţa este cea mai importantă şcoală. Cea care contează cu adevărat.

- Cât timp mai ai înainte să te întorci... *acolo*?

El a ridicat din umeri.

- Bănuiesc că încă puţin.

- Dar te vei întoarce?

- O, da, Goldie. Poţi fi sigură de asta. Mă voi întoarce ori de câte ori vei avea nevoie de mine.

Şi Marigold ştia că aşa va face.

Câteva zile mai târziu, o mână de oameni s- au întâlnit în salonul lui Beryl. Erau acolo

Eileen Utley, Dolly Nesbit, Cedric Weatherby, comodorul şi soţia sa, Phyllida. Atmosfera era sumbră şi puţin tensionată. Cu toţii aşteptau. Eileen se pricepea să vorbească despre nimic. Ea obişnuia să vorbească despre nimicuri cu Marigold, dar acum, că Marigold nu mai era în fiecare dimineaţă la magazin, trebuia să vorbească despre nimicuri cu Tasha, ceea ce era dificil, pentru că Tasha nu era foarte interesată de nimicuri şi nici nu avea timp pentru aşa ceva. Era mereu grăbită să despacheteze lucruri ori se afla în spatele tejghelei, bătând ceva la tastatură. Acum, în timp ce aşteptau, toată lumea părea insă foarte recunoscătoare pentru prezenţa lui Eileen. Ea atenua atmosfera apăsătoare şi le distrăgea atenţia de la scopul întâlnirii lor.

Beryl îi servise cu vin. Phyllidei nu-i plăcea vinul, era mai degrabă adepta vodcii, dar nu voia să pară nepoliticoasă, aşa că a sorbit cu delicateţe din Chardonnay-ul care se încălzea uşor în pahar din cauza mâinilor ei fierbinţi şi nervoase. A observat că lăsase o pată de ruj roşu pe pahar şi a şters-o cu degetul mare. Cedric, flamboaiant într-o cămaşă roz şi pantaloni galbeni de catifea, stătea pe canapea lângă Dolly, care mirosea a violete. Dolly avea o mână care îi tremura.

Nu era nimic sinistru, fusese la doctor să îşi facă un control. Dar asta însemna că trebuia să ţină paharul în mâna ei mai sigură. Uneori uita şi vărsa băutura. Canapelele lui Beryl erau de un verde închis, cu model, iar vinul era alb, aşa că nu avea importanţă.

Eileen a continuat să trăncănească. Se afla pe un teren destul de sigur vorbind despre vreme

- toată lumea iubea să vorbească despre vreme

- şi despre mâncare. Animalele, insă, erau un subiect sensibil, având în vedere pisica lui Dolly şi cârtiţele comodorului. Eileen era atentă să nu supere pe nimeni aducând vorba de animale. Dar începea să îşi piardă energia. Spera ca Tasha să sosească în curând, înainte de a rămâne de tot fără ea.

în cele din urmă, s-a auzit soneria şi Beryl a poftit-o pe Tasha în cameră. Dolly s-a apropiat de Cedric pentru a-i face loc să se aşeze. Tasha i-a salutat pe toţi, puţin stresată, după care s-a aşezat lângă Dolly. Beryl i-a turnat un pahar de vin. Tasha a luat o gură şi a înghiţit zgomotos.

- Scuzaţi-mă, a spus ea, ducându-şi mâna la gât.

Toată lumea i-a zâmbit liniştitor. Zâmbete

care transmiteau că nu era nici o problemă, căci *cu toţii* erau stresaţi.

- Bine, a spus Beryl pe un ton formal. Ştiţi de ce vă aflaţi aici, aşa că hai să începem.

Au dat din cap cu solemnitate. Eileen a clătinat din cap şi şi-a strâns buzele într-o linie subţire. Ea credea cu convingere că, dintre toţi cei prezenţi, *ea* era cea mai bună prietenă a lui Marigold.

- Nu-mi vine să cred, a spus ea. Pur şi simplu pare nedrept, nu-i aşa?

- Viaţa nu este corectă, a spus Cedric.

Cu toţii au dat din cap în semn de aprobare. Nimeni nu putea să nu fie de acord cu *asta*.

- De ce oamenilor buni li se întâmplă astfel de lucruri? a întrebat Phyllida.

- Dacă am şti răspunsul la această întrebare, a spus soţul ei, am înţelege toate marile mistere ale lumii.

Beryl a inspirat prin nări.

- Am convocat o întâlnire în această seară pentru că avem nevoie de un plan. Trebuie să formăm un front unit. Aşadar, eu am o prietenă într-un azil de bătrâni, care suferă de demenţă, aşa că ştiu

mai bine decât majoritatea cum să gestionez situaţia. Şi *este vorba* de gestionare, vă asigur. Există reguli, iar dacă le respectăm, atunci viaţa lui Marigold va fi mult mai plăcută.

- Ce fel de reguli? a întrebat Eileen.

Nu prea îşi dorea ca cineva sâ-i spună cum să se comporte cu Marigold. Fiind cea mai apropiată prietenă a ei, se gândea că ştia cum să se ocupe de boala ei.

- Memoria lui Marigold se va deteriora lent, a spus Beryl.

- Eu nu aş folosi cuvântul „lent”, a întrerupt – o Ccdric. Am observat o anumită accelerare în ultimele luni. La nunta lui Suze, nu şi-a recunoscut propria cumnată. De cele mai multe ori ascunde asta, pentru că este inteligentă. Dar uită mult mai mult decât lasă să se vadă.

- În curând nu va mai putea reţine informaţii noi, a continuat Beryl, ignorând contribuţia lui Cedric. îşi va aminti trecutul îndepărtat şi acesta se va confunda cu prezentul. De exemplu, ieri mi-a spus că a avut o conversaţie lungă cu tatăl ei. Ei bine, cred că Arthur a murit cu cincisprezece ani în urmă. Vedeţi voi, creierul ii joacă feste. Ea crede că el încă trăieşte. Aşa că noi trebuie

să-i ţinem isonul şi să nu încercăm să o corectăm.

- Tu ce i-ai spus când ţi-a povestit că l-a văzut pe tatăl ei? s-a interesat Dolly, întrebându-se în secret dacă nu cumva Marigold văzuse fantoma acestuia, căci *ea o* văzuse odată pe cea a bunicului ei.

- Am spus: „Ce drăguţ!”. Nu am întrebat-o ce îi povestise, pentru că probabil nu şi-ar fi amintit. Vedeţi? Eu am zis ca ea şi vă sugerez să faceţi la fel. Trebuie să formăm un front unit, a repetat ea, mulţumită de metaforă.

- Ce păcat! a suspinat Phyllida.

- Mereu li se întâmplă celor mai drăguţi oameni, a adăugat grav comodorul.

- Ce sugerezi, Beryl, să o *minţim*? a întrebat Eileen cu suspiciune.

Eileen se mândrea cu faptul că spunea lucrurilor pe nume.

- Nu este vorba chiar de o minciună, a răspuns Beryl. înseamnă să fii alături de ea în lumea ei. înseamnă să-i faci fericită clipa prezentă. Dacă eu i-aş fi spus, „Dar tatăl tău e mort, Marigold”, aş mai fi făcut-o fericită? Nu, aş fi făcut-o să fie foarte tristă şi confuză. Să încercăm să evităm asta.

- Dar starea lui Marigold nu

este încă atât de gravă, a spus Eileen. Ştie foarte bine că tatăl ei a murit.

Beryl a lăsat paharul pe măsuţa de lângă fotoliu şi şi-a împreunat degetele în poală.

- Bineînţeles că ştie, *de cele mai multe ori*. Are zile bune şi zile proaste. Presupun că, atunci când mi-a spus că şi-a văzut tatăl, avea o zi proastă. Dar în curând va uita că el chiar a murit, iar asta nu se va întâmpla pentru că are o zi proastă. Se va întâmpla pentru că creierul ei este devorat, la fel ca o bucată de brânză mâncată de şoareci. Dacă ne ţinem cu toţii de aceeaşi partitură, o putem proteja de neplăceri.

Beryl s-a întors spre Tasha, care nu deschisese gura decât o dată de când venise.

- *Tu* ce părere ai, Tasha? Tu o vezi mai des decât noi.

Tashei i s-au înroşit obrajii când toate privirile s-au aţintit asupra ei.

- Se simte foarte jenată când uită lucruri, a spus ea. Când se ocupa de magazin, uita câte ceva în fiecare zi, iar asta devenea grav. E greu să te ocupi de o afacere dacă proprietarul uită totul. Desigur, ea s-a gândit că nu observase nimeni, dar noi am observat cu toţii. Cred că este mai relaxată acum, când nu mai trebuie să îşi facă griji în

privinţa afacerii.

- Nu se poate să-i fi fost uşor să se retragă, a spus comodorul. Când m-am pensionat, m-am simţit neputincios.

- Da, aşa este, a aprobat soţia sa, dând din cap cu seriozitate.

- Dar am descoperit lucruri care să mă ţină ocupat, iar acum nu pot spune că îmi lipsesc vremurile de altădată.

- Nici lui Marigold nu-i vor lipsi, a spus Tasha.

- Ei bine, nu şi le va aminti, a spus Eileen.

- Aşadar, care sunt regulile? a întrebat Cedric. îmi place să ştiu unde mă situez. îmi place să am limite. Nu vreau să dau cu bâta în oaltă.

- Nu o contraziceţi, a spus Beryl hotărâtă. Asta e cea mai importantă. Orice ar spune, ziceţi ca ea. Nu vă aşteptaţi să-şi amintească lucruri. Aveţi răbdare când uită. Nu puneţi întrebări şi nu faceţi presiuni asupra ei pentru a-şi aminti ceva.

Nu vrem să o facem să intre în panică. Trebuie să fim alături de ea.

- Cât timp va dura până când va uita cine suntem *noi*? a întrebat Dolly cu îngrijorare.

- Nu ştiu, a răspuns Beryl.

Fiecare persoană este diferită.

- îmi aduc aminte când a uitat să gătească budincile de Crăciun pentru Lady Sherwood, a spus Cedric. Asta s-a întâmplat anul trecut de Crăciun. Atunci nu m-am gândit la nimic de genul ăsta.

- Nici unul dintre noi nu s-a gândit, a spus Beryl.

- Eu am crezut doar că îmbătrâneşte şi că e un pic ciudată, a adăugat Dolly.

- Cu toţii suntem.

Comodorul a chicotit fără să fie amuzat.

- Dar uitarea era diferită în cazul ei, a spus Phyllida încet. Nu era ceva normal. Cred că am observat cu toţii asta.

- Eu m-am gândit că ar putea avea demenţă, dar nu am vrut să o spun, a mărturisit Eileen.

Şi-a coborât privirea asupra mâinilor ei bătrâne şi zbârcite, pe care le frământa neliniştită în poală.

- Am sperat că nu era vorba de asta. Nu vreau să pierd o prietenă. Nu vreau să o pierd pe Marigold.

- Nu o vom pierde, a spus Beryl cu hotărâre. Dacă vom lucra împreună, ca un front unit, o vom ţine lâneă noi.

- Şi nu trebuie să lăsăm să se

vadă că ştim, a spus Cedric, uitându-se, pe rând, la chipurile sumbre.

- Marigold este foarte sensibilă.

- Sunt de acord, a spus comodorul. Trebuie să păstrăm secretul.

- Mare păcat, a repetat Phyllida cu un oftat. De ce li se întâmplă mereu celor mai buni oameni?

Comodorul a clătinat din nou din cap. Cu toţii au tăcut. Tasha şi-a golit paharul. Beryl a observat.

- Să mai servim nişte vin, a propus ea, forţând un zâmbet şi ridicându-se de pe scaun. Cred că avem nevoie.

y

Suze s-a întors din luna de miere la fel de bronzată ca lemnul de tec uns. Avea părul împletit în codiţe minuscule, prinse cu mărgele colorate şi purta nişte haine potrivite mai degrabă unui hippy din anii ’70.

- Am fumat atât de multă iarbă, i-a mărturisit ea lui Daisy în timp ce se aflau în bucătărie. Am plutit în ultimele zece zile.

- Ei bine, e foarte bine că ai coborât pe pământ. Trebuie să-ţi dau nişte veşti proaste.

Lui Suze i-a picat faţa.

- Ce? E vorba de Nan?
- Nu, de mama.

Suze s-a holbat la Daisy, dar nu a spus nimic.

- Are demenţă.

Suze s-a albit ca varul.

- Eşti sigură?
- Am primit rezultatele analizelor cât timp ai fost plecată. Diagnosticul este aproape sigur demenţă. A făcut şi o tomografie care confirm asta.
- Există tratament? a întrebat Suze.

Daisy a clătinat din cap.

- Mă tem că nu.
- Ce? Nu există tratament? Putem lansa rachete în spaţiu şi putem ateriza pe Lună, dar nu putem găsi un leac pentru demenţă.
- Nu există tratamente pentru o mulţime de boli.
- Pentru *asta* ar trebui să existe un tratament!

Suze a înjurat, scuipând cuvântul cu frustrare şi furie.

- O să moară?

Daisy a privit chipul afectat al surorii sale şi a simţit cum se albeşte şi ea la faţă. Gândul că mama lor ar putea muri era de

neconceput.
Dar gândul de a o pierde încetul cu încetul era, într-un fel, mai rău. Nu voia să se gândească la un viitor în care nu mai rămânea din ea decât o carcasă.

- Bineînţeles că nu o să moară! a exclamat ea.

Suze a zâmbit cu amărăciune.

- Nu te pricepi deloc să minţi, Daisy.

- Ei bine, vom muri cu toţii până la urmă.

- Se simte mai rău?

-Da.

- Vorbim despre asta? Este un secret? Cum să mă comport în preajma ei?

- Ca de obicei, dar trebuie să avem răbdare.

Suze a rămas cu privirea pironită asupra ceaiului ei. Era foarte bine că se mutase şi că locuia cu Batty, căci nu credea că avea prea multă răbdare pentru această boală. Era îngrozită că nu avea prea multă răbdare pentru mama ei.

- Totul se va schimba, nu-i aşa? a spus ea cu îngrijorare. Adică va trebui să avem *noi* grijă de *ea*. Mereu a fost invers.

- Mă bucur că am venit acasă,

a spus Daisy brusc. Mă bucur că sunt aici când mama are cea mai mare nevoie de noi.

- Şi eu mă bucur că ai venit acasă. Eşti bună la astfel de lucruri, a încuviinţat Suze. Nu m-aş descurca singură. Nu sunt prea responsabilă.

- Vei învăţa, a spus Daisy. Vom învăţa amândouă să fim responsabile.

Suze şi-a întors privirea spre fereastră şi a oftat.

- Crezi că va uita să-şi hrănească păsările? a spus ea cu un zâmbet, amintindu-şi cât de iritată era când mama ei pretindea că erau ale ei.

Daisy s-a uitat în grădină, la mărul în care hrănitoarea rămânea goală pe perioada lunilor de vară.

- Când se va întâmpla asta, atunci va trebui să ne îngrijorăm cu adevărat, a spus ea.

CAPITOLUL 21

Marigold fusese foarte abătută. Nu mai intrase în magazin de câteva zile, preferând să se ascundă în casă, încercând să rezolve

Sudoku sau uitându-se pasiv la televizor. Dennis a decis să plece împreună în weekend. Avea în minte de ceva vreme cadoul făcut de Daisy şi Suze de Crăciun. Sperase să meargă în primăvară, dar îi împiedicase nunta lui Suze, iar Marigold fusese mult prea ocupată cu magazinul. Dar acum, că îl administra Tasha, Dennis a simţit că era momentul potrivit să plece. Era începutul lui august şi amândoi aveau nevoie de odihnă. Aveau nevoie de timp împreună. Iar Marigold avea nevoie de ceva care să-i distragă atenţia şi să-i ridice moralul. Daisy îi asigurase că va avea ea grijă de Nan. Nan ii asigurase că nu era nevoie ca cineva să aibă griiă de ea. Suze era ocupată să se acomodeze cu viaţa de femeie măritată. Abia dacă o văzuseră la faţă de când se întorsese din luna de miere.

Dennis era la volan, iar Marigold stătea pe locul pasagerului. Hotelul se afla la două ore de mers cu maşina de-a lungul coastei. Fetele le arătaseră fotografii cu el. Arăta minunat, exact genul de loc în care se puteau odihni şi în care puteau să uite de griji. Au ascultat la radio melodii vechi, care erau pe placul amândurora. Lui Marigold nu-i plăcea rockul. Nu-i plăcuse niciodată. îi plăcea muzica country şi ABBA. Aşa că Dennis a pus Magic

Radio şi au admirat peisajul verde şi luxuriant pe lângă care treceau.

După o vreme, Marigold a aţipit. Cum stătea aşa, cu ochii închişi şi chipul relaxat, Dennis s- a gândit cât de tânără arăta. Sprâncenele îi erau netede, buzele uşor întredeschise şi, dacă nu se înşela, un zâmbet foarte mic îi curba colţurile gurii a mulţumire. Dusă era nelinişte care părea să o chinuie în ultima vreme, iar în loc sălăşluia seninătatea. îi făcea plăcere să o vadă astfel şi s-a trezit fredonând ritmurile de la radio.

Au ajuns la hotel chiar înainte de prânz. Dennis a parcat maşina, după care a venit un portar să le ia valiza, cu toate că nu aveau decât una singură şi nici aceea nu era foarte mare. Marigold a fost impresionată de clădire. îi plăceau casele frumoase. Aceasta era albă, cu obloane turcoaz şi un acoperiş în pantă, din ţiglă gri, având vedere la mare.

- E frumos, nu-i aşa, Dennis? a spus ea, luându-l de mână.

Zilele acestea, avea nevoie să îl ţină de mână. Avea nevoie de sentimentul de siguranţă pe care numai Dennis i-l putea oferi.

- Va fi exact ce ne trebuie, a răspuns Dennis. îmi aminteşte de locul ăla în care am fost noi odată, lângă Lands End. Mai

ţii minte?

Marigold nu avea o problemă cu amintirile vechi. Cele noi erau cele care o chinuiau.

- Avea obloane albastre, nu-i aşa? îmi plac obloanele. îmi amintesc de Franţa.

- Ai vrea să fac obloane şi pentru casa noastră, Goldie?

Marigold a fost încântată.

- Ce idee minunată! a spus ea. Mi-ar plăcea foarte mult. Apoi aş putea sta în grădină cu păsările mele şi mi-aş putea imagina că sunt în Provence.

- în acest caz, am să fac câteva şi am să le vopsesc cu albastru, doar pentru tine.

- Cred că ar fi mai frumos verde, a spus ea. Ca să se potrivească cu grădina. Albastrul se vede frumos la mare, dar noi suntem înconjuraţi de câmpuri, nu-i aşa? Aşadar, probabil că verdele ar arăta mai bine.

- Atunci verzi să fie.

- Mulţumesc, Dennis, a spus ea zâmbindu-i.

Zâmbetul ei îl făcea să se simtă bine. Era plin de admiraţie şi recunoştinţă, precum şi de

o uimire copilărească, ceea ce era o

schimbare recentă; ea nu mai zâmbise aşa înainte.

- Orice pentru tine, Goldie, a spus el şi a tras-o mai aproape pentru a o săruta pe tâmplă.

De îndată ce au intrat în hotel, şi-au dat seama ce cadou special le făcuseră fetele. Totul era decorat în albastru şi alb strălucitor. De la pereţii albi şi canapelele albastre din zona recepţiei până la păturile în dungi alb-albastre şi pernele asortate din dormitor. Era şic şi discret şi de foarte bun-gust. Marigold a ieşit pe balcon şi a observat că florile de pe terasa de dedesubt erau şi ele albastre, la fel ca umbrelele care îi fereau pe oaspeţi de soare în timp ce serveau prânzul. Privirea i s-a abătut asupra bărcilor de pescuit care se legănau pe apă, iar apoi dincolo, pe partea cealaltă a golfului, asupra dealurilor verzi şi netede care coborau până la mare.

Marigold iubea marea. O scotea din ea însăşi, o detaşa de angoasă şi frică, ancorând-o în momentul prezent. *Ce e în neregulă acum?* s-a întrebat ea şi a zâmbit, căci totul era perfect.

Dennis a venit lângă ea.

- Aşa-i că-i minunat? a spus ea, oftând fericită.

- Chiar este, a încuviinţat el.
- Inteligent din partea ta că te-ai gândit la asta.
- Ei bine, nu a fost ideea mea.
- Nu? Atunci a cui a fost ideea?

Dennis s-a încruntat.

- A lui Daisy şi Suze. A fost cadoul lor de Crăciun, mai ţii minte?
- Da? Ce drăguţ!

Dennis putea mai mult decât să-i provoace jenă atrăgându-i atenţia asupra memoriei ei tot mai slabe.

- Ţi-e foame? a întrebat el.
- Cred că da, a răspuns ea.
- Hai să luăm prânzul afară, sub una din umbrelele alea. Sunt drăguţe, nu-i aşa?
- îmi place albastrul acela. E o culoare veselă.
- Pe o zi ca asta, sunt de aceeaşi culoare ca marea.
- Da, aşa e.
- După prânz mergem la o plimbare. Putem merge pe plajă. Poţi să intri cu picioarele în apă.

Marigold a râs.

- Obişnuiam să fac asta când eram mică, să- mi bag degetele de la picioare în apă. Era foarte rece. Nu-mi place când e

rece. Cred că o să-mi păstrez pantofii în picioare.

Coborând scările, Marigold şi-a strecurat mâna în mâna lui.

- Ce frumos din partea ta că m-ai adus aici! a spus ea, iar Dennis nu a mai corectat-o de această dată.

După prânz, s-au plimbat pe plajă. Pescăruşii se roteau pe cerul de deasupra lor, iar corbii de mare şi rândunelele ţopăiau de colo-colo, căutând prin nisip mici creaturi lăsate în urmă de maree. Soarele după-amiezii le mângâia cald chipurile, iar vântul proaspăt şi vijelios le adia în păr. Marigold îi arăta lucrurile de care era interesată, cum ar fi crabii mici care se întreceau să ajungă la adăpost, scoicile care se iveau din nisip şi o bucată ciudată de sticlă verzui, pe care s-a aplecat să o ia, imaginându-şi că era parte a unei comori preţioase de pe corabia unor piraţi, spulberată de stânci cu multe secole în urmă. Bucurându- se de aceste mici plăceri, Dennis şi-a dat seama că darul lui Daisy şi Suze însemna, de fapt, mai mult decât câteva nopţi petrecute într-un hotel şic, fiind chiar Prezentul. Clipa de Acum. Era locul în care Marigold se simţea cel mai bine. Era locul în care puteau coexista fără îndoială. Prezentul era cel mai bun cadou pe

care ar fi putut să îl primească în dar.

În acea seară, au luat cina într-un restaurant din port. Luminile sclipitoare ale caselor îngrămădite pe versantul dealului erau hipnotizante, strălucind precum stelele de pe cerul nopţii. Era îndeajuns de cald pentru a sta
afară, aşa că s-au aşezat la masa de la marginea terasei, aproape de apă, iar Dennis a comandat o sticlă de vin.

- Ce sărbătorim, Dennis? a întrebat Marigold când chelnerul a turnat puţin Pinot Gris în paharul acestuia pentru degustare.

- Ne sărbătorim *pe noi*, a spus Dennis sorbind din vin.

Marigold a zâmbit.

- Ce drăguţ!

Dennis a ridicat din sprâncene.

- Bun, a spus el aprobator. Foarte bun.

Chelnerul le-a umplut paharele, după care i-
a lăsat singuri. Dennis s-a întins peste masă şi a luat-o de mână pe Marigold. Ochii îi erau strălucitori, iar chipul îi era copilăresc în dezolarea lui. Conştiinţa faptului că avea să o piardă făcea urgentă dorinţa de a o ţine de mână.

- Mereu ai fost iubita mea, Goldie, a spus el.

Marigold s-a înroşit la faţă de plăcere.

- încă de când ne-am întâlnit prima dată. îţi mai aminteşti, Goldie, când ne-am întâlnit prima dată?
- Purtai o garoafă roşie la butonieră.
- Da. Ai dreptate. Tu purtai o rochie galbenă cu flori albastre şi aveai o floare albastră prinsă în păr.
- Şi m-ai invitat la dans.
- Da. Erai cea mai frumoasă fată din sală.
- Doar în ochii tăi, Dennis.
- Mi-ai zâmbit şi am fost al tău.

Ea a râs cu plăcere şi a simţit cum o strânge mai tare de mână.

- Şi de atunci înainte, m-ai cucerit cu fiecare zâmbet pe care mi l-ai oferit.
- O, Dennis, eşti atât de romantic!
- Numai cu tine, Goldie.

A sperat ca ea să nu fi observat lacrima pe care şi-a şters-o cu mâna pe care o avea liberă.

- Te iubesc, să ştii.
- Şi eu te iubesc.

S-a încruntat, încercând să valorifice o amintire care îi venise brusc şi care acum îi aluneca printre degete.

- Dragostea este tot ce contează, a spus ea.

Nu-şi mai amintea cine îi spusese asta, dar îşi amintea sentimentul de căldură şi siguranţă pe care i-l dăduse acea persoană.

- Majoritatea oamenilor nu-şi dau seama de asta, dar viaţa se rezumă doar la iubire. Ei trec prin viaţă fără să înţeleagă care este sensul ei.

- Vorbeşti exact ca tatăl tău, a spus Dennis.

- Da? a răspuns ea.

- Da, aşa ar fi spus şi el.

- Ei bine, atunci va râde când îi voi povesti, nu-i aşa?

Marigold a apucat paharul de vin şi a luat o înghiţitură. Dennis s-a încruntat şi a privit-o cu tristeţe.

- Un vin foarte bun, Dennis, a spus ea, fără să-şi dea seama de tristeţea din ocnii lui.
Pentru noi!

Şi-a ridicat paharul.

- Pentru noi, Goldie! a repetat Dennis.

V

Dennis a fost trezit de ţârâitul telefonului. Era întuneric. Miezul nopţii. A întins mâna spre noptieră şi a bâjbâit după telefon. Când a aat de el, l-a dus la ureche.

- Alo? a spus el somnoros.
- Domnule Fane, îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, dar soţia dumneavoastră este la recepţie. Cred că ar trebui să coborâţi să o luaţi.

Tresărind, Dennis s-a ridicat în şezut. S-a uitat la spaţiul pe care ar fi trebuit să îl ocupe Marigold: gol. Era buimac de somn. A încercat să înţeleagă gândurile care îl zdruncinau acum. Nu era convins că nu avea un coşmar. A aprins lumina şi a pus receptorul la loc, s-a ridicat repede în picioare şi a luat halatul agăţat de uşa de la baie. Apoi a ieşit în grabă pe coridor. O senzaţie de greaţă i s-a strecurat în stomac. Ce căuta Marigold la recepţie la ora aceea târzie din noapte? s-a întrebat el. Se simţea rău? De ce nu-l trezise? A aşteptat cu nerăbdare liftul. Părea să dureze o eternitate. în tot acest timp,
inima îi bubuia în piept. Marigold
avea probleme.

Când a coborât din lift, nu era nimeni la recepţie. S-a uitat frenetic în jur până când privirea lui a descoperit faţa albă a lui

Marigold. Stătea pe una dintre canapelele albastre, îmbrăcată în cămaşa de noapte, frământându-şi mâinile şi plângând. Recepţionerul stătea lângă ea, încercând, Iară succes, să o consoleze.

Când Marigold l-a văzut pe Dennis, s-a ridicat în picioare şi a alergat la el ca un copil.

- O, Dennis! a strigat ea uşurată. Aici erai!

- Ce faci aici jos, Marigold? a întrebat el, înfaşurându-şi braţele în jurul ei.

O simţea tremurând la pieptul lui, ceea ce l-a făcut să intre şi mai mult în panică, căci nu o mai văzuse niciodată aşa.

Recepţionerul s-a apropiat, fiind în mod evident recunoscător că fusese scutit de responsabilitatea de a avea grijă de o femeie nebună.

- A apărut aici, cerând să plece acasă. Cred că nu ştia unde se aflã.

- Mulţumesc, a spus Dennis. Probabil că umbla în somn. Mâine-seară voi încuia uşa.

A condus-o înapoi în camera lor şi a aşezat – o în pat.

- Te simţi mai bine acum, Goldie?

Ea l-a privit cu nedumerire.

- Nu am ştiut unde mă aflu, a spus ea.

- Nu-i nimic. Data viitoare să mă trezeşti.

Ea a dat din cap.

- Dar nu ştiam unde erai.

- Eram chiar lângă tine.

-Da?

-Da.

Ea a oftat şi a închis ochii.

- Voi fi bine mâine-dimineaţă.

- Desigur. Vom ieşi să explorăm şi vom lua prânzul la un restaurant.

- O să fie frumos, a spus Marigold.

Dennis a privit-o pentru o clipă. Adormise acum.

Liniştită. I se dusese toată îngrijorarea de pe chip.

Dar Dennis nu a reuşit să se debaraseze la fel de uşor de propriile griji. S-a dus la minibar şi a găsit o sticluţă de whisky. L-a turnat într-un pahar şi l-a luat cu el afară, pe balcon. Luna era sus pe cer. Mare, rotundă şi luminoasă, precum globul de cristal al unei ghicitoare. Arunca o dâră de argint peste ocean, creând o cărare magică spre Rai. S-a sprijinit de balustradă şi a luat o înghiţitură.

Whisky-ul i-a încălzit gâtlejul şi i-a calmat nervii. Marigold se simţea din ce în ce mai rău. Nu avea cum să nege acest lucru. Declinul ei începuse să ia amploare. Nu era vorba doar de uitare, ci de o încetinire generală a mişcărilor, a vorbirii şi a capacităţii ae concentrare. Era distrasă şi visătoare. Fusese mereu pricepută la cuvinte, dar acum, până şi cele mai simple îi scăpau. Şi-a adus aminte cum obişnuia să termine de rezolvat puzzle- urile. El chiar crezuse că îi (acuse cel mai bun puzzle din toate timpurile, dar se dovedise a fi cel mai prost. A rămas pe masa din sufragerie, incomplet. O metaforă a creierului ei. Dar, în cazul ei, piesele pierdute nu aveau să-şi mai găsească vreodată locul potrivit.

A oftat adânc şi a privit frumuseţea argintie a nopţii. A privit-o prin ochii lui Marigold şi a zâmbit cu tandreţe, căci îi auzea vocea descriind coama scânteietoare a valurilor, cerul de un indigo profund, care strălucea plin de stele, precum şi luna mare şi rotofeie, care era atât de aproape încât ai fi putut să întinzi mâna şi să o atingi. Marigold găsea farmec în orice. Acesta era unul dintre lucrurile pe care le iubea cel mai mult la ea. Capacitatea ei de a vedea partea plină a paharului. S-a întrebat ce parte bună găsea

ea în *asta.* A mai luat o înghiţitură. Deoarece, cu toată bunăvoinţa din lume, *el* nu găsea nici una pe nicăieri.

A doua zi de dimineaţă, Marigold uitase cu desăvârşire de rătăcirea ei de la miezul nopţii. S-a trezit entuziasmată şi s-a dus direct la fereastră.

- încă o zi frumoasă, Dennis, a spus ea. Ce facem azi?

- Mergem în explorare. Am impresia că sunt ruinele unui castel în apropiere.

- îmi plac ruinele, a spus ea.

- Şi mie.

Dennis a lăsat în urmă drama nopţii şi s-a concentrat să facă o zi specială pentru amândoi. Ei nu plecau prea des în vacanţă şi s- a întrebat dacă aveau să mai plece vreodată.

Era hotărât să facă din această vacanţă una pe care ea nu avea să o uite niciodată.

y

Taran o suna pe Daisy aproape în fiecare zi. Pretindea că suna pentru a afla ce mai face mama lui sau pentru mici informaţii care nu puteau fi găsite decât în biroul tatălui său, dar Daisy şi-a dat foarte repede seama că acestea nu erau decât nişte scuze.

Adevărul era că voia să vorbească cu ea. în mare parte, despre nimic, dar din ce în ce mai mult despre tatăl său. Încet-încet, acele ocazii au devenit mai frecvente, iar conversaţiile despre pierderea lui au devenit mai lungi. A început să-şi deschidă sufletul, iar Daisy s-a simţit flatată. Şi-a dat seama că îl judecase greşit. El era doar un produs tipic al clasei sociale şi al educaţiei sale. Simţea şi el emoţii, doar că nu ştia cum să le exprime.

A presupus că el nu vorbea despre tatăl său cu prietena lui, cu care ba se certa, ba se împăca. Altfel nu ar fi simţit nevoia să discute *cu ea.*

- Băiatul acela te sună cam des, nu-i aşa? a spus Nan, care se uita la televizor în salon, în vreme ce Daisy desena lângă fereastră.

Era prea cald pentru a sta afară, iar lui Nan ii plăcea să se uite la emisiuni tip concursuri de întrebări. îi plăcea să dea răspunsurile corecte înaintea concurenţilor.

- Taran? M-a sunat pentru că ¡1 ajut să rezolve problema cu moştenirea lăsată de tatăl său şi tot eu am grijă şi de mama sa.

- Aş fi crezut că Lady Sherwood are o armată de ajutoare.

O casă atât de mare necesită multă întreţinere.

- O are doar pe Sylvia.
- A, Sylvia, un model de discreţie.
- Nu e foarte discretă, a precizat Daisy.
- Sir Owen i-a lăsat întreaga proprietate lui Taran. Spera să mai trăiască încă şapte ani pentru ca el să nu fie nevoit să plătească impozit pe ea. Dar, din păcate, cârtiţele comodorului i-au dat planurile peste cap. Probabil că bietul Taran va trebui să o vândă. Impozitul pe moştenire va fi înfiorător de mare.

Daisy a lăsat cărbunele jos.

- Ţi-a spus Sylvia asta?
- Nu, i-a spus lui Eileen, care mi-a spus mie.
- E foarte eficient Radio Şanţul din sat.

Nan a chicotit.

- Nici nu ai idee.
- Ţi-a mai spus şi altceva?
- Are de gând să o vândă unor dezvoltatori. Se pare că sunt deja unii interesaţi. Autorizaţia de construcţie nu ar fi greu de obţinut, căci consiliul este disperat după mai multe case. Locul logic pe care să

fie construite ar fi chiar lângă poarta noastră din spate.

Daisy şi-a muşcat buza.

- Nu le putem spune mamei şi tatei. Nu până nu se întâmplă.

- Ei bine, ar trebui să se mute din casă, bineînţeles.

- Nan!

- Nu am putea trăi aici cu tot zgomotul ăla! M-ar înnebuni de cap. Sunt bătrână şi fragilă şi am nevoie de linişte şi pace.

- Iar mama nu se poate muta. M-am documentat şi am aflat că persoanele cu demenţă trebuie să rămână în aceeaşi casă în care le este totul familiar. Pentru ele, cel mai rău lucru este să se mute într-un loc necunoscut.

- Mama ta nu are demenţă, a spus Nan, rămânând cu buzele încleştate.

- De ce eşti atât de sigură?

Nan şi-a încrucişat braţele şi şi-a ridicat bărbia.

- Doctorii greşesc tot timpul, iar radiografia aia nu a fost decisivă. Demenţa este greu de diagnosticat. Cât despre psihologul clinician, ei bine, n-aş avea

încredere în opinia ei nici dacă viaţa mea ar depinde de ea.

- Caroline Lewis este expertă în domeniul ei, a argumentat Daisy.

- Ce mai este şi un psiholog clinician?

- Ca să fiu sinceră, Nan, nu cred că un diagnostic va schimba ceva. Oricum, nu se mai poate face nimic pentru ea.

- Are aproape şaptezeci de ani, Daisy. E normal să fie uitucă.

Daisy nu voia să se mai certe din nou pe tema asta. Nan era hotărâtă să nu accepte faptul că fiica ei era în declin.

- în zilele noastre, toată lumea trebuie să eticheteze orice. Cea mai mică abatere de la normă şi, gata, există o etichetă pentru ea, un diagnostic, o terapie – şi un terapeut. Totul a venit din America. Şi toată lumea are câte ceva. Dislexie, autism, sindromul Asperger, Alzheimer, demenţă – oamenii sunt oameni şi nu toţi sunt la fel. Marigold pur şi simplu se ramoleşte, atât de simplu. Pe vremea mea i se spunea „a îmbătrâni”. Dar dacă vă simţiţi mai bine punându-i o etichetă, atunci daţi-i drumul.

- Sper că se distrează, a spus Daisy schimbând subiectul.

- Ei bine, este Anglia, nu-i aşa, a spus Nan. Cu vremea nu poţi fi niciodată prea sigur. Eu şi bunicul tău am fost odată în .Spania şi a fost frumos în fiecare zi. Soare, cald, perfect. Bănuiesc că au fost norocoşi în privinţa vremii, dar nimic nu se compară cu o călătorie în străinătate.

Daisy s-a întors la schiţele ei, dar s-a oprit când Nan s-a lansat într-o poveste lungă despre o vacanţă petrecută cu bunicul în Cipru. Şi-a îndreptat gândurile spre Taran şi spre dezvoltatorii imobiliari cărora se presupune că avea el de gând să le vândă proprietatea. Cu siguranţă că exista o modalitate de a-l opri. Poate că s-ar răzgândi dacă i-ar spune că mama ei avea demenţă. Nu era un plan prea bun. Dar nu se putea gândi la unul mai bun.

I-a vibrat telefonul şi a primit un mesaj. Scria: *încă mi-e dor de tine, Margherita.*

De data aceasta, Luca ataşase şi o fotografie la mesaj. Era cu ei doi, îmbrăţişaţi, cu zâmbete pe faţă. Un moment fericii, lipsit de griji, înainte ca Daisy să-şi dea seama că nu-l putea schimba. înainte de a-şi da seama cât de mult îşi dorea să o facă.

Vocea lui Nan devenea tot mai îndepărtată în timp ce Daisy se uita la fotografie. *Doi proşti*, s-a gândit ea cu tristeţe. *Doi proşti încăpăţânaţi.*

CAPITOLUL 22

Dennis şi Marigold s-au întors acasă într-o dispoziţie foarte bună. Daisy a pus ceainicul pe foc şi s-au aşezat toţi patru în jurul mesei din bucătărie, în vreme ce Dennis le-a povestit cum a decurs weekendul. A împărtăşit cu ele toate întâmplările, cu excepţia celei despre rătăcirea lui Marigold de la miezul nopţii. A decis să nu spună nimănui despre asta. Marigold nu ar fi vrut să o facă, chiar dacă uitase deja despre asta.

Erau conştienţi de absenţa lui Suze. Casa părea incompletă fără ea. Se obişnuiseră cu faptul că Daisy era acasă, dar prezenţa ei nu compensa absenţa lui Suze. Le lipseau isteţimea şi râsetul ei. Le lipseau până şi îmbufnările ei. Nu credeau că *astea* aveau să le lipsească vreodată.

- Ai veşti de la Suze? a întrebat

Marigold.

- Nu, cred că treaba cu căsătoria o ţine ocupată, a răspuns Daisy cu ironie.

- Nici măcar nu a trecut pe aici? a remarcat Dennis cu surprindere. Sigur trebuie să îi fi lipsit vreun lucru.

- Ei bine, o are pe mama lui Batty care ii spală şi calcă rufele. O s-o sun. Să văd ce mai face.

- Nu prea mă descurc cu telefonul zilele astea, a spus Marigold. Poate că trece pe la noi să bem o ceaşcă de ceai. Mi-ar plăcea să aud cum se descurcă şi sunt sigură că va dori să ştie cum a fost weekendul nostru. Foarte inteligent din partea lui Dennis că s-a gândit la asta.

Dennis s-a uitat la Daisy. Din privirea subtilă pe care i-a aruncat-o el, a ştiut că nu trebuia să o corecteze.

Dar Nan nu a tăcut.

- A fost ideea lui Daisy şi a lui Suze, a spus ea cu hotărâre.

-Da?

Marigold s-a înroşit la faţă.

- Bineînţeles că da, a spus ea repede. Asta am vrut să zic. Cât de inteligent din partea lui Daisy şi a lui Suze că s-au gândit la asta. Ne-am distrat de minune, nu-i

aşa, Dennis?

- Da, dragostea mea, a spus Dennis, oferindu-i un zâmbet larş în timp ce îşi ascundea iritarea faţă deYipsa de tact a lui Nan.

- A fost cadoul lor de Crăciun pentru voi, a continuat Nan. Foarte generos din partea ta, Daisy. îmi închipui că Suze nu a contribuit prea mult.

- O, a contribuit, a minţit Daisy. Şi-a plătit partea ei.

- Eu nu pot înţelege cum câştigă ea bani, a spus Nan. Ar trebui să-şi găsească o slujbă ca lumea.

Şi Daisy s-a gândit că, dacă mama ei îşi pierdea memoria, Nan devenea şi ea foarte repetitivă. S-a întrebat dacă nu cumva Suze evita să vină acasă pentru a sta departe de amândouă.

V

Suze nu voia să se întoarcă acasă. Ştia că ar fi trebuit. Ştia că părinţilor ei le era dor de ea, dar nu ştia cum să se comporte în preajma mamei sale. Adevărul era că declinul lui Marigold o înspăimânta. Ar fi preferat să o evite cu totul decât să asiste la degradarea ei.

Suze era conştientă de faptul că era

egoistă, dar nu avea cum să fie altfel. La urma urmei, nu părinţii ei fuseseră cei care o determinaseră să devină aşa atunci când au făcut totul pentru ea? Chiar nu era vina ei. Problema era că se obişnuise ca mama ei să aibă grijă *de ea*. Nu era pregătită pentru această nouă inversare a rolurilor, de a fi nevoită brusc să aibă grijă de mama ei. Nu era pregătită să fie adultul din relaţie. Chiar dacă era căsătorită şi locuia cu socrii ei, îşi dorea ca dinamica ei în raport cu mama ei să rămână aceeaşi. Voia ca bazele căminului ei să rămână cu adevărat solide. îşi dorea sprijinul mamei sale atunci când lucrurile nu aveau să meargă bine, să o asculte atunci când simţea nevoia să se descarce, precum şi puterea ei atunci când se simţea nesigură. Suze voia doar ca Marigold să fie mama care fusese dintotdeauna; dar de acum înainte nu avea să obţină ceea ce îşi dorea.

Apoi mai era şi Daisy. Daisy, cea care era bună la toate. Daisy, cea care era echilibrată şi genială. Toată lumea o lăuda pe Daisy. Nimeni nu o lăuda pe Suze, ci doar îşi dădeau ochii peste cap la adresa ei. Daisy ştia cum să aibă grijă de mama lor. Avea răbdare, compasiune, dar şi un puternic simţ al responsabilităţii şi al datoriei. Suze nu

avea nici unul dintre aceste calităţi. Niciodată nu fusese nevoită să şi le dobândească. Fusese în stare să stea deoparte şi să o lase pe Daisy să se ocupe de toate în locul ei.

Demenţa a însemnat sfârşitul copilăriei lui Suze. Trebuia să se maturizeze.

Batty căuta acum să închirieze un apartament în apropiere pentru a avea un loc al lor. Suze era puţin neliniştită în legătură cu acest lucru pentru că ştia că va trebui să fie responsabilă. Nu era obişnuită să facă ordine după ea, să îşi spele sau să îşi calce singură hainele şi detesta să gătească. Nu era vorba că nu putea să facă toate aceste lucruri, ci mai degrabă că nu-i plăcea să le facă.

Ce se întâmpla dacă se hotărau să facă un copil? Cine avea să ii ajute dacă Marigold nu mai era în stare să o facă? Suze o aprecia pe soacra ei, dar nu era la fel de plăcută ca Marigold. Nu era nici la fel de mămoasă ca Marigold, nici la fel de generoasă, şi era foarte ocupată cu slujba ei de profesoară. Muntele de teme pe care trebuia să le corecteze era cumplit. Suze şi-a dat seama, cu un sentiment de groază, că Marigold era de neînlocuit.

Suze nu-şi sunase mama pentru că Daisy îi

spusese că telefonul o deruta. Suze nu prea înţelegea de ce, dar, dintr-un oarecare motiv,
Marigold nu reuşea să-i recunoască vocea ori să converseze cu ea Iară să o vadă. Aşa că trecuseră câteva săptămâni fără să ia contact cu ea. Şi pentru că Suze se simţea vinovată, ignorase apelurile surorii ei. Îi închisese şi îşi justificase acţiunile spunându-şi că era foarte ocupată cu blogul ei, cu articolele pe care le scria şi cu statutul de soţie (ceea ce, în realitate, nu era deloc diferit de cel de iubită). Prin urmare, nu a fost luată prin surprindere atunci când Daisy a apărut la uşa ei pe neanunţate.

- Hai să mergem la o cafea, a propus ea, iar Suze nu a putut refuza pur şi simplu, având în vedere că fusese surprinsă într-o pereche de papuci de casă şi ţinând în mână un exemplar al revistei *Vogue.*

S-au aşezat la o masă de la cafeneaua locală, lângă fereastră. O pereche de pescăruşi enormi se certau pe un cornet de îngheţată aruncat pe trotuar.

- Sunt de mărimea unor câini, a spus Suze zâmbind.

Spera ca umorul ei să îi alunge supărarea surorii sale. Dar nu a fost aşa. Suze i-a cerut chelneriţei o cafea cu lapte, după care a

început să-şi decojească oja stacojie care i se desprindea de pe unghia degetului mare.

Daisy a comandat un espresso.

- De ce nu ai venit să o vezi pe mama? a întrebat ea, privind-o drept în faţă pe sora ei.

Suze a tresărit din cauza tonului ei dur şi a privirii sale pline de reproşuri.

- Am fost ocupată, a răspuns ea sec, uitându-se la Daisy la fel de hotărât, sperând să o doboare din priviri.

- Şi mi-ai ignorat apelurile. Nimeni nu este atât de ocupat încât să nu răspundă la un apel sau la un mesaj. Cu siguranţă nu tu, Suze. Îţi petreci întreaga viaţă vorbind la telefon. Ce se întâmplă?

- Nimic, a venit răspunsul rapid.

Dar Suze ştia că limbajul trupului ei spunea altceva.

- Mama şi tata abia aşteaptă să-ţi povestească despre şederea lor la hotel. Le-a plăcut la nebunie. A fost cel mai frumos cadou din toate timpurile. Nici măcar nu eşti curioasă?

Suze şi-a ferit privirea când chelneriţa le-a adus cafelele. A profitat de ocazie pentru a-şi aduna gândurile în timp ce chelneriţa a aşezat cănile în faţa lor. întorcându-şi

privirea spre fereastră, a observat că pescăruşii zburaseră, lăsând în urmă o bucată mare de cornet. Nu încăpea vorba de pescăruşi înfometaţi în acest oraş.

Suze a decis că era inutil să-şi ascundă temerile de Daisy. Până la urmă, tot avea ea să le scoată la iveală într-un fel sau altul.

- Pur şi simplu nu pot să mă descurc cu asta, Daisy, a spus ea, oftând.
- Cu boala mamei?
- Se pare că nu este o boală.
- Despici firul în patru, Suze.

A oftat din nou şi a sorbit din cafea, după care s-a uitat la sora ei, cu ochi mari şi neliniştiţi, care acum străluceau de lacrimi.

- îmi pare rău. Pur şi simplu nu pot face faţă declinului mamei.
- Cum adică *tu* nu poţi face faţă? Nu este vorba despre *tine,* Suze! Mama are nevoie de tine. Are nevoie de noi toţi. Nu poţi să pleci doar pentru că lucrurile devin dificile. Într-o familie trebuie să avem grijă unii de alţii.
Mama a avut grijă de tine toată viaţa ta.
Acum e rândul tău să ai grijă *de ea.*
- Ştiu. Mă urăsc pentru că sunt speriată.
Sunt o ratată.

Daisy şi-a muşcat limba. îi era tipic lui

Suze ca în acest punct al discuţiei să joace cartea autocompătimirii.

- Nu eşti o ratată, Suze, a spus ea cu o răbdare forţată. Dar va trebui să iei atitudine.

- Sugerezi că sunt egoistă!

Şi tot tipic ei era să-i pună lui Daisy în gură cuvinte pe care ea nu le rostise.

- Ascultă, putem să nu mai întoarcem discuţia la tine?! Şi mie mi-e frică. Tuturor ne e frică. Nici unul dintre noi nu vrea să o vadă pe mama pierzându-şi memoria, dar nu o putem abandona în momentul în care are cea mai mare nevoie de noi. Ce fel de oameni am fi dacă am abandona-o pe singura persoană care a fost alături de noi toată viaţa noastră, fix în momentul în care are nevoie ca *noi* să fim alături de *ea?*

O lacrimă a alunecat pe obrazul lui Suze. A şters-o.

- Dar demenţa este groaznică. într-o zi nu va mai şti cine suntem. Nu-şi va mai aminti. Va uita până şi cum să respire, iar atunci va muri.

Suze şi-a cuprins gâtul cu mâinile.

- Nu suport să o văd suferind.

Lui Daisy i s-a tăiat respiraţia, căci şi ea se lupta cu propriile lacrimi.

- E cale lungă până acolo, Suze, a spus ea încet. Nu te gândi la asta. Mai ţii minte cum zicea bunicul?

- Zicea multe lucruri. La care te referi mai exact?

- *Ce e în neregulă acum?*

Suze şi-a muşcat buza.

- *Totul* e în neregulă acum, Daisy. Mama noastră are demenţă.

- Nu înţelegi esenţialul. Chiar în acest moment, noi două ne aflăm într-o cafenea drăguţă şi bem o cafea. Ideea este să trăieşti clipa, şi nu să te proiectezi într-un viitor care nu s-a întâmplat încă. în acest moment, mama ştie cine eşti tu. în majoritatea timpului, este perfect normală. Tata este acasă şi îi e dor de tine, Ia fel şi Nan, care este mai ostilă ca niciodată, aşa că şi *eu* am nevoie de tine. De ce nu vii să bem un ceai? Spune-le că ai fost ocupată să te îngrijeşti ae Batty. Nan va fi de acord cu asta.

Suze a reuşit să schiţeze un mic zâmbet.

- Eu cred că e mai degrabă invers.

- Ştiu asta, a spus Daisy zâmbind. De fapt, cu toţii ştim asta, chiar şi Nan. Dar sună bine.

Suze a oftat şi Daisy a ştiut că reuşise să

o convingă.

- în regulă, a admis Suze în cele din urmă. Trec pe acolo în această după-amiază.

- Bine. Mama va fi foarte încântată.

- Acum putem vorbi despre altceva?

- Desigur. Orice vrei tu.

- Ai făcut progrese cu Taran?

- în privinţa terenului?

- Da, în privinţa asta. Şi l-ai sărutat deja?

Zâmbetul lui Suze s-a mărit.

- Este încă în Toronto şi nu am făcut progrese în nici unul dintre cele două domenii, însă lucrez doar la unul.

- Cel al sărutului, a spus Suze.

- Nu, *cel al pământului*, a răspuns Daisy cu emfază.

- Dacă aş fi în locul tău, aş împuşca doi iepuri dintr-o lovitură.

y

în acea după-amiază, în timp ce Marigold stătea în grădină alături de Dennis şi Nan, ascultând cântecul păsărilor şi privind umbrele care se prelungeau pe gazon, Suze, însoţită de Daisy, a venit pe uşa din spate.

Dennis a zâmbit încântat.

- A, Suze. A trecut ceva timp de când nu te- am mai văzut.

Marigold, care nu-şi mai amintea când şi-a văzut fiica ultima dată, a zâmbit şi ea.

- Ce drăguţ! a spus ea.

- Am fost foarte ocupată să am grijă de soţul meu, a declarat Suze.

Nan a aprobat din cap, aşa cum a spus Daisy că va face.

- Soţii sunt o slujbă cu normă întreagă, a spus Nan. Problema este că mamele lor îi răsfaţă, aşa că, atunci când se căsătoresc, îşi transformă iubitele în mame, iar ei stau deoparte şi se aşteaptă ca ele să facă totul pentru ei.

- Cred că este puţin cam dur, a spus Daisy, trăgând un scaun de grădină.

- Vai, este foarte bine că femeile moderne pretind că împart cu bărbaţii treburile casnice, dar adevărul este că nu se întâmplă aşa. Ei nu sunt făcuţi pentru aspirator şi maşină de spălat. Pur şi simplu nu este în ADN-ul lor şi nu poţi schimba mii de ani de obişnuinţă. Bunicul vostru nu a învăţat niciodată să îşi pună farfuria în maşina de spălat vase şi nu greşesc când spun că nici Dennis nu a făcut-o. Dacă Atticus încarcă maşina de

spălat vase, eu îmi mănânc pălăria.

- Eu aş avea grijă să nu fac promisiuni pe care nu le pot respecta, a spus Dennis. Cred că Batty este genul de bărbat care ştie să se facă util prin casă.

Suze s-a aşezat lângă mama ei.

- Ce mai faci, mamă? a întrebat ea, încercând să nu observe micile schimbări din înfăţişarea lui Marigold.

Nu era nimic important. Cu siguranţă, nimic ce putea fi observat de cineva care nu o cunoştea. Dar, pentru Suze, expresia uşor visătoare de pe chipul mamei sale era nouă şi alarmantă.

- Foarte bine, draga mea, a răspuns Marigold, zâmbind vag.

- Cum a fost la hotel?

S-a lăsat o pauză lungă, timp în care ¿Marigold a încercat să-şi dea seama ce o întrebase Suze. Ceva despre un hotel, dar care hotel?

Dennis a intervenit. Se obişnuise acum să compenseze lapsusurile de memorie ale lui Marigold, iar întreruperile sale deveniseră rapid o obişnuinţă.

- Am fost la hotelul acela minunat de lângă mare, nu-i aşa, Goldie? Cel decorat în alb şi albastru, care ţi-a plăcut atât de mult.

Marigold a mijit puţin ochii, ceea ce trăda faptul că weekcndul lor fusese deja înghiţit de ceaţă, dar zâmbetul ei a încercat să-i păcălească pe toţi că îşi amintea.

- Ne-am plimbat în sus şi în jos pe plajă şi am ieşit la cină. Vinul a fost foarte oun şi serviciul a fost excelent. Serios, fetelor, le-a spus el lui Daisy şi Suze, a fost cel mai frumos cadou din toate timpurile. Chiar a fost.

- Da, a fost foarte drăguţ din partea voastră, a fost de acord Marigold. Devenise bună la a disimula atunci câna nu-şi amintea ceva.

Dennis s-a întors spre Suze.

- Deci spune-ne, Suze. Cum e viaţa de femeie măritată? Cum e Batty...

- Atticus, a intervenit Nan cu hotărâre. Nu poţi să i te adresezi unui bărbat însurat respectabil cu o poreclă atât de prostească, chiar dacă Suze şi-a tatuat-o pe umăr!

Marigold s-a ridicat în picioare tresărind.

- Ai un tatuaj, Suze? a oftat ea.

Suze s-a uitat panicată la Daisy. Nu purtaseră ele deja această conversaţie?

- Da, mamă, şi l-a făcut înainte de nuntă, a spus Daisy.

- I-am spus că nu mai poate

divorţa de el acum, când are numele lui tatuat pe umăr, a adăugat Nan. S-ar putea să regreţi asta, Suze. Nu vei mai găsi un alt bărbat pe nume Batty.

Daisy s-a uitat la Suze şi i-a zâmbit. Serios, cu bunica lor care repeta totul şi cu mama lor care uita totul, se transformau într-un număr de comedie de-a dreptul vechi. Poate că singura modalitate ae a face faţă situaţiei era să vadă partea amuzantă a acesteia.

Daisy a scuturat din cap şi a râs. Suze a fost prea doritoare să-şi elibereze angoasa în acelaşi mod şi a râs şi ea. Dennis le-a privit pe amândouă şi a chicotit.

- Ce este atât de amuzant, fetelor?

- Nan repetă totul, a spus Daisy, aruncând o privire către Nan şi sperând să nu o jignească.

- Oare? a întrebat ea cu neîncredere. Sunt sigură că nu e aşa.

Daisy a dat din cap.

- Mă tem că da. Şi mama uită totul, a adăugat ea cu îndrăzneală, luându-şi mama de mână şi zâmbindu-i cu dragoste.

I-a zâmbit şi Marigold, încurajată fiind de expresia blândă din ochii fiicei sale.

- Mi se pare că *este* amuzant, a spus ea încet.

Nan şi-a ridicat bărbia.

- Ei bine, îmbătrânim, nu-i aşa? Aşa că nu ar trebui să fii surprinsă.

Au început să râdă cu toţii, inclusiv Nan, deşi cu puţină reticenţă.

- Cum zicea bunicul? a spus Suze.

- Ce e în neregulă acum? a spus Marigold prompt, şi s-au întors cu toţii, privind-o cu surprindere. Nu cred că voi uita *asta* vreodată, a adăugat ea. Apoi şi-a trecut privirea pe la fiecare dintre ei cu recunoştinţă. Nu e nimic în neregulă acum, nu-i aşa?

CAPITOLUL 23

Daisy stătea pe banca de la marginea pădurii şi admira câmpurile. Era o după-amiază caldă de sfârşit de august. Nori pufoşi zăboveau nemişcaţi pe cer, în vreme ce un planor, ca o pasăre graţioasă în zbor, se rotea în linişte pe sub ei. Labradorul Mordy era întins la picioarele ei, gâfâind, pe când cei doi spanieli se agitau pe lângă lanul de grâu în goana după fazanii şi iepurii care se

refugiaseră acolo.

Gândurile ei au revenit la Luca. Mesajele lui deveneau din ce în ce mai frecvente şi mai pline de nevoia de afecţiune. îi era dor de ea şi se întreba dacă nu cumva ar putea ajunge la un compromis care să le convină amândurora. *Ce- ar fi să ne luăm un câine?* îi scrisese el. Un câine? Daisy râsese la acest mesaj, căci era prea ridicol ca să poată fi luat în serios. Dar de fiecare dată când se gândea la Luca, Taran îi întrerupea şirul gândurilor, pătrunzând în mintea ei cu picioarele lui lungi şi cu personalitatea lui puternică, distrăgându-i atenţia.

Şi totuşi, Taran nu era o partidă bună. Locuia în Toronto. Era în mod clar un bărbat care evita angajamentele. Faptul că plănuia să vândă ferma unor dezvoltatori şi să construiască clădiri pe câmpul de lângă casa părinţilor ei făcea ca o relaţie romantică între ei doi să fie imposibilă. Ea nu şi-ar dori să fie cu un bărbat care permitea să se întâmple aşa ceva, un bărbat care punea banii înaintea bunăstării oamenilor. Nu-şi închipuia că Sir Owen ii lăsase moştenire fiului său iubita lui fermă doar pentru ca acesta să o vândă celui care oferă mai mult. Şi cum rămânea cu Lady Sherwood? Unde avea ea să meargă odată ce el vindea ferma? Oare Taran nu se gândea

deloc la ea?

Chiar şi Daisy îşi dădea seama că repeta acelaşi tipar. De ce nu putea să se îndrăgostească şi ea de un bărbat care locuia în apropiere şi care iubea viaţa la ţară la fel de mult ca ea?! Totuşi, inima nu-i dădea voie să aleagă. Bătea pentru cine bătea şi nu asculta de vocea raţiunii. Bineînţeles că creierul ei putea să o ignore şi fix asta era ceea ce încerca disperat să facă. Acum, că mama ei era bolnavă, nu avea să mai poată pleca niciodată de acasă. Mama ei era prioritatea sa; nevoia *ei* era mai mare decât a lui Daisy. Fusese plecată vreme de şase ani şi, ca urmare, în mintea ei nu exista nici un dubiu cu privire la locul unde se afla căminul ei; nu avea de gând să locuiască în altă parte decât *aici*.

Mordy şi-a ridicat botul de pe labe şi a ciulit urechile. Daisy şi-a închipuit că văzuse un iepure şi s-a uitat în direcţia în care privea el. Spre surprinderea ei, a văzut un bărbat care se apropia pe cărare. I-a recunoscut imediat mersul. Era Taran.

Cu o tresărire de entuziasm, s-a înveselit imediat. S-a ridicat în picioare chiar în momentul când Mordy a luat-o la fugă pe potecă pentru a-l întâmpina, urmat fiind de Archie şi de Bendico, care au ţâşnit ca din

puşcă din lanul de grâu. Cei trei câini l-au înconjurat, dând aprig din coadă, iar el s-a aplecat pentru a-i mângâia. Zâmbea când a ajuns la ea, părând dezinvolt într-o cămaşă bleumarin cu mânecile suflecate şi o pereche de blugi. Era nebărbierit, iar părul i se ondula în dreptul gulerului. în contrast cu pielea sa bronzată, ochii îi erau de un verde intens.

Daisy s-a simţit brusc stânjenită şi a rămas fără cuvinte. Greu de crezut că încercase el vreodată să o sărute. Greu de crezut că fusese ea vreodată în situaţia de a-l respinge.

- Bună, Daisy, a spus el aplecându-se pentru a-i da un sărut zdravăn pe obraz. A privit-o intens. Arăţi foarte bine.

- Doar ce-ai ajuns? a întrebat ea.

îşi dorea să se fi machiat şi să se fi spălat pe cap. în schimb, avea părul prins într-o coadă de cal, iar faţa îi era exact aşa cum o lăsase Dumnezeu.

Cu mâinile în şolduri, a inspirat adânc pe nas şi şi-a trecut privirea peste câmpuri.

- Doar ce am ajuns. Ce bine e să fii acasă! S- a întors spre ea şi i-a zâmbit. Sper că nu te-am deranjat.

- Deloc.

- Asta nu este o bancă de o persoană, a adăugat el, aşezându-se lângă ea.
- Tatăl tău nu ar fi fost de acord cu asta, a spus ea.
- Nu mai este banca lui acum. Şi-a întins braţul pe spătarul băncii, la spatele lui Daisy. Este mea şi prefer să am companie.
- Câinii se bucură să te vadă.
- Ştiu cine-i şeful acum. Nu se sinchiseau prea mult de mine când tata era în viaţă.
- Am început să ţin foarte mult la ei, mai ales la Mordy. Stă pe canapeaua din hambar şi se uită la mine cum desenez.
- Cum merge treaba? E gata Rupert?

Ea a râs.

- Rupert e gata şi am început să-l desenez pe Basil.

El a clătinat din cap.

- Basil! Ce este? Un terier?
- Te-ai prins, a răspuns ea.
- Tipic.

El s-a înclinat în faţă, rezemându-şi coatele pe genunchi, şi şi-a întors capul ca să o privească serios.

- Mulţumesc din nou că ai fost alături de mama. Eşti o mană

cerească.

- Mă bucur că am fost de ajutor. Nu vreau să mă gândesc cum este să pierzi pe cineva alături de care ai trăit atâta vreme. Golul lăsat de tatăl tău trebuie să fie imens. Vreau doar să o fac să se simtă mai puţin singură.

- Te descurci foarte oine. Spune că nu ar fi putut supravieţui acestor ultime luni fiiră tine. Zice că eşti foarte înţeleaptă. Profundă şi înţeleaptă au fost cuvintele ei, dacă îmi amintesc eu bine.

- Ar trebui să petreci mai mult timp aici, Taran, i-a sugerat ea cu îndrăzneală. Eşti singurul ei copil. Eu nu te pot înlocui *pe tine.*

El s-a lăsat pe spate şi şi-a trecut degetele prin păr.

- Mă faci să mă simt vinovat.

- Bun, a răspuns ea. Cineva trebuie să o facă.

A chicotit.

- Eşti vocea conştiinţei mele, Daisy Fane.

- Atunci când lucrurile merg prost, nicăieri nu e mai bine decât alături de familie.

- Apropo de familie, a spus el,

schimbând subiectul. Ce mai face a ta?

Daisy nu intenţiona să-i împărtăşească durerea ei sufletească, dar pur şi simplu i-a scăpat.

- Mama are demenţă, a spus ea.

Taran a privit-o cu surprindere şi compasiune.

- Doamne, îmi pare rău, Daisy a spus el, punându-i o mână pe umăr. Asta-i cumplit.

- Este, a încuviinţat ea, luptându-se cu sentimentul, acum familiar, de pierdere iminentă.

- Când ai aflat?

- S-a întâmplat treptat. De când m-am întors eu din Italia, a devenit tot mai uitucă şi mai vagă.

- I-a fost pus şi un diagnostic?

- Oarecum, dar nimeni nu poate face nimic. Trebuie doar să o sprijinim cât de mult putem, până când...

Gâtul i s-a contractat.

- Până când? a întrebat el cu blândeţe.

- Până când nu o mai putem sprijini.

El a dat din cap că înţelege.

- Ea ştie?

- Da, este conştientă, deocamdată. Presupun că va veni o vreme când va înceta să mai fie conştientă. Se va duce şi asta, împreună cu orice altceva. Este o boală nemiloasă. Cu excepţia faptului că, aparent, nu este o boală. A ridicat din umeri. Nu ştiu ce este.

A observat tandreţea din felul în care o privea şi s-a trezit uitându-se la el cu nedumerire, surprinsă că bărbatul pe care îl condamnase ca tiind arogant şi materialist putea simţi şi arăta o asemenea empatie.

- Ştii ce iubeşte mai mult decât orice? a întrebat ea, sperând că avea să descopere la el că are şi un spirit generos. Grădina ei. Cea mai mare bucurie a ei este să hrănească păsările şi să admire câmpurile voastre.

El a zâmbit meditativ.

- Mă bucur că îi fac plăcere, a spus el.

- Pe măsură ce lumea ei devine mai mică, acestea vor fi singurele lucruri care îi vor face plăcere. Acum nu vrea să mai intre în magazin. Tasha a fost cuminte şi a dovedit că, până la urmă, poate fi de încredere. Poate pentru că mama nu se pricepea prea bine să împartă

responsabilităţile, Tasna nu simţea că are vreuna. Acum că e nevoie de ea, este serioasă. Daisy a zâmbit ironic. Aşa e mama, sau a fost. Făcea totul în locul tuturor, astfel încât nimeni să nu trebuiască să mai facă nimic.

Se gândea la Suze şi, desigur, la Nan, dar, în timp ce vorbea, şi-a dat seama că şi tatăl ei se obişnuise să fie servit. Cu toţii trebuiau să înveţe să-şi poarte singuri de grijă.

Daisy îşi dorea ca Taran să o asigure că acele câmpuri pe care mama ei le iubea aveau să rămână mereu acolo, dar nu ştia cum să îndrepte discuţia înspre acest subiect. Nu voia să recunoască faptul că trăsese cu urechea la conversaţia lui telefonică. Taran nu discutase niciodată despre moştenirea lui cu ea. Nici Lady Sherwood nu o făcuse. Auzise doar frânturi de zvonuri de la Eileen. Cât despre el, ea habar n-avea ce planuri avea. Singurul lucru pe care îl putea face era să sublinieze cât de mult iubea ferma şi să spere că îl putea molipsi cu entuziasmul ei.

- Îţi este dor de casă atunci când eşti în Canada? a întrebat ea.

- Ciudat ca spui asta. Nu mi-a fost, dar, de când a murit tata, mă uit în urmă într-un mod în care nu am mai făcut-o vreodată.

- Locul ăsta înseamnă mai mult pentru tine acum, când o parte din tatăl tău continuă să trăiască prin el?

El s-a încruntat.

- Poate că despre asta este vorba.

Şi-a mulat privirea şi a contemplat pământul pe care tatăl său îl iubise atât de mult.

- în afară de mine, desigur, aceasta este partea din tata care continuă să trăiască. S-a oprit, ca şi cum s-ar fi gândit la asta pentru prima dată. Când eram copil, mă plimba pe la fermă. Eu stăteam pe acoperişul jeepului, câinii alergau în urma noastră, iar el numea asta safari. Vedeam căprioare şi iepuri sălbatici, iepuri de casă şi fazani, pe care câinii îi vânau pe câmpuri. La vremea recoltei, stăteam pe capotă şi mâneam sendvişuri, privind cum combinele trec prin grâu şi prin orz. îmi amintesc praful şi felul în care strălucea ca aurul în lumina soarelui. Ciudat că eu nu m- am mai gândit la asta de ani de zile.

- Sună idilic.

- Şi în tot acest timp, *tu* erai în sat, iar eu nu te cunoşteam. S-a uitat la ea şi i-a zâmbit. Cu tot cu codiţele tale împletite.

- Sunt sigură că nu aveam

codiţe împletite.
- Eu cred că aveai.
- Nu, chiar nu aveam. Aveam codiţe simple.
- Codiţe împletite.
L-a plesnit în joacă.
- Ce altceva mai faceai cu tatăl tău?
- îmi arăta pământurile şi încerca să îmi dea din entuziasmul lui pentru agricultură, dar de fiecare dată când vedeam pământul, eu nu voiam decât să construiesc pe el.
- Nu aveai cum să construieşti pe acesta! a exclamat ea. Este foarte frumos. Pur şi simplu frumos.
- Nu vreau să zic să construiesc literalmente pe el. Eu eram arhitect încă de mic, construiam case în imaginaţia mea, vedeam structuri, structuri *frumoase* pe fundalul peisajului.
Daisy s-a întrebat dacă aceasta nu era cumva o garanţie că el a decis să nu vândă terenul. Nu putea fi sigură. Nu a vrut să-l preseze.
- Trebuie să construieşti clădiri în Toronto? Nu ai putea să o faci aici, ca să fii aproape de mama ta?
- Aş putea, dar...

- Vreau să spun că ea nu va fi aici pentru totdeauna. Trebuie să petreci timp cu ea cât mai este prin preajmă.

A observat înflăcărarea crescândă din propria ei voce şi s-a temperat. îşi dădea seama din felul în care o privea el că ştia că ea se gândea la mama ei.

- Ai făcut bine că ai venit acasă, Daisy, a spus el. Ai dreptate să petreci timp cu mama ta.

- Nu ştiu ce am să mă fac atunci când nu va mai fi, a spus ea încet. Ea este centrul universului nostru. Atracţia gravitaţională.
Fără ea, ne vom pierde cu toţii echilibrul. Dumnezeule, va fi îngrozitor. Nici nu-mi pot imagina. îmi pare rău că vorbesc numai despre mine. Dar o privesc pe mama mea cum se stinge şi pe mama ta cum se descurcă singură cu toate, şi ştiu cât de importantă e dragostea. Când nu vor mai fi, nu vor mai fi. Asta e tot.

- Demenţa cu siguranţă te ancorează în prezent, nu-i aşa?

- Doar asta îi va mai rămâne.

- Dar prezentul nu e rău, Daisy.

- Ce e în neregulă acum? a murmurat ea. Asta obişnuia să ne întrebe

bunicul meu atunci când ne făceam griji pentru viitor sau când regretam lucruri pe care le făcuserăm în trecut. Spunea: *Ce e în neregulă acum, Daisy?* şi niciodată nu era nimic în neregulă. Pur şi simplu, e dificil să rămâi ancorat în momentul prezent. Mintea noastră rătăceşte în trecut şi se avântă înainte, îngrijorându-se pentru lucruri care nu se întâmplă în prezent. Se întâmplă doar în memorie sau în imaginaţie şi totuşi sunt atât de puternice încât ne trag încoace şi încolo. Bunicul nu şi-a făcut niciodată griji pentru nimic. Părea să trăiască mereu clipa.

- Bunicul tău pare să fi ştiut câteva lucruri despre cum să trăiască. Să nu te gândeşti la viitor decât atunci când eşti nevoit. Nu pierde momentul prezent, care este real, în favoarea viitorului, care se întâmplă doar în imaginaţia ta. Sunt multe de spus în legătură cu asta. Am fi cu toţii mai fericiţi dacă am putea trăi în momentul prezent.
- încerc. Chiar încerc. Dar mi-e teamă de viitor, căci va fi sfâşietor.
- Priveşti în urma ta?

Ea a simţit că se referea la Luca. A ridicat din umeri. Nu avea nici un motiv pentru care să nu-i spună despre Luca. Doar nu era ca şi cum erau într-o relaţie. La urma urmei, Taran

era prietenul ei. Prietenul ei *neobişnuit.*

- Dacă te referi la suferinţa mea din dragoste din trecut, îţi pot spune că respectivul a mai luat legătura cu mine. Vrea să ne mai dăm o şansă. Spune că suntem proşti dacă lăsăm să ne scape ceva bun printre degete.

Taran a clătinat din cap.

- Nu vrei să faci asta.
- De ce?
- Dacă ai suferit, ai suferit cu un motiv. Te-ai întoarce la el doar pentru că îţi este familiar şi pentru că ţi-e frică de viitor.
- Nu mi-e frică de viitor. Cel puţin, nu de viitorul *meu.*

Daisy ştia că nu era adevărat. îi era frică de singurătate.

- Mi-e teamă de viitorul mamei. în orice caz, nu mă mai întorc niciodată în Italia. Acum sunt aici şi aici voi rămâne. Mama are nevoie de mine şi tata are nevoie de sprijinul meu. Aş putea chiar să spun că am avut noroc că m-am întors exact când s-a îmbolnăvit mama. E ca şi cum destinul ne-ar fi plănuit despărţirea special pentru asta.

Taran a dat încet din cap, ca şi cum punea la cale ceva.

- Ce mai face iubita ta ocazională? a întrebat ea, hotărând că Luca nu era un subiect de conversaţie tocmai confortabil.

- S-a terminal, a spus el cu un zâmbet. Am făcut ceea ce trebuia. M-ai făcut un om mai bun. Vrei să ieşim să bem ceva în seara asta? a întrebat el. Am putea merge la o altă plimbare, beţi, în miez de noapte.

- Nu ştiu ce să zic de plimbatul beţi, în miez de noapte, dar o să beau ceva cu tine.

S-a ridicat în picioare.

- Dacă ai fi un personaj de ficţiune, ai fi Elizabeth Bennet.

- Vrei să spui că sunt o femeie glacială şi raţională?

El i-a zâmbit.

- Inteligentă şi isteaţă, care, cu puţin alcool, promite ceva mult mai interesant.

- O, pe bune! a exclamat Daisy, ridicându-se în picioare.

Au fluierat după câini şi au pornit-o în direcţia casei lui Taran.

- Mă bucur să spun că tu nu semeni deloc cu domnul Darcy, a spus ea. El nu are simţul umorului.

- Nu sunt de acord. Cred că poate fi foarte amuzant, odată ce ajungi să-l cunoşti.
- Cu puţin alcool, a adăugat ea ironic.
- Ajută la dezlegarea limbii.
- Este nevoie să îmi fie dezlegată limba?
- Cu toţii avem nevoie de asta. Toţi avem nevoie să ieşim din capul nostru. Toţi gândim prea mult.
- *Tu* la ce te gândeşti, Taran? a întrebat ea.

El s-a uitat la ea şi a zâmbit.

- Ăsta este secretul meu, a spus el.
- Nu ai vrea să îl împărtăşeşti?
- Poate mai târziu.
- Cu puţin alcool.

Ochii lui verzi au scăpărat cu un umor care îi lipsea domnului Darcy.

- După cum am mai spus, dezleagă limba.

y

Când au ajuns acasă, Lady Sherwood era în bucătărie şi citea ziarele de pe masă. A privit peste ochelari şi a zâmbit.

- A, ai găsit-o, a spus ea.

Câinii au intrat înăuntru gâfâind şi s-au trântit în coşurile lor.

- Vrei o ceaşcă de cafea, Daisy?
- Ar trebui să mă întorc la şevaletul meu, a răspuns ea.
- Basil poate aştepta, a spus Taran. Fac o cafea foarte bună. Cum îţi place?
- Tare, a răspuns Daisy, aşezându-se pe scaunul de lâneă Lady Sherwood. Am trăit în Italia, patria celei mai bune cafele din lume, aşa că nu e nici o presiune.
- Nici nu se compară italienii cu mine, a spus Taran, scoţând o ceaşcă din dulap. Aşteaptă şi ai să vezi. Avem o cafea foarte bună în Toronto, îţi spun drept.

Daisy a râs.

Puţin mai târziu, Taran a adus două ceşti şi a aşezat una în faţa lui Daisy.

- Haide, zi-mi că este cea mai bună cafea pe care ai băut-o vreodată.

Ea a zâmbit şi a dus ceaşca la gură.

Taran a ridicat din sprâncene. Daisy a dat din cap.

- Nu e rea, a spus ea. Pentru un canadian.

Lady Sherwood s-a prefăcut îngrozită.

- Taran nu e canadian pe de-a-

ntregul. E pe jumătate englez. Doar că nu vrea să o recunoască.

- încep să o fac, a zis el luând o înghiţitură de cafea şi, pe când spunea asta, Lady Sherwood l-a observat uitându-se direct la Daisy.

y

Dennis terminase biserica pentru macheta satului şi se afla la masa din bucătărie, pictând primăria, când Daisy a venit acasă.

- Unde este mama? a întrebat ea, punându- şi geanta pe un scaun.

- Ia ceaiul cu Beryl.

- O, bine. Ce drăguţ! a spus ea, bucuroasă să audă că mama ei mai ieşea din casă.

- Nan e la bridge. Se plângea că nu mai vrea să meargă pentru că, aparent, una dintre doamne este o trişoare. Nu-mi amintesc care dintre ele. Spune că celelalte închid ochii, dar, cum Nan este o femeie integră, nu poate să stea deoparte şi să lase să se întâmple aşa ceva. Mă tem că se va lăsa cu ceartă. Doar te previn.

- Nu m-ar surprinde nimic, a .spus Daisy.

- Mă bucur totuşi că suntem doar noi doi acum. M-am gândit, a început

Dennis, lăsând pensula jos.

Daisy s-a aşezat pe scaunul din faţa tatălui ei.

- îmi place când te gândeşti, tată. înseamnă că e în desfăşurare ceva creativ.

- Nu te înşeli, Daisy.

A făcut o pauză, iar pe merele obrajilor i-au înflorit două mici pete roşiatice.

- Vreau să-i fac un puzzle lui Marigold, a spus el.

- încă nu a reuşit să îl termine pe ultimul pe care i l-ai făcut, a spus Daisy cu tristeţe.

- Nu, mă refer la un alt fel de puzzle, Daisy. Un puzzle cu amintirile ei.

Daisy a simţit o înţepătură de durere în piept. Şi-a pus o mână acolo şi a frecat, dar asta nu a făcut-o să se simtă mai bine.

- Vai, tată, ce idee minunată! a reuşit ea să spună. Chiar este.

- Vezi tu, ceea ce o îngrijorează este cine va fi ea fără amintirile ei. Dar am asigurat-o că nu are nevoie de ele, căci le avem noi şi le vom păstra în siguranţă pentru ea. Vezi tu, noi o cunoaştem, nu-i aşa? Ea va fi mereu Goldie pentru mine, mama pentru tine şi Suze, şi Marigold pentru Nan. Poate că ea nu-şi va aminti lucruri despre

viaţa ei, dar noi ni le vom aminti. M-am gândit că noi doi am putea face o tablă de amintiri, dar să o transformăm într- un puzzle. Am putea să-l facem toţi împreună, a spus el cu blândeţe. Am putea alege amintirile, ca o familie, iar tu ai putea să le pictezi.

- Mi-ar plăcea să fac asta! a exclamat Daisy.

- Ar fi un puzzle cu piese mari, dar nu prea multe. Ştii tu, ceva la care ea să poată face faţă. Ceva care să-i amintească de lucrurile frumoase din viaţa ei.

- Ca să nu uite, a adăugat Daisy în linişte.

- Ca să ştie că este iubită.

Dennis şi-a privit mâinile, iar Daisy s-a gândit cât de deznădăjduit părea dintr-odată. Ca un băiat; ca un băiat *pierdut.*

- Nu se mai face bine, Daisy, a îngăimat el.

- Ştiu.

- Trebuie să o ţinem lângă noi cât mai mult timp posibil.

Ea a dat din cap.

- M-am eândit că puzzle-ul ar fi o modalitate bună de a o aduce înapoi ori de câte ori simţim că o pierdem, a adăugat

el.

- Şi odată ce l-a terminat, îl poate face din nou şi din nou. îşi va exersa mintea, dar îi va şi împrospăta memoria şi îi va aminti cine este, a spus Daisy. Poate să o facă de câte ori doreşte.
- M-am gândit că am putea scrie amintirile pe spatele pieselor, pentru a le potrivi cu imaginile. Vreau ca ea să ştie că ceea ce am trăit noi, ca familie, este foarte special.
- îmi place ideea asta, a spus Daisy, privindu-şi cu dragoste tatăl printre lacrimile care îi înceţoşaseră vederea. Este cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată.
- Cred că da, a încuviinţat el, cu timiditate.

Ea s-a întins peste masă şi l-a luat de mână. Era mare şi aspră şi, cumva, teribil de vulnerabilă.

- îi va plăcea, a spus ea.
- Ştiu, a răspuns el, luând pensula în mână.

Privind-o, ochii lui bătrâni străluceau de emoţie.

- Cred că imaginea din mijlocul puzzle- ului...
- Ar trebui să fie o ceaşcă de

ceai, l-a întrerupt Daisy cu un zâmbet.
Dennis s-a luminat la faţă.
- Exact la asta mă gândeam şi eu, a spus el. Noi toţi stând în juruT mesei, la o ceaşcă de ceai.
Daisy şi-a şters lacrimile cu degetele.
- Când începem, tată?
- Imediat, a răspuns el. Nu avem timp de pierdut.
Iar asta era cea mai tristă parte dintre toate: nu aveau timp de pierdut.
Deloc.

y

Daisy se simţea emotivă când a apucat-o în sus pe alee, spre bar. Soarele se scufunda pe cerul dinspre apus, atingând şuviţele de nori şi făcându-le rozii. Arătau ca nişte frumoase pene care pluteau uşor pe cer. Marigold se întorsese acasă binedispusă. Petrecuse o după-amiază plăcută cu Beryl, răsfoind albumele de fotografii ale lui Beryl de când erau copii. Marigold nu avea nici o problemă în a-şi aminti trecutul. îi plăcea să-şi aducă aminte.
Era o etapă din viaţa ei de care putea fi sigură. Apoi, Beryl îi invitase la un ceai pe Cedric şi Dolly, pe comodor şi pe soţia lui, Phyllida, dar şi pe Eileen. Stătuseră în

sufragerie, discutând despre cum era totul pe vremuri, când Reg deţinea benzinăria, iar la căminul cultural se organizau ceaiuri dansante şi petreceri Brownie[2]. Lui Daisy îi sălta inima de bucurie să o vadă pe mama ei atât de fericită.

Apoi Nan se întorsese plângându-se toată. Aparent, o dăduse afară pe trişoarea de la bridge, în ciuda protestelor ei de nevinovăţie. Nan nu obţinuse nimic cu asta. Acum trebuia să găsească un alt jucător pentru a fi din nou patru. Dennis o servise cu un pahar de sherry şi pornise televizorul, după care se aşezase alături de Marigold şi o ajutase cu puzzle-ul. Când a plecat Daisy, făceau progrese reale.

Ce e în neregulă acum? s-a întrebat Daisy când a ajuns la bar. Nimic. Absolut nimic. Nu putea să nege că, în momentul de faţă, totul era bine.

Taran era la bar. Purta o cămaşă albă, blugi şi avea un zâmbet larg. Când l-a văzut, Daisy a simţit cum ii flutură stomacul. Era chipeş, dar între ei exista acum o legătură mai profundă,
care făcea ca înfăţişarea lui să Fie
lipsită de importanţă: erau prieteni.

De data aceasta, Daisy a cerut vin şi s-a hotărât să bea doar două pahare. S-au mutat la o masă ascunsă într-un colţ şi au

comandat ceva de mâncare. Nu şi-au dat seama de oamenii care veneau şi plecau sau de trecerea timpului; nu aveau ochi decât unul pentru celălalt şi nici unul dintre ei nu voia ca seara să se termine. Taran a făcut-o pe Daisy să se simtă bine. Felul în care o privea o făcea să se simtă feminină. Tandreţea din privirea lui o făcea să se simtă specială. Mai presus de toate, umorul lui ii risipea anxietatea. Era atât de bine să râzi când aveai atâtea motive să plângi.

Când au plecat de la bar, era întuneric, iar luna era, într-adevăr, mare şi rotundă, strălucind cu îndrăzneală peste câmpuri şi păduri, în vreme ce ei se plimbau agale pe cărarea de la fermă. Când el a luat-o de mână, nu i s-a mai părut ciudat.

S-au aşezat pe o bancă şi el şi-a petrecut braţul în jurul ei.

- M-ai întrebat la ce mă gândesc, a spus el.

- Da, a răspuns ea. Ai de gând să-mi spui acum?

- Desigur.

Ea s-a întors să se uite la el.

- Mă gândeam la această bancă şi la cât de mult mi-ar plăcea să stau din nou lângă tine, în mijlocul nopţii, Fiind aşa, lucid.

Ea s-a încruntat, iar el i-a dat părul după ureche.

- Ştiu că data trecută ai crezut că eram beat. Dar nu eram. Am vrut să te sărut atunci şi vreau să te sărut şi acum. Nici un pahar, nici şase nu vor schimba asta. Vreau doar să te sărut, punct.

Daisy şi-a ţinut respiraţia.

El nu a mai spus nimic altceva. Şi-a pus mâna pe după gâtul ei, pe sub păr, şi i-a atins nasul cu al lui. Ea nu s-a îndepărtat. Apoi, buzele lui le-au găsit pe ale ei şi a sărutat-o.

Ea a închis ochii. Ce e în neregulă *acum?*

Petreceri care au loc în cadrul comunităţilor rurale din Marea Britanie, unde participanţii se costumează, fac prăjituri şi participă la diverse activităţi şi jocuri de societate.

CAPITOLUL 24

Dennis era la el în atelier, lucrând la obloanele ferestrelor promise lui Marigold, când s-a auzit o bătaie în uşă. Mac a ridicat capul şi a privit cu suspiciune din locul lui călduţ de pe

pervazul ferestrei. Era Eileen.

- Bună, Eileen, a spus Dennis, ridicându-şi privirea de la bancul de lucru.

Eileen s-a strecurat înăuntru şi a închis uşa în urma ei.

- Mă bucur că te-am găsit, Dennis, a spus ea, strângându-şi poşeta la piept şi arătând complet vinovată.

- Cu ce te pot ajuta? a întrebat el.

Nu era obişnuit ca oamenii să vină în atelierul lui.

- Este vorba despre Marigold.

El a ridicat din sprâncene.

- Am auzit că faci un puzzle pentru ea. Un puzzle cu amintirile ei.

Dennis era uimit.

- Cine ţi-a spus asta? a întrebat.

El discutase despre puzzle doar cu Daisy.

- Sylvia.

- Sylvia!

Dennis a fost şi mai uimit.

- De unde ştie ea?

- Bănuiesc că Daisy i-a spus lui Taran, iar Taran i-a spus mamei sale, iar mama lui i-a spus Sylviei şi Sylvia mi-a spus mie. Dar nu voi sufla o vorbă, promit.

Şi-a apăsat degetul pe buze.

Dennis şi-a reprimat un zâmbet, căci se ştia foarte bine că Eileen era incapabilă să ţină un secret.

- Ştii că Daisy şi Taran se întâlnesc? a adăugat ea, înclinând capul şi sperând că ea era prima care ştia asta.

Dennis a ridicat iarăşi din sprâncene.
- Nu, nu ştiam.
- Au fost la bar aseară. Mi se pare că formează un cuplu drăguţ. El este atât de înalt şi chipeş, iar ea este foarte frumoasă. Vezi tu, am prezis asta. Am ştiut din prima clipă când el a pus piciorul în magazin şi s-au întâlnit. Nu se mai văzuseră din şcoală şi asta a fost cu foarte mult timp în urmă. Ea abia dacă s-a uitat la el. Asta l-a dat gata. Bărbaţii ca Taran Sherwood sunt obişnuiţi ca femeile să îi linguşească. Faptul că Daisy nu a făcut-o l-a dat gata. Mi-am dat eu seama.
- În satul ăsta, mereu a fost greu să ţii ceva doar pentru tine, a spus Dennis, scărpinându- se în cap.
- Ideea este că aş vrea să adaug o amintire la puzzle, Dennis. Am o povestioară drăguţă pe care ai putea să o simbolizezi printr-o partitură muzicală.
- O partitură muzicală? a repetat el.
- Da. Mai ţii minte când Marigold s-a alăturat micului meu cor bisericesc? S-a întâmplat cu mult timp în urmă, dar i-a plăcut. Are o voce frumoasă, nu-i aşa?
- Da, a spus Dennis. îi plăcea să cânte.
- Ne-am distrat aşa bine. îţi aminteşti cum cânta Beryl? Cânta atât de tare încât nici unul dintre noi nu a putut să rămână serios. Ei bine, poate că ai putea să o pui pe Daisy să deseneze corul, pe Beryl fredonând, sau pe mine la orgă. Ştii, am nouăzeci şi trei de ani şi încă mai cânt ca o fetişcană.
- Cred că este o idee grozavă, Eileen, a spus el. Ar fi frumos să adăugăm şi câteva amintiri ale prietenilor ei. De ce nu vorbeşti cu Daisy? Ea face o listă.
Eileen a fost încântată.
- O, aşa voi face! a exclamat ea fericită. Apoi şi-a dus un deget la buze. Nu voi sufla o vorbă!

V

Dennis şi-a dat seama că va trebui să le spună iute lui Suze şi Nan, iar asta înainte să vuiască tot satul.

V

Acum, că Marigold nu mai avea nici un motiv să intre în magazin, a început să se simtă de prisos. Nimeni nu mai avea nevoie de ea. Daisy gătea, Dennis ajuta la spălat şi, cumva, lucrurile se întâmplau şi iară ea. A început să se simtă deprimată, iar zilele acestea i se părea mai greu să descopere o rază de speranţă printre norii negri. Ştia că exista, doar că nu o putea vedea. Totul a început să pară întunecat şi fără speranţă, iar Marigold s-a simţit mai înstrăinată de ea însăşi ca niciodată.

Apoi, Dennis a rugat-o să lucreze ceva în grădină.

- Mi-aş dori să am eu timp, dar sunt foarte ocupat, a susţinut el, părând disperat. Creşte iarba atât de mult şi, dacă nu facem ceva acum, va deveni o adevărată problemă. Este plină de piciorul caprei şi de volbură. Mai mult buruieni decât flori.

Marigold s-a bucurat că a putut să ajute. Era, de asemenea, mulţumită că era nevoie de ea. Se întreba de ce nu se gândise chiar ea să petreacă mai mult timp în grădină. Avându-l pe micul măcăleandru însoţitor constant, s-a pus în genunchi şi a început să smulgă iarba, lăsând-o tăcută grămăjoare pentru ca Dennis să le ia mai târziu cu roaba. Ori de câte ori se simţea obosită, intra în casă şi îşi făcea un ceai. Apoi îl lua afară, se aşeza pe unul dintre scaunele de grădină şi privea peste câmpuri. Uneori rămânea foarte mult timp acolo, hipnotizată de frunzele care se legănau şi de combinele care treierau grâul, formând în aer nori sclipitori de praf auriu, astfel că orele treceau şi ea uita de plivitul ei. Uita ce ar fi trebuit să facă şi stătea acolo şi privea, părând la fel de mulţumită ca o pisică la soare.

După Eileen, au mai urmat şi alte bătăi în uşa atelierului lui Dennis. Nan îi poftea pe vizitatori înăuntru cu o privire încruntată şi dându-şi ochii peste cap. Dennis îi povestise despre puzzle, dar ea nu credea că era

necesar, în opinia ei, el făcea din ţânţar armăsar. O irita faptul că localnicii, unul câte unul, dădeau buzna cu amintirile lor, dorindu-şi să facă parte din acest dar. Nimeni nu se adunase în jurul lui Arthur când acesta îşi făcuse praf spatele dând la lopată sau când se îmbolnăvise de cancer, şi nimeni nu se adunase în jurul *ei* când suferise o histerectomie. De ce se aduna toată lumea în jurul lui Marigold? Toată chestia asta era absurdă. îmbătrânea – de acord, era mai uitucă decât majoritatea, dar, în ciuda acestui fapt, avea o sănătate de fier. Iar jocul de a nu o contrazice, pe care îl jucau cu toţii, era pur şi simplu o prostie. Când Marigola a pretins că purtase o discuţie cu tatăl ei, Dennis nici nu a ridicat măcar din sprâncene. A spus pur şi simplu: „Ce drăguţ, şi ce mai face?” Dar Nan nu a fost de acord cu asta. Cum putea starea lui Marigold să se mai amelioreze vreodată dacă toată lumea îi dădea mereu dreptate? Dacă nu-şi dădea seama că o duceau în eroare? Arthur murise cu cincisprezece ani în urmă, iar Nan era singura pregătită să i-o spună. Nu îi stătea lui Marigold în fire să se enerveze, dar se enerva pe ea, mai ales când venea vorba de tatăl ei. „Tata nu e mort!”, a exclamat Marigold şi ochii îi străluceau de frustrare. Dennis a încercat să discute cu soacra lui, iar Daisy a făcut apel la bunătatea ei, dar ea a rămas de neclintit. Ea nu o crescuse pe Marigold ca să o ia acum razna. Dacă trebuia să o ia cineva razna, aceea era ea, căci era cu mult mai în vârstă decât toţi ceilalţi! Era doar o chestiune de timp până când avea să-şi piardă minţile. Oare Dennis avea să-i facă *şi ei* un puzzle?

După Eileen, primul care a bătut la uşă a fost comodorul. Acesta dorea să fie reprezentat de o cârtiţă. Apoi a venit Dolly, care a întrebat dacă Daisy ar vrea să o picteze alături de Preţioasa ei. Cedric s-a gândit că, pentru el, ar fi nemaipomenit să mănânce o budincă de Crăciun înconjurat de doamnele sale feline. Mary a sugerat să o

picteze pe ea, fiind pe cărare cu Bernie, în paltonul ei roşu preferat, cel pe care Marigold îl admirase mereu, iar Beryl a venit cu o fotografie alb-negru în care apărea alături de Marigold, pe vremea când erau eleve. Când vicarul a auzit cu ce se îndeletnicea Dennis, s-a simţit plin de admiraţie şi a intrat în atelierul lui Dennis, înarmat cu citate din Biblie despre altruism şi iubire, spunându-i acestuia că, atunci când îi va veni vremea, cu siguranţă va avea rezervat un loc foarte special în Rai. Dennis s-a întrebat ce ar putea Daisy să picteze pentru a-l reprezenta pe vicar şi s-a gândit la o tribună improvizată. După ce a plecat vicarul, el şi Mac au râs copios pe tema asta. Soţia vicarului, Julia, a sugerat setul ei de ceai din porţelan, care fusese fabricat în Ungaria, marca Herend. Marigold iubea ceaiul, aşa cum ştiau cu toţii, iar setul Juliei era foarte scump. Phyllida, soţia comodorului, avusese o neînţelegere cu soţul ei în privinţa cârtiţei, considerând mai potrivit, ca să nu mai spunem mai demn, să Fie reprezentat de un cuirasat. Ajunseseră la un compromis şi conveniseră că imaginea lor, aflându-se pe puntea unei nave, cu o cârtiţă cocoţată pe umărul comodorului (ca Mac pe umărul lui Dennis), i-ar reprezenta destul de bine. Când Sylvia l-a luat pe Dennis deoparte la biserică pentru a-l ruga să o includă şi pe ea, Dennis s-a străduit să-şi păstreze răbdarea. Devenea oare proiectul acesta prea mare? Aveau să poată el şi Daisy să facă faţă tuturor cererilor?

La începutul lunii septembrie, Dennis a montat obloanele la ferestrele principale ale casei lor. A petrecut trei zile în vârful unei scări, în timp ce Marigold lucra jos, în grădină. Când a terminat, s-a dat un pas în spate pentru a-şi admira munca. Marigold a venit lângă el.

- Arată bine, a spus ea, dându-şi jos mănuşile de grădinărit.

- Sunt pentru tine, i-a spus el cu mândrie.

- Pentru mine?
- Da, ai spus că vrei obloane, ca să ai impresia că eşti în Provence.
- Am fost în Provence? a întrebat ea.
- Da, am fost odată, când eram tineri.

Acum le-a privit cu tristeţe.

- Este o altă amintire pe care am pierdut-o?
- Nu contează, Goldie, a spus el, trăgând-o aproape. Nu este importantă.
- Sunt foarte frumoase.
- Mă bucur că îţi plac.
- îmi plac. Am să le admir în timp ce plivesc buruienile.
- Aşa te vreau. Nu trecutul este important, ci prezentul.
- Vorbeşti ca tata. Aşa zice şi el.

Marigold a râs.

- Probabil că de la el am luat-o, a spus Dennis.
- Este foarte înţelept. Serios, dacă nu aţi fi fost tu şi tata, nu cred că aş fi făcut faţă ultimelor şase luni.

Şi-a pus din nou mănuşile.

- Ar trebui să mă întorc la treabă. Mulţumesc pentru obloane, Dennis. Sunt minunate.

y

Cu Taran care îi răpea atenţia, Daisy se străduia să lucreze. De fiecare dată când reuşea să ajungă în spatele şevaletului său, el venea şi o trăgea de acolo. Iar ea se ducea de bunăvoie, lăsând pe foaie câinele desenat pe jumătate. Sătulă ae apelurile şi mesajele ratate de la Luca, şi-a schimbat numărul de telefon.

Taran plănuia să stea în Marea Britanie doar două săptămâni şi voia să îşi petreacă tot timpul cu Daisy. Au ieşit la plimbări lungi cu câinii. S-au sărutat pe bancă. Au făcut dragoste în pădure şi au făcut un picnic pe banca lui Sir Owen, admirând câmpurile

recoltate, care străluceau ca aurul în lumina soarelui de toamnă timpurie. În nopţile cu lună se întindeau unul lângă altul pe peluza din faţa casei lui Taran şi priveau stelele. Se ţineau de mână, vorbeau despre nimicuri şi râdeau foarte mult. Ori de câte ori Daisy simţea prezenţa fricii, se întreba: *Ce e în neregulă acum?* Şi nu era nimic în neregulă acum, căci era cu Taran, iar dragostea o făcea să se simtă
lipsită de griji şi o umplea de optimism; dragostea o făcea să se simtă invincibilă.

- Vino la Toronto, i-a spus el în ultima lor seară împreună.

Stăteau înlănţuiţi în hambar, în patul care era destinat vacanţelor şi weekendurilor lui Taran, dar în care nu dormise niciodată până acum. Taran îşi plimba degetele pe spatele dezgolit al lui Daisy.

- Nu pot, a răspuns ea. Mama are nevoie de mine aici şi am de pictat puzzle-ul la care lucrez cu tata.

- Lucrurile astea pot aştepta. Vino şi petrece ceva timp cu mine. S-ar putea să-ţi placă.

- Ştiu că mi-ar plăcea. Dar nu vreau să-mi placă. E nevoie de mine aici.

A oftat şi s-a gândit preţ de o clipă. Apoi i-a dat o şuviţă de păr după ureche şi a privit-o cu seriozitate.

- Mă îndrăgostesc de tine, Daisy, a spus el cu sinceritate. Nu am mai spus asta niciodată nimănui. Este ceva important pentru mine. Vreau doar să fiu cu tine. Nu vreau să fiu pe un alt continent. Unul dintre noi va trebui să cedeze.

- Tocmai ce am renunţat la ultimii şase ani din viaţa mea, iar asta m-a învăţat o lecţie valoroasă.

- Care este aceea?

- Nu vreau să fiu eu cea care oferă mai mult.

El a făcut o mutră menită să facă apel la bunătatea ei.

- Dar cum rămâne cu mine?

Mie nu vrei să- mi oferi nimic?
Ea a clătinat din cap.
- Nu vreau să fac compromisuri, Taran. Ştiu ce vreau şi nu voi accepta nimic în minus. De dragul nimănui.
- Vrei să fii lângă mama ta. înţeleg asta.
- Şi vreau să fiu aici.
- Aici?
- Acasă.
El a dat din cap.
- Bine. Atunci vino pentru o săptămână. Lasă-mă să-ţi arăt oraşul meu. Chiar dacă îţi va plăcea, lucru care se va întâmpla, nu-ţi voi cere să rămâi.
- Am să mă gândesc la asta, a răspuns ea. Poate.
El a zâmbit, apoi a prins-o de încheieturile mâinilor şi a rostogolit-o pe spate. S-a aşezat deasupra ei şi a sărutat-o.
- Poate este aproape un da.
- Poate e poate, a râs ea.
- Este un da, a spus el, sărutând-o din nou.
- Posibil.
- Şi ăsta e un da.

V

După ce a plecat Taran, Daisy s-a simţit recunoscătoare că avea ceva cu care să-şi ocupe timpul. Căci, altfel, ştia că şi l-ar Fi petrecut gândindu-se numai la el. I-a fost greu să lucreze în hambar pentru că tot ce era acolo îi amintea de el, iar ei îi era dor de el. Dar a reuşit să Finalizeze portretul lui Basil, după care şi-a îndreptat atenţia spre puzzle. Iar seara târziu, chiar înainte de a merge la culcare, Taran a sunat-o pe FaceTime şi au vorbit până târziu în noapte.
Tot satul vorbea despre puzzle. Până şi cei care nu prea doreau să vorbească, aşa cum erau John Porter şi Pete Dickens, care se certau din cauza magnoliei crescute în grădina lui Pete. Spre surprinderea soţiilor lor, după ce s-au întâlnit cu Daisy şi au

discutat despre puzzle-ul lui Marigold, cei doi bărbaţi au fost de acord să se întâlnească la bar să bea o bere şi să discute despre copac ca nişte adulţi raţionali ce erau. Două ore mai târziu, după o partidă de darts, au ieşit din bar Fiind cei mai buni prieteni, iar Pete s-a întrebat de ce nu fusese de acord încă de la bun început să taie din copac.

- Viaţa e scurtă, i-a explicat el soţiei sale. Şi incertă. Nu vreau să pierd timpul care mi-a mai rămas de trăit pe această lume certându- mă pentru un afurisit de coţ>ac.

Daisy ştia că mama ei ar fi fost încântată de faptul că starea ei a determinat o reconciliere între cei doi vecini, dar nu-i putea spune, deoarece, pe de o parte, puzzle-ul trebuia să fie o surpriză şi, pe de altă parte, Daisy nu era sigură că mama ei îşi va aminti cine erau John Porter şi Pete Dickens. Oamenii dispăreau încet-incet din memoria ei, iar John şi Pete fuseseră, cel mai probabil, printre primii care să plece.

Eileen s-a încumetat să o ajute pe Daisy să colecteze poveştile oamenilor, deşi Daisy o asigurase că era perfect capabilă să facă asta de una singură. Adevărul era că lui Eileen ii lipseau dimineţile petrecute cu Marigold, în care discutau în magazin, în vreme ce ea observa localnicii care intrau şi ieşeau şi bârfea despre ei. Acum că Marigold nu mai era acolo, nimic nu mai era la fel. în schimb, Eileen o vizita pe Marigold acasă şi îi împărtăşea veştile locale, dar Marigold devenea din ce în ce mai confuză şi părea tot mai puţin interesată de ceea ce făcea toată lumea. Uneori, Eileen se întreba dacă ea ştia măcar cine erau oamenii despre care vorbea. Plictisită, fără prea multe de făcut şi singură cuc, Eileen avea nevoie de un proiect. Puzzle-ul pentru Marigold era exact ceea ce avea nevoie.

Dennis s-a apucat să facă tabla pentru puzzle. A tăiat foaia de placaj la dimensiunea potrivită. Avea o grosime de şase milimetri şi era o alegere mai bună decât lemnul pentru

că, spre deosebire de acesta, nu se deforma şi nu crăpa. A lipit nişte suport pe verso pentru a preveni îndoirea, precum şi hârtie pe partea de sus, urmând să fie pictată de Daisy. Aceasta a reprezentat o provocare mai mare decât oricare alta, pentru că Daisy trebuia să scrie pe verso cine era reprezentat în fiecare imagine, astfel încât Marigold să-şi amintească cine erau prietenii ei. Ca să nu-i uite pe oamenii pe care îi cunoştea de ani de zile; ca să nu uite că era iubită.

Eileen s-a plimbat prin sat, adunând poveştile tuturor. Mergea din casă în casă cu paşi vioi, servind câte o ceaşcă de ceai în fiecare bucătărie şi împărtăşind bârfele din sat.

Vecinii lui Marigold şi Dennis, John şi Susan Glenn, aveau o poveste amuzantă despre Marigold şi o cheie pierdută; soţul lui Mary, Brian, îşi amintea că ea a învăţat-o pe fiica lor cum să facă prăjituri în formă de bondari. La sfârşitul zilei, Eileen a trecut să o vadă pe Jean Miller, care rămăsese văduvă de curâna şi locuia singură într-o căsuţă albă, cu vedere la golf. Jean era mai tânără decât Eileen cu mai bine de zece ani, dar părea mai în vârstă decât ea din cauza durerii şi a singurătăţii sale. Eileen o saluta întotdeauna la biserică şi atunci când se întâmpla să se nimerească împreună la magazin, dar nu o căutase. Jean era tăcută şi puţin timidă, grăbindu-se mereu să-şi continue drumul, la fel ca un şoarece sfios, nerăbdător să se întoarcă în gaura sa. Eileen şi-a luat carneţelul, pregătită să noteze povestea lui Jean, şi a urmat-o pe aceasta pe terasă, unde s- au aşezat la o masă, cu ceştile de ceai, şi au privit apa.

- Îmi pare foarte rău pentru Marigold, a spus Jean cu vocea ei plăpândă. Demenţa este un lucru foarte trist. Şi sunt atâţia oameni care o au.

- Marigold se descurcă foarte bine, totuşi, a spus Eileen, ştiind că prietenei ei nu i-ar plăcea să fie pesimistă. Se bucură de grădina ei, de familie şi de

prieteni. Secretul este să trăieşti momentul. Filosofii ne spun de mii de ani să trăim clipa. Marigold nici măcar nu trebuie să se străduiască.

- Marigold este un om bun, a spus Jean cu seriozitate. Este amabilă, atentă şi le-a purtat mereu de grijă celorlalţi. Este frumos că facem cu toţii ceva pentru ea, ca să se simtă mai bine.

- Devine un catalizator al binelui, i-a spus Eileen. Ştii, Pete a fost de acord să mai taie din magnolie.

Jean a făcut ochii mari.

- Nu, serios?

- O, da, după ce au încheiat un armistiţiu, el şi John au plecat împreună la bar. A fost o ceartă foarte prostească, nu-mi pot da seama de ce au lăsat-o să continue atât de mult timp.

- S-a întâmplat datorită lui Marigold?

Eileen a dat din cap.

- Când cineva are probleme, toţi ceilalţi ajung să-şi aprecieze propriul noroc.

- Presupun că da, a spus Jean gânditoare. Ştii, m-am chinuit mult după moartea lui Robert, dar Marigold mai venea din când în când şi mă asculta. Asta era tot ce-mi doream, ca cineva să mă asculte. Aveam nevoie să vorbesc despre el. Marigold ştie să asculte. Are o latură milostivă. în orice caz, mi-a dat nişte sfaturi minunate.

Acum, privirea lui Jean s-a însufleţit pe neaşteptate, iar ochii ei cenuşii i-au strălucit.

- Mi-a spus să-mi găsesc un proiect. Nu conta ce era, dar trebuia să fie ceva care să mă pasioneze.

- Care este proiectul tău?

Jean părea ruşinată.

- Este puţin jenant, dar nu cred că are vreo importanţă.

- Poţi să-mi spui. Nu voi spune nimănui, promit.

- îmi place să mă uit la filme de dragoste vechi. Cum ar fi *Pe aripile vântului* şi O *aventură de neuitat.*

Eileen a deschis gura cu un oftat.

- Şi mie îmi plac filmele astea. Cum le urmăreşti?
- Pe DVD-uri. Le colecţionez. Vrei să ţi le arăt?
- Da, te rog!

Eileen a urmat-o în sufragerie. Jean a deschis un dulap. Lui Eileen aproape că i s-a făcut rău. Tot dulapul era o bibliotecă ordonată de filme. Rânduri peste rânduri de filme. A început să citească pe cotoarele coperţilor.

- Vai, mi-a plăcut la nebunie *Doctor Jivago.*

E un clasic.

- Aşa-i că Omar Sharif a fost minunat?! a spus Jean cu entuziasm.
- *Vacanţă la Romal* Ce film de senzaţie!

Eileen nu-şi putea stăpâni plăcerea.

- Mi-ar plăcea să mă uit la câteva dintre ele.
- Ţi le împrumut, dacă vrei. Ai un DVD player?

Eileen s-a simţit nespus de dezamăgită.

- Nu, nu am. Ce păcat!

A privit cu jind toate filmele acelea şi şi-a muşcat buza.

- Poţi să le vezi aici, cu mine, dacă vrei. Vreau să spun, nu eşti obligată. E doar o sugestie.

Jean i-a zâmbit timid.

- Ar fi minunat. Dacă nu te deranjează.
- De fapt, mi-ar plăcea să am companie.

Eileen a suspinat.

- Şi mie mi-ar plăcea, a încuviinţat ea, acceptând în sfârşit că se săturase să fie singură. Te simţi singur când rămâi doar tu, nu-i aşa? a spus ea.
- Da, aşa este, a spus Jean.
- Am putea să ne înfiinţăm

propriul club, a spus Eileen cu entuziasm. Un club de film.

- Ce idee bună! a exclamat Jean. Un club de film în doi.

- O, da. Doar pentru noi două. Un club foarte exclusivist. Ar fi bine să nu mai spunem nimănui altcuiva, altfel vor dori cu toţii să ni se alăture.

Cele două femei au râs.

- Auzi, ce ai vrea să picteze Daisy pentru ca Marigold să-şi amintească de tine?

- Afişul filmului *Pe aripile vântului*. Amândouă am fost de acord că acesta este filmul nostru preferat din toate timpurile. Sunt sigură că nu va uita *asta* niciodată.

y

Câteva săptămâni mai târziu, Dennis şi Daisy au completat lista, iar Daisy lucra deja la schiţele preliminare. Suze a venit să vadă cum avansează ideea, apoi s-a aşezat la bucătărie, alături de mama ei şi de Nan, şi le-a spus că ea şi Batty aveau să se mute din casa părinţilor lui pentru că găsiseră un mic apartament în oraş.

- Este foarte frumos, a spus ea, părând puţin îngrijorată. Este la câţiva metri de Starbucks,
aşa că nu va mai trebui să-mi fac
singură cafeaua.

- Ba o vei face când îţi vei da seama cât de scumpă este cafeaua, a spus Nan. E mult mai bine să îţi cumperi o cafetieră şi să o faci acasă.

- Nu e nimic distractiv în asta. Nan. Ideea este să intri şi să te uiţi la oameni. De unde crezi că îmi vin ideile pentru articolele pe care le scriu? Am nevoie să stau printre oameni, să văd ce poartă, ce fac şi să trag cu urechea la conversaţiile lor.

în vreme ce Nan şi Suze discutau, Marigold stătea liniştită, încercând să ţină pasul cu ele.
Le privea cu o expresie senină, dar confuză. A

reţinut numele lui Batty şi a ştiut că ar fi trebuit să ştie cine era. îi suna atât de familiar. Cu toate acestea, a ştiut că nu trebuia să întrebe. Era sigură că, dacă l-ar fi întâlnit, i-ar fi recunoscut chipul. Dar numelui în sine nu îi era ataşat nici un chip.

- Tata zice că faci lucruri minunate în grădină, a spus Suze, dorind să o includă şi pe mama ei în conversaţie.

- E plină de buruieni, a răspuns Marigold lent. Trebuie să le smulg pe toate ca să nnu... A căutat cuvântul. Ştii tu... A bâjbâit prin ceaţă. Spre surprinderea ei, l-a găsit. Să nu *îrtăbuşe* plantele.

Nan a râs.

- Nu a mai rămas nici măcar o buruiană, Marigold. Le-ai scos pe toate, chiar şi câteva plante bune pe lângă ele.

- Sunt sigură că vei mai găsi tu câteva, mamă. Ai o privire ageră, a spus Suze, deranjată de tonul impacientat al bunicii. Şi văd că încă hrăneşti păsările, chiar dacă e toamnă devreme.

Marigold a zâmbit fericită.

- îmi place să le privesc venind în grădină, a spus ea.

- Parcă aveai un măcăleandru prietenos, nu- i aşa, mamă? Mai este aici?

Marigold a dat din cap.

- Mai este, a spus ea. îl hrănesc, chiar dacă e toamnă.

- Devine foarte repetitivă, i-a spus Nan lui Suze, de parcă Marigold nici nu ar fi fost acolo.

Suze s-a înfuriat.

- Dacă îmi amintesc eu bine, Nan, şi tu eşti destul de repetitivă.

- Cu toţii îmbătrânim. O să ţi se întâmple şi ţie într-o bună zi, să ştii. Nu e nimic bun la a îmbătrâni! a spus Nan.

- Bătrâneţea nu e pentru fătălăi, a spus Marigold cu un zâmbet.

- Asta e replica mea, a spus Nan.

Suze a râs.

- Ar trebui să plec. Merg la o

petrecere diseară şi trebuie să mă pregătesc. Trebuie să- mi îndrept părul.

- Ar trebui să îl laşi să se usuce natural. îl ai mult mai moale când este ondulat, a spus Nan.

- Am putea să-ţi cumpărăm o placă de îndreptat părul de ziua ta, a spus Marigold.

- Ar fi minunat, a răspuns Suze.

Nan a plescăit din limbă.

- I-ai cumpărat una de Crăciunul trecut, îţi aminteşti?

- Nu-i nimic. De ce ar trebui ca mama să-şi amintească aşa ceva?

- Numai cu tine uit lucruri, i-a spus Marigold mamei sale, contrariată. Cu ceilalţi, nu am nici o problemă.

Suze nu a vrut să-i spună că asta se întâmpla pentru că Nan era singura persoană care o corecta atunci când o înşela memoria.

- Unde mergi, Suze? a întrebat-o Marigold.

- Petrecerea e în oraş. O aniversare de treizeci de ani la un restaurant din port. O să fie încântător.

- în cazul ăsta, mai bine te-ai duce sus şi ai face o baie.

- Nu mai locuieşte aici, Marigold, a spus Nan brusc.

- Am găsit un apartament, mamă, i-a spus Suze, de parcă ar fi fost prima dată. Mă mut cu Batty. O să locuim împreună.

Marigold s-a înclinat spre Suze, zâmbind ca un copil ce are un secret.

- Nu-i spune lui Nan, a şoptit ea. Nu e de acord cu oamenii care trăiesc în păcat.

- Doamne Dumnezeule! a exclamat Nan, ridicându-se în picioare. Mă duc să mă uit la televizor.

- Ai văzut?! a spus Marigold, pe când mama ei ieşea din încăpere. Nu este de acord ca tu să trăieşti în păcat.

Lui Suze i-a şovăit zâmbetul pe buze, dar

şi-a amintit ce-i spusese Daisy, că nu trebuia să încerce să o corecteze atunci când greşea. A luat-o de mână.

- Dar tu eşti de acord, nu-i aşa, mamă?

- Vreau doar să fii fericită, a spus Marigold, cu ochii plini de dragoste.

- Şi eu vreau doar ca *tu* să fii fericită, a spus Suze, şi s-a întors cu spatele, astfel încât mama ei să nu-i vadă lacrimile.

CAPITOLUL 25

Spre sfârşitul lui septembrie, Daisy terminase deja de desenat puzzle-ul. Acum nu îi mai rămânea decât să îl picteze. Dacă voiau să i-l dăruiască lui Marigold de Crăciun, îi mai rămâneau aproape trei luni, adică o grămadă de timp.

Pe lângă anecdotele amuzante şi mai degrabă excentrice din sat, Daisy a încorporat elemente din viaţa de familie a lui Marigold, mărginind întregul tablou cu păsările şi florile pe care le iubea ea atât de mult. Desenase atelierul lui Dennis, telefonul mobil al lui Suze, cuvintele încrucişate ale lui Nan şi propria ei cutie de acuarele. Dennis îi dăduse nişte lucruri importante din căsnicia lor, cum ar fi o fotografie a bisericii în care s-au căsătorit, numele hotelului unde şi-au petrecut luna de miere şi ceasul cu cuc pe care i-l dăruise el după o vacanţă petrecută în munţii Elveţiei. Daisy l-a inclus pe Mac, bineînţeles, dar şi pe pisicile pe care le avuseseră înainte. Rezultatul avea să fie un minunat caleidoscop de forme şi culori, conceput special pentru ea.

Daisy se afla în hambar, pregătindu-şi culorile, când a intrat Nan. Daisy a fost surprinsă să o vadă, căci nu mai călcase niciodată în casa familiei Sherwood.

- Bună, Nan, a spus ea. E totul în regulă?

S-a uitat la telefon pentru a verifica dacă era pornit. Dacă ar fi fost vreo problemă cu mama ei, cu siguranţă că ar fi sunat-o.

- Totul e în regulă, Daisy.

Nan şi-a rotit privirea prin cameră.

- Ei bine, locul ăsta e grozav, a spus ea. Nu e de mirare că reuşeşti să faci atâtea lucruri. E un sanctuar.

- Ştiu. Sunt norocoasă, a fost de acord Daisy.

A observat că Nan avea cu ea o carte.

- Ai venit pe jos până aici?

- Nu, m-a adus Dennis cu maşina.

-O.

Nu-şi putea da seama pentru ce venise.

Nan s-a plimbat prin încăpere. S-a uitat la puzzle-ul aşezat pe masă.

- O să fie foarte special, a spus ea, iar Daisy a observat cum i s-a crispat faţa.

- A participat toată lumea. Este fantastic, a spus Daisy.

A participat toată lumea, în afară de tine.

Nan i-a oferit cartea.

- Acesta este un album cu mama ta în copilărie. A strâns praf de ani la rând. Nimeni nu mai răsfoieşte albume. Acum au totul pe calculator. Ce păcat! Ne-am chinuit mult să compilăm aceste albume, iar acum nu se mai oboseşte nimeni să se uite la ele. M-am gândit că ţi-ar plăcea să arunci un ochi peste poze. S- ar putea să găseşti ceva relevant pentru puzzle- ul tău.

- E o idee grozavă, Nan, a spus Daisy entuziasmată. Hai să ne aşezăm împreună şi să mi le arăţi. S-ar putea să nu ştiu cine sunt toţi de acolo.

- Ei bine, îl vei cunoaşte pe Patrick. O fi el mai în vârstă, dar pare neschimbat. Şi pe bunicul, bineînţeles.

S-au dus la canapea şi s-au aşezat. Nan a deschis albumul de pe genunchi şi şi-a pus ochelarii.

- Acum, iat-o aici, când era

bebeluş, a spus Nan. Nu era un bebeluş prea drăguţ, nu-i aşa?

- Era adorabilă, a susţinut Daisy.

- îi plăcea ursul ăla. Avea clopoţei în urechi, îl chema Honey. De ce nu îl integrezi şi pe Honey undeva?! Pe vremea aceea, nu se ducea nicăieri fără Honey. A întors pagina. Aici poţi vedea cât de înnebunit era bunicul după Marigold. Era fetiţa lui. Mereu a fost aşa. A fost mai dur cu Patrick. Cred că bărbaţii sunt întotdeauna mai duri cu fiii lor. Patrick era băiatul meu. Ea a suspinat. Până când s-a dus să trăiască în Australia. Nu ai cum să pleci mai departe de atât. Nici măcar nu avem aceeaşi oră, ei fiind mereu cu o zi înainte.

- A plecat să-şi croiască propriul drum în viaţă, a spus Daisy gânditoare.

- Ar fi putut face asta în Anglia.

- Bănuiesc că îşi dorea aventură.

- Nu, şi-o dorea doar pe Luciile.

Daisy a râs.

- Sunt de acord că Australia se află la o distanţă destul de dramatică faţă de casă. în ceea ce te priveşte, ar fi fost mai bine dacă ar fi rămas mai aproape. Europa nu ar fi fost rea deloc.

- Nu, dar a trebuit să aleagă cel mai îndepărtat punct. Când a murit bunicul, am rămas doar cu Marigold.

- Care te-a îngrijit foarte bine. Mă îndoiesc că Patrick ar fi făcut ceva. E mult prea preocupat de el însuşi.

Nan s-a gândit un moment la asta. Apoi a întors pagina.

- Da, cred că ai dreptate. Marigold a fost o sfântă că m-a suportat în toţi aceşti ani.

- Este un om bun, a încuviinţat Daisy.

- Un om mai bun decât mine, a spus Nan.

Daisy a rămas cu privirea aţintită asupra unei fotografii cu Marigold de când avea vreo zece ani.

- Avea un chip dulce, nu-i aşa? a murmurat ea.

- încă mai are, a spus Nan, trecându-şi un deget strâmb peste fotografie. îl moşteneşte de la tatăl ei. El avea aceiaşi ochi căprui ca ai tăi, Daisy, şi aceeaşi dulceaţă în zâmbet. I-a arătat o fotografie cu soţul ei. Uite, acolo. Cât de mult se aseamănă între ei! Patrick seamănă cu mine. Amândoi suntem egoişti şi nici unul dintre noi nu este prea drăguţ.

- Nu fi dură cu tine, Nan.

Nan a devenit rigidă şi şi-a ridicat bărbia.

- Nu mă descurc prea bine cu boala lui Marigold, a mărturisit ea brusc, punându-şi mâna pe pagină şi întinzând degetele. Este greu, ştii, ca mamă. E greu de privit. Nu sunt un om bun. Nu am răbdare. Bunicul tău ar fi spus lucrurile potrivite. Ar fi făcut-o să se simtă mai bine. M-ar fi făcut să *mă* simt prost că nu sunt mai înţelegătoare.

- Fiecare dintre noi face faţă în felul său, a spus Daisy, încercând să o consoleze.

Nan nu a zis nimic. A dat paginile până când a găsit o fotografie cu toţi patru împreună.

Nan, bunicul, Patrick şi Marigold.

- Bunicul spunea mereu că cele mai importante lecţii de viaţă se învaţă în familie. De aceea sunt familiile. Nu poţi alege alături de cine vii pe această lume. Trebuie doar să mergi înainte şi să te înţelegi cu ceilalţi, dar prietenii ţi-i poţi alege. Aş zice că m-am descurcat bine cu familia mea.

- Nici cu prietenii nu te-ai descurcat prea rău, a spus Daisy.

- Elsie e o trişoare, a replicat Nan. A pufnit pe nas. Am bănuit-o mereu că trişează, dar acum ştiu sigur.

- Ce ai de gând să faci cu

echipa de patru pentru bridge?

Nan a ridicat din umeri.

- Nu e nevoie să joc bridge, să ştii. Pot să găsesc altceva de făcut.

Dar nu ştia ce.

în acel moment, uşa s-a deschis şi a intrat Lady Sherwood.

- O, scuze, Daisy, nu am ştiut că ai musafiri.

- Intră, e bunica mea.

Lady Sherwood a zâmbit.

- O, bună ziua, nu mi-am dat seama că tu erai.

- Ne uităm la un album vechi cu mama, de când era ea mică, i-a spus Daisy.

- Vai, albumele sunt atât de distractive, nu-i aşa? a spus Lady Sherwood, apropiindu-se de ele pentru a arunca o privire.

- Căutăm amintiri pe care să le includem în puzzle, a spus Nan cu mândrie.

- De asta am trecut pe aici. Lady Sherwood s-a uitat la Daisy. Ar fi în regulă dacă ţi-aş da şi eu ceva? Nu am venit prea târziu, nu-i aşa? A aruncat o privire la tabla de pe masă. Se pare că te pregăteşti să o pictezi.

Nan a închis albumul. Daisy s-a ridicat în picioare.

- Bineînţeles că poţi. Mi-ar plăcea să includ ceva de la tine.

- E vorba de ceva mic. Vezi tu, ori de câte ori intram în magazin, mama ta era întotdeauna foarte prietenoasă şi zâmbitoare. Mi-ar plăcea să pictezi soarele. S-ar putea să ai deja un soare acolo.

- De fapt, nu am, a spus Daisy.

- Atunci, poate desenezi un soare şi să spui că e de la mine. Aşa o văd eu mereu. Soarele care străluceşte, fără discriminare, asupra tuturor celor din sat. Şi satul nu se poate lipsi de soare, nu-i aşa? Nu cred că ne putem descurca fără Marigold. Vreau ca ea să ştie asta. E foarte specială.

Daisy a fost mişcată.

- Mulţumesc, Celia, a spus ea încet.

Nan a fost atât de uimită de Lady Sherwood, încât şi-a dat seama că nu mai avea nimic usturător de spus.

- Marigold este o rază de soare, ai dreptate, a fost ea de acord. Nu mă pot gândi la un mod mai bun de a o descrie.

Daisy şi-a privit surprinsă bunica. Nu-i stătea în fire lui Nan să fie atât de drăguţă.

- Cum o mai duci, Lady Sherwood? a întrebat Nan cu blândeţe. Este greu să rămâi văduvă, mai ales când ai fost căsătorită cu un om atât de bun.

O umbră de durere a întunecat lumina din ochii lui Lady Sherwood.

- Este greu, a încuviinţat ea. Şi Owen era un om foarte bun. Mi-e dor de el mereu.

- Mie încă îmi lipseşte Arthur, a spus Nan. Nu cred că durerea dispare vreodată. Se adânceşte cumva, ca o voce pe fundul unei fântâni. E departe şi mai puţin acută, dar e mereu acolo. întotdeauna.

- Totuşi eşti norocoasă că ai familia în jurul tău, a spus Lady Sherwood invidiind-o. 'Iaran este în Toronto, iar el este tot ce am.

- Da, sunt foarte norocoasă, a fost de acord Nan, oferindu-i lui Daisy un mic zâmbet.
Chiar şi Suze, care locuieşte în oraş, mai trece din când în când pe aici. Dar fiul meu, Patrick, s-a dus să locuiască în Australia şi îl văd foarte rar. Cred că te pierzi în casa asta mare.

- Nu este prea mare pentru o singură persoană, a spus Daisy repede.

îi era tipic lui Nan să fie lipsită de tact.

- Ei bine, de fapt, este, a spus Lady Sherwood. Ar trebui să o umplu cu oameni, nu-i aşa? De când a murit Owen, nu am prea ieşit în oraş şi nici nu am invitat prieteni pe la mine.

- E încă devreme, a spus Daisy.
- Joci bridge? a întrebat Nan.

Daisy s-a înroşit la faţă. Nu şi-o putea * ’ imagina pe Lady Sherwood | participând la serile de bridge ale lui Nan.

- Da, joc, a răspuns Lady Sherwood. Eu şi Owen jucam mult bridge. Era foarte priceput. Eu nu sunt atât de bună, dar îmi place să joc. Mai ales cu un pahar mare de vin lângă mine.
- Şi mie, a spus Nan. Dar eu prefer un pic de coniac.
- O, coniac. E şi mai bine.
- Aveam o echipă de patru persoane pentru bridge, dar un jucător tocmai a plecat. Ai vrea să ni te alături? Jucăm des.
- Aş afla bârfele din sat? a întrebat Lady Sherwood zâmbind.
- Ai afla mai mult decât ţi-ai dori să afli, a răspuns Nan.
- Ei bine, atunci mi-ar plăcea să încerc. S-ar putea totuşi să mă daţi afară după primul joc. Nu sunt foarte bună.
- Nici noi nu suntem foarte bune. Jucăm ca să ne distrăm.
- Aţi vrea să veniţi aici? Am o grămadă de coniac. Owen adora coniacul.

Nan s-a luminat la faţă.

- Sună minunat. Până la urmă, chiar ai mult spaţiu.

Lady Sherwood a bătut din palme.

- Atunci, rămâne stabilit.

S-a uitat la Daisy, care o privea cu uimire.

- Când începem?



Marigold s-a aşezat în grădină şi privea peste câmpuri. Tatăl ei stătea lângă ea, aşa cum făcea adeseori, îmbrăcat în puloverul său preferat, violet, cu guler în V, şi purtând pantaloni de catifea maro. S-a uitat la ea şi ochii lui căprui îi străluceau afectuos.

- Ce mai faci, Goldie?
- Mama zice că eşti mort.

Ea a zâmbit pentru că ştia că nu era aşa.

- Nu există moarte. Tu şi eu ştim asta, nu-i aşa?
- Bănuiesc că ea are impresia că creierul îmi joacă feste.
- E posibil ca creierul tău să-ţi joace feste, Goldie. Dar eu nu sunt una dintre ele.
- Mă bucur că eşti aici, tată. Nu mă mai simt atât de speriată atunci când eşti cu mine.
- Nu trebuie să fii speriată. Lasă-te pur şi simplu purtată de viaţă. Fii o frunză pe apă. Lasă-te purtată în josul râului.
- Mă va purta către un azil de bătrâni, tată? Nu sunt sigură că m-aş descurca prea bine să trăiesc într-un azil de bătrâni.
- S-ar putea. Nu ştii niciodată unde te va purta. Dar totul în viaţă este o aventură. Chiar şi un azil de bătrâni poate fi o aventură.
- îmi place să fiu aici.
- Şi mie îmi place să fiu aici. De aceea mă întorc. E un loc frumos, cu vedere spre câmpuri.
- Cred că, dacă aş avea câmpuri la care să mă uit, m-aş simţi ca acasă. Sau dacă ar fi mare. Iubesc marea.
- Ai crescut lângă mare, Goldie.
- Şi păsări. Dacă aş avea păsări pe care să le privesc, m-aş simţi ca acasă.
- întotdeauna ţi-au plăcut păsările.
- Şi tu vei fi cu mine, nu-i aşa?

Tatăl ei a zâmbit.

- Eşti fata mea, Goldie. N-am să te părăsesc niciodată. Aşa cum ţi-am spus mereu. Nu te- am părăsit niciodată. Sunt mereu aici.
- Nu ai lucruri mai bune de

lăcut?

- Ce poate fi mai bun decât să fiu cu oamenii pe care îi iubesc?
- Nu ştiu. îţi place grădinăritul. Nu ai nimic de fiicut în grădină?

El a ridicat din umeri.

- Am tot timpul din lume să fac asta. A zâmbit, un zâmbet mare şi radiant. O, florile, Goldie. N-o să-ţi vină să crezi ce flori am!
- îţi aminteşti când Dennis mi-a adus toţi acei trandafiri roz pal?
- Asta s-a întâmplat imediat după ce v-aţi cunoscut.

Ea a zâmbit cu duioşie când şi-a amintit de asta.

- Erau de un roz pal şi aveau cel mai delicios miros. Un miros fin şi delicat. Mirosul dragostei.

Panicată brusc, s-a întors spre tatăl ei.

- Ce se va întâmpla când am să uit aceste amintiri?
- Te poţi bucura de trandafiri şi fără amintiri, Goldie. Trandafirii vor mirosi la fel de fin şi delicat şi acum, la fel ca atunci. Vor avea în continuare mirosul dragostei.

Marigold s-a gândit un moment la asta.

- Da, ai dreptate. Nu am nevoie de amintiri pentru a şti că Dennis mă iubeşte.
- Te iubeşte, Goldie. Te iubeşte foarte mult.
- Trebuie să-i spun că este în regulă dacă într-o zi va trebui să mă interneze într-un azil de bătrâni.
- Ar fi un lucru înţelept.
- Nu mi-ar plăcea să simtă că mă dezamăgeşte.
- Şi ar fi tipic lui Dennis să simtă asta.
- Nu trebuie să sufere.
- Mereu ai fost o fată bună, care se gândeşte la ceilalţi, a spus tatăl ei.
- Trebuie să-i spun înainte să

uit. Ştii, în ultima vreme uit totul. Ea s-a uitat cu îngrijorare la tatăl ei. Cum o să-mi amintesc să-i spun?

- O să-ţi amintesc eu, a spus tatăl ei.
- Poţi face asta?
- Ai fi surprinsă să afli ce pot face.
- Eşti magic, a spus Marigold.
- Cu toţii suntem magici. El a bătut-o pe mână. Ce-ar fi să mergi să-i spui acum? E la el în atelier.
- Ce idee bună!

Marigold s-a ridicat în picioare. *Nu trebuie să uit să-i spun lui Dennis*, se gândea ea în timp ce păşea prin grădină. *Nu trebuie să uit să-i spun lui Dennis.*

y

Când Marigold a deschis uşa de la atelierul lui, Dennis a lăsat fierăstrăul jos.

- Bună, Goldie! a spus el. Eşti bine?

Marigold a dat din cap. Se concentra din greu.

- Nu trebuie să uit să-ţi spun..., a început ea. Apoi, bum, a dispărut. Aşa, pur şi simplu. O clipă a fost acolo, în următoarea a dispărut. Cum a fost posibil aşa ceva?
- Ce voiai să-mi spui, dragostea mea? a întrebat el.

Dintr-odată, o pală de vânt a pătruns pe uşa rămasă deschisă, iar ziarul de pe masa lui Dennis a fluturat şi s-a deschis la o pagină interioară. Marigold s-a uitat la ea. Era o fotografie mare, cu o asistentă medicală. Amintirea i-a revenit ca un şoc.

- Trebuie să-ţi spun că, dacă va trebui ca într-o bună zi să mă internezi într-un azil de bătrâni, eu sunt de acord cu asta. Voi înţelege.

Dennis părea îngrozit. S-a apropiat de ea şi a luat-o în braţe.

- Nu-ţi voi face niciodată aşa ceva, a spus el. Marigold şi-a înfăşurat

braţele în jurul trupului lui masiv.

- Nu spune asta, Dennis. Viaţa este plină de aventuri, iar un azil de bătrâni ar putea fi pentru mine o altă aventură. Nu vreau ca tu să suferi.

El a strâns-o tare în braţe.

- Singurul lucru care mă va face să sufăr este suferinţa ta.
- Îţi mai aduci aminte de trandafirii pe care mi i-ai dăruit imediat după ce ne-am cunoscut? a întrebat ea.
- Erau roz pal. Nu ştiu sigur cum i-am găsit. Erau foarte drăguţi.
- Aveau cel mai frumos miros.
- Da, aşa este.
- Dacă voi ajunge într-un azil de bătrâni este pentru că nu-mi voi mai aminti nimic. Dar, dacă îmi aduci trandafiri roz pal, o să-mi amintesc sentimentul pe care mi l-au evocat. Voi şti că mă iubeşti.
- Of, Goldie! a gemut el, îngropându-şi faţa în părul ei.

Nu mai putea să vorbească. Nu ştia ce să spună. Nu existau cuvinte suficient de măreţe pentru draeostea lui.

Şi nici Marigold nu a mai spus nimic. Devenise iscusită în a trăi clipa, şi voia să trăiască în mijlocul acestui moment cât mai mult timp.

Mary Hanson stătea în faţa casei lui Dolly Nesbit, cu o cutie mică în mâini. Era stresată. De fapt, atât de stresată, încât îi tremurau până şi oasele. Spera că avea să o găsească singură pe Dolly. Nu cu Cedric. Dolly era mereu mai puţin prietenoasă atunci când Cedric era prin preajmă. îşi închipuia că Cedric îi dădea curaj şi o inspira să fie răutăcioasă. Nu că Mary nu ar fi meritat-o. Ea ştia că o merita. Era conştientă de faptul că al ei câine făcuse ceva de neiertat. Dar, cu toată bunăvoinţa din lume, nu avea cum să o aducă pe

Preţioasa înapoi. Ce n-ar fi dat ea să poată da timpul înapoi! Dar nimeni nu putea face asta. Cu acest regret trebuia să continue să trăiască, în vreme ce Bernie, câinele ei, trăia clipa. El nu avea regrete.

Degetul ei a ezitat deasupra soneriei. Era oare nechibzuit din partea ei să apară neanunţată la uşa lui Dolly cu un cadou? Era naivă? Oare Dolly avea să îi trântească uşa în nas? Mary ştia că, dacă avea să o facă, era nevoită să se mute în alt sat. Lui Brian nu i-ar fi plăcut asta, desigur, dar ar fi trebuit să-l convingă. Nu putea continua să trăiască într- un loc unde sălăşluia atâta ură. Oare nu era iertarea cea mai importantă învăţătură a lui Iisus? Nu mergea Dolly în fiecare duminică la biserică? Cu siguranţă că putea găsi iertare În inima ei.

A apăsat pe sonerie şi a aşteptat. Inima îi bâtea cu putere în piept. Pieptul ei deja tremurând. A încercat să-şi amintească să respire, dar, de fiecare dată când era distrasă, îşi ţinea respiraţia. Nu era bine să-ţi ţii respiraţia. O făcuseră în copilărie, la şcoală, iar învăţătoarea îi prinsese şi le spusese că puteau să moară. Nu, trebuia să-şi amintească să respire.

În cele din urmă, şi chiar i s-a părut că a trecut foarte mult timp, uşa s-a deschis, iar chipul lui Dolly s-a ivit prin crăpătura acesteia. Când a văzut-o pe Mary, a făcut ochii mari şi a părut panicată, ca un iepure speriat.

- Te rog să nu închizi uşa, a spus Mary cu îndrăzneală. Am un cadou pentru tine.

- Nu vreau nici un cadou, a spus Dolly aspru.

- Ştiu că nu vrei. Nu o pot aduce înapoi pe Preţioasa, dar îţi pot oferi pe altcineva pe care să iubeşti, iar acest pisoi are nevoie de un cămin.

Uşa s-a deschis puţin mai larg şi prin crăpătură s-a văzut puţin mai mult din faţa lui Dolly. Ochii ei s-au îngustat.

- Un pisoi ai spus?
- Da. Este foarte mic.

Mary a ridicat cutia mai sus.

- Dar nu vreau o altă pisică. Nimic nu o poate înlocui pe Preţioasa.
- Bineînţeles. Doar a fost una singură. Dar iată o alta, una diferită. Nu se ştie niciodată, s- ar putea să ajungi să o iubeşti aproape la fel de mult cum ai iubit-o pe Preţioasa.

Dolly era pe cale să închidă uşa, când un mieunat subţire a răzbătut din cutie. Uşa s-a oprit la jumătate. Dolly a rămas în spatele crăpăturii, încremenită ca o stâncă. Mary a profitat de ocazie şi a deschis cutia. A scormonit înăuntru şi a scos un pisoiaş alb. Dolly a deschis gura şi, odată cu ea, şi uşa. Privirea i-a poposit asupra creaturii neajutorate, iar inima i-a fost inundată de iubire.

- E frumoasă! a spus ea. Unde ai găsit-o?
- Am căutat-o peste tot. Nu am vrut să-ţi iau aceeaşi rasă ca a Preţioasei, căci Preţioasa este de neînlocuit, dar am vrut să găsesc ceva special.
- O, este specială. Pot să o ţin în braţe?

Dolly a întins mâinile.

Marv a trecut pisoiul în braţele ei, propria ei inimă riind cuprinsă de uşurare.

- Este foarte tânără.
- Are nevoie de o mamă.
- M-am gândit că tu eşti perfectă.
- Da, cred că da.

Dolly şi-a lipit faţa de blana pisoiului. Apoi s-a uitat la Mary, iar ochii ei nu mai erau auri şi ostili.

- Vrei să intri?
- Serios? Mi-ar face plăcere, a spus Mary.
- Tocmai ce am pus ceainicul la fiert.
- Ce drăguţ!
- Are un nume?

Mary a urmat-o în bucătărie.

- Nu, m-am gândit că ai vrea să-i pui tu un nume.

- Atunci se va numi Bijou. întotdeauna m- am gândit că, dacă voi avea vreodată o altă pisică, o voi numi Bijou. Ce părere ai?

- Cred că Bijou i se potriveşte de minune. E ca un diamant. Ca un diamant alb şi frumos.

Dolly a zâmbit.

- îmi place şi Diamond. Dacă voi avea vreodată o altă pisică, o voi numi Diamond.

y

Când Daisy a ajuns acasă la sfârşitul zilei, a găsit un e-mail de la Taran. Era un bilet electronic spre Toronto. Şi-a dat seama că „poate" însemna, într-adevăr, da.

CAPITOLUL 26

în Toronto, luna octombrie era neobişnuit de caldă. Daisy a stat o bună bucată de timp la biroul de Imigrări, făcându-şi vânt cu o revistă şi urmărind cum coada de oameni se împuţina într-un ritm lent. Abia aştepta să îl vadă pe Taran, care îi promisese că vine să o ia. I-a vizualizat chipul şi a zâmbit. Părul lui destul de lung, dat pe spate, dar care îi cădea mereu peste frunte, barba scurtă pe care o critica bunica ei şi ochii aceia de un verde pătrunzător, adesea luminoşi cu o sclipire de umor, ori întunecaţi de durere, uneori, când îşi amintea de tatăl lui. Acum i se părea de necrezut că îl considerase nemilos şi lipsit de sentimente.

Şi-a luat valiza din zona de recuperare a bagajelor, după care a tras în grabă trolerul prin vamă, nerăbdătoare să îl vadă. Când a intrat în sala de sosiri, I-a zărit imediat. Era cu un cap mai înalt decât restul. Ea a zâmbit larg şi a grăbit pasul. Taran şi-a croit uşor drum prin mulţime şi a luat-o în braţe.

A sărutat-o cu ardoare.

- Doamne, ce dor mi-a fost de

tine! a murmurat el.

- Şi mie mi-a fost dor de tine, a răspuns ea, inhalând cu plăcere mirosul lui familiar.

Şi-a pus un braţ în jurul umerilor ei, iar cu mâna liberă a împins trolerul.

- Haide să ne întoarcem repede acasă şi am să îţi arăt cât de mult mi-ai lipsit. A tras-o la pieptul lui şi a sărutat-o pe creştet. Mmm, a suspinat el, inhalându-i mirosul. Mirosul de acasă.

Daisy nu se aşteptase ca apartamentul lui Taran să fie atât de somptuos. Era o mansardă modernă, transformată în stil industrial, situată în Trinity Bellwoods, care se afla în centrul oraşului Toronto şi care, potrivit lui Taran, era cel mai la modă cartier din oraş. Puteai să mergi pe jos până în parc, după cum a asigurat-o el, aşa că ea avea cum să îşi ia doza de verde. Afară, cerul era întunecat. Pe fundalul zgomotului traficului şi al vuietului sirenelor, Toronto strălucea în mii de lumini. Aerul era răcoros şi vibra de neliniştea unui oraş aflat pe vecie în pragul insomniei.

De îndată ce au ajuns, Taran a sărutat-o pasional. Daisy i-a simţit vigoarea trupului atunci când a strâns-o în braţe, precum şi forţa din mâinile lui pe măsură ce o atingea. Fiorul de a fi în Toronto cu acest bărbat dinamic era revitalizant şi se simţea de parcă o mare greutate îi fusese luată de pe umeri. Greutatea responsabilităţii, a unui potenţial viitor traumatizant. Greutatea constantă a spaimei. Când Taran a dus-o în patul lui, s-a simţit eliberată.

Au ieşit să ia cina la un restaurant franţuzesc din apropiere, de pe bulevardul Ossington. Luminile erau slabe, atmosfera pariziană, iar mojito-ul tare.

- Vreau să-ţi arăt cum trăiesc eu, i-a spus el, luând-o de mână peste masă şi privind-o cu atenţie.

- Deja îmi place cum trăieşti, a răspuns ea, suspinând de plăcere.

- încă nu ai văzut nimic. Avem

o săptămână întreagă la dispoziţie.
- Nu lucrezi?
El a zâmbit.
- Sigur că da, dar eu sunt şeful. Pot alege când să lucrez.
Daisy s-a încruntat. Dintr-un motiv oarecare, nu se aşteptase să aibă propria lui afacere.
- Serios?
- Este o companie mică, dar avem destul de mult succes, a adăugat el. S-ar putea să te surprindă.
- Nu mi-ai spus niciodată despre asta.
- Nu m-ai întrebat niciodată. El a zâmbit. Eşti mult mai preocupată de copaci şi flori decât de clădiri.
- O, dar eu pot vedea frumuseţea clădirilor. Nu găseşti clădiri mai minunate decât în Italia.
- Majoritatea oamenilor văd frumuseţe doar în arhitectura veche, dar am să îţi arăt că şi arhitectura modernă poate fi frumoasă.
- Mi-ar plăcea să văd ce ai proiectat.
El a dat din cap, retrăgându-şi mâna atunci când chelnerul le-a adus mâncarea.
- Vei vedea. Te duc mâine la mine la birou, îţi voi arăta ce fac. Nu este foarte diferit de ceea ce faci tu.
în dimineaţa următoare, au luat micul dejun la o cafenea de după colţ de apartamentul lui Taran. El i-a făcut cunoştinţă lui Daisy cu bătrânul proprietar. Avea capul tot un păr grizonant şi creţ, ochii albaştri, plini de viaţă, de culoarea florilor de nu-mă-uita, care îi sfidau chipul aspru, ce părea încruntat în permanenţă.
- Acesta este domnul Schulz, a spus Taran.
- Nimic de-a face cu Snoopy, a spus domnul Schulz pe un ton obosit.
Până când nu a menţionat-o, Daisy nu făcuse legătura.
- Face cea mai bună cafea din

Toronto, a continuat Taran. Trimite cafeaua ta italienească într-un con de umbră.

- Şi pe a ta, presupun, a glumit Daisy.

- Mă tem că da, a fost de acord Taran. Domnul Schulz este dintr-o altă ligă.

Domnul Schulz a dat din cap.

- Fac cafea de cincizeci de ani în acest oraş. în ciuda tuturor maşinilor sofisticate pe care le tot scot pe piaţă, nu mi-am schimbat metodele. Dacă vrei să faci o cafea bună, trebuie să fie cafea adevărată, ca pe vremuri.

- Vrem câteva espresso ca pe vremuri, a spus Taran.

- Imediat, a spus domnul Schulz.

Daisy s-a gândit că probabil el se simţea cel mai fericit când făcea cafea, căci s-a întors cu o mică săritură înainte de a dispărea în spatele tejghelei.

Taran a condus-o pe Daisy afară şi s-au aşezat la o masă de pe trotuar, la umbră. La una dintre celelalte mese stătea o femeie în vârstă, îmbrăcată într-un pulover roz cu galben aprins şi avea doi câini mari care dormeau lângă scaunul ei. La o altă masă erau aşezaţi câţiva tineri în sacouri şi cu cravate, citind ziare. Taran i-a salutat pe toţi şi a întrebat-o pe femeie despre câinele ei, care se recupera după o operaţie minoră. A comandat cafea şi covrigi cu somon afumat, insistând ca Daisy să mănânce un mic dejun în stil Toronto, aşa cum se cuvine. Oamenii veneau şi plecau, iar Taran părea să îi cunoască pe majoritatea dintre ei.

- Este un cartier adevărat, i-a spus el. Apoi şi-a plecat capul şi a făcut o grimasă. Uite că vine Milly Hesketh cea insistentă. Să nu-i atragi atenţia sau te vei preface în stană de
>iatră. De luni de zile încearcă să-mi facă ipeala cu fiica ei şi nu va fi deloc fericită să mă vadă cu tine!

Daisy s-a întins peste masă şi l-a luat

de mână. A râs.

- Doar pun capăt planurilor ei o dată pentru totdeauna, dragul meu.

Biroul lui Taran se afla în centrul istoric al oraşului Toronto, în apropiere de piaţa St Lawrence, unde casele victoriene din cărămidă se înghesuie chinuite printre structurile moderne din sticlă şi oţel, ca nişte bunici care dezaprobă şi nu au încredere în noile generaţii mai rapide care cresc în jurul lor. Situat la etajul patru al unei fabrici de bere reinventate, studioul lui Taran era o încăpere uriaşă, cu pereţi albi, ferestre mari de sticlă şi podele strălucitoare de stejar. în timp ce Taran vorbea cu unul dintre colegii săi, Daisy s-a plimbat, privind fotografiile mari înrămate ale clădirilor pe care el le proiectase şi care atârnau pe pereţi. Erau apartamente renovate în Toronto, case din lemn pe malul mării şi case moderne, în forme geometrice, pe dealuri. Erau impresionante. Frumoase, exact aşa cum spusese Taran, iar Daisy şi-a dat seama că avea dreptate: nu era mare diferenţă între ceea ce făcea *ea* şi ceea ce făcea *el*. Amândoi erau artişti.

Şi-a dat seama, de asemenea, cu o tresărire de nelinişte, că nu avea cum să renunţe la toate
astea pentru a merge să trăiască în mijlocul peisajului rural englezesc. Ea fusese doar visătoare când a crezut asta.

- Eşti atât de talentat, i-a spus ea atunci când el a venit în spatele său şi şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei ei.

- Mulţumesc.

- E vorba despre nişte proprietăţi cu adevărat uimitoare.

- Iubesc ceea ce fac, a spus el.

- I le-ai arătat vreodată tatălui tău?

Şi-a frecat nasul de gâtul ei.

- Nu era foarte interesat de ceea ce făceam eu.

- De ce? De ce nu l-ar fi interesat asta?

- Pentru că, pentru el, arhitectura trebuia să aibă peste o sută de ani ca să fie frumoasă. Pentru el, acestea erau nişte atacuri impardonabile asupra peisajului.

Ea a privit o fotografie a unei case cu faţadă de sticlă şi acoperiş plat de lângă o piscină. Era curată, armonioasă şi luminoasă.

- Nu se poate să fi gândit aşa ceva. Nu şi dacă le-ar ti văzut.
- Draga mea Daisy, tu vezi ce e mai bun în oricine. Tatăl meu a fost un om bun. Toată lumea spunea asta. Dar a fost, de asemenea, un om îngust la minte. Credea că scriitorii adevăraţi au fost oamenii care stăteau în poduri prin care se infiltra apa, scriind cu peniţa pe pergament. Detesta calculatoarele, internetül, telefoanele mobile. Ar fi trebuit să se fi născut în epoca victoriană. Nu era făcut pentru lumea modernă. A cumpărat combina doar pentru că a fost nevoit. Dacă ar fi fost după el, ar fi angajat muncitori care să facă snopii de mână.
- Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.
- Pentru că eşti o fată modernă. A întors-o spre el. Nu ar trebui să trăieşti într-un sat liniştit, plin de bătrâni, Daisy. în orice caz, nu încă. Ar trebui să desenezi aici, în Toronto, cu mine.

Ea s-a uitat în ochii lui şi a ştiut că vorbea serios.

- Ai promis că nu îmi vei cere asta. Aşa ne-a fost înţelegerea.
- Nu am intenţionat vreodată să-mi ţin promisiunea.
- Taran!
- Vreau să vii să locuieşti cu mine. Ce pot să zic? Am minţit!
- Uite, nu am nimic împotriva oraşului. Ştii asta. Am locuit în Milano timp de şase ani şi l- am adorat la vremea respectivă. E vorba de mama. Nu o pot părăsi acum când are nevoie de mine.

Taran a dat din cap încet şi ea s-a întrebat dacă nu cumva se gândea la propria lui mamă şi se simţea vinovat.

- Toronto nu este atât de departe, să ştii.

- Ştiu. Pur şi simplu nu pot să o părăsesc pe mama, şi nici pe tata, de altfel. Pur şi simplu nu pot.

Ea s-a îndepărtat şi s-a dus la fereastră. Aceasta dădea înspre o stradă liniştită şi plină de copaci înfrunziţi, pe care erau o cafenea, un restaurant italienesc şi câteva buticuri aflate de-a lungul liniei de clădiri joase de vizavi.

Taran a venit lângă ea.

- Trebuie să trăieşti şi pentru tine, Daisy, a spus el.

- Vrei să spui în mod egoist?

- Nu, nu înseamnă că eşti egoistă dacă trăieşti puţin pentru tine. Eşti tânără, frumoasă, talentată şi inteligentă.

Ea a zâmbit cu tristeţe.

- Şi acestea sunt calităţi care nu îşi au locul într-un sătuc de provincie plin de bătrâni?

- O, îşi au locul acolo, sigur că da. îşi au locul oriunde. Chestia e că eu vreau ca locul lor să fie aici, cu mine.

Ea s-a uitat la el şi a oftat.

- Şi eu vreau ca locul lor să fie alături de tine.

- Gândeşte-te la asta, a spus el. Nu e nici o grabă. Dar eu sunt aici, tu eşti în Anglia şi între noi se întinde un ocean imens. Nu putem trăi aşa pentru totdeauna.

Cuvântul „pentru totdeauna” a rămas suspendat între ei, iar Daisy s-a întrebat dacă îşi dăduse seama de ceea ce spusese. în toţi anii aceia în care ea fusese cu Luca, el nu rostise niciodată acest cuvânt. Nici în engleză, nici în italiană. Oare Taran chiar se gândea la ei ca „pentru totdeauna”?

Taran părea să-i citească gândurile. Şi-a pus mâna pe umărul ei şi a atras-o la pieptul său, sprijinindu-şi bărbia pe creştetul ei.

- La vârsta noastră, nu are rost să ne mai jucăm, a spus el încet. Ştiu ce vreau.

în zilele care au urmat, Taran şi-a făcut timp liber pentru a-i arăta obiectivele turistice din Toronto, pe care el trebuie să le fi văzut de o mie de ori. Au mers la alergat în parc, au luat masa în cele mai la modă restaurante şi s-au plimbat prin faimosul Muzeu Regal din Ontario. Au urcat în vârful Turnului Naţional Canadian şi au vizitat acvariul Ripley, care se lăuda cu şaisprezece mii de vietăţi acvatice. Taran a insistat să cumpere bilete pentru un tur cu barca, ceea ce lui Daisy i s-a părut nostim. Acesta era un lucru pe care nici Taran nu-l făcuse vreodată, iar cei doi s-au aşezat pe punte în timp ce turiştii făceau fotografii, iar o femeie cu un microfon le arăta toate atracţiile pe o voce răsunătoare şi nazală, pe care Taran a imitat-o tot restul zilei.

Daisy şi-a imaginat că locuia acolo, în apartamentul lui Taran. Cu siguranţă că avea suficient spaţiu pentru ca ea să deseneze, căci apartamentul era mare, cu tavane înalte şi multă lumină, nu foarte diferit de hambarul familiei Sherwood de acasă. îşi vizualiza şevaletul şi se vedea desenând acolo, oprindu- se din când în când ca să privească clădirea victoriană, cu scară de incendiu, care se afla pe partea opusă a străzii. Poate că avea să încerce să deseneze şi oameni, şi animale, s-a gândit ea, pentru a-şi extinde aria de activitate. Nu se mai îndoia de faptul că putea.

îi era uşor să îşi imagineze că îşi va face un cămin în casa lui. Hainele ei în dulapuri, articolele de toaletă în baie. Se vedea în bucătărie, tăind legumele pe blat, fierbând paste pe plită. Avea să adauge o notă feminină apartamentului: trandafiri cu tulpini lungi lângă chiuvetă, lumânări parfumate în baie, muşcate pe pervazul ferestrei, poate că şi câteva perne viu colorate pe canapea. Nu îi era greu să se vadă în apartamentul lui Taran. Nu îi era greu deloc.

într-o dimineaţă, în timp ce Taran vorbea la telefon, fiind ocupat să rezolve o problemă apărută brusc la birou, Daisy a pornit de una singură să exploreze cartierul.

S-a plimbat pe străzi, uitându-se prin vitrinele magazinelor, aventurându-se în magazinul de delicatese, care era genul ei de magazin preferat, şi oprindu-se să se bucure de florile expuse la florărie. în cele din urmă, s-a aşezat pe o bancă şi a privit toată această lume străină trecând pe lângă ea. Era vibrantă şi colorată cu tot ce voiai, şi avea farmec, mult farmec. îşi mai făcuse o dată un cămin al ei într-un oraş străin şi ştia că o putea face din nou. în plus, şi-a dat seama că era ceva revigorant în a o lua de la capăt într-un oraş nou. S-a gândit la părinţii ei care trăiseră toată viaţa lor în acelaşi sat şi s-a considerat norocoasă că avea ocazia să experimenteze culturi diferite, să dobândească o perspectivă mai largă asupra lumii. în Milano, învăţase italiana, cel puţin aici, în Toronto, nu trebuia să înveţe o nouă limbă.

Daisy a fost curioasă să îi cunoască pe prietenii şi pe verii lui Taran, şi a fost plăcut surprinsă de cât de bine-venită au făcut-o să se simtă atunci când au luat cina împreună într-o seară, spre sfârşitul şederii sale. Dar momentele pe care le-a preţuit cel mai mult au fost cele în care erau doar ei doi, în apartamentul lui somptuos şi bine aerisit, stând înlănţuiţi pe pat şi vorbind despre nimic, sau făcând dragoste până târziu în noapte, pe fundalul zgomotului îndepărtat al oraşului pe care Taran îl numea acasă. Cel mai preţios lucru dintre toate a fost că erau împreună.

În ultima dimineaţă, Daisy s-a trezit auzind murmurul vocii lui Taran în camera de alături, vorbind la telefon. S-a ridicat din pat şi s-a întins, apoi s-a dus să se spele pe dinţi şi să facă un duş rapid. Şi-a pus halatul şi s-a strecurat în bucătărie pentru a se servi cu suc de portocale din frigider. Era o încăpere necompartimentată, cu ferestre înalte care

permiteau luminii să pătrundă înăuntru. Zgomotul unui camion care trecea pe strada de SUD ei i-a înăbuşit pentru o clipă vocea. Daisy şi-a turnat un pahar de suc. în afară de suc de portocale şi brânză, nu prea mai era mare lucru în frigider. Daisy voia să-l umple cu salată, legume şi carne proaspătă si să pregătească o cină delicioasă. îşi dorea mult să se simtă ca acasă. Dar asta nu ar fi fost posibil. Atât timp cât mama ei era bolnavă şi tatăl ei avea nevoie de ajutor, acest lucru nu avea să se întâmple vreodată.

Taran se plimba prin cameră îmbrăcat doar într-o pereche de pantaloni de pijama în dungi, cu o mână pe cap şi cu cealaltă ţinând telefonul la ureche. Când Daisy a auzit cuvintele „teren” şi „vinde”, a şi ciulit urechile. A stat în spatele insulei cu blat de marmură şi a ascultat.

- Cât de departe crezi că suntem de a obţine autorizaţia de construcţie?

A fost o pauză luneă, timp în care i-a răspuns persoana de la celălalt capăt al firului. Era clar că nu era un răspuns simplu.

- Am de gând să preiau eu proiectul, a continuat el. Cu asta mă ocup. Voi savura provocarea.

Din nou, o altă pauză. Taran s-a întunecat la faţă.

- Nenorociţii ăia cu autostrada! a spus el.

Vor bloca tot. Consiliile englezeşti sunt atât de lente. Ai fi crezut că sunt disperaţi după case. Ultima dată când am auzit *eu,* era o criză de locuinţe în Marea Britanie!

A observat-o pe Daisy şi faţa i s-a înmuiat. I- a zâmbit. Cum putea să zâmbească, s-a gândit ea, când ştia cât de mult însemna pământul acela pentru familia ei? Ea a rămas încremenită în loc, pe când el discuta despre vânzarea şi dezvoltarea terenului pe care îl moştenise de la tatăl său, terenul care mărginea grădina părinţilor ei; terenul pe care mama ei îl iubea atât de mult.

în cele din urmă, a închis.

- Eşti o încântare pentru ochi, a spus el, iar el s-a dus mai aproape.

Ea l-a privit confuză.

- Care e treaba cu dezvoltarea terenurilor?

El nu părea să fi observat cât de supărată era ea.

- O, chestii plictisitoare. Şi-a petrecut braţele în jurul ei. Hai să ne întoarcem în pat.

- Nu, aşteaptă! Ai spus că nu ai de gând să-ţi vinzi pământul.

Taran s-a încruntat. Chipul i-a fost străbătut de o umbră de iritare atunci când a băgat de seamă furia ei, fiind derutat de ea.

- Despre ce vorbeşti?

- Despre fermă.

Ochii i s-au umplut de lacrimi. Taran o minţise. Inima ei crezuse când el îi spusese „pentru totdeauna".

- Nu vând ferma.

- Dar ai spus...

- Ai ascultat doar o parte şi ştii ce se întâmplă cu oamenii care ascultă doar o parte?

- Taran, nu glumi cu asta.

S-a uitat în jos la ea şi şi-a pus mâinile în şolduri.

- Vând o fermă, dar nu ferma la care te gândeşti tu.

- Mai este alta?

- Tata a mai avut şi o fermă în Midlands. Niciodată nu a scos prea mulţi bani, de fapt, a ieşit în pierdere de cele mai multe ori. începuse deja procesul de dezvoltare a acesteia înainte de a muri. Oricum, acum este a mea şi am de gând să mă ocup chiar eu de dezvoltarea ei. Nici eu, nici mama nu vrem să locuim acolo. El i-a zâmbit. Dar, bineînţeles, dacă vrei *tu* să locuieşti acolo...

Ea nu s-a putut abţine să nu zâmbească.

- îmi pare rău. Nu e treaba mea.

- Ba *ar fi* treaba ta dacă m-aş

gândi să vând terenul de lângă casa părinţilor tăi. Dar n-aş face asta niciodată.

- Chiar nu ai face-o? Promiţi?
- Draga mea Daisy, tatăl meu a iubit acel pământ mai mult decât orice pe lume. Probabil că l-a iubit mai mult decât a iubit oamenii. A fost viaţa şi pasiunea lui şi acolo este casa mea. Nu vreau să locuiesc acolo acum, dar o voi face într-o bună zi. I-a cuprins faţa în mâini şi a privit-o cu dragoste. Şi tu *îl* iubeşti.
- Da, îl iubesc, a spus ea, agăţându-se de aluzia lui întâmplătoare la faptul că se va muta înapoi în cele din urmă şi sperând că vorbea serios.
- Punct ochit, punct lovit. O voi păzi cu preţul vieţii mele.

Ea a râs, iar el a ridicat-o în braţe şi a dus-o în dormitor.

- Acum, ce ziceam eu? A, da, ştii ce se întâmplă cu oamenii care trag cu urechea?



Daisy a plecat în Anglia cu durere în suflet. Simţea că părăseşte soarele şi se întoarce la ceaţă. Imaginile cu ea gătind paste în apartamentul lui Taran, aşezând flori lângă chiuvetă, ducându-se la magazinul de delicatese pentru a cumpăra cina se evaporau ca nişte visuri eclipsate de realitatea stării de sănătate precare a mamei sale şi de simţul ei de neclintit al datoriei. în avion, grijile i s-au întors în rafale, iar inima îi tâniea după Taran. Se afla într-o situaţie imposibilă. De ce se întâmpla ca singurii bărbaţi din viaţa ei, care îi înrobiseră inima, trăiau în străinătate? De ce nu-şi putea găsi un bărbat care să locuiască aproape de casă, ca Suze? Avea în jur de 30 de ani şi locuia acasă. După ce petrecuse o săptămână cu Taran, tânjea din nou după independenţa ei. Tânjea să aibă propria casă – propriul frigider, propriul cuptor, propriul spaţiu, pentru a-şi putea face un cămin cu bărbatul pe care îl iubea.

Cu toate acestea, era legată de părinţii ei. Dennis avea nevoie de sprijinul ei. Marigold se stingea repede. Suze nu era de prea mare ajutor. Daisy simţea că le era indispensabilă. Indispensabilă tuturor, iar nevoia lor o sufoca.

După ce crezuse că nu avea să mai suporte vreodată să trăiască într-un oraş, a început să se întrebe dacă nu cumva Taran avea dreptate. Că trebuia să trăiască pentru ea însăşi. Că era prea tânără pentru a se stabili într-un sat adormit, plin de bătrâni. Oare chiar uitase atât de repede toată distracţia din Milano?

A ajuns acasă la timp pentru cină, epuizată. Familia ei era bucuroasă de întoarcerea sa. Marigold făcuse un pui la cuptor şi îi invitase pe Suze şi Batty să li se alăture. S-au aşezat în jurul mesei din bucătărie, nerăbdători să afle cum a decurs călătoria ei. Daisy a observat bileţelele de peste tot din bucătărie, care îi aminteau lui Marigold cum să gătească puiul, de la cele mai simple sarcini, cum ar fi pornirea cuptorului până la a scoate cartofii din cămară. Se simţea tristă, pentru că, pe măsură ce trecea timpul, mama ei se baza tot mai mult pe aceste mici notiţe şi, bineînţeles, pe carneţelul ei, pe care îl ţinea mereu în buzunar, dar pe care adesea uita să-l consulte. Taran îi arătase o altă viaţă într-un oraş sclipitor şi brusc a durut-o inima.

A intrat din nou în rutină. în fiecare dimineaţă, străbătea câmpurile până la hambarul lui Lady Sherwood pentru a picta puzzle-ul. Refuzase numeroase cereri de a desena animalele oamenilor, amânându-le până după Crăciun. în acest moment, prioritatea ei trebuia să fie puzzle-ul. Altfel nu avea cum să-l termine.

în prima dimineaţă după ce s-a întors, i s-a alăturat lui Lady Sherwood la o cafea în bucătărie pentru a-i povesti despre fiul ei.

- Nu aveam idee ce arhitect de succes şi împlinit este, a spus ea.

Lady Sherwood şi-a luat ceaşca de espresso şi a zâmbit cu nostalgie.

- O, este foarte talentat. Dar Owen a vrut ca el să înveţe meserie aici, pentru ca, într-o zi, să poată prelua ferma. Nu şi-a dat seama că va fi atât de curând.

- După ce am văzut cum arată viaţa lui în Toronto, aş spune că i se potriveşte perfect.
Este foarte fericit acolo. Totul este perfect, până şi cafeaua de dimineaţă.

- Mă bucur să aud asta. Ştii, ca părinte, îţi doreşti doar ca ai tăi copii să fie fericiţi. Eu sunt norocoasă că Taran şi-a găsit vocaţia.
Poate că nu este ceea ce şi-a dorit tatăl său pentru el, dar părinţii trebuie să-şi lase copiii să fie ei înşişi. Owen nu se pricepea prea bine la asta. Mi-e dor de Taran, bineînţeles că da, dar nu mi-ar plăcea ca el să simtă că trebuie să fie aici pentru mine. îmi place să cred că sunt mai generoasă decât a fost soţul meu. Şi am şi eu viaţa mea.

Daisy şi-a arcuit sprâncenele.

- Cum merge jocul de bridge cu Nan?

Lady Sherwood a râs şi ochii i-au strălucit.

- Ştii, e foarte distractiv!

Daisy a fost surprinsă.

- Chiar aşa?

- Da, bunica ta este foarte nostimă.

- Nostimă.

Asta nu prea suna ca Nan.

- O, da, este extrem de amuzantă. Nu cred că vrea să fie amuzantă. E o bătrână teribil de morocănoasă, dar noi toate râdem şi o tachinăm, iar ei îi place asta. Prietenele ei sunt drăguţe. Totuşi, m-a minţit.

- Da? a spus Daisy alarmată.

- Sunt *foarte* bune.

Umerii lui Daisy s-au relaxat.

- O, da, ţi-aş fi putut spune asta. Nan joacă de ani de zile.

y

În vreme ce Daisy picta în hambar şi Dennis lucra în atelierul său, iar Nan se uita la televizor şi rezolva cuvinte încrucişate, Marigold primea musafiri. Unii intrau ca să servească repede o ceaşcă de ceai cu ea, alţii stăteau mai mult timp. Unii, precum Cedric, aduceau prăjituri, alţii, ca Eileen, aduceau veşti. Marigold se bucura de prăjituri, dar niciodată nu-şi amintea noutăţile. Eileen şi-a dat curând seama că îi putea spune orice, căci Marigold oricum uita întotdeauna tot în momentul în care pleca ea. Dolly a venit să-i arate noua ei pisicuţă, pe Jewel. Mary, pentru a-i spune lui Marigold că ea şi Dolly se împăcaseră – iar Marigold a trebuit să se prefacă că îşi aducea aminte că se certaseră.

Ori de câte ori Daisy se întâlnea cu vreun localnic, acesta întreba de puzzle. Abia aşteptau să-şi vadă propriile contribuţii, dar mai mult decât atât, abia aşteptau să vadă expresia de pe chipul lui Marigold atunci când avea să îl privească pentru prima dată. Şi-au exprimat cu toţii dorinţa de a fi acolo în acel moment. Daisy a vorbit cu tatăl ei despre acest lucru şi au decis să-i organizeze o petrecere cu ceai în sala de festivităţi a satului pentru a i-l înmâna, astfel încât toţi cei care se implicaseră să poată fi prezenţi.

- Nu crezi că se va supăra? a întrebat Daisy, brusc îngrijorată că poate nu i-ar plăcea ca toată lumea să discute despre pierderea ei de memorie.

- Nu cred că se va supăra deloc, a spus Dennis sigur pe el. O cunosc pe Goldie a mea. Va aprecia că ne-am gândit la ea. Sunt convins de asta.

V

Daisy nu se mai gândise la Luca de luni de zile. Până când a apărut la uşa ei cu câteva săptămâni înainte de Crăciun.

Daisy s-a uitat la el cu uimire. Părea

foarte chipeş cu paltonul lui gros, pălăria de fetru şi eşarfa verde-oliv. Avea faţa nebărbierită, iar părul încărunţit i se încreţea în jurul urechilor. A zâmbit, iar ochii lui de culoarea castanei au privit-o cu intensitatea unui bărbat care înţelege deodată erorile propriilor decizii şi valoarea femeii care stătea acum în faţa lui.

- Luca? Ce faci aici? a oftat ea.
- îngheţ de frig, a răspuns el. Pot să intru?

Daisy a deschis uşa şi l-a privit trecând pe lângă ea în bucătărie. Nan stătea la masă, jucând *solitaire.* Când l-a văzut pe Luca, a rămas cu gura deschisă.

- Doamne, a spus ea. A înviat Lazăr din morţi.
- Bună, Nan, a spus el, aplecându-se să o sărute de parcă prezenţa lui acolo, în acea bucătărie, ar fi fost cel mai firesc lucru din lume.

Marigold, care fusese în sufragerie, urmărind episoade vechi din *Frasier,* s-a grăbit în bucătărie.

- Luca? a oftat ea.

Nu uitase cine era *el.*

- Marigold!

Luca a îmbrăţişat-o, aproape ridicând-o de jos.

- Mă bucur atât de mult să te văd!

Marigold era confuză. El şi Daisy erau căsătoriţi? Nu-şi putea aminti. A decis să nu spună nimic până nu era sigură.

Daisy a intrat încet în încăpere. Şi-a încrucişat braţele la piept.

- De ce nu ai sunat? l-a întrebat ea.
- Pentru că ţi-ai schimbat numărul de telefon, a răspuns el, aruncându-i o privire dură.

Marigold a simţit tensiunea şi s-a dus direct la ceainic.

- Haideţi să bem o ceaşcă de ceai, a spus ea veselă.
- Nu, a răspuns Daisy. Eu şi

Luca vom merge la bar, nu-i aşa, Luca? Avem multe de discutat şi nu vrem să vă deranjăm.

- Vai, dar *pe mine* nu mă deranjaţi, a spus Nan repede. Puteţi vorbi orice în faţa noastră, în orice caz, Marigold nu-şi va aminti ce spuneţi, iar pe mine chiar nu mă interesează. Pune ceainicul pe foc, Marigold. S-ar putea ca pe al meu să îl lungesc cu puţin coniac.

Când Daisy a privit-o nedumerită, a adăugat zâmbind:

- Celia o face, aşa că de ce nu aş face-o şi eu?

CAPITOLUL 27

Daisy şi Luca s-au aşezat la o masă dintr-un colţ al barului, stând unul în faţa celuilalt. Daisy a comandat un pahar de vin, iar Luca un Peroni. Ce ciudat, se gândea ea, privindu-l cum o privea cu acei ochi căprui ai lui, în care se uitase de mai multe ori decât putea număra, că, după un an de despărţire, era ca şi cum nu s-ar mai fi văzut de ieri. Era ca şi cum nici nu ar fi existat ultimele douăsprezece luni. Ca şi cum totul ar fi fost un vis.

- Ce vrei, Luca? a întrebat ea în italiană, luând o înghiţitură îmbietoare de vin.

- Nu am bătut atâta drum doar ca să te salut. Te vreau înapoi, a spus el hotărât.

Când ea a încercat să protesteze, el a întrerupt-o:

- Ştiu că te-am rănit, Margherita. îmi pare rău pentru asta. Nu mi-am aat seama cât de mult însemni pentru mine.

A oftat, iar gura i s-a strâmbat de emoţie.

- Nu mi-am dat seama că te-am iubit atât de mult. Eram împreună de atât de

mult timp, încât cred că te-am văzut ca pe un dat. Dar am avut aproape un an la dispoziţie ca să mă gândesc la asta şi să încerc alte relaţii. Şi am descoperit că nimeni nu se compară cu tine. Pentru mine, nu mai există nimeni altcineva în afară de tine. Poţi avea tot ce îţi doreşti. Nu trebuie să faci compromisuri. Poţi avea totul. Nu ar fi trebuit să-ţi refuz şansa de a avea un copil. A fost egoist din partea mea. A zâmbit cu timiditate. Mi-am băgat minţile în cap, Margherita.

Daisy a simţit un val de furie ridicându-se din adâncul inimii.

- Ţi-a luat *un an de zile* să realizezi cât de mult însemn pentru tine? Şi *acum* eşti dispus să-mi dai ce vreau? Nu crezi că ai cam întârziat puţin, Luca? Crezi că, în toate aceste luni, eu nu am făcut altceva decât să te aştept pe tine?

- Speram să simţi şi tu la fel, a spus el încet, părând cu adevărat şocat de răspunsul ei furios.

- De ce crezi că mi-am schimbat numărul de telefon?

El a ridicat din umeri în felul în care o fac italienii.

- Voiam doar să vorbim.

- Voiam doar să-mi văd de viaţa mea, a replicat ea.

- Presupun că ţi-ai văzut de viaţa ta.

Daisy nu îşi dorea să îl rănească, dar voia să îi spună adevărul.

- Mă văd cu altcineva, i-a spus ea.

El s-a uitat la ea şi privirea rănită din ochii lui i-a atacat conştiinţa.

- Şase ani, Margherita. Atât ne-am dăruit unul altuia. Şase ani. Şi tu vrei să arunci toată această poveste la gunoi? A tras o înghiţitură din sticlă. Oricum, cine este el?

- Nu-l cunoşti.

- Este englez?

-Da.

- Englezii sunt nişte amanţi groaznici.

- Vorbeşti din experienţă, nu-i aşa?

- Am să vin să locuiesc aici, s-a oferit el. Dacă asta e ceea ce vrei.

Daisy a rămas uimită.

- Ai face asta pentru mine?

- Uite, sunt gata să îmi iau angajamentul. A scotocit prin buzunar şi a scos o cutiuţă roşie. Mi-ai dat o lecţie valoroasă, Margherita. Nici o persoană nu este o insulă. Iubirea înseamnă să oferi şi să faci compromisuri, înseamnă să-l faci pe celălalt fericit. Vreau ca tu să fii fericită alături de mine.

- Chiar încerci să-mi spui că te-ai schimbat atât de mult? Bărbatul care nu a vrut căsătorie şi copii pentru că l-ar fi făcut „mai puţin, nu mai mult” este acum dispus să se mute în Anglia şi să devină soţ şi tată?

- Doar cei foarte proşti se încăpăţânează să rămână pe aceeaşi cale şi refuză cu înverşunare să încerce alta. Eu sunt fotograf. Pot munci de oriunde. Dacă tu vrei să locuieşti aici, am să mă mut aici. Am cam terminat-o oricum cu Milano. Am mai bine de patruzeci de ani, poate că este timpul să mă aşez la casa mea şi să experimentez un alt mod de viaţă. A strecurat cutia pe masă. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Margherita, a spus el, cu ochii lui căprui plini ae speranţă. M-ai iubit odinioară. Nu cred că o astfel de iubire dispare pur şi simplu. Eu ştiu că încă te iubesc. Adevărul este că acum te iubesc mai mult decât înainte, iar asta m-a surprins şi m-a rănit şi mai profund. Privirea i-a aevcnit şi mai intensă. Haide, Margherita. Ştii că asta este ceea ce îţi doreşti. Este ceea ce ţi-ai dorit mereu. Nu mă pedepsi pentru că am descoperit prea târziu că şi *eu* îmi doresc asta.

A deschis cutiuţa.

- Vai, Luca! a suspinat ea.

Imaginea safirului înconjurat de mici

diamante i-a provocat lacrimi.

- E tare frumos.

- Ştiam eu că o să-ţi placă. Ştiu cât de mult îţi place simplitatea. Vezi tu, eu te cunosc mai bine decât oricine altcineva. Mai bine decât englezul ăsta pe care abia l-ai întâlnit. Abia dacă îl cunoşti. Gândeşte-te la povestea pe care o avem noi doi. La anii pe care i-am trăit împreună. A fost ca o căsnicie, doar că fără inel şi iară ceremonie. Acum vom avea o căsnicie adevărată. El a luat-o de mână. Vino acasă, a spus el. Sau spune-mi doar, şi ne vom construi un cămin *aici.*

Daisy şi-a retras mâna. A închis capacul cutiei şi a împins-o pe masă, înspre el.

- Nu ştiu, Luca. M-ai zăpăcit. Nu mă aşteptam Ia asta. Credeam că ştiu ce vreau, dar acum nu mai sunt atât de sigură.

- Gândeşte-te la asta. Fără nici o presiune. Chiar îl cunoşti pe englezul ăsta? Bineînţeles că nu-l cunoşti. *Pe mine* mă cunoşti. Bănuiesc că mă cunoşti mai bine decât mă cunosc eu
însumi. Pe mine te poţi baza, Margherita. Pe el te poţi baza?

A urmat o pauză lungă, timp în care ea s-a gândit la cuvintele lui.

- Ce ai de gând să faci acum? l-a întrebat ea, în cele din urmă. Ai de gând să pleci înapoi la Milano?

- Voi petrece Crăciunul cu familia mea în Veneţia, dar mă voi gândi la tine în tot acest timp, sperând că îmi vei permite să îţi pun acest inel pe deget şi că vom începe o viaţă împreună.

A bătut uşor în cutia de pe masă.

- în seara asta rămân la hotelul Ursul din oraş. Mă găseşti la telefon, dacă vrei să dai de mine. Dacă vrei să vorbim.

Se întâmplaseră atât de multe în ultimul an, încât nici nu ar fi ştiut de unde să înceapă. Taran ştia despre demenţa mamei sale şi despre noua ei slujbă ca artistă. Ştia despre prezent, dar ea şi Luca aveau înfipte

nişte rădăcini foarte adânci, iar el îi cunoştea trecutul.

- Ar trebui să plec, a spus ea, ridicându-se în picioare.

- Te conduc acasă, a spus Luca.

Şi s-au plimbat împreună pe alee.

- Te-aş invita în casă, a spus ea. Dar cred că e mai bine dacă...

- E în regulă, a întrerupt-o el. înţeleg.

Apoi i-a pus mâna pe spate şi a tras-o la pieptul lui, sărutând-o pe obraz. Familiaritatea lui i-a încălzit inima.

- Mai gândeşte-te, i-a şoptit el la ureche. Şi *eu* tot asta voi face.

¥

Daisy a hotărât să nu-i spună lui Taran despre Luca, cel puţin nu la telefon. Ştia cât de stânjenitor putea să sune prin telefon şi nu credea că el avea să fie prea încântat de întâlnirea lor. Nu voia să-i stârnească gelozia sau să-l supere şi se simţea vinovată pentru faptul că se măcina. Era mai bine să îi evite cu totul apelurile şi să-i trimită, în schimb, mesaje, spunându-i că era ocupată. Doar până când îşi punea ordine în gânduri. Avea nevoie de timp să reflecteze. Singurul motiv pentru care se despărţise de Luca a fost pentru că el nu fusese pregătit să îi ofere ceea ce îşi dorea ea. Acum, apăruse din senin şi îi oferise tot ceea ce voia. Ce se întâmpla cu ea şi Taran? Taran, pe care îl iubea. Il mai iubea ea pe Luca? Nu era sigură. îi plăcea doar sentimentul de familiaritate pe care îl avea cu el? Sentimentul de siguranţă? Sentimentul de *cunoscut?*

Oare îi iubea pe amândoi?

Era posibil să iubească doi bărbaţi în acelaşi timp?

y

Câteva zile mai târziu, Daisy a terminat de pictat puzzle-ul. Dennis a mers cu

maşina să il ia din hambar şi, iară ca Marigold să-l vadă, l- au dus în atelierul lui pentru ca el să-l poată tăia în piese suficient de mari pentru ca Marigold să le facă faţă, dar suficient de mici pentru a reprezenta totuşi o provocare. Ştia că lui Marigold încă îi mai plăceau provocările, chiar dacă nu mai era în stare de prea multe în ultima perioadă. S-a apucat de treabă cu un fierăstrău cu bandă, trecând la unul cu traforaj pentru piesele migăloase. A lucrat până târziu în noapte, dornic să încheie lucrarea.

Rezultatul a fost un puzzle mai deosebit decât oricare altul pe care îl făcuse până atunci. Cu ajutorul lui Daisy, crease cu adevărat ceva special.

Dennis i l-a arătat lui Daisy în dimineaţa următoare.

- Este o operă de artă, a spus ea, cu respiraţia întretăiată de emoţie.

El a dat din cap.

- Cred că o să-i placă.

- O, ştiu că îi va plăcea, tată, a spus Daisy. O să-i placă la nebunie.

Dennis şi-a pus braţul în jurul ei.

- Eşti un copil bun, a spus el. Ştiu că mama ta te apreciază, dar vreau să ştii că şi eu o fac. Sprijinul tău este de nepreţuit. Suntem norocoşi să te avem acasă.

Lui Daisy i s-a pus un nod în gât. S-a întors spre el ca să îl îmbrăţişeze.

- Mă bucur că sunt aici pentru a vă aiuta, a spus ea şi şi-a rezemat capul de pieptul lui mare.

îi auzea inima bătându-i sub cămaşă. Inima lui, în care sălăşluia dragostea nestrămutată pentru Marigold. S-a gândit la propria ei inimă şi s-a întrebat cum aveau să rezolve problema complicată de geografie pe care aveau să o întâmpine dacă ¡1 alegea pe Taran. El era acolo, iar de ea era nevoie aici. Între ei se afla vastul Ocean Atlantic. Nu aveau cum să se întâlnească la mijloc. Fie trebuia să vină el aici, fie trebuia să meargă ea acolo. Sau poate că pur şi simplu nu aveau

să se întâlnească deloc.

Sau putea să-l aleagă pe Luca şi să locuiască aici, aproape de părinţii ei. Dar oare Luca chiar avea ae gând să se mute, sau doar o voia atât de mult înapoi, încât era dispus să facă acum promisiuni pe care nu avea să le respecte mai târziu? Oare i se părea atractivă propunerea lui Luca doar pentru că se oferise să se mute aici?

Daisy era într-o asemenea stare de nelinişte, încât nici pe Luca nu îl sunase. Avea nevoie să- şi limpezească gândurile. Trebuia să îşi dea seama ce voia. Mai precis, trebuia să îşi dea seama *pe cine* voia.

Cu toate acestea, Luca a continuat să-i trimită mesaje. Nu mă pot gândi decât la tine, îi scria el. Eşti în inima mea şi în mintea mea şi tânjesc după tine.

y

Suze s-a oferit să ajute la decorarea căminului cultural din sat pentru petrecerea lui Marigold. Ea credea că era pricepută la astfel de lucruri. Daisy a fost fericită să renunţe la control. Ea şi Dennis realizaseră puzzle-ul, era corect ca şi Suze să contribuie cu ceva. Cu un entuziasm care a surprins-o pe sora ei, Suze şi Batty au recrutat un mic grup de prieteni şi împreună au muncit neobosit pentru a transforma sala rece şi funcţională într-un tărâm de basm al iernii. Suze ştia cât de mult iubea mama ei zăpada, aşa că a acoperit brazii şi ilicele pe care Batty le pusese peste tot prin încăpere cu zăpadă falsă, cumpărată din oraş. Zăpada scânteia în milioane de diamante în bătaia luminiţelor de Crăciun pe care le aşezaseră pe toate suprafeţele şi de-a lungul pânzei de păianjen pe care o instalaseră chiar sub tavan. De sforile sale au agăţat beteală stufoasă, aurie şi argintie, şi au atârnat globuleţe roşii strălucitoare. Efectul a fost hipnotizant. Nota finală a fost dată de cele trei sute de lumânărele alimentate cu baterii, pe care le-au dispus într-o cărare de la stradă

până la uşă, dar şi în grupuri, de-a lungul marginii podelei din hol. Au stins urâtele cordoane de lumini şi întregul loc a strălucit ca o sală de bal magică, desprinsă dintr-un basm.

Mulţumită de munca ei, Suze a făcut fotografii pentru Instagram. Fanii ei aveau să fie impresionaţi, s-a gândit ea fericită. Urma să primească o mulţime de like-uri pentru *asta*. Şi îi va lua pe Daisy şi pe prietenii ei să o ajute să dea totul jos a doua zi dimineaţă.

A fost un miracol că petrecerea lui Marigold fusese ţinută secret. Nan zicea că, şi dacă i-ar fi scăpat cuiva porumbelul, ea oricum ar fi uitat de îndată. Dar Daisy nu era atât de sigură. Era convinsă că Marigold nu ar fi uitat un eveniment atât de palpitant, aşa cum era o petrecere dată în onoarea ei.

Dennis invitase oamenii personal, pentru a evita cazul în care cineva ar fi lăsat invitaţia pe vreun şemineu unde Marigold ar fi putut să o vadă. Dornic să ajute cu petrecerea, comodorul insistase să plătească el vinul. Ca să nu se lase mai prejos, Cedric a spus că va face brioşe. Dolly promisese că va aduce cârnăciori cu sos de miere şi muştar. Mary s-a grăbit să se ofere să furnizeze farfurii şi pahare de carton. Jean a vrut să contribuie şi ea şi a spus că va veni cu tacâmurile. Bridget s-a oferit să facă o salată mare, iar Beryl a adus o şuncă enormă. Eileen a copt cartofi înveliţi în folie de aluminiu. Pete şi John au sugerat să aducă bere pentru cei care, la fel ca ei, o preferau în locul vinului, iar Tasha a spus că se va ocupa de băuturile răcoritoare. Batty s-a autodesemnat DJ pentru că a spus că nu ar fi avut cum să supravieţuiască după-amiezii dacă muzica ar fi fost aleasă de către vreunul dintre cei mai bătrâni. Suze l-a făcut să-i promită că va pune melodii care îi plăceau lui Marigold.

Daisy o invitase şi pe Lady Sherwood, dar convinsă fiind că aceasta avea să refuze. însă, spre surprinderea lui Daisy, ea s-a arătat nerăbdătoare să participe şi dornică să ajute în orice fel ar fi putut.

- Pot să aduc şi eu ceva? a întrebat ea când Daisy era în hambar, strângându-şi acuarelele.

- Cred că avem mai mult decât e nevoie, a răspuns Daisy. Dar ce drăguţ din partea ta că vrei să contribui.

Lady Sherwood a fost dezamăgită.

- Of, voiam atât de mult să fiu de ajutor. A mijit ochii. Va trebui să mă gândesc, a spus ea. Sunt sigură că mai e ceva la care nu v-aţi gândit.

Invitaţii au venit la timp şi şi-au aşezat contribuţiile pe mesele lungi pe care Suze le instalase în fundul încăperii. S-au mirat de frumuseţea decoraţiunilor, minunându-se de frumuseţea luminiţelor şi a pretinsei zăpezi. Suze s-a grăbit să le spună că aceasta fusese viziunea *ei*.

- Vai, eşti o artistă, la fel ca sora ta! a exclamat Eileen. Ce familie talentată sunteţi! Lui Marigold o să-i placă la nebunie!

¥

Dennis i-a spus lui Marigold să îşi pună o rochie frumoasă.

- Ieşim în oraş? a întrebat ea entuziasmată, îmi place să mă aranjez.

- Da, a spus Dennis. Mergem la o petrecere.

- Iubesc petrecerile! a exclamat ea, grăbindu-se în dormitor pentru a găsi ceva potrivit de îmbrăcat.

- Ce rochie să îmbrac, Dennis? a întrebat ea.

Adevărul era că nu-şi amintea ce rochii avea, iar aceasta era o modalitate bună de a o ascunde.

- Stai să văd, a spus Dennis, deschizând dulapul.

A căutat printre hainele atârnate pe umeraşe până când a ales o rochie roşie cu buline albe.

- îmi place asta. Te prinde roşul.

A ridicat umeraşul de pe suport şi i-a arătat-
o.

- O, da, este o rochie încântătoare, a spus ea, dar nu-şi amintea să o fi purtat vreodată.

Marigold a făcut o baie, apoi s-a aşezat la măsuţa ei de toaletă pentru a-şi aranja părul şi a se machia. Părea bătrână, s-a gândit ea cu un pic de tristeţe. Din fericire, era plinuţă, aşa că nu i se lăsase pielea la fel ca mamei sale. Dar era ceva diferit la ochii ei. Erau în continuare de un frumos căprui, dar aveau o expresie confuză, care îi era străină. Şi-a înlăturat anxietatea, căci mergea la o petrecere. Nu mai ţinea minte care a fost ultima petrecere la care fusese. îşi amintea însă o petrecere care avusese loc cu mult timp în urmă, la care purtase o rochie galbenă cu flori albastre. Dennis fusese acolo. Apoi îi cumpărase trandafiri. Erau în cea mai frumoasă nuanţă de roz pal şi miroseau divin. A zâmbit cu plăcere când şi-a amintit de trandafiri şi de Dennis. Cumva, nu se putea gândi la trandafiri fără să se gândească la soţul ei.

Dennis a îmbrăcat un costum. El stătea în faţa oglinzii mari din dormitor şi îl admira. îl cumpărase special pentru nunta lui Suze. Costase o mică avere, dar merita. Uite, îl purta acum! Marigold a venit şi i s-a alăturat. Cei doi şi-au privit reflexia în oglindă.

Marigold l-a luat de mână.

- Arăţi minunat, Goldie, a spus el.
- Şi tu eşti foarte chipeş, Dennis, a spus Marigold.
- Aşa-i că încă mai facem furori?! a spus el cu un zâmbet.
- Doar în opinia ta, a râs ea.

Dennis s-a întors şi a sărutat-o pe frunte.

- Tu tot eşti Goldie a mea.

Femeia i-a simţit buzele zăbovindu-i pe piele.

- Mereu voi fi Goldie a ta, a răspuns ea.

- Eşti gata de petrecere?
- Nu ştiu.

El a privit-o şi s-a încruntat.

- Nu ştii?
- îmi plac petrecerile?
- Iubeşti petrecerile.
- Bine. Atunci sunt gata.
- Caleaşca te aşteaptă, a spus el, conducând- o afară din cameră.

y.

Când Dennis a oprit în faţa căminului cultural, Daisy, Suze şi Nan îi aşteptau la uşă. Marigold a văzut mai întâi cărarea străjuită de lumânări şi a suspinat.

- Vai, e minunat! a murmurat ea, privind cu ochi mari ca de copil luminile care dansau. Apoi şi-a văzut familia. O, ce drăguţ! a adăugat ea, privindu-le pe geam cum îi zâmbeau.

Dennis a parcat şi a dat ocol maşinii pentru a-i deschide uşa. I-a oferit mâna, iar ea a ieşit.

- Arăţi superb, mamă, a spus Daisy, mergând spre ea.
- Da, chiar da, a fost de acord Suze.
- Mai bine ai intra înăuntru înainte să mori de frig, a spus Nan, dar Marigold era prea copleşită de frumuseţea lumânărilor ca să se mai certe cu ea.

Au intrat în sală şi toată lumea s-a întors să îi privească. Marigold a zâmbit timid. Recunoştea unele dintre chipuri, chiar dacă nu le putea ataşa tuturor câte un nume. Dennis a ţinut-o strâns de mână. De data aceasta, nu mai avea de gând să îi dea drumul. Au mers prin mulţimea de oameni veseli, iar Marigold admira luminiţele, beteala, bradul, ilicele şi zăpada.

- Vai, sunt ninse! a exclamat ea. Ador zăpada.
- *Eu* am decorat încăperea, a spus Suze cu mândrie.
- Eşti talentată, a spus

Marigold. Este ziua ta de naştere?

- Nu astăzi, mamă, i-a răspuns Suze.

Dennis i-a arătat un scaun unde o aşteptau Beryl şi Eileen, aşezate în jurul unei mese. Marigold le-a recunoscut *pe ele.*

- Bună, a spus ea. Ce petrecere minunată!

- Chiar este, a spus Eileen. Ştii, Suze s-a ocupat de partea ae decoraţiuni.

- Serios? a spus Marigold. Nu-i aşa că e talentată?

S-a aşezat.

Jean i-a oferit un pahar de vin. Dolly i-a adus un cârnat. Marigold s-a uitat la Dolly şi şi-a amintit ceva despre o pisică. Dar amintirea îi lăsase un sentiment neplăcut, aşa că nu a menţionat-o.

Daisy şi Suze au privit-o pe mama lor vorbind cu prietenele ei aflate pe laterala încăperii.

- E plăcut să o vezi fericită, nu-i aşa? a spus Daisy.

- Mi-o voi aminti mereu aşa, a spus Suze.

Zâmbetul i-a şovăit pe chip.

- A fost greu, nu-i aşa? Dar impreună suntem puternici.

Daisy şi-a ridicat bărbia. Dacă s-ar fi uitat acum la Suze, ar fi plâns.

- Chiar ai făcut o treabă grozavă cu decoratul, a spus ea, schimbând subiectul. Este uimitor. Nu mi-am dat seama că eşti atât de talentată.

- îmi ţin ascunse talentele, a răspuns Suze.

- Cred că nu ar trebui să le mai ascunzi.

- Sugerezi că ar trebui să-mi câştig traiul din decoratul sălilor?

- Nu, dar te iroseşti scriind un blog.

- Ei bine, m-am gândit să scriu o carte.

Suze a zâmbit timid, în timp ce ochii lui Daisy s-au mărit de surpriză.

- Dar să nu spui nimănui. Dacă eşuez, nu vreau să ştie nimeni.

- Asta e o veste grozavă. Ce idee ţi-a venit?

A ezitat, nesigură dacă să o împărtăşească sau nu.

- Vreau să scriu despre mama, a mărturisit ea.

Daisy a privit-o fix.

- O carte despre mama şi demenţă?

-Da.

Suze s-a întors cu spatele. Ochii i se umpluseră brusc de lacrimi şi nu voia ca sora ei să vadă.

Daisy s-a simţit mişcată.

- Uau, nu mă aşteptam la asta.

- Nu eşti mulţumită?

- Dimpotrivă. Nu cred că ai fi putut veni cu o idee mai bună, Suze, chiar nu cred.

- Mulţumesc.

Suze s-a cufundat în căldura admiraţiei surorii sale.

- Am de gând să o numesc ceva de genul: *Trăind cu demenţă, iubind cu demenţă.* Mă tot gândesc de ceva vreme la asta.

- Vei scrie o carte frumoasă.

- Sper că da. Apoi a zâmbit din nou şi era plină de o emoţie nervoasă. Niciodată în viaţa mea nu am fost mai inspirată decât acum.

Daisy a îmbrăţişat-o. Suze a fost luată prin surprindere. Nu erau genul de surori care să îşi ofere îmbrăţişări. A fost încordată la început, dar, pe măsură ce Daisy o strângea în braţe, i-a permis trupului ei să se relaxeze încet. S-a simţit bine.

- Şi am un sfat *pentru tine,* a spus Suze. Dacă tot suntem la capitolul sfaturi.

Daisy i-a dat drumul.

- Care este acela?

- Mergi şi locuieşte cu Taran în

Toronto.

-Ce?

- Nu fi aşa surprinsă. Ştiu că Luca a venit acasă şi mai ştiu că ai petrecut două ore şi jumătate cu el la bar. Nu mă întreba de unde am aflat această bârfă suculentă. Tot ce îţi voi spune este că Radio Şanţul satului este încă viu şi loveşte din nou.

- Doamne, Suze, nu există puţină discreţie în locul ăsta?

- Deloc. Slavă Domnului, că altfel nu ţi-aş fi putut spune umila mea părere. Du-te în Toronto şi începe o viaţă nouă alături de Taran. îl iubeşti şi este bărbatul potrivit pentru tine. Dacă Luca ar fi fost cel potrivit, ai fi luptat mai mult pentru el. Ai fi făcut un compromis. Nu ştiu eu prea multe, dar te cunosc suficient de bine încât să ştiu că l-ai părăsit pe Luca pentru că *ai vrut* să îl părăseşti.

Daisy a încercat să protesteze.

- Nu mă contrazice, Daisy. în adâncul sufletului tău ai vrut să îl părăseşti, altfel nu ai fi făcut-o. După cum spunea bunicul, nu privi în urmă.

Daisy a zâmbit.

- Bunicul ne-a lăsat o impresie de neuitat, nu-i aşa?

- Când ai fost cu Luca, ai putut spune cu sinceritate: „Nu e nimic în neregulă acum”? Nu, nu ai putut. Dar, cu Taran, pun pariu că poţi. Pun pariu că poţi spune asta în fiecare moment pe care îl petreci cu el. Pentru că el te face fericită.

Suze i-a zâmbit surorii ei.

- Mergi în Toronto, prostuţo, şi trăieşte-ţi viaţa!

Daisy şi-a încrucişat braţele peste piept.

- Nu pot. E nevoie de mine aici.

- Bineînţeles că da, dar ai şi tu propria viaţă de trăit, iar ei vor înţelege asta. Dacă *tu* îţi ascunzi lumina sub obroc, îl vei pierde pe singurul bărbat care merită cu adevărat să o vadă.

- Dar cum rămâne cu mama şi cu tata?

Daisy şi-a privit mama, care era atât de vulnerabilă acum, şi şi-a muşcat buza.

- Nu-i pot părăsi.

Suze a făcut o grimasă.

- Mă au *pe mine,* prostuţo!
- Pe tine?
- Lasă-mă să mă ridic la înălţimea provocării. Am supravieţuit iară tine timp de şase ani, sunt sigură că ne putem descurca din nou.
- Dar pe atunci mama nu era bolnavă.
- Şi nici acum nu e bolnavă. Se pare că nu este o boală. Aşadar, Daisy, nu fi proastă! Trăieşte-ţi viaţa! Nu ai decât una.

În acel moment, Daisy a simţit o mână pe umărul ei. S-a întors. Acolo, în faţa ei, cu o expresie sumbră şi distantă, stătea chiar Taran.

Ea s-a albit la faţă.

- Scuză-ne, Suze, a spus el cu gravitate. Cred că eu şi Daisy trebuie să vorbim.

Daisy a simţit cum i se scurge sângele din vene. Nu mai era bărbatul cald şi cu umor sec pe care îl văzuse ultima dată în Toronto, ci rece şi distant şi, în mod clar, furios.

- Să mergem afară, a spus ea şi l-a urmat.

Odată ajuns pe strada întunecată, el s-a întors spre ea şi a dat din cap cu furie şi dezamăgire.

- Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva nu era în regulă când ai încetat să-mi mai răspunzi la telefon, a spus el. Apoi mama mi-a spus că fostul tău iubit a fost aici. Aveai de gând să-mi spui şi mie sau intenţionai să mă arunci ca pe o măsea stricată?

Daisy era îngrozită. Părea atât de rănit.

- Doar am avut nevoie de timp ca să-mi limpezesc gândurile.

Ea i-a întins mâna, dar el a respins gestul, băgându-şi mâinile în buzunare.

- Ştiu că treci printr-o perioadă grea cu mama ta, dar cu toţii trebuie să ne confruntăm cu astfel de probleme. Asta nu scuză comportamentul tău. Nu justifică faptul că îmi ignori apelurile. Merit măcar puţin respect.
- îmi pare rău, a spus ea încet.
- Dacă mă întrebi pe mine, noi eram într-o relaţie.

Folosirea timpului trecut i-a injectat o stare de panică.

- Nu ţi-am spus despre Luca pentru că nu am vrut să te îngrijorez, i-a explicat ea. Nu a însemnat nimic.
- Dacă nu ar fi însemnat nimic, m-ai fi sunat şi mi-ai fi spus despre asta. I s-a încordat maxilarul. M-ai fi sunat pur şi simplu, Daisy.
- Luca m-a cerut în căsătorie, i-a spus ea, sperând că, dacă îi spunea adevărul, el avea să o ierte.
- Ştiu că a făcut-o. Tot satul ştie!

Al naibii Radio Şanţ, s-a gândit Daisy cu ciudă.

- Dar eu nu am acceptat. Nu pe Luca îl vreau, ci pe tine.

A oftat obosit.

- Uite, Daisy. Nu vreau jocuri. Şi credeam că am găsit pe cineva care nu vrea jocuri.

-Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te sun. Ar fi trebuit să-ţi spun. Mi-a zis că va veni să locuiască aici, ca să pot sta lângă părinţii mei, şi, pentru o clipă, am crezut că asta îmi doresc.

A sunat patetic când a spus-o cu voce tare.

- Aşadar, e vorba de geografie, nu-i aşa?
- Mă gândeam la tata...

A simţit cum lacrimile îi înţepau ochii.

- L-ai întrebat pe tatăl tău cum s-ar simţi dacă ai pleca din nou în străinătate?

Ea l-a privit cu surprindere. Era adevărat, nu-l consultase niciodată.

- Dacă este omul care cred eu că este, îţi va spune să pleci, să-ţi trăieşti viaţa, să fii liberă. Cred că îl insulţi dacă îl faci responsabil pentru viaţa ta într-un asemenea fel. Dacă există un lucru care nu se regăseşte în părinţii tăi, egoismul este acela.
- Vreau să fiu cu tine, Taran, a spus ea cu hotărâre.
- Chiar vrei?

El a privit-o fix.

- Da, vreau.
- Atunci nu face din asta o problemă de geografie.

El a dat să plece.

- Unde te duci?
- Acasă.
- Toronto?
- Nu, aici. Hai să vorbim mâine-dimineaţă. Trebuie să te întorci la petrecere. De asemenea, trebuie să vorbeşti cu tatăl tău – iar eu am nevoie să petrec timp singur ca să mă gândesc.

L-a privit dispărând în întuneric, lăsând-o singură cu regretele ei. A rămas pe stradă, ştergându-şi lacrimile, sperând că faţa ei nu era roşie şi umflată. Sperând că nimeni nu avea să îşi dea seama că a plâns. Apoi s-a întors la petrecere, hotărâtă să pară curajoasă de dragul mamei sale. La interior, se simţea distrusă.



Dennis a luat microfonul, iar vocile din sală s-au liniştit încetişor. Marigold a fost surprinsă să îl vadă pe mica scenă. S-a întrebat ce căuta acolo. S-a întrebat ce căutau *cu toţii* acolo. A încercat să-şi amintească. Poate că ii spusese Dennis şi uitase. A crezut că era o simplă petrecere, dar era evident că se înşelase. S-a hotărât să zâmbească pentru a-şi ascunde pierderea de memorie. Serios, starea nu i se îmbunătăţea deloc. Fără îndoială că ceaţa devenea tot mai densă. Dar nu mai conta. Se simţea foarte bine.

- Bine aţi venit! a spus Dennis.

Şi-a aţintit privirea asupra lui Marigold. Ea s-a simţit expusă şi s-a înroşit la faţă.

- Astăzi este o zi foarte specială, căci ne-am adunat cu toţii pentru a sărbători pe cineva foarte special din comunitatea noastră.

Marigold s-a gândit că era o idee drăguţă şi s-a întrebat pe cine sărbătoreau. Le-a văzut pe Suze şi Daisy făcându-şi loc prin mulţime în direcţia ei şi s-a uitat în jur după scaune libere. Nu mai era nici unul.

- Această persoană specială este cineva care a avut grijă *de* cei din jurul ei toată viaţa sa.
Este altruistă şi bună la suflet, iar noi vrem doar să îi oferim ceva în schimb.

El încă se uita la ea. Dar acum *toţi* se uitau la ea. Marigold s-a simţit stânjenită. Oare era ziua ei de naştere? Oare uitase?

Daisy şi Suze se aflau acum lângă ea, iar Daisy o luase de mână. A observat că Daisy avea ochii umezi şi s-a întrebat de ce plângea. Apoi a simţit mâna lui Suze pe umărul ei. Prezenţa lor era liniştitoare, a amândurora, ca nişte îngeri păzitori, care veniseră lângă ea pentru a o proteja. Şi-a amintit de ele pe când erau fetiţe. Atunci fusese de datoria *ei* să *le* protejeze. S-a întrebat când se schimbase asta. Nu a reuşit să-şi amintească.

- Marigold, a spus Dennis, iar lui Marieold aproape că i-a sărit inima din piept. Ne aflăm cu toţii aici, în seara asta, pentru a te sărbători.

Marigold a intrat în panică. O senzaţie rece, înţepătoare, i s-a răspândit pe piele şi a fost cuprinsă de un impuls brusc de a fugi. S-a uitat alarmată la Dennis. El i-a susţinut privirea. O privea cu hotărâre şi abia dacă a clipit, iar ea a simţit în aceasta siguranţă, familiaritate şi putere. Ea s-a simţit liniştită acolo, în căldura ochilor lui, şi nu şi-a mai întors privirea. Nu s- a uitat la nimeni altcineva. S-a uitat doar la Dennis, la Dennis *al ei,* fiind pătrunsă de cuvintele lui.

El o sărbătorea *De ea*.
Ea era membrul special al comunităţii.
- Goldie, eu iţi fac un puzzle la fiecare Crăciun, a spus el. Dar, anul acesta, toată lumea a vrut să mă ajute. La început au fost doar unul sau doi, dar şuvoiul de oameni s-a transformat într-un râu, iar eu am fost copleşit de bunătatea şi de grija manifestată de micul nostru sat.
Lui Marigold i s-a înceţoşat vederea. Se agăţa de imaginea lui Dennis, dar acesta devenea din ce în ce mai neclar. A clipit pentru a-şi limpezi privirea şi a încercat să se concentreze.
- Toată lumea a contribuit cu amintirile lor despre tine, Goldie. Daisy le-a pictat, eu am tăiat piesele, iar Suze şi Nan au adăugat amintirile familiei noastre la multele amintiri deja adunate. Este o sărbătoare dedicată ţie. Sperăm să îţi placă.
Atunci a venit Nan, ducând în mână cutia. Le-a înmânat-o lui Suze şi Daisy, care au aşezat-o pe masă, în faţa lui Marigold. Nan a scos o batistă din mânecă şi i-a olerit-o fiicei sale. Marigold şi-a tamponat ochii. Daisy i-a dat ochelarii, iar ea şi i-a pus la ochi cu mâinile-i tremurânde. Apoi s-a uitat la imaginea de pe capacul cutiei. Erau atât de multe lucruri frumoase de privit, încât nu le-a putut cuprinde pe toate. Erau animale, păsări, oameni, un soare mare, brioşe, o budincă de Crăciun – era, într-adevăr, un melanj superb de delicii. Apoi Daisy a ridicat capacul şi i-a arătat partea de dedesubt. Partea din spate a puzzle-ului era desenată pe carton şi avea foarte mult scris.
- Pe spatele fiecărei imagini este scrisă explicaţia, mamă, i-a spus ea. Fiecare amintire reprezentată de o imagine este explicată pe partea cealaltă.
Ochii lui Marigold s-au umplut de lacrimi.
- Este frumos, a şoptit ea.
Şi-a ridicat privirea pentru a se uita la chipurile celor pe care îşi dădea seama că

îi cunoştea.

- Şi aţi făcut voi toate astea? a întrebat ea cu blândeţe.

A văzut că unul sau doi dintre ei au dat din cap. Pe alţii i-a auzit spunând că da. Dar, de fapt, totul era doar o învălmăşeală şi un zgomot de voci.

- Mulţumesc, a reuşit ea să spună, iar aceşti oameni, prietenii ei, au început să aplaude.

Dennis a luat-o de mână.

- Vrei să dansezi, Goldie? a întrebat-o el.

Marigold nu îşi găsea cuvintele, dar Dennis nu s-a supărat. Şi-a dat seama că voia, după zâmbetul ei radios. Batty a pus „The Lady în Red", iar Marigold i-a permis lui Dennis să o ţină în braţe în vreme ce se legănau uşor pe ritmul muzicii, în zona din mijlocul încăperii, pe care Suze o amenajase special pentru dans.

- M-ai întrebat odată ce se va întâmpla când îţi vei uita toate amintirile, a spus el.

- Da? a întrebat ea, încruntându-se.

- Da, m-ai întrebat.

- Ce ai răspuns?

- Am spus că nu trebuie să ţi le aminteşti tu, căci mi le voi aminti *eu* şi pentru tine. Dar m- am înşelat.

El şi-a lipit chipul de al ei şi a simţit-o tremurând.

- Şi le vor aminti şi toţi aceşti oameni care se află în această seară aici.

CAPITOLUL 28

în acea noapte, Daisy nu a putut dormi. Stătea întinsă pe spate, holbându-se la tavan, gândindu-se la Taran şi la Luca, la mama şi la tatăl ei, iar în acele ore întunecate şi

tăcute s-a simţit neajutorată, ca şi cum se îneca. Oare îşi distrusese ea relaţia cu Taran doar pentru că Luca se întorsese din nou în viaţa ei şi se oferise să-i ofere tot ce-şi dorea? Cât de uşor i- ar fi fost să alunece înapoi în trecut. Să continue de unde a rămas. Dar oare asta îşi dorea cu adevărat? Era familiar şi confortabil, dar asta era oare de ajuns? Şi-a amintit de Toronto şi era ceva încântător de viu în acele amintiri. Erau strălucitoare, noi şi pline de posibilităţi. Amintirile ei despre Luca erau, oarecum, întinate. Le lipsea sclipirea. Poate că fuseseră pătate de certurile şi neînţelegerile pe care le avuseseră în ultimele luni de relaţie. Sau poate că Suze avea dreptate, îl părăsise pe Luca pentru că aşa îşi dorise. Poate că povestea lor ajunsese la final, iar faptul că îşi doreau lucruri aiferite îi oferise doar o scuză pentru a pleca.

Poate că doar îşi urmase cursul.

Până dimineaţă, a ştiut cu cine voia să fie, pur şi simplu pentru că Taran era singurul bărbat care îi ocupa mintea şi inima, alături de un sentiment arzător de regret. A pus mâna pe telefon şi l-a sunat pe Luca.

- *CiaOy* Margherita!

Avea vocea ridicată, ca şi cum ar fi aşteptat veşti bune.

- Nu ştiu cum să-ţi spun asta, Luca..., a început ea.

- O să-mi frângi din nou inima, a întrerupt- o el cu o voce stinsă.

Ea a suspinat şi şi-a pus o mână pe piept. Nu se aşteptase ca acest lucru să o doară atât de tare.

- Nu vreau să-ţi frâng inima, Luca. Dar te sun ca să-ţi spun că s-a terminat. S-a terminat, iar de această dată, pentru totdeauna.

- Atunci nu mai avem ce să ne spunem unul altuia. Şase ani s-au dus ca un nor de fum.

- îmi pare rău.

- Şi mie. Sper să nu ajungi să-ţi regreţi decizia. Din păcate, eu o voi regreta

pentru tot restul vieţii mele.
Daisy nu ştia cum să răspundă la asta.
- *Audio,* frumoasă Margherita.
- *Addio,* Luca.



Când a coborât la micul deiun, i-a găsit pe tatăl ei şi pe Nan la masa din bucătărie, discutând despre petrecere. Marigold nu coborâse încă. Zilele acestea îi lua mai mult timp să se trezească.
- Te-ai descurcat bine aseară, a spus Nan peste marginea ceştii de ceai. Cu toţii aţi făcut- o. Sunt mândră de voi.
Daisy aştepta ca ea să adauge o remarcă acidă, tipică ei, dar nu a făcut-o.
- Marigold s-a distrat de minune, a spus Dennis, întinzându-se să îl mângâie pe Mac, care era aşezat pe umărul lui şi îi torcea la ureche.
Daisy şi-a făcut o ceaşcă de cafea, după care s-a dus lângă ei la masă.
- *Tu* arăţi de parcă te-ai fi luptat cu o armată întreagă, a spus Nan, observând umbrele purpurii de sub ochii lui Daisy. Ce se întâmplă, draga mea?
Daisy şi-a cuprins cana cu mâinile şi şi-a privit tatăl cu îngrijorare.
- Tată, pot să te întreb ceva?
Tatăl ei s-a încruntat, observând plin de confuzie chipul tulburat al fiicei sale.
- Bineînţeles că poţi, scumpo. Ce este?
Daisy a tras adânc aer în piept.
- Taran m-a rugat să mă mut în Toronto. I- am spus că trebuie să fiu aici, cu tine şi cu mama. Că nu te pot lăsa să ai grijă de mama de unul singur. Că ai nevoie de sprijinul meu. Dar...
S-a oprit. O durea să rostească aceste cuvinte cu voce tare. Şi-a pus mâinile în poală şi a privit în ceaşca de cafea. Nu putea să se uite la tatăl ei, căci s-ar fi putut să vadă durere în ochii lui. Asta ar fi fost prea mult de îndurat. Nu voia ca el să creadă că îl abandona în momentul în care avea cea mai

mare nevoie de ea.

- Vreau să fiu aici ca să te ajut să ai grijă de mama, dar îl iubesc pe Taran...

Nan a plescăit din limbă şi s-a uitat la Daisy cu asprime.

- Şi ai fi o proastă dacă ai renunţa la el, a spus ea.

- Ştiu, doar că...

Daisy şi-ar fi dorit ca tatăl ei să spună ceva.

- Nici un *doar că,* i-a tăiat-o Nan. De acum nu mai întinereşti şi aş zice că Taran este ultima ta şansă. O să ne descurcăm şi fără tine. A chicotit şi s-a uitat la Dennis. Acum ne ajută tot satul, aşa că, într-adevăr, încă unul în plus ar fi o adevărată pacoste.

Dennis şi-a pus mâna pe mâna lui Daisy. Era mare, caldă şi dureros de blândă.

- Daisy, iubito. ***Eşti*** o fiică bună, a spus el. Dar e timpul sâ-i dai lui Suze o şansă să strălucească.

- Dacă tu faci totul pentru ceilalţi, ei nu vor învăţa niciodată să facă nimic pe cont propriu, a spus Nan.

De fapt, Daisy a observat că, în ultima vreme, până şi ea se descurcase să îşi pregătească singură micul dejun.

- Nu sunt sigură că mă mai vrea acum. Vedeţi voi, Luca...

- Da, ştim că Luca te-a cerut în căsătorie, a întrerupt-o Nan. Nu cred că mai e cineva în satul ăsta care să *nu* ştie. Dar dacă ai fi vrut să te măriţi cu el, ai fi spus imediat da. Când există ezitare, există îndoială, aşa obişnuia să zică bunicul.

Daisy a zâmbit printre lacrimi.

- Ce altceva mai spunea bunicul?

Nan i-a oferit şi ea un zâmbet, unul care era blând şi afectuos.

- Bunicul tău ar fi spus că totul se întâmplă cu un motiv. Că nu există coincidenţe.

Oamenii care intră în viaţa ta, indiferent dacă pentru scurt timp sau pentru totdeauna, o fac cu un motiv. El credea că suntem cu

toţii aici pentru a învăţa şi a creşte înconjuraţi de dragoste. Că aceasta este Marea Şcoală a Vieţii, îmi închipui că ţi-ar spune că ai învăţat nişte lecţii foarte importante în acei ani petrecuţi alături de Luca, dar acum este timpul să închei acest capitol şi să îl începi pe următorul. Tu şi Taran aveţi multe de învăţat unul de la celălalt, de aceea v-aţi întâlnit. Este karma. E vorba de faptul că tu atragi în viaţa ta lucruri importante pentru creşterea şi dezvoltarea ta spirituală. Vezi tu, poate că m-am prefăcut că nu îl ascultam, dar îmi amintesc tot ce spunea. Ea a făcut o grimasă. Bunicului tău îi plăcea să vorbească despre lucrurile profunde şi semnificative. Dar vrei să ştii ce părere am CM?

Daisy a dat din cap.

- Nu mi-a plăcut niciodată de Luca. Nu aş avea încredere în el nici cât negru sub unghie. Taran are substanţă şi... Ea a zâmbit. O plac pe mama lui, iar aşchia nu sare prea departe de trunchi, nu-i aşa? Este un om bun. Crede-mă pe cuvânt. Am cunoscut câteva tipuri de oameni la vremea mea, ca să îi pot judeca bine acum.

- Taran e furios pe mine pentru că nu i-am spus despre venirea lui Luca. Daisy a oftat şi şi- a pus o mână pe piept. Acum nu ştiu ce să fac. I-am spus că îmi pare rău.

- Asta e tot ce poţi face, iubito, a spus Dennis.

- Nu, nu este, a spus Nan. Dacă ¡1 vrei, trebuie să lupţi pentru el. Nu eşti vreo domniţă la ananghie, care aşteaptă să fie salvată de cavalerul ei în armură strălucitoare. Dumnezeule mare, de-a lungul vieţii mele, femeile au evoluat mult şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Eu nu aş mai aştepta nici măcar o clipă. Du-te acolo şi spune-i ce simţi. Şi câteva lacrimi vor face diferenţa, crede-mă pe cuvânt.

Daisy a râs.

- Nan, tocmai ţi-ai

subminat propriile argumente.

- O femeie vicleană ştie cum să-şi folosească puterile. Nu este un teren de joc egal şi nu va fi niciodată. Poate că bărbaţii sunt mai puternici, dar femeile vor fi întotdeauna mai viclene. Pur şi simplu aşa stau lucrurile.

- Deci, dacă aş pleca şi aş locui în Toronto, v-aţi descurca fără mine, a spus Daisy, împingându-şi scaunul şi ridicându-se în picioare.

- Doamne, Daisy, suntem în secolul douăzeci şi unu. Toronto este la o aruncătură de băţ peste Atlantic, a spus Nan. Nu e o călătorie de trei săptămâni cu vaporul!

- Doar ştii că Nan a supravieţuit *Titanicului*, a glumit Dennis.

- Nu sunt *atât* de bătrână, a protestat Nan. Apoi s-a uitat la Daisy, care zăbovea lângă uşă, pregătită de plecare. Tu faci mare caz din orice, Daisy, a spus ea. Acum respiră adânc şi pleacă.

V

Daisy şi-a pus haina şi pălăria şi a ieşit în grabă din casă spre o dimineaţă de iarnă. Chiciura era aşezată într-un strat gros pe pământ, topindu-se uşor pe alocuri, unde soarele strălucea, lăsând la vedere petice de verdeaţă. A străbătut cu greu cărarea care traversa terenul agricol, aşa cum făcuse aproape în fiecare dimineaţă de aproximativ un an de zile încoace. Cerul era de un albastru palid, iar norii care pluteau uşor pe el erau fini şi pufoşi. Fiecare zi era frumoasă, se gândea în sinea ei, în timp ce-şi trecea ochii peste câmpurile maronii şi pădurile din depărtare. S- a îmbătat de splendoarea naturii şi, pe măsură ce îi creştea inima de bucurie, a început să se simtă mai bine. Se simţea plină de energie şi de strălucire şi a grăbit pasul. Avea să îi spună lui Taran ce simţea, a hotărât ea, căci acum era sigură de sentimentele ei. Mai sigură decât fusese vreodată.

Mergând de-a luncul marginii pădurii, a văzut pe cineva stând pe o bancă mai în faţă. La început, s-a gândit că ar putea fi David Pullman, administratorul fermei, dar, pe măsură ce se apropia, şi-a dat seama că era Taran. Purta şi el un palton gros, pălărie şi fular, sprijinindu-şi coatele pe genunchi şi privina înspre dealuri.

I-a simţit prezenţa şi şi-a întors privirea de la privelişte.

Nu s-a ridicat în picioare, ci s-a lăsat pe spate pe bancă, cu o expresie impasibilă. Lui Daisy îi era imposibil să îl citească.

S-a oprit brusc, nesigură de cum să înceapă.

- N-ai stat aici toată noaptea, nu-i aşa? a întrebat ea cu un zâmbet, rămânând în faţa lui şi încercând să nu se lase descurajată de zidul invizibil care se ridicase deodată între ei.

Dar Taran nu i-a zâmbit.

- Dacă aş fi făcut-o, aş fi fost un bloc de gheaţă până acum, a răspuns el solemn.

Cât ae formidabil este, s-a gândit ea, întrebânau-se dintr-odată dacă fusese înţelept din partea ei să urmeze sfatul lui Nan şi să vină aici. El nu i-a oferit nici o concesie, ci doar o expresie dură, neprietenoasă, care i-a zdruncinat hotărârea.

O şi auzea pe Nan spunându-i că acesta ar fi un moment bun să scape câteva lacrimi.

Şi-a ridicat bărbia şi s-a dus să se aşeze lângă el. Se simţea mai confortabil acolo, cu faţa către priveliştea imensă care se întindea până în cel mai îndepărtat punct al orizontului. Impresionată de măreţia acesteia, a simţit cum îi revine încrederea în sine.

S-a uitat la el şi a simţit că, dincolo de expresia dură şi neprietenoasă, suferea.

- îmi pare rău că te-am rănit, a spus ea încet. M-am panicat. Şi m-am gândit doar la mine. Nu am nici o scuză. Ar fi

trebuit să te sun şi să am încredere că ai fi înţeles.

Taran şi-a sprijinit din nou coatele pe genunchi şi şi-a împreunat degetele. Privirile lor s-au întâlnit pe fundalul acelui orizont îndepărtat.

- Şi mie îmi pare rău, a spus el obosit. Am reacţionat exagerat. Am fost gelos.

- Nu ai nici un motiv să fii gelos. Nu vreau să te pierd, Taran. Nu vreau să fiu cu Luca nici la Milano şi nici aici. Vreau să fiu cu tine, oriunde ai fi tu.

S-a lăsat pe spate şi a privit-o intens.

- De ce te-ai răzgândit atât de brusc?

- Am vorbit cu tata, aşa cum m-ai îndemnat tu. Ai avut dreptate. Nu simt că îl dezamăgesc dacă plec din nou în străinătate. Sau că o dezamăgesc pe mama. Probabil că mă dezamăgesc doar pe mine pentru că nu-mi urmez inima. Bunica a spus că fac mare caz din orice. Cred că are dreptate.

Chipul i s-a înmuiat şi tandreţea i-a revenit în privire.

- Asta doar pentru că îţi pasă, a spus el.

Schimbarea expresiei feţei lui i-a adus în ochi lacrimi adevărate, nu cele despre care vorbea Nan.

- Chiar îmi *pasă*, a subliniat ea, uşurată că poate el avea să îi acorde o graţiere. Port pe umerii mei greutatea luptei pe care o duce familia mea tocmai pentru că îmi pasă. Dar trebuie să învăţ că nu trebuie să îmi pese de una singură. Mai sunt Suze, dar şi Nan, care, după cum se pare, până la urmă, îşi poate purta şi singură de grijă. A schiţat un zâmbet mic, ezitant. Iar Toronto este la doar o aruncătură de băţ peste ocean.

I-a zâmbit şi el, un zâmbet care l-a alungat pe străin şi i-a adus prietenul înapoi, cu toată căldura, inteligenţa şi dragostea lui.

- Deci vei veni? a întrebat el, întinzându-se şi atingându-i obrazul cu dosul mâinii.

- Voi veni, a răspuns ea.

El a tras-o în braţe şi şi-a lipit faţa de gâtul ei.

- M-ai speriat, Daisy. Apoi a strâns-o şi mai tare. Te rog să nu mă mai sperii aşa.

V

Daisy s-a grăbit spre casă, nerăbdătoare să le împărtăşească vestea. Trebuia să-i spună mai întâi mamei ei. Era important să nu o copleşească şi să o anunţe cu blândeţe că urma să trăiască din nou în străinătate. Nu era prea dornică să-i spună acest lucru.

Dennis şi Nan erau tot la masa din bucătărie. Marigold nu li se alăturase încă.

- Cineva e fericită! a comentat Nan când a văzut chipul îmbujorat al lui Daisy. E din cauza lacrimilor de crocodil?

Dennis a ridicat din sprâncene.

- Văd că e totul bine, a spus el.

- Am să locuiesc cu Taran în Toronto! a exclamat ea.

Nan a părut surprinsă.

- Pe vremea mea, oamenii se căsătoreau înainte de a se muta împreună.

- Acum nu mai e vremea ta, a spus Dennis, ridicându-se pentru a-şi îmbrăţişa fiica. Acum este vremea *ta*, iubito, i-a spus el lui Daisy, sărutând-o pe frunte. Este o veste minunată.

Nan a scuturat din cap la modul dezamăgitor în care au coborât standardele în această perioadă, dar a întins mâna pentru a o chema pe Daisy la ea.

- Mă bucur pentru amândoi, a spus ea, lăsând la o parte dezaprobarea ei şi înveselindu-se la gândul posibilităţii ca Lady Sherwood să devină, în cele din urmă, parte din familia ei.

Un Sherwood care să îşi pună pirostriile cu o Fane, a meditat ea cu ceva ce părea a fi entuziasm. *Asta* chiar că nu s-ar fi întâmplat pe vremea *ei.*

- Când te vei căsători cu el, în cele din urmă, o vei face îmbrăcată în alb, nu-i aşa, scumpo? Sunt convinsă că Taran este un tânăr căruia îi place să facă lucrurile corect. Va veni să-ţi ceară mâna la costum şi cravată, nu-i aşa?

- Mă mut cu el, Nan. Pas cu pas, a spus Daisy, dar nu şi-l putea imagina pe Taran în costum şi cravată.

Într-un final, când Marigold a coborât, Dennis s-a ridicat să-i facă o ceaşcă de ceai. A sărutat-o pe obraz.

- Bună dimineaţa, Goldie, a spus el. Daisy are nişte veşti bune.

Marigold s-a uitat la Daisy şi a zâmbit. Se întreba dacă nu cumva Luca o ceruse în sfârşit de soţie.

- Mă mut cu Taran, a spus Daisy.

S-a pregătit pentru răspunsul mamei sale.

A fost o pauză lungă, timp în care Marigold a încercat să-şi amintească cine era Taran. Era sigură că îl chema Luca.

- Ce drăguţ! draga mea, a spus ea şi a mers să se aşeze.

- Vor locui în Toronto, a spus Nan.

- Dar vom veni des, a adăugat Daisy repede, disperată să nu-şi supere mama, care părea nedumerită. Este vorba de un zbor de doar opt ore, aşa că ne vom întoarce cel puţin o dată la câteva luni. Va vrea şi Taran să-şi vadă mama.

Zâmbetul lui Marigold nu i s-a clintit de pe chip, cu toate că era sigură că prietenul lui Daisy locuia în Italia.

- Toronto este un oraş minunat, a spus ea pe un ton uniform, ocupând scaunul din capul mesei, lângă Nan.

- Şi mi-a spus că se va muta înapoi aici într- o bună zi, aşa că nu plecăm pentru totdeauna, a liniştit-o Daisy.

- Toronto este un oraş îngrozitor! a exclamat Nan. Gălăgios, murdar, prea mulţi oameni şi clădiri prea înalte.

Daisy s-a încruntat.

- Ai fost vreodată în Toronto, Nan?

- Nu e nevoie să merg în Toronto ca să îmi dau seama ce oraş îngrozitor este.

Daisy şi-a privit mama cu atenţie. Nu era convinsă că Marigold înţelesese ceea ce îi

spusese.

- Vezi tu, mamă, Taran lucrează în Toronto. Este arhitect. Un arhitect bun. Are propria lui afacere şi proiectează cele mai frumoase clădiri. Când m-am dus acolo, mi-am dat
seama că nu putea să-şi lase baltă afacerea ca să vină să locuiască aici. Cel puţin nu încă.

- Nu trebuie să explici, Daisy, a spus Dennis cu blândeţe, aşezând ceaşca de ceai în faţa lui Marigold. O să te distrezi în Toronto. Eşti tânără. îţi va prinde bine să trăieşti într-un oraş interesant cum e Toronto.

S-a aşezat în dreapta lui Marigold.

Marigold a înţeles că Daisy va pleca de lângă ea, dar s-a concentrat pe partea în care a spus că se va întoarce. Atât timp cât avea să se întoarcă, pe Marigold nu o deranja că pleca.

- Poate că Suze va intra în acţiune, a spus Dennis cu speranţă. S-a maturizat mult în ultimul an, iar acum este o femeie măritată şi respectabilă.

- Ar fi frumos să o vedem mai des, a spus Nan. Suze este genul de fată care sare doar atât de sus cât e nevoie. Hai să ridicăm ştacheta şi să vedem ce se întâmplă.

Marigold a sorbit din ceai, instalându-se în rutina familiară cu plăcerea unei găini care se aşază pe cuibar.

- Tata spune: copiii noştri nu sunt copiii noştri, ci sunt fiii şi fiicele dorului Vieţii de ea însăşi, a spus ea.

Nan a observat că Marigold folosea timpul prezent şi şi-a muşcat limba. Acum ştia că nu trebuia să o mai corecteze, chiar dacă impulsul de a face acest lucru era aproape irezistibil.

- Tatăl tău a spus multe lucruri înţelepte, a zis ea în schimb.

- Este din Khalil Gibran, a spus Dennis. Ce isteaţă eşti că ţi-ai amintit,

Goldie.

- Ei vin prin noi, dar nu sunt de la noi şi, deşi sunt cu noi, ei nu sunt ai noştri, a continuat Marigold, absorbind laudele lui Dennis. Tata m-a încurajat mereu să-mi urmez propriul drum, oricare ar fi acela.

Dennis a zâmbit larg.

- Are dreptate, bineînţeles. Iar eu le-am încurajat întotdeauna pe fetele noastre să facă acelaşi lucru. Mergi Ia Toronto fără nici un regret, Daisy. O să îţi faci un cămin alături de Taran.

Marigold era confuză. Era sigură că pe iubitul lui Daisy îl chema Luca.

- îngrozitor oraş, a repetat Nan.

- Da, acolo îmi voi face un cămin cu Taran, a spus Daisy, neliniştea ei risipindu-se la vederea zâmbetului blând al mamei sale.

- Acasă este acolo unde este dragostea, draga mea, a spus Marigold. Apoi s-a întors şi l-a privit pe Dennis.

y

Lui Taran îi plăcea ca la sfârşit de săptămână să plece din oraş şi să se îndrepte spre Muskoka, o vastă regiune de lacuri, insule şi munţi, aflată Ia nora de Toronto. îi plăcea să facă drumeţii şi canotaj, să stea pe ciocuri vara, precum şi mersul pe rachete de zăpadă sau schi fond în timpul iernii. închiriase o cabană mică de la un client care deţinea o proprietate imensă pe dealuri şi a dus-o pe Daisy acolo, însetată de seninătatea naturii, a privit cu nesaţ imensul cer albastru, apa cristalină, pădurile în culori mereu schimbătoare şi florile sălbatice care creşteau printre ierburile înalte.

Nu tânjea după căminul ei din Anglia, căci aici îşi făcuse un cămin cu Taran şi era perfect mulţumită.

într-un weekend de la începutul lunii martie, Taran a anunţat-o că vrea să-i arate ceva special. A condus mai departe pe

dealuri, pe un drum lung de pământ, până la un loc izolat, ascuns printre copaci, unde se înălţa un hambar aflat în paragină şi pustiu, privind către panorama neîntreruptă a unui lac. A luat- o de mână pe Daisy.

- Crezi că acesta ar fi un loc bun pentru a construi o casă? a întrebat el.

- Cred că ar fi grozav. Este pentru un client?

- Nu. El s-a întors spre ea şi i-a zâmbit. Este pentru tine.

Daisy a fost atât de surprinsă încât a râs.

- Ha! Ha! Ha! Ce glumă bună!

- Nu glumesc. Vreau să construiesc aici o casă împreună cu tine. O casă pentru noi doi.

Daisy s-a oprit din râs.

- Tu chiar nu glumeşti?

Fără să-i dea drumul la mână, s-a lăsat într- un genunchi. Daisy a simţit un val de emoţie şi şi-a apăsat palma pe piept pentru a stabiliza bătăile inimii devenite brusc neregulate. El şi-a ridicat privirea spre ea, cu ochi strălucitori şi cu obraji brusc îmbujoraţi în lumina de chihlimbar a apusului.

- Daisy Fane, dragostea vieţii mele, te căsătoreşti cu mine?

Daisy a îngenuncheat şi i-a cuprins chipul în mâini. A clipit pentru a-şi alunga lacrimile.

- Mi-ar face mare plăcere, Taran Sherwood, dragostea vieţii *mele.*

Şi-a sprijinit fruntea de a lui, apoi i-a sărutat uşor buzele. El a înconjurat-o cu braţele şi a ţinut-o strâns.

- Am cumpărat acest teren cu mult timp în urmă. Aşteptam doar fata potrivită cu care să îl împart, a spus el. Acum am găsit-o.

Daisy a închis ochii şi i-a permis să o îmbrăţişeze. *Mama avea dreptate,* s-a gândit ea, preţuind senzaţia familiară a lui. Aici era locul ei. Aici, cu Taran.

Acasă este acolo unde este dragostea.

y

Daisy şi Taran s-au căsătorit în iunie la biserica din sat. Lady Sherwood a aiutat-o pe Daisy cu pregătirile. Nu s-a putut aoţine să nu facă tot felul de paralele între căsătoria lor şi a ei. în vreme ce ea părăsise Toronto şi se mutase în Anglia pentru a se căsători cu Owen, Daisy părăsea Anglia şi se muta în Toronto pentru a fi cu Taran. Sperase în secret că Daisy avea să îi ademenească fiul să se întoarcă acasă, dar înţelegea că acolo era afacerea lui, precum şi atâtea amintiri din copilărie. Dar Taran o asigurase că aveau să se mute înapoi în cele din urmă, iar ea l-a crezut.

Suze şi Batty au decorat cortul care fusese montat în grădina ei pentru recepţie şi cina dansantă. Nan a fost loarte impresionată. Era
mult mai fermecător decât fusese recepţia lui Suze. Prietenii şi verii lui Taran au venit din Toronto, iar Patrick şi Luciile au venit tocmai din Sydney. Au fost două sute cincizeci de invitaţi, toţi aşezaţi la mese rotunde, elegante, sub un tavan înţesat de luminiţe, ca nişte stele.

Dennis a trebuit să închirieze în mod special o redingotă. Suze şi Daisy le-au dus pe Nan şi pe Marigold în oraş ca să îşi cumpere rochii şi pălării noi. Suze a avut grijă ca Marigold să nu rateze nici una dintre probele lui Daisy. Nan a insistat să vină şi ea, dar nu a avut nici un comentariu acid de fâcut la adresa rochiei, care era albă, insă i-a spus lui Daisy să mănânce mai mult.

- Nici un bărbat nu vrea să se culce cu o femeie osoasă, a spus ea pufnind pe nas. Pun pariu că Taran este un bărbat căruia îi place să aibă pe ce să pună mâna.

Cu lacrimi în ochi, Marigold l-a privit pe Dennis ducând-o pe Daisy la altar. Spera să-şi amintească acest moment pentru totdeauna, dar deja uitase de nunta lui Suze. în mod inevitabil, avea să o uite şi pe cea a lui Daisy.

Cu toate acestea, ea învăţa să trăiască momentul. Să savureze prezentul. Să nu regrete ceea ce pierduse sau să anticipeze ceea ce avea să dispară. Tatăl ei îi spunea să se bucure de lucrurile simple, care pot fi găsite doar în clipa de Acum.

- în orice caz, Acum este singurul lucru real, i-a spus el în timpul uneia dintre discuţiile lor din grădină. Demenţa te aruncă în clipa de Acum, Goldie. Bucură-te de cântecul păsărilor, de briză, de schimbarea anotimpurilor. Bucură-te de toate acestea Acum. Numai fiind atentă la momentul prezent, te poţi conecta cu adevăratul tău eu, care este etern.
- Eu, cea care conduce maşina, a spus ea cu mândrie, bucuroasă că îşi amintise.
- Tu, cea care conduci maşina, a repetat tatăl ei. Sufletul tău etern.
- Voi fi bine, nu-i aşa, tată?
- Da, Goldie, vei fi.

A zâmbit, astfel că ridurile din colţurile ochilor i s-au adâncit. A luat-o de mână.

- Vei fi bine pentru că eşti iubită. Asta e tot ce are nevoie omul.



în lunile care au urmat, ceaţa din mintea ei a acaparat-o pe Marigold. încetul cu încetul, centimetru cu centimetru, lumea ei s-a micşorat. Daisy o suna în mod regulat pe FaceTime, povestindu-i mamei sale despre noua ei viaţă din Toronto, că devenise o artistă de succes, chiar dacă îşi dădea seama că mamei sale îi era greu să urmărească ceea ce îi spunea. Suze a intrat în acţiune şi a sărit cu mult peste ştacheta pe care o ridicaseră pentru ea, surprinzând-o chiar şi pe Nan cu dăruirea şi atenţia ei faţă de mama sa. Fără Daisy acolo, care să facă totul pentru ea, Suze savura sentimentul de responsabilitate pe care i-l conferea îngrijirea lui Marigold. Se simţea necesară şi simţea că are un scop, iar

admiraţia venită din partea bunicii şi a tatălui ei, dar şi din partea lui Batty, o făcea să se simtă bine în pielea ei, însă într-un mod în care nu o mai făcuse înainte. Se simţea bine să strălucească.

Şi a început să scrie. După ce a scris primul rând, cuvintele au venit ca un torent şi abia dacă putea tasta îndeajuns de repede pentru a ţine pasul cu el. Acestea erau inspiraţia şi creativitatea care curgeau prin ea dintr-un loc mai înalt. Atunci şi-a dat seama că ea nu mai fusese niciodată inspirată.

La începutul verii s-a născut primul copil al lui Suze şi Batty. Suze trecea des pe la ei, astfel încât Marigold să se bucure de prezenţa nepoatei sale. în vreme ce Marigold privea cu dragoste chipul fetiţei şi o ţinea de mânuţă, Suze îi făcea ceai şi o ajuta la treburile casnice, până când Dennis şi-a dat seama că era prea mult pentru Suze şi a plătit-o pe Karen, tânăra şi dornica nepoată a Sylviei, să facă ea curăţenie şi să spele rufele. Lui Nan îi plăcea să vorbească cu Karen. Era cam plictisitor în casă acum, că sănătatea lui Marigold se deteriorase şi că fetele se mutaseră, iar Karen era la curent cu toate bârfele, la fel ca mătuşa ei. Marigold îşi petrecea mult timp în grădină, privind păsările, ori în sufragerie făcând noul ei puzzle. Chiar dacă devenise o provocare prea mare pentru ea, îi plăcea să se uite la imagini şi să citească explicaţiile pe verso. Acestea o umpleau de căldură interioară.

în noiembrie a nins din nou. Nan s-a plâns, aşa cum făcea mereu. Marigold a privit cu uimire grădina albă, iar Dennis a comentat vesel că părea desprinsă din Narnia. Totuşi, anul acesta Marigold a uitat să hrănească păsările. I-a amintit Nan.

- Marigold, dacă nu le hrăneşti, nu vor trăi până la primăvară.

I-a întins haina.

- Nu vrei să răceşti, a spus ea, ajutând-o să o îmbrace.

Mama şi fiica au mers împreună să umple

hrănitoarea şi să stea de vorbă cu măcăleandrul care le aştepta pe acoperişul atelierului lui Dennis.

Hotărât să facă tot ce-i stă în putinţă pentru Marigold, Dennis a elaborat nişte sisteme pentru ca ea să îşi poată purta singură de grijă. Ştia cât de importantă era independenţa ei pentru ea. în baie, lângă chiuvetă, a aşezat un coş cu articolele de toaletă şi medicamentele ei pentru a o ajuta să îşi amintească ce făcuse, evitând să facă de două ori aceeaşi operaţiune. După ce se spăla pe dinţi, punea periuţa şi pasta de dinţi într-o parte. După ce se spăla pe raţă, aşeza săpunul lângă periuţă şi pasta de dinţi. După ce îşi hidrata tenul, aşeza crema acolo, şi aşa mai departe, până când coşul rămânea gol. Astfel, ea ştia că totul fusese făcut aşa cum trebuie. Apoi punea toate obiectele înapoi în coş pentru data viitoare. A remodelat dulapurile din bucătărie, punându-le uşi de sticlă pentru ca Marigold să poată vedea ce se afla înăuntru. A etichetat uşa de la baie şi sertarele, dulapurile din bucătărie şi din sufragerie. A adăugat mai multe lumini, pentru ca Marigold să poată vedea mai bine, şi s-a asigurat că podelele sunt netede, pentru ca Marigold să nu se împiedice. Păstra casa ordonată pentru a nu o deruta şi s-a asigurat că lucrurile importante, cum ar fi cheile şi telefonul mobil, erau puse întotdeauna în acelaşi loc. Cel mai important dintre toate, era tot timpul de acord cu ea. Oricât de nebună ar fi părul ea, şi uneori chiar părea un pic nebună, el pur şi simplu îi zâmbea cu încurajare şi înţelegere. Spera că nu va şti niciodată cât de mult i se deteriorase creierul.

Nici prin gând nu i-a trecut lui Dennis că avea să vină şi ziua în care nu va mai putea să aibă grijă de ea. Jurase în biserică, în raţa lui Dumnezeu, că o să aibă grijă de ea la bine şi la rău, şi nu avea de gând să îşi încalce jurământul. Nu s-a gândit că starea ei avea să se deterioreze într-o asemenea măsură

încât să nu mai poată avea grijă de el însuşi. Şi totuşi, aşa a fost.

Pe măsură ce cărţile din biblioteca metaforică din creierul lui Marigold au început să lase goale rafturile de sus, Marigold a început să trăiască doar cu cele de pe rafturile de jos – în amintirile care se mai anau încă acolo, de demult. A încercat să fugă de mai multe ori, pretinzând că vrea să se întoarcă acasă.

- Dar aici este acasă, i-a explicat răbdător Dennis atunci când a găsit-o pe alee, în cămaşă de noapte şi în picioarele goale, tremurând de frig.

- Nu, a răspuns ea, clătinând din cap, panicată. Vreau să mă duc acasă la mama, la tata şi Ia Patrick. Vezi tu, le e dor de mine. Sunt îngrijoraţi. Trebuie să mă duc acasă ca să nu îşi facă griji.

Dennis s-a luptat cu frica ce ameninţa să-l copleşească şi, cu lacrimi în ochi, a luat-o în braţe şi a dus-o acasă. Cum putea el să fie un soţ bun pentru ea, când ea nici nu mai recunoştea casa lor ca fiind acasă?

Apoi, într-o noapte, a refuzat să se bage în pat pentru că nu-l recunoştea pe Dennis.

- Sunt soţul tău, a spus el cu disperare. Eşti căsătorită cu mine. Suntem căsătoriţi de peste patruzeci de ani, Goldie.

Dar ea a continuat să rămână lipită de perete, îmbrăcată în halat şi tremurând de spaimă, până când Dennis a fost nevoit să o roage pe Nan să vină şi să discute cu ea.

Lui Nan întreaga situaţie i s-a părut greu de îndurat. Nu putea să înţeleagă cum a putut Marigold să-l uite pe Dennis. Pe Dennis, lumina vieţii ei. Cum a putut?

- El *este* soţul tău, Marigold, a spus ea printre buzele-i albe şi tremurânde. Tu îl *iubeşti*.

Şi a fost ceva în cuvântul „iubeşti” care i l-a adus înapoi în amintire. Dar dacă se întâmpla din nou, avea să mai fie suficientă iubirea?

După aceea. Nan a ştiut că Dennis nu va mai putea face faţă mult timp. în adâncul sufletului, Dennis ştia şi el, dar nu se putea convinge să privească adevărul drept în faţă. Nu putea suporta gândul de a trăi fără Marigold. Ar fi făcut tot posibilul ca să nu se întâmple asta. Şi, în plus, unde avea să ajungă? într-un spital? S- a cutremurat. Auzise lucruri îngrozitoare despre pacienţii cu demenţă, că erau neglijaţi în spitale. Dar el nu-şi putea permite un azil de bătrâni. Nu îi mai rămânea decât un singur lucru de făcut. Cu inima grea, şi-a redus activitatea şi a refuzat să mai preia noi comenzi. Satul în miniatură la care lucra a rămas abandonat la el în atelier şi aduna praf.

O ajuta pe Marigold să facă baie şi să se îmbrace. îi gătea. îi pregătea ceaiul. Cu răbdare şi compasiune, îi dedica ei fiecare clipă din viaţa lui şi, pentru o vreme, a simţit că se menţine pe linia de plutire. Cu toate acestea, cu fiecare Crăciun care venea şi trecea, simţea cum forţa curentului subteran îl trăgea treptat în jos, până când abia dacă mai putea respira. Starea lui Marigold se înrăutăţea, iar acum o învingeau chiar dispozitivele pe care el le crease special pentru a o ajuta. Cel mai rău, *ea* îl învingea *pe el.*

Dennis nu era un om care să plângă din orice, dar, în momentul în care şi-a aat seama că dăduse greş, a plâns ca un copil. Un copil neajutorat. Un copil care nu vedea nici o cale de scăpare.

Nan l-a sunat pe Patrick. îl suna rar pentru că era foarte scump să sune la cealaltă parte a lumii, iar Patrick era foarte ocupat. Dar avea nevoie de el. Avea nevoie de sfaturile lui. Pe vremuri, l-ar fi întrebat pe soţul ei, el ar fi ştiut exact ce era de făcut. Dar cum el nu mai era aici, nu îi mai rămânea decât să-şi sune fiul.

- Sunteţi toţi bine? a întrebat el când a auzit vocea mamei sale.

- Nu, e vorba de Marigold,

a răspuns ea, fiind mult prea conştientă de costuri ca să se angajeze într-o conversaţie lungă.

- E mai rău? a întrebat el.
- Mult mai rău, Patrick.
- Aşa credeam şi eu, a răspuns el, apoi a oftat din greu, căci, din locul în care se afla, nu prea avea ce să facă pentru a fi de ajutor.
- Dennis încearcă să aibă el grijă de ea, dar îl distruge. Nu l-am văzut niciodată atât de tensionat. Patrick, vreau să ştiu dacă Marigold ar trebui să meargă într-un azil de bătrâni. Ştiu că Dennis nici nu vrea să audă. Dar *eu* cred că nu avem de ales. *Tu* ce crezi că ar trebui să facem?

Patrick s-a gândit preţ de o clipă. Lui Nan i s-a strâmbat gura de nerăbdare.

- Cred că nici eu nu mai pot suporta asta mult timp, a adăugat ea cu un oftat. Mă va distruge şi pe mine.
- Atunci trebuie să faceţi ce este mai bine pentru voi toţi, inclusiv pentru Marigold, şi nu trebuie să vă simţiţi prost pentru asta, a spus Patrick. Tu, Daisy şi Suze trebuie să il convingeţi pe Dennis că nu este numai spre binele vostru, ci şi spre binele lui Marigold. îngrijitorii profesionişti ştiu cum să aibă grijă de oamenii ca ea. Va fi în siguranţă. Bineînţeles că Dennis nu poate avea grijă de ea de unul singur. A chicotit. îl admir pentru că o face, dar îţi zic că eu nu aş rezista nici cinci minute fără să strig după ajutor.

Nan spera ca Luciile să nu aibă niciodată nevoie ca el să o facă.

Nan i-a telefonat lui Daisy şi a rugat-o să ia avionul spre casă. Suze şi-a lăsat copilul acasă cu Batty şi a venit cu maşina. Toate trei l-au confruntat pe Dennis, pe când stăteau împreună în jurul mesei din bucătărie, în timp ce Marigold dormea la etaj.

Daisy a fost şocată să îşi vadă tatăl atât de obosit şi cărunt. îmbătrânise foarte mult

de când îl văzuse ultima dată la Crăciun. Dacă înainte avusese rezerve în privinţa internării mamei sale într-un azil de bătrâni, declinul lui Dennis a convins-o că acesta era pasul corect de făcut, pentru amândoi.

Dennis şi-a cuprins cana de ceai în mâini şi şi-a privit cu ochi sticloşi şi deznădăjduiţi fiicele şi soacra.

- Ştiu de ce v-aţi adunat toate aici, le-a spus el cu tristeţe.

- Nu putem să stăm deoparte şi să permitem să te îmbolnăveşti şi tu, a spus Nan, iar apoi a zâmbit şi a adăugat cu umorul ei sec, caracteristic: Treouie să locuiesc cu voi şi nu este corect faţă de mine.

Dennis a reuşit să îi întoarcă un zâmbet stins, dar, nici amortizat de glumă, adevărul nu a fost mai uşor de îndurat.

- Nu este corect faţă de *tine,* a spus Daisy cu blândeţe, privindu-şi tatăl cu afecţiune. Trebuie să-ţi trăieşti viaţa, tată.

El a privit-o nedumerit.

- Dar Marigold este viaţa mea, Daisy.

- Ştiu, tată. Dar, dacă nu accepţi ajutor, te va trage după ea şi nici una dintre noi nu va putea suporta asta.

Pe Daisy o înţepau ochii. Nu şi-l putea imagina pe Dennis iară Marigold.

Cei doi erau potriviţi unul pentru celălalt, ca o oală şi capacul ei. Ca pâinea şi untul. Ca râsul şi dragostea.

- Nici noi nu vrem ca mama să plece de acasă, a spus Suze. Dar ea nu ar vrea ca tu să suferi, nu-i aşa?

Dennis şi-a amintit de conversaţia pe care o avuseseră la el în atelier, când Marigold ii spusese că ar înţelege dacă ar interna-o într-un azil de bătrâni. El fusese consternat. Ideea i se păruse de neconceput atunci. Acum era pur şi simplu de nesuportat.

- Nu-mi permit un azil, a recunoscut el, iar cuvintele au tăiat în carne vie.

Atunci când îşi rostise jurămintele la biserică, el crezuse cu adevărat în ele. *La bine şi la rău... până când moartea ne va despărţi.* Poate că era el de modă veche, dar să aibă grijă de xVIarigold nu îi era doar dorinţă, ci şi datorie. Acum îi era ruşine că nu-şi putea îndeplini această datorie. Şi-a coborât privirea.

- încă mai am banii pe care i-am obţinut din vânzarea casei mele, a spus Nan. I-am pus deoparte pentru zile negre. Ei bine, aş zice că acum e eclipsă totală, nu-i aşa?

Dennis a dat din cap.

- Chiar că este eclipsă totală.

Daisy şi-a dres glasul. Nu voia să respingă oferta generoasă a bunicii sale, dar se documentase şi ştia cât de mult costă un azil de bătrâni bun. Banii bunicii ei aveau să se termine repede.

- Eu şi Taran am vrea să plătim, a spus ea, aruncându-i o privire neliniştită lui Nan. Adică am dori să împărţim costurile cu Nan.

Nan i-a zâmbit lui Daisy, iar apoi şi-a pus mâna pe braţul lui Dennis.

- Pentru asta există familia, a spus ea. Pe guvern nu te poţi baza. Dar te poţi baza pe noi.

Dennis s-a uitat de la Nan la Daisy şi i-au strălucit ochii. Nu-şi găsea cuvintele pentru a- şi exprima recunoştinţa. Nu mai avea cuvinte.

- Voi contribui şi eu, a spus Suze, care nu voia să fie lăsată pe dinafară, cu toate că ea şi Batty nu aveau prea mult de oferit. Nu va fi mult, dar va fi de ajutor.

- Intenţia contează, a spus Nan. Ideea este că putem şi trebuie să facem asta. Pentru tine, Dennis, dar şi pentru Marigold. Ea are nevoie de îngrijire profesională acum.

El a luat o gură de ceai şi a oftat.

- Nu ştiu ce mă voi face fără ea, a murmurat el. Ochii lui goi îi scânteiau.

Ea este Goldie a mea, aşa-i? Mereu a fost Goldie a mea.

- O poţi vizita zilnic dacă vrei, a spus Daisy.

- Vom alege un loc care să fie aproape, a spus Suze.

- Beryl mi-a spus că a dus-o în vizită la Seaview House acum câţiva ani, le-a spus Nan. Este la vreo douăzeci de minute de mers cu maşina. Pe coastă, aşa că ar putea să admire marea. Ştiţi cât de mult îi place marea. Cred că este un loc frumos.

- Vii cu noi să îl vedem? l-a întrebat Suze pe Dennis.

- Nu trebuie să iei nici o decizie acum, a spus Daisy cu blândeţe. Vino doar să arunci o privire. Dacă nu îţi place, găsim în altă parte.

S-a lăsat o pauză lungă, timp în care Dennis s-a gândit la propunerea lor. Nimeni nu a vorbit. Daisy s-a uitat la Suze şi s-a încruntat. Suze a dat puţin din umeri. Şi-au băut ceaiul şi au aşteptat. în cele din urmă, Dennis a vorbit.

- Nu ştiu cum se va descurca Marigold fără mine, a spus el încet. întotdeauna m-a avut pe mine lângă ea.

- Nu te recunoaşte de cele mai multe ori, a spus Nan.

- Aş vrea să pot face faţă, a spus el. Mi-e teamă că o dezamăgesc.

- Of, tată, a plâns Daisy. Nu o dezamăgeşti. Ai fost cavalerul ei în armură strălucitoare.

- Nici nu puteai să faci mai mult de atât, a adăugat Suze cu lacrimi în ochi.

Nan a dat din cap.

- Nu, nu puteai face mai mult. Nimeni nu ar fi putut face mai mult. Eşti un om bun, Dennis, la fel ca Arthur. Oameni buni. Eu şi Marigold am fost foarte norocoase. Amândouă ştim asta.

Şi-a întins mâna peste masă şi l-a bătut uşor pe mână.

- Poate că Marigold îşi pierde minţile, dar încă mai are o inimă. Ştie că o iubeşti şi va şti că orice decizie vei lua va fi luată cu dragoste.

- Şi noi ştim asta, a adăugat Daisy.

- Bine, a spus Dennis, încuviinţând din cap. Să mergem să vedem această Seaview House. Să vedem dacă este îndeajuns de bună pentru Goldie a noastră.

CAPITOLUL 29

Unul după altul, anotimpurile au venit şi au trecut într-o succesiune regulată, iar Marigold le-a privit pe toate din fotoliul de lângă fereastra mare cu cercevele, care dădea înspre peluza Seaview House. Deşi le erau desemnate etichetele de vară, toamnă, iarnă şi primăvară, nici unul dintre ele nu a fost vreodată la fel. Roşul şi galbenul toamnei erau uneori un purpuriu mai intens şi un auriu mai strălucitor. Uneori ningea, dar, de cele mai multe ori, nu. Din când în când, gerul desena imagini pe geamurile ferestrelor şi era distractiv să încerce să îşi dea seama ce reprezentau. Marigold descoperea în gheaţă zâne, goblini şi spiriduşi, dar aceştia se topeau la soare şi apoi, exact când le deplângea plecarea, atenţia îi era distrasă de păsări, care fluturau din aripi în jurul hrănitoarelor din grădină, pentru că, indiferent de anotimp, erau mereu păsări acolo. Marigold iubea păsările. Trilul lor vesel atingea în ea un loc adânc şi atemporal, locul în care era depozitată toată dragostea pe care o primise în viaţa ei, chiar dacă nu-şi mai amintea de cei care i-o oferiseră.

încetul cu încetul, amintirile lui Marigold s-au estompat, precum firişoarele de fum dintr-un foc care se stinge. Dar ea nu le-a observat plecarea. A renunţat la ele fără luptă. Nu a

existat nici zbucium, nici anxietate, nici durere, ci doar o blândă renunţare la imaginile care nu mai erau vitale pentru conştiinţa ei de sine. După cum îi spusese tatăl său, maşina se deteriora treptat şi motorul se stingea, dar Marigold era încă la volan, perfectă şi întreagă, aşa cum a fost şi aşa cum va fi mereu. Se bucura de moment. Erau multe lucruri care îi făceau plăcere. Privea marea, valurile unduitoare, lumina dansând pe apă, spuma din jurul stâncilor şi pescăruşii care se adunau laolaltă pentru a se înfrupta din bancurile de peşti de la suprafaţă. Dacă rămâneai ancorat în prezent, niciodată nu erai plictisit sau nefericit. *Ce este în neregulă acum?* se întreba ea; niciodată nu era nimic în neregulă cu prezentul.

Uneori, Marigold stătea şi se gândea, alteori doar stătea. Din când în când, ieşea din ceaţă şi motorul pornea pe neaşteptate, maşina tuşea şi bolborosea, iar Marigold revenea la viaţă cu puţin din entuziasmul care ii caracterizase existenţa anterioară. Dar acele zile erau rare.



Era ziua de Crăciun. Două maşini au oprit în faţa azilului Seaview House şi şase adulţi au păşit în zăpadă, având cu ei mai mulţi copii mici. Pe uşa de la intrare era agăţată o coroniţă de Crăciun şi, când au intrat în hol, în locul mesei rotunde care era amplasată de obicei în faţa şemineului pe care nu îl aprindeau niciodată, trona un brad mare de Crăciun, împodobit cu beteală argintie şi fulgi de zăpadă. în clădire mirosea a scorţişoară şi a mere coapte.

Dennis mergea înainte pe hol, înarmat cu un coş plin de daruri şi cu un buchet de trandafiri roz pal. în urma lui venea Nan, ţinând-o de mână pe Trudie, fiica cea mică a lui Suze. După ei veneau Daisy, care îl ţinea în braţe pe fiul ei de zece luni, Owen, şi Suze, care era însărcinată din nou. în spatele lor, Batty îl ducea în braţe pe băiatul lor de

cincisprezece luni şi geanta de bebe. Din partea mamei lui, Taran a adus o cutie de plăcinte cu fructe uscate pe care le făcuse Sylvia.

Au intrat în salon şi au văzut-o imediat pe Marigold. Era aşezată în fotoliul ei obişnuit de lângă fereastră, privind grădina albă. Părea curată şi îngrijită, îmbrăcată într-o fustă şi un cardigan. Gulerul cămăşii ei înflorate fusese atent călcat. Părul îi fusese spălat de curând.

Era puţin machiată, nu prea mult, doar cât să arate foarte bine. Pe masa de lângă ea se afla puzzle-ul pe care i-l dăruiseră. în ultima vreme nu mai putea să pună piesele cap la cap, dar asistentele le-au spus că îi plăcea să se uite la imagini şi să citească inscripţiile de pe spate.

Au spus că adesea era văzută zâmbindu-le, cu o privire afectuoasă.

Grupul s-a îndreptat spre cealaltă parte a camerei. Era foarte linişte. Televizorul era pornit şi câteva doamne cu părul alb stăteau pe canapea, urmărind o slujbă de Crăciun. Pe măsuţa de cafea din faţa lor, printre reviste, se afla un volum recent publicat, scris de Suze Fane şi intitulat *Iubind cu demenţă.* Fusese un bestseller.

Când familia s-a apropiat, Marigold s-a întors de la fereastră.

Şi-a trecut privirea peste grup, fără să-şi dea seama din prima că veniseră pentru *ea.* Expresia ei era curioasă, chipul unui observator pasiv. Al cuiva care nu se aştepta să ia parte la acţiune, dar care era destul de încântat să vadă cum aceasta se întâmplă în jurul ei. Apoi Dennis i-a zâmbit, iar ea a părut puţin surprinsă.

- Bună, dragostea mea, a spus el cu blândeţe.

Ştia că nu era cazul să se aplece şi să o sărute. Asta era ceva ce a obişnuit să facă, dar lucrurile stăteau diferit acum. A tras un scaun şi s-a aşezat.

- Crăciun fericit, Goldie! Ţi-am

adus nişte cadouri.

Nu i-a adus un puzzle. Ea nu îşi mai amintea tradiţia lor.

Când Marigold a văzut-o pe Nan, s-a luminat la faţă şi i-a zâmbit în semn de recunoaştere. îşi amintea de mama ei.

- Bună, Marigold, a spus Nan şi s-a aşezat pe scaunul de lângă ea.

Fiica lui Suze s-a cocoţat pe genunchii străbunicii ei şi a privit-o pe Marigold cu prudenţă. Batty şi Taran au mai tras câteva scaune şi s-au aşezat toţi patru. A fost multă
agitaţie până când Batty a pus geanta de bebe pe covor, iar Taran a găsit o masă pentru plăcinta cu fructe uscate. Daisy s-a aşezat lângă mama ei, cu bebeluşul în braţe, în timp ce Suze s-a aşezat lângă Nan. O clipă mai târziu, Trudie şi-a întins braţele, iar Suze a luat-o la ea pe genunchi. Fetiţa a continuat să o privească pe Marigold cu suspiciune.

- Ei bine, aşa-i că e frumos? a spus Dennis, frecându-şi cu simţ de răspundere genunchii şi încercând să se poarte ca şi cum totul ar fi fost normal. Cât de minunată e zăpada! Ca în Narnia, a adăugat el.

- îti place zăpada, nu-i aşa, Marigold? a spus Nan. întotdeauna ţi-a plăcut zăpada.

Marigold şi-a întors privirea către zăpadă şi a rămas aşa o vreme, bucurându-se de felul în care razele soarelui mângâiau cristalele şi le făceau să strălucească.

- Iubesc Crăciunul, a spus Suze. Mereu miau plăcut cadourile.

Marigold şi-a îndreptat din nou atenţia către grup. I-a zâmbit lui Daisy, zâmbetul amabil al unui străin.

- Ce drăguţ! a spus ea.

- Am adus plăcinte cu fructe uscate din partea mamei, a spus Taran.

Marigold nu ştia nici cine era *el*, cu atât mai puţin cine era mama lui, dar nu voia să o spună.

- E foarte drăguţ din partea ei. Mulţumesc.

Din nou zâmbetul amabil al cuiva care voia să fie politicos, al cuiva care nu îşi dorea să spună ceva greşit.

- Ce-ar fi să facem nişte ceai, a sugerat Daisy, sperând să risipească tensiunea care se aduna încet în jurul lor.

Chipul lui Marigold s-a animat brusc.

- Ce idee bună! Hai să bem o ceaşcă de ceai, a spus ea. Atunci când e frig afară, nimic nu e mai plăcut decât o ceaşcă de ceai.

Daisy s-a ridicat în picioare şi i-a dat copilul lui Taran.

- Mă duc în bucătărie să pun ceainicul la fiert.

S-a ridicat şi Suze în picioare.

- Te ajut eu, a declarat ea. Suntem o gaşcă mare şi îmi închipui că toţi vrem câte o ceaşcă.

Marigold s-a uitat la cele două fete frumoase, iar apoi la bărbaţi. „Ce grup încântător”, s-a gândit ea. Apoi s-a întors spre Nan.

- Ce s-a întâmplat cu Dennis, bărbatul acela fermecător? S-a căsătorit? a întrebat ea. Era chipeş, aşa-i?

Daisy si Suze au încremenit. S-au uitat panicate la tatăl lor. Dennis a fixat-o pe Marigold cu privirea. Ea nu a observat durerea pe care i-o provocase.

Nan a deschis gura ca să spună ceva. Daisv a simţit o nevoie urgentă de a i-o lua înainte, dar nu şi-a găsit cuvintele. Apoi Nan a mângâiat mâna fiicei sale şi a dat din cap, înţelegând în cele din urmă ce o întreba.

- Era într-adevăr foarte chipeş, a spus ea cu blândeţe. S-a căsătorit cu o fată minunată. O fată frumoasă, bună şi altruistă. Cei doi au fost foarte fericiţi. De fapt, aş spune că au fost mai fericiţi decât toţi oamenii pe care i-am întâlnit eu vreodată.

- Ce drăguţ! a spus Marigold.

Iar Dennis şi-a dat atunci seama că, într-un

final, şi cartea intitulată *Demis* căzuse de pe raft. S-a întrebat ce rost a mai avut să vină aici săptămână de săptămână, an de an. Ce rost mai aveau toate? S-a uitat la trandafirii roz pal rămaşi pe covor, Ia picioarele lui, şi s-a întrebat de ce se mai obosea. De mult timp nu îi mai aduceau aminte de el. Şi-a ridicat privirea spre chipul ei sincer, spre zâmbetul dulce care şovăia nesigur acolo, şi ceva i-a mişcat inima.

Şi atunci a ştiut. A ştiut cu o certitudine care s-a ridicat în el ca un val puternic, un val indestructibil de iubire necondiţionată, şi a înţeles. Nu conta că ea nu mai ştia cine era el, pentru că *el* ştia cine era *ea*. Era Goldie a lui, iubita, frumoasa, unica lui Goldie, şi aşa avea să rămână mereu.

MULŢUMIRI

Gândurile mele se îndreaptă către toţi cei care trăiesc cu demenţă şi către prietenii şi membrii familiei care îi iubesc şi îi sprijină. în timpul cercetărilor mele, am întâlnit persoane care te inspiră cu adevărat, atât pacienţi, cât şi îngrijitori, şi am fost impresionată de puterea devotamentului lor. *Aici şi acum* este povestea declinului lui Marigold, dar, mai presus de toate, este o poveste despre dragoste, o dragoste durabilă, genul de dragoste care supravieţuieşte oricăror obstacole care i se pun în cale.

Nu aş fi putut să le dau viaţă lui Marigold şi lui Dennis fără înţelepciunea şi sfaturile lui Simon Jacobs, dragul meu prieten. Timpul pe care l-am petrecut cu el a fost cel care a inspirat mesajul central al cărţii, care este unul spiritual: pe măsură ce memoria se estompează şi personalitatea este suprimată, sufletul – adevăratul sine – este încă perfect şi întreg şi etern. îi sunt foarte

recunoscătoare pentru anii noştri de prietenie şi pentru lucrurile magice pe care le-am învăţat.

Dennis este inspirat de prietenul meu Jeff Menear, un tâmplar extrem de talentat. De-a lungul anilor, el a realizat multe lucruri minunate pentru mine, transformând ideile mele nebuneşti în capodopere, cu măiestria unui adevărat artist înzestrat. Nu îi pot mulţumi îndeajuns pentru timpul acordat şi pentru toate detaliile pe care mi le-a oferit cu privire la profesia lui, care m-au ajutat să îmi dezvolt personajul. De asemenea, doresc să le mulţumesc soţiei sale, Siobhan, şi regretatei sale mame, Jean, pentru că lucrurile mărunte, aparent irelevante, pe care le-au strecurat în conversaţia noastră, au fost adevărate perle.

Când am văzut frumoasele desene cu animale ale lui Sam Sopwith, am hotărât că Daisy trebuie să fie o artistă, la fel ca ea. Animalele lui Sam sunt extraordinare. Ele privesc de pe hârtie cu o emoţie atât de profundă cum nu o regăseşti în fotografii. Am vrut ca eroina mea să aibă acest talent şi această sensibilitate. Aşadar, îţi mulţumesc, Sam, pentru că ai fost muza şi inspiraţia mea. Este doar o chestiune de timp până când te voi ruga să-mi desenezi câinele!

Aş dori, de asemenea, să ii mulţumesc prietenului meu argentinian, Pablo Jendretzki, care este arhitect şi trăieşte în New York. Chipeş, carismatic, fermecător şi talentat, a fost bărbatul care l-a inspirat pe Taran. îţi mulţumesc, Pablo.

Le sunt recunoscătoare părinţilor mei, Charlie şi Patty Palmer-Tomkinson, pentru că mi-au oferit cea mai iubitoare, liberă şi stabilă copilărie, dar şi pentru că mi-au fost cei mai buni prieteni şi consilieri înţelepţi în timpul anilor mei de maturitate. Le mulţumesc mătuşii mele, Naomi Dawson, lui James şi lui Sarah Palmer-Tomkinson, precum şi celor patru copii ai lor, Honor, India, Wilf şi Sam, pentru că, pe măsură ce

înaintez în vârstă, înţeleg mai bine valoarea familiei. îi mulţumesc regretatei mele surori, Tara, pentru că m-a învăţat ce înseamnă pierderea şi dragostea. îmi este dor de ea.

Le sunt profund recunoscătoare genialului meu agent, Sheila Crowley, şi agentului meu de film, Luke Speed, precum şi tuturor celor de la Curtis Brown, care lucrează pentru mine: Alice Lutyens, Katie McGowan, Callum Moli ison, Anna Weguelin, Emily Harris şi Sabhbh Curran. Un generos mulţumesc editoarei mele, Suzanne Baboneau, care lucrează cu multă sârguinţă şi sensibilitate la manuscrisele mele, şefului meu, Ian Chapman, şi echipei lor excelente de la Simon & Schuster: Gill Richardson, Polly Osborn, Rich Vlietstra, Dominic Brendon, Sian Wilson, Rebecca Farrell şi Sara-Jade Virtue.

Am petrecut multe ore fericite lucrând în liniştea cafenelei Fountains Coffee Shop şi a localului Bel & Dragon din Odiham, ascultând coloana sonoră a filmului *Pearl Harbour,* creată de Hans Zimmerman, şi bând cafea cu lapte, presărată cu ciocolată. Sunt foarte recunoscătoare că pot să scriu cărţi, căci îmi aduc mare plăcere. Cu toate acestea, ar fi rămas doar un hobby dacă nu ar fi fost librarii şi cititorii mei, vă mulţumesc tuturor.

în cele din urmă, şi cel mai important, le mulţumesc soţului meu, Sebag, şi copiilor noştri, Lily şi Sasha, pentru râsete şi dragoste.